

Tội Ái An Cách Nhĩ – Lê Minh Thiên

Contents

Tội Ái An Cách Nhĩ – Lê Minh Thiên	2
1. Chương 1-1: Vụ Án Thứ 1: Di Nguyên Của Giáo Quỷ : Con Chó Đến Từ Địa Ngục	2
2. Chương 1-2: Nhân Chứng Mục Kịch Đào Tẩu	6
3. Chương 1-3: Giáo Quỷ	10
4. Chương 1-4: Yêu Người Hay Yêu Minh?	14
5. Chương 1-5: Người Bị Lãng Quên	19
6. Chương 2-1: Vụ Án Thứ 2: Năm Đầu Quỷ : Ngôi Sao Bóng Đá Trong Phòng Kín	24
7. Chương 2-2: Song Trọng Mưu Sát	28
8. Chương 2-3: Suy Luận Của Mạc Phi	32
9. Chương 3-1: Vụ Án Thứ 3: Lời Chúc Phúc Của Đứa Ngốc : Tên Cảnh Sát Đáng Ghét	35
10. Chương 3-2: Các Mối Quan Hệ	40
11. Chương 3-3: Người Đi Theo	44
12. Chương 3-4: Lời Chúc Phúc Cho Đứa Ngốc	48
13. Chương 4-1: Vụ Án Thứ 4: Người Minh Yêu Nhất : Nhân Danh Tình Yêu	52
14. Chương 4-2: Quái Án Luân Hồi	57
15. Chương 4-3: Tiểu Thuyết Tình Yêu	60
16. Chương 4-4: Kẻ Xấu	64
17. Chương 4-5: Suy Luận Không Logic	68
18. Chương 4-6: Người Minh Yêu Nhất	72
19. Chương 5-1: Vụ Án Thứ 5: Án Mưu Sát Hư Cấu : Định Nghĩa Của Trung Thành	76
20. Chương 5-2: Phạm Vi Đùa Giỡn	80
21. Chương 5-3: Trò Chơi Thật Sự	83
22. Chương 6-1: Vụ Án Thứ 6: Phản Bội : Tình Bạn Hay Tình Yêu?	87
23. Chương 6-2: Người Thứ Nhất Và Người Thứ Hai	91
24. Chương 6-3: Bạn Cũ	95
25. Chương 6-4: Người Bị Lãng Quên	98
26. Chương 7-1: Vụ Án Thứ 7: Đầu Lâu Của Laura : Nghề Mới Của Cử Dật	103
27. Chương 7-2: Lời Nguyên Của Tòa Lâu Đài	107
28. Chương 7-3: Căn Gác Xếp	114
29. Chương 7-4: Hồn Ma Quấy Nhiễu	121
30. Chương 7-5: Thủ Thuật Đáng Sợ	128
31. Chương 8-1: Vụ Án Thứ 8: Necronomicon : Cuốn Sách	135
32. Chương 8-2: Kỷ Niệm Thời Đi Học	142
33. Chương 8-3: Người Lang Thang	148
34. Chương 8-4: Bày Bỏ Nghi Trần	153
35. Chương 9-1: Vụ Án Thứ 9: Chôn Giấu : Ngôi Làng Kỳ Lạ	160
36. Chương 9-2: Bị Tập Kích Lúc Nửa Đêm	168
37. Chương 9-3: Tội Ác Của Ngôi Làng	174
38. Chương 10-1: Vụ Án Thứ 10: Cái Chạm Chết Chóc : Cô Gái Trong Lồng Sắt	181
39. Chương 10-2: Năng Lực Đoán Trước Tương Lai	187
40. Chương 10-3: Câu Đố Khiêu Khích	194
41. Chương 10-4: Huyết Thống Thiện Ác	200

42. Chương 11-1: Vụ Án Thứ 11: Kế Hoạch Của Ác Ma : Mối Nguy Của Mạc Phi	208
43. Chương 11-2: Ký Ức Từ Kiếp Trước	216
44. Chương 11-3: Nhện Xanh	222
45. Chương 11-4: Trang Viên Charles Mander	228

Tội Ái An Cách Nhĩ – Lê Minh Thiên

Giới thiệu

Editor: Cao Ying. Beta: Lạc Vũ. Thể loại: Hiện đại, trinh thám, cường cường, HE. Tình trạng bản gốc: Hoàn 2 quyển (1/2)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-ai-an-cach-nhi-le-minh-thien>

1. Chương 1-1: Vụ Án Thứ 1: Di Nguyên Của Giảo Quỷ : Con Chó Đến Từ Địa Ngục

“Vẫn nhớ không ra sao?”

Oss đứng trong phòng bệnh, nhìn thiếu niên mười sáu tuổi gầy yếu nằm trên giường, hỏi bác sĩ đang cầm bản ghi chép bên cạnh.

“Nó có thể đã bị kích động quá lớn, cho nên không thể miễn cưỡng.” Bác sĩ có chút bất đắc dĩ lắc đầu, “Kiên nhẫn đi.”

“Cả năm rồi còn chưa đủ kiên nhẫn sao?” Oss nhìn trời, vỗ vỗ bả vai bác sĩ, “Khi nào có tiến triển thì báo cho tôi.”

“Được.” Bác sĩ thấy Oss vội vã chạy ra ngoài, cười hỏi, “Nhìn cậu hôm nay tâm tình có vẻ không tồi.”

“Chắc là do thời tiết đi.” Oss nở nụ cười, tùy tiện mở cửa, bước ra ngoài.

Bác sĩ lắc đầu, vươn tay nhẹ nhàng sờ mái tóc khô thưa thớt của thiếu niên, “Hảo hảo nghỉ ngơi, ngày mai tôi lại đến.”

Nói xong, hắn cầm bản ghi chép ra ngoài, vừa bước tới cửa bỗng nhiên nghe được một thanh âm kì lạ, giống như tiếng chó sủa, hơn nữa còn là chó lớn.

Theo lý thuyết, khi một người nghe được tiếng chó sủa cách đó cả dặm thì không phải việc gì lạ, nhưng đây là ở trong phòng bệnh. Bác sĩ quay đầu lại, nhìn nhìn khắp nơi, không thấy con chó nào, chỉ có thiếu niên nằm trên giường mặt không chút thay đổi.

Lắc lắc đầu, chắc là do hôm trước, con gái cưng cứ đòi nuôi chó con, cho nên mới sinh ra ảo giác như vậy. Bác sĩ tự giễu cười cười. Đóng cửa lại, nghĩ nghĩ, hay là đi mua chó về nuôi?

Trong phòng bệnh chỉ còn lại thiếu niên kia, hắn nhẹ nhàng há miệng thở dốc, sủa hai tiếng “Gâu gâu!”

~o~O~o

~“Trên đời này, tất cả những đóa hoa thanh cao đều sẽ héo rũ, chỉ có cỏ dại là mãi trường tồn...”

Trên sân khấu, một diễn viên kịch mặc tang phục nhẹ nhàng nói ra lời kịch, dưới sân khấu, mọi người đều nhập tâm vào vở diễn, ngoại trừ một người.

“Oáp...” An Cách Nhĩ ngáp một cái rõ to, khiến cho một vị phu nhân tóc bạc ngồi bên cạnh phải bất mãn.

“An Cách Nhĩ!”

Mạc Phi nhỏ giọng nhắc nhở hắn chú ý hình tượng.

An Cách Nhĩ vẫn như cũ không hề kiêng nể, vô cùng bất mãn với vở kịch trên sân khấu, “Tại sao lại có nhiều người bỏ tiền ra vô xem mấy người này diễn trò? Tùy tiện tạo bối cảnh liên tin tưởng là tòa thành?”

Mạc Phi nhẹ nhàng thấp giọng nói, “Anh đã nói là em sẽ không thích, nhưng em cứ tự mình đòi đi mà.”

An Cách Nhĩ quay sang nhìn Mạc Phi, rất nghiêm túc nói, “Anh có nói sao? Tôi không nghe thấy.”

Mạc Phi bắt đầu dĩ, rõ ràng hắn đã tốn biết bao nhiêu thời gian để khuyên ngăn, một khi An Cách Nhĩ thoát khỏi vụ án và hội họa, thế nào cũng sẽ biến thành một đứa trẻ vô cùng tùy hứng.

“Oáp ~” Sau khi ngáp thêm một cái, An Cách Nhĩ dứt khoát đứng lên, đi về.

Đây là hành vi cực kì không lễ phép, làm cho hầu hết những người xung quanh đều bất mãn.

An Cách Nhĩ bọn họ đang ở London. Nửa tháng trước, hắn nhận lời giúp bá tước Stephen phá giải một vụ án, là vụ người giúp việc bị giết trong nhà, bá tước muốn hắn thay cô rửa sạch nỗi oan. Bá tước vì để cảm tạ, tặng hắn với Mạc Phi cặp vé xem kịch vô cùng đắt đỏ, dù có tiền cũng chưa chắc mua được, vì thế An Cách Nhĩ mới kích động chạy tới xem trong đó có cái gì.

Hai người bước ra khỏi rạp hát, An Cách Nhĩ ngẩng mặt nhìn bầu trời mênh mông, “Lại sương mù.”

“An Cách Nhĩ.” Mạc Phi phủ thêm áo khoác cho hắn, “Tiếp theo đi đâu đây?”

“Vô xem tiếp vở kịch đó đi.” An Cách Nhĩ cân nhắc suy nghĩ, cảm thấy bây giờ đi vòng vòng chi bằng kiếm chỗ nào ngồi cho rồi.

Mạc Phi vô lực, “Em lại không thích xem.”

“Chắc chắc.” An Cách Nhĩ vươn ngón tay nhẹ nhàng lắc lắc, “Xem tác phẩm nghệ thuật mà mọi người yêu thích chính là đường tắt để dung nhập vào xã hội ở đó...”

Nói còn chưa dứt lời tay đã bị Mạc Phi nắm lấy kéo đi.

“Chúng ta lập tức về nước, còn dung nhập cái gì nữa?” Mạc Phi kéo An Cách Nhĩ, cùng nhau bước đi trên con đường ẩm ướt, không khí lạnh lạnh.

Tâm tình của An Cách Nhĩ tựa hồ rất tốt, “Anh đoán xem, cả năm rồi Ace không gặp chúng ta, nó còn nhớ chúng ta không?”

“Cửu Dật nói, mỗi ngày nó đều chọc Oss, mỗi khi thấy ảnh của em đều sửa lên mấy tiếng.” Mạc Phi mỉm cười, “Nghe nói Oswald gần đây có cả đồng án kiện chưa giải quyết, vị trí đội trưởng sắp mất rồi.”

“Thật không?” Tâm tình An Cách Nhĩ lại tốt lên một chút, “Gần đây có rất nhiều vụ án ly kì sao?”

“Àn, hôm qua nghe Oss nói, lúc chúng ta vừa đi liền xảy ra một vụ án quái lạ, đến bây giờ vẫn chưa được phá, tình huống cụ thể chờ chúng ta về rồi nói sau.”

An Cách Nhĩ gật gật đầu, hai người băng qua con phố dài, Mạc Phi đột nhiên chỉ vào cột mốc đường, “Nhìn nè, An Cách Nhĩ, đường Hanbury.”

An Cách Nhĩ nhìn Mạc Phi, đột nhiên muốn cười, “Mạc Phi, sở dĩ thời đại đó Jack (*) có thể ngang ngược như vậy, là bởi vì không có công nghệ kỹ thuật, bây giờ thì khác rồi, pháp y nào cũng có thể mang hắn ra chịu tội trước pháp luật.”

(*) ACN đang nói đến Jack the Ripper – kẻ sát nhân đồ tể.(1)

Mạc Phi cười, thấy hắn lại bắt đầu lười biếng, ngoài trời rất lạnh, ở ngoài lâu quá chắc sẽ bị cảm. Hai người trở về khách sạn, ngủ thẳng tới sáng mai, sau đó mua vé máy bay về nước.

...

Cửu Dật sau khi nhận được cuộc gọi của Mạc Phi, liền quay đầu sang nhìn Ace đang nằm úp sấp bên lò sưởi, “An Cách Nhĩ sáng mai về đó.”

“Gâu gâu!”

Không biết Ace nghe có hiểu không, chỉ thấy nó vui vẻ kêu lên. Bên dưới lớp lông dày của nó có một con sóc màu trắng xinh đẹp chui ra. Phóng lên cả vai Cửu Dật, cọ cọ má hắn.

“Eliza, có đói không?” Cửu Dật vươn tay nhẹ nhàng vuốt đuôi nó, “Muốn ăn đậu phộng không?”

Bên ngoài đột nhiên có tiếng sét, ánh sáng xanh chợt lóe lên, sau đó đèn trong phòng cũng chớp tắt.

Eliza nhanh chóng chui tọt vào túi Cửu Dật, cẩn thận chui đầu ra xem xét.

Ace nhảy khỏi sofa, đứng trước cửa sổ, nó đứng thẳng lưng nên nhìn có vẻ uy phong凛冽. Ace mở to cặp mắt màu lam nhạt, nhìn chằm chằm khung cảnh ngoài cửa sổ, sau đó đột nhiên nhìn lên bầu trời.

Cửu Dật cũng bước tới quan sát, chỉ thấy ngoài trời mưa to không ngừng, nước mưa chảy xuôi trên mặt đất tạo ra gợn sóng, khoảng chạng vạng vào mùa đông thường có mưa to loại này, nói không chừng lát nữa lại biến thành mưa đá... Thời tiết kiểu gì không biết.

Cửu Dật xuất thần nhìn bầu trời đang dần tối đi, “Oss sao còn chưa tới?”

“Gâu!” Ace sủa một tiếng, Cửu Dật lấy điện thoại ra, “Được rồi! Bảo hắn mua hamburger cho mày.”

Nhưng mà đầu dây bên kia không có người nghe, khẽ nhủ mày, hắn chuyển sang gọi cho cảnh cục.

Tiếp máy là nữ cảnh sát mới tới, Tôn Kỳ. Lúc trước đã từng cùng tới phòng tranh với Oss, vốn đã mến mộ An Cách Nhĩ từ lâu, muốn đến mở mang kiến thức một chút, chỉ tiếc cả năm nay An Cách Nhĩ đều ở nước ngoài.

Gặp phải mỹ nữ mà không chào hỏi vài câu thì thật không lễ phép, Cửu Dật thi hành theo nguyên tắc: nữ nhân là báu vật, tán gẫu hai câu, sau đó hỏi Tôn Kỳ, “Oss đâu? Có án tử à?”

“Àn...” Tôn Kỳ do dự một chút, thấp giọng nói, “Oss vừa nhận được cuộc điện thoại, sau khi nghe xong, sắc mặt cực kì khó coi, cũng không cho tôi theo, nói là con gái không được nhìn!”

“Nga...” Cửu Dật gật đầu, xem ra lại có án lớn. Mới hôm qua Oss còn nhảy nhót vui vẻ, bởi vì An Cách Nhĩ sắp về, mấy vụ án bị dồn đọng cuối cùng cũng phá được, hắn cũng không cần áp lực nữa.

Cửu Dật không có gì làm nên mở nhạc nghe, nấu cơm tối, cùng Eliza với Ace ăn no sau đó dựa vào ghế sofa xem TV.

Vẫn giống như ngày trước, Cửu Dật ngủ trên sofa.

Cũng không biết qua bao lâu, liền cảm thấy bên tai ướt ướt. Hắn tỉnh lại nhìn thấy Ace đang liếm hắn, phỏng chừng là đang nhắc nhở, bảo hắn lên lầu ngủ đi.

Cửu Dật xoa cổ đứng lên...

Đột nhiên sấm đánh xuống một cái ầm, điện quang màu lam chợt lóe, chiếu rọi căn phòng tối đen, Cửu Dật phát hiện có người đang ngồi cạnh bàn.

“Á trời ơi!” Cửu Dật hoảng sợ, lúc này mới cảm thấy thân ảnh đó có chút quen thuộc.

Hắn bật đèn lên, phát hiện người đó là Oss.

Hắn không biết Oss ngồi đó bao lâu rồi, tóc với áo khoác đều ướt hết, nước trên tóc còn nhỏ giọt, mắt nhìn chằm chằm mặt đất, trong tay cầm một con gấu bông.

“Oss?” Cửu Dật ý thức được đã có vấn đề gì đó, bước tới đẩy đẩy hắn, “Anh không sao chứ?”

Oss không nhúc nhích.

“Ê! Hoàn hồn đi a!” Cửu Dật vỗ tay hai cái trước mặt Oss.

Thật lâu sau, Oss mới chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Có chuyện gì vậy?” Cửu Dật hỏi.

Trầm mặc trong chốc lát, Oss mở miệng, “Bác sĩ Trần, chết rồi.”

“Hả?” Cửu Dật giật mình.

Bác sĩ Trần tên đầy đủ là Trần Bốn Lâm, là bạn thân của Oss từ trung học. Bác sĩ Trần là người rất giỏi, là bác sĩ giỏi nhất của khoa thần kinh, một người tốt như vậy sao lại chết?

Cửu Dật kéo ghế ra ngồi xuống, bỗng nhiên cảm thấy con gấu bông trong tay Oss rất quen mắt, giờ mới nhớ, đây là quà sinh nhật của Lệ Lệ, con gái bác sĩ Trần mà Oswald mua tặng, con bé đó vô cùng dễ thương, hẳn nhin không được nhú mày, “Đừng nói là...”

“Ừh, Lệ Lệ cũng chết, còn có vợ cậu ấy nữa.” Lúc nói chuyện, trong mắt Oss ngoại trừ đau buồn còn có vô số nghi hoặc.

Cả nhà cùng chết... Cửu Dật phát hiện con gấu bông trong tay Oss dính máu, là mưu sát?

“Thẩm Húc chạy rồi.”

Tối nay Oss chỉ nói một câu rồi lại một câu, Cửu Dật nhìn ra, hẳn bị kích động quá lớn, “Để tôi gọi cho Hạ Tề, bảo hắn qua xem anh.”

“Bọn họ bị chó cắn chết.” Oss đột nhiên mở miệng.

“Hả?” Cửu Dật nghe không hiểu, “Cái gì?”

“Ba người, đều bị chó cắn chết, thi thể bị ăn một nửa. Pháp y nói, tìm được ba loại dấu răng, nhưng trên mặt đất chỉ có một dấu chân.”

Cửu Dật há miệng, “Nói thiệt hay nói chơi...”

“Một năm trước, khi An Cách Nhĩ vừa mới đi, tôi đã nhận được một vụ án tương tự. Một tòa tiểu biệt thự nằm trong hoa viên 16 khu C, quản lý báo có người chết. Lúc chúng tôi tới, phát hiện trong nhà có ba cỗ thi thể, một cặp vợ chồng cùng một cô bé 12 tuổi, đứa con trai 15 tuổi thì bị thương nằm té xỉu trước cửa. Pháp y phát hiện trên thi thể có ba dấu răng khác nhau, cùng loại với dấu răng của giống Fila Brasileiro, nhưng trên mặt đất chỉ có một dấu chân, dấu chân rất lớn.” Oss tựa hồ rất quen thuộc với vụ án kia, máy móc đem nội dung nói ra, “Thiên niên kia tên là Thẩm Húc, nó là nhân chứng mục kích duy nhất, nhưng sau khi trị liệu nó lại không mở miệng nói chuyện nhiều. Vụ án này được gọi là án chó địa ngục, vẫn chưa hề phá được, bác sĩ Trần là bác sĩ phụ trách của Thẩm Húc.”

Cửu Dật theo bản năng vươn tay sờ lông Ace, chó ba đầu không phải là chó địa ngục(2) sao?

...

Máy bay chậm rãi đáp sân bay thành phố S.

An Cách Nhĩ xuống máy bay, cùng Mạc Phi xách túi lớn túi nhỏ rời khỏi sân bay, vừa bước ra khỏi cửa, quả nhiên đã có một chiếc xe màu đen đứng chờ.

Kính xe vừa được kéo xuống, không đợi người trong xe mở cửa, một con Husky uy vũ đã theo cửa sổ nhảy ra, chạy như điên về phía An Cách Nhĩ.

“Ace!” An Cách Nhĩ vươn tay đón Ace, Mạc Phi vội vàng ném hành lý chạy tới, quả nhiên An Cách Nhĩ không thể chịu được sức nặng của Ace, thân nhiên ngã ra sau, Mạc Phi vừa vịn đỡ được.

“Hé lô, An Cách Nhĩ, Mạc Phi!”

Cửu Dật bước ra khỏi xe, ngoắc ngoắc hai người.

An Cách Nhĩ cùng Mạc Phi dẫn Ace bước tới.

Mọi người vào xe hàn thuyên, Cửu Dật chở bọn họ về nhà cất hành lý.

Mạc Phi ngồi ở ghế phó lái trò chuyện với Cửu Dật, An Cách Nhĩ ngồi phía sau, vuốt lông Ace nằm trên đùi.

“Oss đâu?”

An Cách Nhĩ đột nhiên hỏi một câu.

“Ách...” Cửu Dật hơi chần chờ, “Tâm tình hần không tốt lắm, đi lo vụ án rồi.”

“Xảy ra chuyện gì à?” Mạc Phi hỏi.

Cửu Dật do dự một chút, “Một lời khó nói hết.”

Mạc Phi mơ hồ cảm thấy không ổn, nhưng cũng không hỏi nhiều. Xe chạy trong chốc lát chợt nghe Cửu Dật đột nhiên hỏi, “Đúng rồi, An Cách Nhĩ, có sinh vật nào có ba đầu không?”

Mạc Phi sửng sốt, An Cách Nhĩ bất động thanh sắc tiếp tục xoa lỗ tai Ace, mở miệng hỏi, “Liên thân hả?”

“Ba đầu đó đều có thể sử dụng chứ?” Cửu Dật hỏi, “Hai người nói xem chó địa ngục có thật không vậy?”

An Cách Nhĩ ngẩng đầu, nhẹ nhàng vuốt cằm, ý vị thâm trường nói, “Đây là vụ quái nhiều Oss à?”

Cửu Dật bất đắc dĩ nở nụ cười, thần côn An Cách Nhĩ đã trở lại.

Hết chương 1.

(1) “Jack the Ripper” (tạm dịch: Jack – kẻ sát nhân đồ tể) là một trong những cái tên được biết đến nhiều nhất trong những kẻ sát nhân nổi tiếng nhất trên thế giới. Trong khoảng 3 năm từ năm 1888, hắn là nỗi khiếp đảm với người dân Luân Đôn và sự xấu hổ của cảnh sát nước Anh khi lần lượt 11 nạn nhân, trong đó đa phần là phụ nữ, bị sát hại một cách tàn bạo và bệnh hoạn. Tuy nhiên, danh tính đích thực của kẻ giết người cho đến nay vẫn nằm sau bức màn đen bí ẩn. (Nguồn: baotintuc)

(2) Chó địa ngục: Là một nhân vật trong thần thoại Hy Lạp, tên tiếng Anh là Cerberus hay Kerberos là con chó săn ba đầu của Hades, với cái đuôi rắn, là con vật canh giữ ở cổng địa ngục. [Theo Wiki]

2. Chương 1-2: Nhân Chứng Mục Kích Đào Tẩu

“Sinh vật ba đầu không phải là không có.” An Cách Nhĩ ngẩng mặt lên suy nghĩ, “Nhưng mà hai đầu liên thể rất khó tồn tại và hoạt động, ba đầu càng không cần nói. Giống chó lớn như vậy càng không có khả năng, nhiều nhất cũng chỉ có ếch, rắn linh tinh gì đó. Nhưng mà giữa ba cái đầu chỉ có thể sử dụng một cái.”

Lúc đang nói chuyện, Eliza chui ra từ trong túi Cửu Dật. Lúc này nó đang ngủ nên không biết An Cách Nhĩ đã về.

An Cách Nhĩ vươn tay đón lấy nó, cười cười, “Eliza, còn nhớ tao chứ?”

Eliza vẫn là con sóc bay thẹn thùng quẩn rừ, nó cọ cọ tay An Cách Nhĩ, An Cách Nhĩ nhẹ nhàng vuốt đuôi lông xù của Eliza, lông mi dài vệt sáng.

“Sao Oss lại gặp chó ba đầu?” Mạc Phi nhin không được lên tiếng hỏi.

Cửu Dật kể lại chuyện tối qua cho hắn nghe.

“Ý anh là, vị bác sĩ kia là người phụ trách lo cho cậu bé có gia đình bị chó cắn chết?” An Cách Nhĩ nghe xong, lên tiếng hỏi, vấn đề có chút ngoài ý muốn của Cửu Dật. Hắn không hỏi về chó địa ngục, cũng không hỏi về Thẩm Húc đã mất tích, mà là hỏi quan hệ giữa bác sĩ và Thẩm Húc.

“Đúng vậy.” Cửu Dật gật đầu, “Tôi nghe Oss nói thế, cho nên mới nói là kỳ lạ.”

An Cách Nhĩ cũng không hỏi tiếp, đặt Eliza lên đầu Ace, nhẹ nhàng vuốt lưng cho cả hai, động tác nhẹ nhàng thông thả.

Cửu Dật còn muốn nói thêm nhưng Mạc Phi lại khoát tay với hắn — An Cách Nhĩ nghe đủ rồi, bây giờ hắn đang tự hỏi.

“Muốn tới xem hiện trường không?” Qua một lúc lâu, Cửu Dật lên tiếng hỏi.

An Cách Nhĩ cau mũi, nhìn ra ngoài cửa sổ, “Cái này không cần thiết...”

Cửu Dật bất đắc dĩ, mặc dù xa nhau một năm nhưng tính cách của An Cách Nhĩ chẳng thay đổi gì. Cũng khó trách, Mạc Phi dung túng hắn bất kể ngày đêm, phỏng chừng càng lúc càng không xong.

Xe dừng lại trước cửa nhà, ngoài dự đoán của mọi người, Oss đang ngồi trên bậc thang chờ đợi. Cửu Dật đột nhiên hiểu ra câu nói “Cái này không cần thiết” của An Cách Nhĩ.

“An Cách Nhĩ!” Oss vừa thấy chiếc xe dừng lại liền đứng lên.

Mạc Phi và Cửu Dật ngăn người, còn tướng tâm trạng của hắn suy sụp lắm, ai ngờ vẫn còn rất có tinh thần.

An Cách Nhĩ xuống xe, nhìn nhìn hắn, “Oss, anh có muốn đi xem mắt không?”

Oss há hốc, mọi người cùng há hốc, Mạc Phi nhẹ nhàng ho khan, thấp giọng nói, “An Cách Nhĩ!”

Cửu Dật hiểu được, bạn của Oss vừa mới chết, An Cách Nhĩ cũng sẽ không đến mức đi trêu chọc hắn đi?

Oss xấu hổ lắc đầu, “Không a.”

“Nga.” An Cách Nhĩ gật đầu, “Vậy anh có người mình thích rồi chứ?”

Oss mặt đỏ bừng, “Không có!”

Cửu Dật cùng Mạc Phi nhìn nhau, Cửu Dật nhướn mày nhìn Oss, “Giỏi ghê ha! Tôi ở với anh nguyên một năm mà lại không phát hiện, bắt đầu từ lúc nào?! Khai ra mau!”

“Không không... Không có mà!” Oss càng nói càng lộ sơ hở.

Mạc Phi mở cốp xe lấy hành lý, “Cô ấy có bộ dáng ra sao?”

“Tôi...”

Oss không nói, chợt nghe An Cách Nhĩ lên tiếng, “Hắn là đồng nghiệp rồi.”

“A...” Oss hít một ngụm lạnh khí, lỗ tai cũng chuyển thành màu hồng.

“Đồng nghiệp?” Cửu Dật sờ cằm, “Đừng nói là mỹ nữ mới tới nha, tên là Tôn Kỳ.”

Oss mặt nhăn nhó nhìn An Cách Nhĩ, “Đừng ăn nói lung tung mà.”

An Cách Nhĩ đánh giá Oss từ trên xuống dưới, gật gật đầu, “Xem ra cô ấy vẫn chưa thích anh, anh cũng không tự tin theo đuổi người ta. Ân, kẹp cà vạt này chắc là người ta tặng hả? Quà giáng sinh sao? Con gái tặng kẹp cà vạt cho con trai so với tặng cà vạt, đó là sự cách biệt một trời một vực đó nha.”

Oss bịt hai lỗ tai lại, “Đừng nói nữa! Cậu là đồ thần côn biến thái! Tôi phải kiện mấy người tội xâm phạm đời tư cá nhân!”

Mạc Phi phá lên cười mở cửa nhà, Oss thật vật vả trải qua ngày tháng yên bình, bây giờ An Cách Nhĩ đã về, lại tiếp tục có người chọc hắn.

Lúc An Cách Nhĩ đi ngang qua Oss, hắn thấp giọng nói, “Cô ấy không thích kiểu tóc của anh, anh đổi kiểu khác đi.” Nói xong, bước vào nhà.

“Ách... Kiểu tóc?” Oss chạy theo hỏi, “Đổi thế nào a?”

An Cách Nhĩ sờ cằm, “Dựa vào kẹp cà vạt mà cô ấy tặng anh, so ra tính cách giữa hai người có chút khác nhau.” Nói xong, chỉ chỉ Cửu Dật, “Bảo hắn cho anh ý kiến đi.”

Oss nhìn nhìn Cửu Dật rồi lại nhìn Mạc Phi, bất đắc dĩ xoay đầu lại nhìn An Cách Nhĩ, “Mà sao cậu biết tôi có...”

An Cách Nhĩ xỏ đôi dép trong nhà mà Mạc Phi đưa, ngồi xuống ghế sofa, nói, “Anh mang lót giày, so với bình thường thì cao hơn 2cm. Cô gái kia chắc cao khoảng 1m72 gì đó.”

“Oa... Có phải trước khi về đây cậu tìm thám tử điều tra tôi không vậy?” Oss nói thầm một câu.

An Cách Nhĩ mỉm cười, “Oss, nếu như tâm trạng anh không tốt, anh không cần giả bộ vui vẻ chào đón tôi. Thật vất vả tôi mới về tới nhà, tôi không muốn thấy bộ mặt ngoài cười mà trong không cười của anh.”

An Cách Nhĩ nói xong, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Oss thở dài, suy sụp ngồi xuống, không thèm nói tiếp.

Mạc Phi mở tủ lạnh cùng tất cả tủ chén, chuẩn bị lát nữa tổng vệ sinh, dù sao một năm rồi không có đựng vào. Hắn lấy ra mấy gói to trong ngăn tủ, nói với Cửu Dật, “Cửu Dật, tôi đi mua đồ, phụ tôi đi xách đồ đi, một mình làm không nổi.”

“Ok!” Cửu Dật biết Mạc Phi muốn để hai người kia ở riêng bàn về vụ án nên vui vẻ gật đầu chạy đi.

Mạc Phi lấy gói hồng trà cao cấp pha cho An Cách Nhĩ và Oss, Cửu Dật nhìn thấy thì cũng muốn uống một ly, nhưng lại phải buồn bã bước ra ngoài.

“Đây là tư liệu về vụ án một năm trước, còn tư liệu vụ án lần này, chuyên viên giám định với pháp y vẫn còn đang chuẩn bị, ảnh chụp hiện trường tôi đã mang tới.”

An Cách Nhĩ cầm tách hồng trà lên, vừa uống vừa xem tư liệu, đột nhiên lên tiếng nói, “Đúng rồi...”

“Hả?” Oss nhìn hắn.

An Cách Nhĩ nghĩ nghĩ, “Cậu thiếu niên Thẩm Húc bỏ trốn đó là thế nào?”

“Lớp cửa thủy tinh bị đập nát, nó theo chỗ đó mà trốn đi. Y tá nghe thấy động tĩnh nên tới phòng xem xét, nhưng chỉ nghe thấy tiếng chó sủa dần dần khuất xa, không tìm được cái gì khác.”

“Tiếng chó sủa?” An Cách Nhĩ nhíu mày, “Loại nào?”

Oss lắc lắc đầu, “Hai nữ y tá nói, tiếng sủa đó rất đáng sợ, không phải loại chó kiểng dễ thương.”

“Nga...” An Cách Nhĩ cầm tấm ảnh đưa cho Ace nhìn, cười hỏi, “Ace, mày có thấy con chó lớn nào không?”

Ace không rõ, chỉ biết An Cách Nhĩ gọi tên nó, cho nên vô cùng thân thiết cọ cọ bên hông An Cách Nhĩ. Eliza nằm ngửa trên bụng Ace, sửa lại phần lông trước ngực mình lại cho đẹp.

Oss hỏi, “An Cách Nhĩ... Cậu thấy thế nào?”

An Cách Nhĩ đặt tư liệu xuống, “Bệnh viện hắn là có gắn camera dày đặc mới đúng, không thể quay được đường bỏ chạy của Thẩm Húc sao?”

“Tôi đã bảo đồng nghiệp đi thăm dò, nhân viên của tôi không đủ người.” Oss bắt đầu cào tóc.

“Tôi hỏi anh một vấn đề.” An Cách Nhĩ đột nhiên hỏi, “Thẩm Húc với bác sĩ Trần, lúc trước có quan hệ gì không?”

“Không có, bọn họ không quen biết!” Oss nói, sau đó tạm dừng một chút, “Tôi là người trung gian giới thiệu cho bọn họ.”

“Àn...” An Cách Nhĩ đặt tách trà xuống, cầm tư liệu lên, vỗ vỗ Oss, “Anh có thể giữ nguyên đôi mắt gấu trúc đó tới cảnh cục, con gái là sinh vật có sự đồng cảm, cô ấy nhất định sẽ tới an ủi anh. Đương nhiên, nữ cảnh sát càng thích đàn ông có cơ thể săn chắc, cho nên anh có thể ngủ một giấc rồi dậy ăn cơm, tắm rửa một cái cho sáng khoái rồi đi. Điều kiện đầu tiên để con gái thích anh chính là làm người ta phải bội phục anh.” Nói xong, An Cách Nhĩ xoay người lên lầu.

Oss thấy An Cách Nhĩ vào phòng làm việc vẽ tranh, há miệng ra cảm thấy không biết có phải đang mơ hay không.

Ace đã đi theo An Cách Nhĩ lên lầu, Eliza thì ngồi trên bàn trà, chui đầu vô ly trà của An Cách Nhĩ vươn lưỡi liếm, liếm xong còn lấy tay che miệng, tựa hồ cảm thấy uống không ngon.

Oss vươn tay chọt chọt nó, có chút cảm khái nói, “An Cách Nhĩ lại có thể biểu đạt sự quan tâm của mình cho người khác, chỉ có Mạc Phi mới làm được như vậy, đúng không?”

Eliza nhìn Oss, vươn tay nắm lấy ngón tay hắn cọ cọ, tựa hồ là tỏ vẻ an ủi.

Oss bỗng nhiên cảm thấy hơi buồn ngủ.

...

Chờ Mạc Phi và Cửu Dật mang túi lớn túi nhỏ về nhà, hai người đã thấy Oss nằm ngủ trên sô pha, Eliza phóng lên bả vai Cửu Dật, ngồi ăn đậu phộng.

Cửu Dật cùng Mạc Phi nhẹ nhàng bước vào nhà bếp, Cửu Dật giúp Mạc Phi quét dọn còn Mạc Phi thì chuẩn bị cơm trưa.

Mấy tiếng sau, tiếng chuông điểm 12h đã đánh thức Oss, hắn cũng ngủ thấy mùi thơm của thức ăn, lập tức đứng dậy nói, “Đói quá đi!”

Cửu Dật đặt món cuối cùng lên bàn ăn, “Mùi thính ghê ha, tới ăn cơm đi.”

“An Cách Nhĩ!” Mạc Phi đem chén và đũa ra, hướng phòng trên lầu gọi to.

Chỉ chốc lát sau, An Cách Nhĩ cầm tư liệu trên tay, vừa xem vừa đi. Mạc Phi cả kinh, lập tức chạy tới, quả nhiên An Cách Nhĩ lại bước hụt chân.

Mạc Phi tiếp được An Cách Nhĩ, thở phào nhẹ nhõm đỡ An Cách Nhĩ đứng xuống đất. Trên mặt An Cách Nhĩ không có biểu tình chán kinh, chính là nhìn tư liệu này giờ vẫn có chỗ không thể lý giải, lên tiếng hỏi Oss, “Trong tư liệu nói, em gái của Thẩm Húc bị ngã chết sau đó mới bị cắn, mà Thẩm Húc lại nằm té xỉu trước cửa, vậy tại sao chó địa ngục không cắn nó?”

“Khụ khụ...” Oss với Cửu Dật đói tới bủn rủn, đã cầm đũa lên ăn cơm, sau khi nghe An Cách Nhĩ hỏi xong liền cảm thấy ngán. Nhanh chân kéo An Cách Nhĩ tới bàn cơm, mấy chuyện ghê rợn đó ăn xong rồi nói, đừng lãng phí đồ ăn ngon chứ, sau khi Mạc Phi đi, bọn họ làm gì được ăn đồ ngon!

An Cách Nhĩ vừa xem tư liệu vừa ngồi xuống cầm đũa lên, Mạc Phi gấp vài miếng thức ăn vào chén cho hắn, Cửu Dật cùng Oss đều liếc mắt nhìn nhau — Xem ra An Cách Nhĩ vẫn không thể tự lo cho mình!

“Hai mẹ con đều rất xinh đẹp.” An Cách Nhĩ cảm khái nói một câu.

“Đúng vậy.” Oss gật đầu, “Vợ của bác sĩ Trần rất đẹp, cô ấy là con lai.”

“Anh với hắn là bạn bè, sao cứ gọi bác sĩ Trần hoài vậy?” An Cách Nhĩ khó hiểu.

“Ách...” Oss có chút xấu hổ cười cười, “Thói quen thôi...”

“Nga.” An Cách Nhĩ gật đầu, “Người bạn kia của anh vì rất thành công trên con đường sự nghiệp kể cả gia đình cũng rất hạnh phúc cho nên rất ngạo mạn?”

Oss nhún nhún vai, “Ngạo mạn là tính cách, ai mà chẳng có khuyết điểm, nhưng mà tổng thể vẫn là một người rất tốt.”

An Cách Nhĩ hơi nhắc mi, miễn cho ý kiến, lúc này Mạc Phi thu hồi tư liệu trong tay hắn, chỉ chỉ chén cơm, “Ăn đi không thôi nguội.”

An Cách Nhĩ cúi đầu nhìn chén cơm, sau đó quay sang nơi khác nói thầm một câu, “Lại củ cải!”

Oss và Cửu Dật đều ngược mặt nhìn trời.

Mạc Phi bắt đắc dĩ, gấp miếng củ cải lúc này bỏ vào chén cho hắn ra, bỏ vào miệng ăn luôn.

An Cách Nhĩ tiếp tục nhú mồm, “Còn mùi nè!”

Mạc Phi thở dài, “Để anh đổi chén khác.”

“Khỏi.” An Cách Nhĩ vươn tay lấy cái chén của Mạc Phi đã với đi một nửa, “Tôi ăn chén này.”

“Nhưng mà lúc này trong này có củ cải.” Mạc Phi nhanh tay ngăn lại, “Anh vừa mới bỏ vào miệng ăn.”

An Cách Nhĩ khó hiểu nhìn hắn, “Vậy thì sao?”

Mạc Phi há hốc, Cửu Dật cũng hỏi, “An Cách Nhĩ, không phải cậu không thích củ cải sao?”

An Cách Nhĩ bưng chén cơm lên, “Ai nói? Tôi có nói là không thích đâu.”

“Em lúc này rõ ràng...” Mạc Phi nói được một nửa thì hiểu ra, An Cách Nhĩ lại giở trò đùa dai.

An Cách Nhĩ vừa lòng cúi đầu ăn cơm.

Oss che miệng nói khẽ với Cửu Dật, “Quái vật vô địch siêu cấp thứ hai trong lịch sử.”

Cửu Dật gật đầu — Hình dung rất chuẩn xác!

Mạc Phi mở TV xem tin tức, phát hiện đang chiếu về vụ gia đình bác sĩ Trần bị hại, hình ảnh vô cùng thâm trầm. Tất cả bình luận viên đều nghiêm khắc chỉ trích, cảnh sát trưởng thẻ trước công chúng sẽ đem hung thủ ra chịu tội.

“Oss!”

An Cách Nhĩ đột nhiên lên tiếng hỏi, “Gọi điện thoại tới cảnh cục hỏi một chút.”

“Hỏi cái gì?” Oss buồn bực.

“Thẩm Húc có thể tới đó tìm anh, từ tối qua tới giờ chắc là anh không mở di động, đồng nghiệp chắc cũng không liên lạc được.” An Cách Nhĩ vừa nói vừa cau mũi nhìn miếng đậu hủ Mạc Phi gấp cho hắn, Mạc Phi chợt đưa sang gấp cộng hành trên miếng đậu hủ ra cho hắn, An Cách Nhĩ tiếp tục ăn.

Cửu Dật cảm thấy bản thân như sắp ngất...

“Đúng là không có mở!” Oss lấy di động ra, hiện tại mới nhớ tới từ tối qua tới giờ ngơ ngác ngác, sáng nay cũng chưa bật điện thoại.

Dùng điện thoại của phòng tranh gọi về cảnh cục, bắt máy là Tôn Kỳ, “Đội trưởng, anh đi đâu vậy! Di động không mở, điện thoại bàn thì không ai tiếp, tôi còn tưởng anh nghĩ quẩn đi làm chuyện gì rồi!”

“Không có...” Oss có chút ngượng ngùng, vừa định hỏi chợt nghe Tôn Kỳ vội vã nói, “Đội trưởng mau về, lúc này có một cậu bé mặc đồng phục của bệnh viện tới cảnh cục, nói là muốn tìm anh, đang ở trong văn phòng chờ anh đó.”

“Thật sao? Nó chịu nói chuyện á?” Oss kinh hãi, ngẩng đầu nhìn An Cách Nhĩ.

An Cách Nhĩ bưng chén cơm, cầm lấy điện thoại, “Bảo cậu bé đó tới nghe điện thoại.”

3. Chương 1-3: Giảo Quỷ

Chỉ chốc lát sau, đầu dây bên kia truyền đến một hơi thở khác, An Cách Nhĩ nghe được, lên tiếng hỏi, “Thẩm Húc?”

Bên kia cũng không nói chuyện, tựa hồ là đang điều chỉnh hô hấp, đối với người đã lâu rồi không nói chuyện, đây chính là một thói quen mang tính chất cản trở.

“Cậu thấy tin tức của bác sĩ Trần?” An Cách Nhĩ ngồi trên sofa, bắt chéo chân hỏi Thẩm Húc.

Hơi thở đầu dây bên kia có chút dị thường, có thể cảm giác cảm xúc của đối phương đã có chút biến hóa. An Cách Nhĩ tựa hồ đối với sự biến hóa này rất vừa lòng, gật đầu nói, “Tôi sẽ bảo nữ cảnh sát kia mang cậu tới đây, Oss đang ở đây.”

“Ừm...” Cuối cùng bên kia cũng truyền đến tiếng hừ nhẹ.

An Cách Nhĩ đưa điện thoại cho Oss, “Bảo đồng nghiệp của anh mang Thẩm Húc tới đây... Đúng rồi, lái xe hơi tới, đừng đi xe công cộng.” Nói xong, tiếp tục ăn cơm.

Oss bảo Tôn Kỳ lái xe đưa Thẩm Húc tới phòng tranh, Tôn Kỳ vừa nghe nói, người lúc này nói chuyện chính là An Cách Nhĩ đỉnh đỉnh đại danh, lập tức hưng phấn, lái xe đưa Thẩm Húc đi.

“An Cách Nhĩ, sao cậu biết Thẩm Húc tới cảnh cục tìm tôi?” Oss cảm thấy bản thân có chút mơ hồ, đại khái là lâu rồi không gặp An Cách Nhĩ, lập tức không thể thích ứng cách trao đổi của thần côn.

“Thiếu niên kia không bị thương ở não bộ, đúng không?” An Cách Nhĩ vẫn đưa ra câu hỏi.

“Đúng vậy, chỉ bị kích động quá mức nên không nói chuyện.”

“Kích động?” An Cách Nhĩ giống như không nghĩ vậy, “Lý do không mở miệng nói chuyện không chỉ có một.”

Oss nghe xong lên tiếng hỏi, “Là sao?”

An Cách Nhĩ thở dài, “Cái này thuộc về phạm trù đối nhân xử thế, mấy anh hần là phải hiểu rõ hơn tôi chứ!”

“Nếu là con nít, sẽ là giận dỗi gì đó, hoặc là giữ bí mật.” Cửu Dật đoán, “Có thể là sợ hãi! Hoặc là bị đe dọa!”

“Nhưng mà suốt một năm nó không hề nói chuyện mà!” Mạc Phi dọn chén bát xong, vào bếp pha hồng trà mang ra, nhin không được hỏi, “Rốt cuộc là tại sao?”

An Cách Nhĩ nở nụ cười bí hiểm, “Ván bài càng lớn, tiền đặt cược càng nhiều, người thông minh đưa ra quyết định gì, đều là vì nó đáng giá. Kẻ ngu dốt đưa ra quyết định gì, hần đều suy nghĩ cho bản thân, đó cũng là vì nó đáng giá.”

“Em lúc này hỏi nó có phải thấy tin tức về bác sĩ Trần hay không.” Mạc Phi nghĩ nghĩ, “An Cách Nhĩ, hần là bởi vì bác sĩ Trần đã chết cho nên mới đi tìm Oss, vậy nó bỏ trốn là vì cái gì?”

“Mạc Phi, tôi đã dạy anh rất nhiều lần.” An Cách Nhĩ ngẩng mặt lên, vươn tay nhẹ nhàng chọt vào cằm Mạc Phi, “Tâm địa thiện lương và tính lạc quan của anh đã gây trở ngại cho khả năng suy luận.”

Mạc Phi không hiểu lắm, nhưng mà An Cách Nhĩ nói cái gì cũng đúng hết, nên hần cũng không truy cứu, chỉ hỏi, “Muốn ăn bánh phô mai hay khu rừng đen?”

“Muốn ăn Tiramisu.”

“Được.” Mạc Phi xoay người vào bếp làm, Cửu Dật với Oss đột nhiên cảm thấy bản thân giống như không khí.

“Gia đình bác sĩ Trần chỉ có hai vợ chồng với đứa con gái thôi đúng không? Người vợ còn rất xinh đẹp.” An Cách Nhĩ thoỉ thoỉ tách trà.

Oss thì lú lẫm, “Ý cậu là, hung thủ cố ý chọn người có liên quan với nhau cùng bối cảnh?”

“Oss, nóng vội cho ra kết luận cũng sẽ gây trở ngại cho khả năng suy đoán.” An Cách Nhĩ vẫn không nhanh không chậm nói, “Năm ngoái lúc anh đi điều tra, đều tìm những mối quan hệ liên quan tới hai vợ chồng đó?”

“Đúng vậy.” Oss gật đầu.

“Không điều tra những người liên quan tới Thẩm Húc sao?” An Cách Nhĩ chắc chắn lắc đầu, tựa hồ không vừa lòng.

“Lúc đó tôi nghĩ, nó chỉ là một đứa trẻ, có quan hệ gì đâu.” Oss nghe An Cách Nhĩ nói xong, tựa hồ càng thêm nản lòng, “Tôi là một cảnh sát thất bại.”

Mạc Phi cùng Cửu Dật liếc mắt nhìn nhau, đều muốn tìm lời an ủi hần.

“Àn, tuy rằng đây là sự thật.” An Cách Nhĩ khoát tay, “Nhưng mà cảnh sát chỉ dùng để duy trì trật tự an ninh, những lời này cũng có chút chủ nghĩa ước vọng. Ví dụ như hàng xóm của anh muốn giết anh, cho dù cả thành phố này đều là cảnh sát thì cũng không thể ngăn chặn hung án phát sinh.”

Oss vươn tay đỡ trán, “Hình như tôi đã cảm thấy khá hơn...”

Sau khi ăn cơm xong mọi người ngồi trên sô pha nói chuyện, trước cửa phòng tranh đột nhiên có một chiếc xe màu đen dừng lại, cửa xe mở ra, một cô gái cao ráo có gương mặt thanh tú bước xuống, vươn tay kéo thiếu niên ở đằng sau khỏi chiếc mền nhung.

Oss nhanh chân chạy ra mở cửa, thấy Thẩm Húc hơi khấn trương nhìn xung quanh, nhin không được nhưu này — Đứa nhóc này rốt cuộc có bí mật gì?

“Oss, có phải là hần không?” Tôn Kỳ vừa vào cửa liền hỏi Oss, hai mắt không nhin được đánh giá An Cách Nhĩ ngồi trên ghế sô pha, “Oa! Là đại mỹ nhân mà, có phải quái vật đâu!”

“Hả?”

An Cách Nhĩ đặt tách trà xuống, rất hứng thú nói, “Oss nói với cô tôi là quái vật?”

Oss lập tức xua tay còn Tôn Kỳ thì híp mắt cười.

An Cách Nhĩ quan sát cô trong chốc lát, cúi đầu tiếp tục uống trà, khoe miệng hơi nâng, không biết lại ra chủ ý gì.

Tôn Kỳ khó hiểu nhìn Oss, “Cậu ấy vừa nhìn tôi sao?”

Oss bắt đắc dĩ, “Hần đại khái đã lấy được tư liệu của cô, mau mau đi đổi số mật khẩu tài khoản ngân hàng đi.”

“Không phải chứ!” Tôn Kỳ che ngực lại, “Đừng nói là cái loại biến thái có thể nhìn thấu ba vòng trong truyền thuyết nha?”

Oss nhìn trời, chợt nghe An Cách Nhĩ rất thản nhiên nói, “Ba vòng cũng không có gì đáng giá để nghiên cứu, bởi vì quyết định ba vòng là trạng thái cốt cách của nhân loại, tương đối mà nói, ba vòng của một người con gái chỉ có thể cho thấy dáng người của cô ta cùng hàm lượng mỡ trong người, so với giá trị của bản thân chẳng đáng giá gì.”

Khoe miệng Tôn Kỳ khê rút, nhìn Oss — Quả nhiên là quái vật a!

Thẩm Húc sau khi bước vào nhà, liền tò mò đánh giá bốn phía, An Cách Nhĩ vẫy vẫy tay, bảo thiếu niên tới ghế sô pha ngồi xuống.

Oss ngồi ở đối diện, hỏi, “Thẩm Húc, em tới cảnh cục tìm anh làm gì? Tại sao lại trốn khỏi bệnh viện?”

Thẩm Húc cúi đầu, dùng sức vò áo, không biết đang nghĩ cái gì.

“Mạc Phi, lấy bức tranh tôi vừa mới vẽ xuống đây.” An Cách Nhĩ xoay đầu nhìn Mạc Phi đang đứng trước cửa nhà bếp đánh giá Thẩm Húc, lên tiếng nói.

“Được.” Mạc Phi lên lầu, lấy bức tranh An Cách Nhĩ vừa mới vẽ xuống, đặt lên bàn trước mặt An Cách Nhĩ và Thẩm Húc.

Mọi người nhìn bức tranh, trên đó vẽ một người phụ nữ, trên tay cầm ba sợi dây xích sắt, ba sợi dây xích ba con chó hung ác rất lớn. Ba con chó đều há to miệng lộ cả răng nanh, có vẻ rất hung hãn. Mà đặc biệt nhất chính là, trong đó có hai con mang giày của người. Mà người phụ nữ cầm dây xích lại được vẽ rất mơ hồ, chỉ có thể nhìn ra đó là nữ, ngoài ra không nhìn được gì khác.

Mọi người đồng thời nhú mày, lại nhìn tới Thẩm Húc đang khấn trương lui vào trong góc sô pha.

Oss chỉ vào bức tranh, hỏi, “Đây là người mang chó tới cắn chết người?”

Thẩm Húc liên tục gật đầu.

“Nhưng mà...” Cửu Dật có chút không rõ, “Không phải nói chỉ có dấu chân của một con thôi sao, tại sao ở đây lại có ba con?”

An Cách Nhĩ cười cười, “Trong phòng nguyên bản có bốn người, đúng không?”

Tất cả mọi người đều sửng sốt.

“Bốn người, tám chân, vừa lúc có thể phân ra cho hai con chó, ở trong phòng hỗn loạn lưu lại dấu chân của người bị hại, sẽ không khiến cho người ngoài nghi ngờ.”

“Nga...” Oss lập tức tỉnh ngộ, “Ồ hiện trường đúng là có dấu chân dính máu, chúng tôi đều nghĩ là vì trong lúc bị chó cắn, nạn nhân giãy dụa mà tạo thành...”

An Cách Nhĩ mỉm cười, nhìn Thẩm Húc, “Lúc đó đã xảy ra chuyện gì?”

Thẩm Húc hít một hơi, nhỏ giọng nói, “Lúc đó em chuẩn bị đi ngủ, bỗng nhiên nghe thấy tiếng chó sủa, lúc mở cửa ra ngoài xem thì thấy có ba con chó điên đang cắn mọi người. Ba em bảo em đóng cửa lại, em vừa đóng cửa liền nghe thấy tiếng chó cào cửa. Em rất sợ, nhảy cửa sổ lầu hai xuống, định chạy đi cầu cứu nhưng sau đó lại bị hôn mê. Trước khi em té xỉu, em nhìn thấy người đàn bà đó đứng trong phòng khách.”

“Cô ta là ai?” Oss nhìn không được hỏi, “Em có biết không?”

“Người trong bệnh viện.” Thẩm Húc nói, “Là người bên cạnh bác sĩ Trần.”

“Làm trong bệnh viện tâm thần sao?” Tất cả mọi người đều nhú mày.

“Thú vị thật !” An Cách Nhĩ nghĩ nghĩ, nói, “Oss, anh có thể phái người tới vùng phụ cận của bệnh viện điều tra không, chú ý mấy quán bán thịt, tìm xem có người phụ nữ nào có làn da xanh xao không, còn thường xuyên tới mua phổi heo với gan súc vật giảm giá, nếu tìm ra rồi thì tìm chỗ phục kích bắt cô ta.”

Oss cùng Tôn Kỳ liếc mắt nhìn nhau.

“Tôi đi làm!” Tôn Kỳ móc điện thoại chạy ra ngoài gọi, Cửu Dật vỗ vỗ bả vai Oss, “Rất có năng lực !”

Oss ngượng ngùng gật đầu, “Người ta là nhân viên ưu tú mà.”

“An Cách Nhĩ, ý em là, sở dĩ chỉ có dấu chân của một con là bởi vì hai con còn lại mang giày của nạn nhân?” Mạc Phi đặt món điểm tâm vào lò nướng, ra ngoài ngồi trong chốc lát.

“Xác thực mà nói... Là nạn nhân mang giày của chó.” An Cách Nhĩ sửa lại.

“Tạo hiện trường giả?” Oss nhú mày, với lại, ai mà tin chó địa ngục có thật chứ! Nhưng mà, mang giày cũng đâu phải nói mang là mang! Hung thủ làm sao mới không lưu lại dấu vân tay cùng dấu giày?

Thẩm Húc nhìn nhìn An Cách Nhĩ, cúi đầu không nói lời nào.

An Cách Nhĩ phát hiện thiếu niên đang nhìn mình, liền hỏi, “Con chó đó không cắn cậu, là bởi vì quen cậu sao? Người phụ nữ đó đã nói chuyện với cậu?”

Oss nhú mày, “Em không nói tiếng nào, nên không thể không quen biết người phụ nữ đó. Cô ta đe dọa em?”

Thật lâu sau Thẩm Húc mới gật đầu, “Cô ta nói, cô ta là giáo quỹ. Nếu em không nghe lời, người bên cạnh em sẽ chết.”

Oss cùng Cửu Dật nhú mày, Mạc Phi nhìn nhìn An Cách Nhĩ, chỉ thấy hắn đang uống trà, không biết lời lúc này có nghe thấy không.

“Nuông chiều (*)?” Oss cân nhắc, nuông chiều cái gì?

(*) Nuông chiều và giáo quỹ có phát âm gần giống nhau nên Oss nghe nhầm.

“Hình như ý nó là giáo quỹ?” Mạc Phi bỗng nhiên chú ý tới đuôi tóc của An Cách Nhĩ đã dài ra, suy nghĩ xem có nên giúp hắn cắt ngắn một chút không.

“Giáo quỹ là cái gì?” Oss càng không thể lý giải.

“Giáo nghĩa là xinh đẹp, diêm dúa, hoa lệ... là một từ so với ‘hảo’ có ý nghĩa cao ngạo hơn, tỏ vẻ cô ta rất tự cao tự đại. Quỹ, nghĩa là cô ta đã đặt mình ra khỏi phạm trù loài người, làm ra hành vi hung tàn gì cũng đều là vì cô ta đã chết.”

“An Cách Nhĩ.” Mạc Phi quyết định giúp An Cách Nhĩ cắt tóc, lục tục đi kiếm kéo, vừa lục vừa hỏi, “Tại sao ngay từ đầu em đã cho rằng hung thủ là nữ?”

“Àn...” An Cách Nhĩ nhẹ nhàng nâng cằm, tựa hồ suy nghĩ trong chốc lát rồi mới trả lời, “Bởi vì phụ nữ thường dễ dàng làm cho người ta mất đi cảnh giác.” Nói xong, nhìn nhìn đồng hồ treo tường, “Àn, bây giờ còn sớm. Oss, chờ trợ lý của anh tìm được người gọi là ‘giảo quỷ’ kia, tôi nghĩ cô ta sẽ rất thích ý kể một câu chuyện cho chúng ta nghe, cách bố trí tuyệt vời cùng một số giao dịch rất có lợi.”

Nói xong An Cách Nhĩ bước tới cửa sổ, không hề quay đầu lại, nói với Oss, “Đúng rồi, còng tay thẳng nhóc bại hoại trên sô pha luôn đi.”

“Hả?” Oss cùng Thẩm Húc đều sửng sốt, kinh ngạc nhìn An Cách Nhĩ.

An Cách Nhĩ chỉ cười cười, “Trò này rất thú vị, không phải sao?”

“An Cách Nhĩ...” Oss định hỏi rõ ràng một chút lại thấy Thẩm Húc đã đứng lên định bỏ chạy, thiếu còn chưa chạy tới cửa đã nghe thấy một thanh âm gầm nhẹ.

Cúi đầu xuống liền nhìn thấy Ace, không biết đã vọt tới trước mặt từ lúc nào, nhe răng trợn mắt nhìn thiếu niên, lông xù lên. Ace là một con Husky trưởng thành, Thẩm Húc la lên sợ hãi lùi về sau, Oss bắt lấy hai tay thiếu niên kéo ra sau, “Phản ứng của em hình như có chút quá khích rồi.”

“Tôi là người bị hại! Các người dựa vào cái gì mà bắt tôi!” Thẩm Húc giãy dụa.

Mạc Phi đứng bên cạnh, đột nhiên cảm thấy thái độ và cử chỉ của thằng nhóc này đột nhiên thay đổi, hay đây mới chính là bộ mặt thật?

An Cách Nhĩ tựa bên cửa sổ xoay đầu lại nhìn Thẩm Húc, “Ở hiện trường có bốn người, ba người chết, ba con chó, dựa theo dấu giày ở hiện trường, có thể thấy người thứ tư vẫn còn sống.”

Tất cả mọi người cả kinh, Oss không dám tin nhìn Thẩm Húc, “Em... em là người đổi giày? Cho nên mới không tìm được dấu chân của người khác?”

“Nói bậy! Tại sao tôi phải...”

“Bởi vì một cuộc đổi chác.” An Cách Nhĩ cắt ngang, “Một cuộc đổi chác mà cậu cảm thấy rất đáng giá!”

Chính lúc này, điện thoại của Oss vang lên, vừa bắt máy liền nghe thanh âm hưng phấn của Tôn Kỳ, “Đội trưởng! Chúng tôi bắt được người phụ nữ đó rồi!”

4. Chương 1-4: Yêu Người Hay Yêu Mình?

Oss có chút không quá tin tưởng nhìn tình huống biến hóa trước mặt, hấn rồi rầm với vụ án cả năm trời, thế mà An Cách Nhĩ vừa trở về ngày đầu tiên, không đúng! Xác thực mà nói, phải là mới có vài tiếng đồng hồ, chân tướng liền rõ ràng. Một lần nữa hấn lại cảm thấy sồn tóc gáy, cũng không phải nói An Cách Nhĩ có bao nhiêu thông minh, mà là một lần nữa lại nghi ngờ, bản thân có tư cách làm cảnh sát hay không.

Mạc Phi thấy thần sắc của Oss, đưa cho hắn một phần điểm tâm, thấp giọng nói, “Có một lần, tôi với An Cách Nhĩ tới một quán bar ở Paris uống rượu, lúc rời đi, An Cách Nhĩ báo cảnh sát, bảo ở quán bar đó xảy ra hung án, ông chủ của quán bar giấu thì thể trên lầu hai.”

Khóe miệng Oss khẽ rút, gương mặt nhìn Mạc Phi, ý là hỏi — Cậu xác định là đang an ủi tôi hả?

Mạc Phi cười cười, “Sau khi cảnh sát tới, quả nhiên nhân chứng vật chứng đều lấy được. Tôi hỏi An Cách Nhĩ sao lại biết, An Cách Nhĩ nói ‘Chỉ là một ít chi tiết thôi, mà chi tiết này, người tốt không thể phát hiện, người xấu không thể phát hiện mà người thông minh cũng không thể.’ ”

Oss há miệng thở dốc, “Người gì mới phát hiện ra?”

Mạc Phi vươn tay chỉ An Cách Nhĩ ở trước mặt, “Người có thiên phú sẽ thấy được.”

Oss suy nghĩ, tựa hồ dễ chịu hơn một chút, Eliza lén nhảy lên đầu vai của Oss, nâng móng vuốt mềm vồ nhẹ vào ót hần, tựa hồ muốn làm cho hần phần chấn hơn.

Mạc Phi thấy Oss nở nụ cười, liền bước tới cạnh cửa sổ, nâng khay lên trước mặt An Cách Nhĩ.

An Cách Nhĩ có chút bất mãn, nhìn Mạc Phi liếc một cái, “Miếng thứ nhất đưa cho Oss rồi.”

Mạc Phi bật cười, “Miếng của hần không có bột hạnh nhân.”

An Cách Nhĩ tựa hồ vui lên, Oss ngậm nửa miếng Tiramisu, hỏi Cửu Dật, “An Cách Nhĩ đang ghen hả?”

Cửu Dật tựa bên sofa thở dài, “Vừa lòng chưa, tôi còn chưa được.”

Mạc Phi cẩn thận đặt miếng Tiramisu lên đĩa, đưa cho An Cách Nhĩ.

An Cách Nhĩ tựa hồ rất hưởng thụ loại phục vụ này, cầm thìa múc một miếng bỏ vào miệng, vừa lòng cảm nhận mùi vị của bột hạnh nhân, liếc nhìn một cái, phát hiện mấy miếng khác không có, liền cảm thấy mỹ mãn ăn tiếp.

Mạc Phi bước tới bên cạnh Cửu Dật, đưa cho hần một miếng, cười cười có lỗi, Cửu Dật rất vừa lòng đón lấy, Eliza cũng được ăn bánh hạnh nhân nó yêu thích nhất.

Oss thấy Mạc Phi không ăn, liền hỏi, “Bạn không ăn sao?”

Mạc Phi bắt đầu dĩ, hần không thích ăn đồ ngọt, chỉ là vì An Cách Nhĩ thích nên mới học làm, đương nhiên, cũng có liên quan đến công việc làm bánh lúc trước.

An Cách Nhĩ xoay người lại, thấy Thẩm Húc ngồi trên ghế sofa, khuôn mặt âm trầm nhìn hần, giống như đang tự hỏi tại sao mình lại thua trong tay người này.

An Cách Nhĩ mỉm cười, bước tới ngồi xuống đối diện, vừa ăn vừa nói chuyện phiếm, “Bạn sẽ dùng loài động vật nào để hình dung bản thân?”

Thẩm Húc suy nghĩ, trả lời, “Cú mèo.”

“Ấn...” An Cách Nhĩ lấy tờ giấy ra ghi lại, hỏi Oss, “Còn anh thì sao?”

Oss nghĩ nghĩ, lắc đầu, “Không nghĩ tới.”

An Cách Nhĩ mỉm cười, “Cảnh khuyến đi.”

Oss có chút thụ sủng nhược kinh, bản thân còn có thể là cảnh khuyến sao?

An Cách Nhĩ nhìn Eliza, xác định nó sẽ không tự biến mình thành sủng vật, lại xoay sang Cửu Dật, “Còn anh?”

Cửu Dật nghĩ nghĩ, “Ấn... Sóc bay hay một loại sóc nào đó.” Nói xong, gãi cằm Eliza, “Đúng vậy, giống như Eliza, có thể bay nhảy leo trèo.”

Eliza vẽ mặt quẫn rũ dùng đuôi che mặt mình lại, lỗ tai cọ cọ cổ Cửu Dật.

An Cách Nhĩ gật đầu, ngẩng đầu nhìn Mạc Phi, vô cùng thân thiết ghi một câu, “Cọp con rất nghe lời.”

Oss nhin không được rút khóe miệng, Cửu Dật tiếp tục ăn Tiramisu.

“Vậy còn anh?” Thẩm Húc hỏi ngược lại, “Anh là con gì?”

An Cách Nhĩ nghĩ nghĩ, còn chưa mở miệng thì Mạc Phi thay hần trả lời, “Người.”

Thẩm Húc quay đầu lại nhìn hần, “Đang nói động vật mà.”

Oss có chút khinh bỉ trí tuệ của thằng nhóc này, “Người cũng là động vật.”

Thẩm Húc cười cười, nhìn Mạc Phi, “Tại sao hần là người mà chúng ta lại là động vật? Anh cảm thấy bản thân thấp hèn hơn hần sao?”

Mạc Phi lắc lắc đầu, “Giá trị sinh mạng của động vật không khác gì loài người, tất cả các loài đều ngang hàng với nhau. Nhưng con người có trí tuệ, thông minh hơn tất cả các loài động vật, bởi vậy có thể làm hại động vật hoặc cứu động vật, đây là sự khác biệt giữa người tốt và người xấu, cậu nói sao?”

“A.” Thẩm Húc nở nụ cười, nhìn Mạc Phi với cặp mắt khác xưa, vốn tưởng rằng đây là một người quân gia thành thật, không ngờ còn rất lợi hại.

An Cách Nhĩ nhẹ nhàng vuốt lông của Ace, chậm rãi hỏi, “Tại sao lại là cú mèo mà không phải chim ưng?”

Thẩm Húc nhún vai, “Chim ưng rất tầm thường!”

“Quạ đen thì sao?” An Cách Nhĩ tiếp tục hỏi.

Thẩm Húc khinh thường lắc đầu.

An Cách Nhĩ trầm mặc không nói, thật lâu sau mới nhẹ nhàng gật đầu, “Có người rất sợ sự cô đơn, cậu thì rất hưởng thụ sự cô độc, thích cái cảm giác trốn trong bóng tối làm người ta chán ghét.”

“Ha ha!” Thẩm Húc cười to gật đầu, “Cho nên mới nói anh rất thông minh!”

Oss chán ghét, hỏi Cửu Dật, “Cái này là biến thái hay tính cách phân liệt?”

“Cái gì cũng chưa phân liệt.” An Cách Nhĩ nói, “Chỉ bị hư mà thôi.”

Tất cả mọi người nhìn hẩn.

An Cách Nhĩ đưa ra ví dụ, “Tính cách cùng hành vi và thói quen của một người, một phần rất lớn là do bẩm sinh mà có. Nói ví dụ như, một tên ăn xin đứng ở ven đường, có người sẽ bố thí cho hẩn, âm thầm chúc hẩn có vận may, có người sẽ tiến tới đá hẩn một cước, hy vọng hẩn mau chết. Đây là hành vi xuất phát phần lớn từ bản năng, tính người là do trời sinh, hồng chính là hồng, tốt chính là tốt, sau này lớn lên, lý trí và đạo đức có thể trói buộc tính cách xấu, bảo vệ tính cách tốt, chỉ thế thôi.”

“Rất hay rất hay!” Thẩm Húc liên tục gật đầu, “Ngoại trừ cô ta, người hiểu tôi nhất chỉ có anh!”

An Cách Nhĩ nâng khóe miệng, lắc lắc đầu, “Không phải hiểu, mà là cậu ngu, lợi dụng rất tốt.”

“Anh nói cái gì!” Thẩm Húc dữ lên, Oss liếc mắt nhìn, “La cái gì?!”

Thẩm Húc cắn chặt răng, không thềm nhắc lại.

Đồng thời, Thẩm Húc cũng chú ý tới tình huống bên cạnh — Mạc Phi rất bận rộn. Hẩn tháo hết tất cả những bức tranh xuống, cẩn thận gỡ bỏ tấm vải trắng bọc tranh ra, sau đó treo lên lại. Cả căn nhà đều cần tổng vệ sinh, mặt khác hẩn còn mua vài thứ, nhưng mai hay mốt mới được chuyển hàng tới, bây giờ hẩn đang suy nghĩ đặt ở đâu mới tốt.

“Hẩn là gì của anh?” Thẩm Húc rất hứng thú nhìn Mạc Phi, hỏi An Cách Nhĩ.

An Cách Nhĩ đan tay đặt trên đầu gối, còn rất thành thật nói, “Người yêu.”

“Hả?” Thẩm Húc cả kinh, Mạc Phi không quan tâm tới, dù sao mấy năm nay ở bên cạnh An Cách Nhĩ, mỗi lần đi giải quyết vụ án, An Cách Nhĩ đều giới thiệu với người khác hẩn là người yêu của An Cách Nhĩ, còn không hề có chút gì gọi là ngưng ngừng.

“Anh tìm thấy ở đâu? Rất giỏi!” Thẩm Húc có chút xúc động.

“Nhặt được.” An Cách Nhĩ trả lời, “Cho nên liền thuộc về tôi.”

Oss cùng Cửu Dật đều đỡ trán. Người thiếu kiến thức pháp luật, tùy hứng kiêu căng điên cuồng!

Mạc Phi chỉ biết nở nụ cười bất đắc dĩ.

“Tính cách như anh sao lại không trở thành tội phạm?” Thẩm Húc còn thật sự đánh giá An Cách Nhĩ, “Giết người rất thú vị.”

Biểu tình của An Cách Nhĩ không có biến hóa, “Tại sao cậu lại giết người? Thích nhìn người ta bị tra tấn à?”

“Ân!” Thẩm Húc gật đầu, “Nhìn thấy bọn họ thống khổ tôi rất vui sướng.”

An Cách Nhĩ lắc đầu, “Tôi nhìn thấy người ta thống khổ, tôi không hề vui sướng, nhìn thấy người gây ra thống khổ đau đớn, lúc đó tôi mới vui.”

Thẩm Húc nhú mào, “Nhàm chán.”

An Cách Nhĩ cười xấu xa, “Hảo hảo hưởng thụ giây phút này đi, kế tiếp sẽ là chuỗi ngày vô cùng nhàm chán.”

“Tôi chưa đủ 18 tuổi, sẽ không nhận án tử hình.” Thẩm Húc nhếch miệng nhìn An Cách Nhĩ, “Bị giam hai mươi năm là cùng!”

“Năm mơ hử!” Oss nhú mào.

“Không, cũng không được.” An Cách Nhĩ lắc đầu, “Vụ án năm ngoái chỉ có suy đoán không có chứng cứ, vụ án hiện tại nó cũng không có mặt, ở hiện trường chỉ để lại dấu vân tay và dấu chân của hung thủ.”

“Này.” Oss nhìn An Cách Nhĩ, “Không phải chứ?”

Thẩm Húc đắc ý nở nụ cười.

An Cách Nhĩ lại nói, “Nhưng mà...”

Tất cả mọi người nhìn hẩn.

An Cách Nhĩ nhẹ nhàng nhún vai, “Muốn thắng được tiền, phải xem đối phương đánh cuộc món vật phẩm gì, tốt mới được.”

Mọi người đều sửng sốt, Thẩm Húc cũng không phải hiểu rõ, kinh ngạc nhìn An Cách Nhĩ, An Cách Nhĩ ngáp một cái nhìn đồng hồ, “Buồn ngủ quá, chậm ghê.”

Mạc Phi bỏ việc đang làm, cầm gối với chăn tới, ngồi xổm xuống sofa, đặt gối đầu lên cho An Cách Nhĩ, “Ngủ một chút đi, chăn nệm trong phòng anh đều đem đi khử độc rồi, nếu không em lại bị dị ứng.”

“Ân.” An Cách Nhĩ thuận theo nằm xuống, đắp chăn lên nghỉ ngơi. Tất cả mọi người đều theo bản năng nuốt nước miếng — Hình thức ở chung thật đáng sợ!

An Cách Nhĩ nằm xuống ngủ, lúc trời nhá nhem tối thì có hai chiếc xe cảnh sát dừng trước cửa. Tôn Kỳ cùng vài cảnh viên áp giải một người phụ nữ gầy yếu, tay bị còng tay xuống xe.

Người phụ nữ đó mặc quần áo lao động màu trắng, xem ra là công nhân vệ sinh trong bệnh viện, sắc mặt vàng vọt, trông mắt cũng vàng, mái tóc bù xù nhìn rất tiêu tụy, đôi mắt làm cho người ta cảm thấy giống như người bị bệnh thần kinh.

Oss không hiểu sao lại nhớ tới bộ phim hẩn xem mấy ngày trước, bộ phim nói về một bệnh viện tâm thần được xây trên một hòn đảo, các bệnh nhân ở đó đều là trọng phạm.

(*) Tên gốc: Shutter Island. Một bộ phim kinh dị Mỹ sản xuất năm 2010.

Cô ta bước tới, sắc mặt bình tĩnh, thấy Thẩm Húc cũng bị còng tay, liền ngăn người, sau đó dường như nhớ ra gì đó, cúi đầu không nói gì.

Oss hỏi Tôn Kỳ, “Chó đâu?”

“Đang tìm chuyên viên thu phục!” Tôn Kỳ nói, “Ba con chó này rất dữ còn nguy hiểm, hẩn là sẽ bị giết!”

Khi nói chuyện, Ace nằm trên ghế sofa ngẩng đầu lên nhìn nhìn, An Cách Nhĩ lúc này chú ý tới, vươn tay sờ lưng nó, thấp giọng an ủi, “Ace, đừng hận loài người, giá trị của chó chính là sự trung thành, cho nên người bán đứng đồng loại còn không bằng chó. Đừng so đo với đám sinh vật thấp kém đó, không đáng đâu.”

Oss cùng Tôn Kỳ liếc mắt nhìn nhau, Tôn Kỳ sờ sờ cằm, quả nhiên như lời đồn, vừa ăn nói ác độc vừa nói trúng tim đen!

“Cô là người mang chó tới giết Thẩm gia năm ngoái và gia đình bác sĩ Trần?” Oss hỏi, đột nhiên nhớ tới còn chưa hỏi tên đối phương.

“Cô ta tên là Vương Ải.” Tôn Kỳ nói với Oss, “Là do bác sĩ Trần giới thiệu vào bệnh viện làm việc, cô ta vốn là bệnh nhân của bác sĩ Trần.”

“Cậu ấy giúp cô, cô còn giết cậu ấy?” Oss cảm thấy không thể tưởng tượng được, nhìn Vương Ải, “Tại sao?”

Trên mặt Vương Ải vẫn duy trì một loại ngạo mạn thản nhiên, đột nhiên hỏi, “Tình yêu, sự nghiệp, chính nghĩa và hạnh phúc, mọi người chọn cái nào?”

Oss ngần người, Cửu Dật nói, “Hạnh phúc!”

Tôn Kỳ nói, “Tình yêu!”

Oss nhún nhún vai, “Chính nghĩa đi...”

Tất cả mọi người đều hoài nghi nhìn hần, Oss nghiêm trang, “Nói thiệt mà!”

Vương Ải lại nhìn về Thẩm Húc, “Cậu thì sao?”

Thẩm Húc tựa hồ rất khinh thường, bĩu môi, “Nhàm chán.”

Vương Ải nhìn thiếu niên thật lâu, ánh mắt cũng tối đi vài phần, cuối cùng ngẩng đầu lên nhìn Mạc Phi đang bận rộn, “Cậu thì sao? Người trẻ tuổi.”

Mạc Phi đang phân loại mấy lọ trà, có loại không được để An Cách Nhĩ uống vào buổi tối, thấy mọi người đang nhìn mình liền ngẩng đầu, “Hả?”

“Tình yêu, sự nghiệp, chính nghĩa và hạnh phúc.” Vương Ải hỏi, “Đối với cậu cái nào là quan trọng nhất?”

Mạc Phi nhìn cô ta, “Hạnh phúc của ai?”

...

An Cách Nhĩ chậm rãi nhếch khóe môi.

Vương Ải trầm mặc hồi lâu, gật đầu nói, “Nga... Thì ra còn có đáp án này.”

“Cô nói cái gì?” Tôn Kỳ khó hiểu hỏi.

“Năm đó có một người đưa ra vấn đề này với tôi.” Vương Ải thì thào nói, “Nếu chọn tình yêu, như vậy chính là vì ái tình mà bỏ sự nghiệp, chính nghĩa và hạnh phúc. Mặt khác còn có thể suy rộng ra... Hần nói còn đáp án khác nữa, tôi vĩnh viễn đều không hiểu được.”

“Đáp án khác sao?” Cửu Dật chột chột Mạc Phi, “Đáp án gì?”

Mạc Phi mờ mịt, hần cũng không rõ.

Oss vỗ sô pha, hỏi An Cách Nhĩ, “Ê, lát nữa rồi ngủ tiếp, giờ giải thích giùm cộp con nhà cậu kìa.”

An Cách Nhĩ mở to mắt liếc hần, bất đắc dĩ đứng dậy, nhìn Vương Ải, lắc đầu, “Cho nên tôi ghét nhất loại người thích chơi trò kín đáo, rõ ràng là vì thiện ý nhắc nhở, vậy mà chỉ nói một nửa, cuối cùng biến thành lời nguyên rủa, làm người ta đi vào chỗ bế tắc.”

Mọi người cảm thấy đang đi trong đám mây mù, không rõ An Cách Nhĩ đang nói gì.

An Cách Nhĩ tựa trên ghế sô pha, “Vấn đề mấu chốt ở đây là ai! Vì tình yêu của ai mà ai buông tha sự nghiệp? Vì hạnh phúc của ai mà ai từ bỏ tình yêu... Từ từ, đáp án là vô số, đây là một đề mục không có đáp án chính xác.”

An Cách Nhĩ nói xong, nhìn Oss, “Giống thế này, so với anh chính nghĩa là quan trọng, vậy anh khẳng định giữ vững chính nghĩa của ai? Của anh? Hay là thế giới? Anh cho rằng chính nghĩa là cái gì? Đạo đức lương tâm hay pháp luật khuôn phép? Tình yêu là gì, tình yêu của ai, hạnh phúc là gì? Hạnh phúc của ai... Đáp án giống nhau không có nghĩa là tâm tính của mỗi người đều giống nhau.”

Tất cả mọi người đều sửng sốt thật lâu, Tôn Kỳ hỏi Vương Ải, “Cái này là lý do cô giết người à?”

Vương Ải trầm mặc không nói, đôi mắt đại ra nhìn Thẩm Húc ở trước mặt.

An Cách Nhĩ xoay đầu nhìn cô ta, mỉm cười, “Vấn đề này không có đáp án tiêu chuẩn, nhưng có cái kết luận chắc chắn.”

Oss cảm thấy bản thân đang say xe, hỏi An Cách Nhĩ, “Cái gì?”

“Tình yêu, hạnh phúc, sự nghiệp, chính nghĩa đối với ai, cũng không được người ta công nhận... Là một thứ vô giá trị.” An Cách Nhĩ nói xong, hỏi Vương Ải, “Cô giết người không có đồng lõa à?”

“Có!” Vương Ải ngẩng đầu, chỉ vào Thẩm Húc, “Nó với tôi cùng nhau hành động, nó cũng chính là hung thủ, nó cũng là người ra chủ ý.”

“Cô...” Thẩm Húc nhảy dựng, kêu to, “Cô nói bậy gì đó, ý cô là gì!!”

Oss một tay dè thiếu niên xuống, cười lạnh, “Thành thật đi nhóc con, cách tuổi 18 không còn bao nhiêu lâu đâu, mi nghĩ quan tòa có mạo hiểm thả mi không?”

Thẩm Húc kích động, trừng mắt nhìn Vương Ải, “Cô có ý gì?”

Vương Ải cười không nói gì, An Cách Nhĩ thấy Thẩm Húc kích động, nhẹ nhàng khoát tay, “Đã nói rồi, đặt cược vào một ván bài, phải xem đối phương đưa ra món đồ gì.”

Sắc mặt Thẩm Húc bình tĩnh nhìn An Cách Nhĩ, “Anh... anh muốn làm trò quỷ gì?”

An Cách Nhĩ đột nhiên nói, “Ace, cần nó.”

Tiếng nói vừa dứt, Ace liền xù lông, nhe răng nhào tới, Thẩm Húc sợ tới mức té xuống đất.

Nhưng mà Ace không cắn, chỉ hù dọa mà thôi. Oss ôm nó xuống, “Này, anh bạn, nghe lời quá ha!”

An Cách Nhĩ thấy Thẩm Húc sắc mặt trắng bệnh, nhẹ nhàng nghiêng đầu hỏi, “Chơi vui không?”

Thẩm Húc mở to mắt trừng An Cách Nhĩ, có chút không thể khống chế cảm xúc, la to về phía Oss, “Hắn là ai?! Cảnh sát hay biến thái?!”

Oss cân nhắc trong lòng, cảnh sát tất nhiên là không phải, biến thái hả... Hình như so với biến thái cao hơn một tẹo.

An Cách Nhĩ kêu Ace lại, ôm vào trong lòng vuốt ve, chậm rì rì nói với Thẩm Húc, “Trong ngục giam, cậu sẽ hiểu được có bao nhiêu người ác hơn cậu gấp trăm lần, đáng cược sao, thắng cũng không thể lấy được tiền, thua cũng trốn không thoát khoản nợ vẫn còn đó!”

5. Chương 1-5: Người Bị Lãng Quên

Sau khi dè Thẩm Húc đang cúi kính lại, Oss thấy thiếu niên suy sụp ngã xuống sô pha, nhìn không được ngẩng đầu nhìn An Cách Nhĩ, “Có thể nói chưa?”

An Cách Nhĩ gật đầu, bảo Vương Ải kể lại quá trình gây án.

Lúc Vương Ải nói chuyện, ngữ khí và bộ dáng đều rất cổ quái.

Oss đã gặp qua rất nhiều tội phạm kể lại quá trình gây án, nhưng lại đem sự thật nói ra như kể chuyện tình yêu, thậm chí còn có cảm giác mơ mơ màng màng; thì đây là lần đầu tiên, một lúc sau mới hiểu được cái gọi là yêu tới chết đi sống lại.

Vương Ải từng là một bệnh nhân của Trần Bồn Lâm, trong quá trình chữa bệnh, cô đã yêu hắn.

Oss vừa nghe xong liền sợ hãi, tâm nói các cô gái trên đời này bị cái gì vậy? Tên tiểu tử Trần Bồn Lâm đó đúng là rất đẹp trai, có tiền, có tài, nhưng mà đánh rắm rất thối cộng thêm tính tình bị hư, lúc trưởng thành thì đã tốt hơn nhiều rồi... Hồi còn trẻ đúng thật là quỷ cũng không bằng.

An Cách Nhĩ thấy biểu tình của Oss biến hóa, mỉm cười bảo, “Oss.”

“Hả?” Oss xoay đầu lại nhìn hần.

“Người càng khó hiểu, một khi đã hiểu ra, mị lực càng nhiều.” An Cách Nhĩ nhẹ nhàng khéo léo giải thích cho Oss.

“Vậy sao?” Oss sờ đầu, chỉ thấy An Cách Nhĩ nháy mắt về phía Tôn Kỳ mấy cái — Cho nên, cố gắng rút ngắn khoảng cách!

Oss có chút khó khăn, hay là phải biến thành con quỷ thấy ghét như Trần Bồn Lâm mới có được người yêu?

Chuyện tình yêu của Vương Ai rất đơn giản, có thể liên quan đến căn bệnh năm ấy của cô.

Mà Vương Ai lại tin chắc, Trần Bồn Lâm có hảo cảm với cô.

Mạc Phi luôn luôn ở bên cạnh lắng nghe, hần cảm thấy, Vương Ai có thể biến sự quan tâm của bác sĩ đối với bệnh nhân lẫn lộn thành tình yêu.

Oss cũng “Sách” một tiếng, “Nói tới tới lui, bác sĩ Trần đối với bệnh nhân tốt hơn so với người bình thường...” Nói xong, rất bất mãn nhìn Thẩm Húc liếc mắt một cái, cảm thấy thằng nhóc này lấy oán trả ơn, cũng hiểu được là do bản thân mình gây ra, năm ngoái mang nó tới cho bác sĩ Trần làm gì?!

Nhưng dùng lời của Vương Ai mà nói, cô xác minh Trần Bồn Lâm có hảo cảm với mình, hơn nữa còn khẳng định hần thích mình, nhưng sau đó hần lại phản bội, kết hôn với một thiên kim tiểu thư, tài mạo xuất chúng lại có tiền, tạo thành một gia đình hạnh phúc, cô lại bị thương cả một đời.

“Cô nói vợ cậu ấy?” Oss sững sốt.

Wang Ai gật đầu.

“Oa, cô vọng tưởng rồi, hai người đó quen nhau lâu lắm rồi.”

Wang Ai nhìn hần trong chốc lát, “Vậy tại sao hần còn yêu tôi? Là hần yêu sai người!”

Oss khẽ rút khóe miệng, nhỏ giọng nói, “Cô chẳng lẽ không nghi ngờ, e là không phải vậy, bác sĩ Trần căn bản không có yêu cô.”

“Không phải!” Vương Ai lắc đầu, “Tôi khẳng định!”

Oss bắt đắc dĩ nhún vai, Cửu Dật cũng hiểu điều này thật làm cho người ta không biết làm sao, nhưng An Cách Nhĩ lại gật đầu, lên tiếng nói, “Tôi tin cô, nói tiếp đi.”

Tất cả mọi người đều khó hiểu nhìn An Cách Nhĩ.

Chỉ có Mạc Phi là không ngẩng đầu lên, hần đang lấy quần áo trong hành lý ra đem đi giặt.

“Vậy tại sao cô lại giết cậu ấy?” Oss không nghĩ ra, “Hơn nữa, tại sao lại phải giết Thẩm gia, có liên quan gì tới Thẩm Húc?”

Wang Ai trầm mặc một lúc, bắt đầu nói tiếp đoạn bị cắt ngang lúc này.

Năm đó khi Vương Ai được chữa hết bệnh, cô đã nghĩ phải cùng Trần Bồn Lâm có một cuộc sống mới. Nhưng mà lúc đi tìm hần, lại thấy hần ở căn tin cầu hôn với một mỹ nhân, bác sĩ Trần cao ngạo thành kính như một tín đồ. Nhưng khi Vương Ai nhìn mỹ nhân vô cùng vui vẻ kia, cô cảm thấy bản thân không thể so sánh với đối phương.

Lúc ấy, mặt cô không chút thay đổi bỏ đi, không ở lại xem cặp đôi đang hạnh phúc đó.

Sau khi ra viện, Vương Ai việc gì cũng làm để kiếm sống. Hơn nữa cô còn đi hỏi thăm những người xung quanh bác sĩ Trần, người yêu của hần có thân phận thế nào, cô thừa nhận là bản thân có chút tò mò, rất muốn tra được khuyết điểm của đối phương dù chỉ một ít. Cuối cùng mới biết, thì ra đối phương là thiên kim tiểu thư, có hai dòng máu, được học hành đằng hoàng, giống như một công chúa. Máu chốt chính là người kia hầu như không có khuyết điểm nào, thân gia trong sạch, bình thường thích làm từ thiện giúp đỡ người khác, rộng rãi lại lạc quan.

Wang Ai lúc ấy rất đau khổ, cô không có dũng khí đem mình ra so sánh cho nên lặng lẽ biến mất.

Có một lần, Vương Ẩ đi ngang qua một làng xã, nghe nói là phải di dân, chỉ có ba con chó nhỏ bị vứt ở ven đường. Cô cảm thấy mấy con chó đó giống như cô, cho nên đã mang chúng về nhà. Mặc kệ cuộc sống khốn đốn, cô vẫn chiều cổ ba con chó phi thường tốt.

Mỗi ngày cô có một thói quen, sẽ tới bệnh viện nhìn trộm bác sĩ Trần, nhưng mà trước sau cô vẫn không tiếp cận đối phương, trong lòng rất phức tạp.

Thật ra có một ngày, Trần Bồn Lâm phát hiện ra cô. Hắn rất ôn nhu hỏi han, hỏi cô có cần giúp đỡ không, nhưng mà ở Vương Ẩ xem ra, cái này so với phản bội còn đau lòng hơn, người đàn ông này giống như không có trái tim.

Lúc đó, cô bắt đầu có suy nghĩ muốn trả thù Trần Bồn Lâm, vì thế nói dối là mình không tìm được việc làm, cuộc sống rất khó khăn, bởi vì không ai chịu nhận người từng bị bệnh tâm thần.

Trần Bồn Lâm hỏi người trong bệnh viện, quả nhiên đang thiếu người dọn vệ sinh, vì thế Vương Ẩ đã ở lại, mỗi ngày có thể danh chính ngôn thuận gặp mặt bác sĩ Trần.

Vài ngày sau, Vương Ẩ gặp được một thiếu niên ngồi một mình ở ven đường, thần sắc của thiếu niên đó không hiểu sao lại làm cô nghĩ tới chính mình, rất cô đơn, rất đáng thương, giống như bị phản bội.

Wương Ẩ bước tới nói chuyện với thiếu niên, người kia không ai khác chính là Thẩm Húc.

Sau khi nói chuyện với nhau, Thẩm Húc nói với Vương Ẩ, mẹ mình đã chết, ba ba thì cưới vợ mới, rất đẹp, thiếu niên rất hận ba mình vì dám vong ân phụ nghĩa. Sau đó người mẹ mới sinh ra một đứa em gái, vì thế ba ba liền bị hai người đó lừa đi mất, đối xử với thiếu niên vô cùng lãnh đạm.

Wương Ẩ sau khi nghe xong, có chút xúc động nói, “Đàn ông đều là như vậy, thích xinh đẹp, chỉ đối xử tốt với họ, còn những người không quan trọng thì lại rất xem nhẹ, ngẫu nhiên cho đi một chút tình yêu, giống như bố thí tự xem là vĩ đại...”

Thẩm Húc lúc đó gật đầu, cảm thấy rất có lý!

Wương Ẩ bị thiếu niên làm cho xúc động, ngẩng đầu nhìn, thấy sắc trời đã tối, liền chủ động đưa Thẩm Húc về, lúc đứng trước cửa nhà thì đụng phải người mẹ kế của Thẩm Húc.

Wương Ẩ sững sốt, bởi vì người mẹ kế của Thẩm Húc rất đẹp, cái loại cảm giác khi nhìn thấy vợ của Trần Bồn Lâm là y như đó.

Mẹ kế của Thẩm Húc cảm tạ Vương Ẩ, cũng mời cô vào nhà, Vương Ẩ lúc đó nhìn thấy ba ba của Thẩm Húc, cùng một loại người với Trần Bồn Lâm, mà khi hai vợ chồng ở chung, hình thức so với cặp kia cũng chẳng khác nhau mấy, còn có một cô công chúa đáng yêu, gia đình hạnh phúc làm cho cô ghen tị, thứ mỹ mãn mà cô vĩnh viễn cũng không thể có được.

Wương Ẩ rất khó chịu, trong lòng dâng lên oán hận thần nhiên, có cái gì đó đang thiêu đốt trong cơ thể.

Hai người thường xuyên qua lại, Thẩm Húc cũng hay tìm cô tâm sự. Cả hai đều tìm được không ít điểm chung, cảm thấy bản thân bị người ta vứt bỏ, là người không ai yêu, đối với tất cả mọi người chỉ có hận.

Thẩm Húc thường xuyên gây rắc rối, đại khái cũng vì để ba ba chú ý, nhưng Vương Ẩ phát hiện ra, ba ba của Thẩm Húc thật lòng thật dạ thương yêu mẹ con nhà kia, đối xử với Thẩm Húc rất lạnh nhạt.

Bởi vậy trong lòng Thẩm Húc chứa đựng đầy oán hận, hận tất cả những người bên cạnh mình.

Có một ngày, Vương Ẩ bị té xỉu trong lúc làm việc, khi tỉnh lại đã được đưa vào bệnh viện. Bác sĩ làm kiểm tra toàn diện cho cô, thật bất hạnh, cô bị ung thư, còn là thời kì cuối, có thể chỉ sống được hai năm nữa.

Wương Ẩ cầm tờ giấy kiểm tra sức khỏe rời khỏi bệnh viện, cảm thấy bầu trời như sập xuống, lúc đó cô nghĩ phải đi tìm Trần Bồn Lâm, bảo hắn an ủi mình.

Nhưng khi tới nơi, lại được người ta báo cho một tin, Trần Bồn Lâm xin nghỉ phép hai tháng, nghe nói là vợ hắn mang thai sắp chuyển dạ cho nên bây giờ hắn dành tất cả thời gian để ở cạnh vợ mình.

Vương Ải lén lút tới chỗ bệnh viện vợ hần đang ở, đi nhìn một cái, quả nhiên bác sĩ Trần đang tận tâm chiếu cố vợ mình.

Vương Ải một lần nữa lẳng lặng về nhà, giống như mấy lần trước, trái tim nát thành từng mảnh, mà cảm giác thương tâm không phải vì bản thân cô độc mà là một loại cảm giác không thể hiểu được — bản thân thật sự làm cho người ta chán ghét.

Về tới nhà, cô thấy Thẩm Húc đang cho ba con chó ăn.

Ba con chó nhỏ từng bị người ta vứt bỏ nơi ven đường, bây giờ đã lớn thành ba con chó to, đứng lên so với nam tử còn cao hơn. Đại khái vì ở trong căn phòng âm u suốt một thời gian dài, cho nên dị thường hung hãn, chỉ nghe lời Vương Ải và Thẩm Húc mà thôi.

Thẩm Húc thấy sắc mặt tái nhợt của Vương Ải, liền hỏi cô đã xảy ra chuyện gì, cô nói, bản thân không còn sống bao nhiêu lâu nữa, bị người ta làm thương tổn, cảm thấy cuộc đời này không còn gì đáng giá.

Thẩm Húc sau khi biết tình trạng của cô, đột nhiên hỏi, “Vậy cô có hận bác sĩ đó không?”

Vương Ải gật đầu, “Có.”

“Cam lòng hay không cam lòng?”

Vương Ải lắc đầu, “Đương nhiên là không cam lòng!”

“Nếu như có thể cùng hần chết đi thì sao?”

Mắt Vương Ải sáng lên.

Vì thế, hai người làm một cuộc giao dịch, thiếu niên sẽ dùng một năm để Vương Ải tiếp cận Trần Bổn Lâm, sau đó bọn họ giúp đỡ lẫn nhau, hoàn thành tâm nguyện, kết thúc tất cả!

Hai người đạt được thỏa thuận, bọn họ trước tiên huấn luyện chó trong một thời gian ngắn, cuối cùng dùng chó làm hung khí hành hung.

Đêm đó, Vương Ải lẳng lẽ mang chó tới bên cửa Thẩm gia, Thẩm Húc phụ trách ném ra bốn đôi giày, Vương Ải cột đôi giày vào chân chó. Sau đó Thẩm Húc xuống lầu mở cửa... Thả chó hành hung.

Sau khi ba con chó cắn chết người, bọn họ lại đổi giày, mang đôi giày dính máu của Vương Ải đi tiêu hủy, Thẩm Húc còn làm bộ té xỉu trước cửa nhà, bị người ta phát hiện đi báo cảnh sát.

Vụ án cơ hồ hoàn mỹ đến không có chút sứt mẻ nào.

Sau đó Thẩm Húc làm bộ tinh thần có vấn đề, quả nhiên liền được chuyển vào bệnh viện tâm thần tốt nhất, không nghĩ tới Oss lại là bạn của Trần Bổn Lâm, bởi vậy thiếu niên không cần tốn nhiều công sức liền được hần điều trị.

Chứng bệnh của Thẩm Húc rất kì lạ, làm Trần Bổn Lâm phi thường chú ý tới, mà đồng thời Vương Ải cũng giả bộ quan tâm Thẩm Húc, làm Trần Bổn Lâm có không ít thời gian đối thoại với cô. Một năm này, Thẩm Húc thực hiện lời hứa của mình, làm bộ biến thành kẻ điên bị kích động. Mà Vương Ải thì đang hưởng thụ những giây phút cuối cuộc đời, mỗi một ngày đều tận lực hưởng thụ thời gian ở bên cạnh Trần Bổn Lâm, tuy rằng mỗi tối, hần đều quay về bên cạnh người con gái mà mình yêu nhất.

Ngày Vương Ải nhận được kết quả khám sức khỏe, bệnh viện báo cho cô biết bệnh tình của cô đã trở nên nguy kịch, cô lập tức báo cho Thẩm Húc biết.

Ngày đó Thẩm Húc cùng bác sĩ Trần gặp mặt, Vương Ải đứng bên cửa sổ, đó là lần chót cô gặp bác sĩ Trần.

Sau khi mọi người đi rồi, Thẩm Húc dùng tiếng chó sủa làm mệnh lệnh, thực hiện giao dịch năm ngoài. Vương Ải mang chó tới, giống như năm đó, giết chết người mình yêu nhất, hoàn thành tâm nguyện cuối cùng.

Lúc cảnh sát điều tra, Thẩm Húc giả bộ đào tẩu, vừa chạy vừa giả tiếng chó sủa, khiến cho người ta nghi ngờ. Khi trở lại cảnh cục, sẽ đem hết toàn bộ sự việc đổ lên đầu Vương Ải, nói là một năm này bị cô uy hiếp nên mới không dám nói, nhưng khi cô giết bác sĩ Trần, bản thân quá sợ hãi nên mới đi báo án. Thẩm

Húc sợ dĩ phải bỏ trốn, là bởi vì hắn cần một tin tức xác định bác sĩ Trần đã chết! Vương Ải chắc chắn sẽ đền tội còn Thẩm Húc sẽ được tự do, chiếm được di sản lớn của gia đình, bắt đầu sống cuộc sống cho bản thân. Dùng một năm thay đổi nửa đời sau của mình, hắn cảm thấy rất đáng giá.

Oss sau khi nghe xong, vẻ mặt bội phục nhìn Thẩm Húc, “Không phải mi là học sinh trung học sao? Sao có thể nghĩ ra được mấy cái này?”

Thẩm Húc vẻ mặt thoải mái nói, “Chỉ tiếc... Thất bại trong gang tấc.” Nói xong, liếc mắt nhìn An Cách Nhĩ.

Oss nhú mày, “Cũng may bắt được thằng nhóc như mi, bằng không sớm hay muộn gì cũng sẽ có đại họa, trên đời này quả nhiên người xấu là do trời sinh.”

“Người xấu không phải là do trời sinh.” Vương Ải thản nhiên nở nụ cười, “Chính là cuộc sống rất không công bằng, có người quá hạnh phúc làm cho người ta ghen tị. Mà có người lại quá đáng thương, ngay cả sự tôn trọng ít nhất cũng mất, tất cả mọi sự bất hạnh đều bám vào người.”

Oss bảo Tôn Kỳ đừng nhìn An Cách Nhĩ nữa, về sau còn nhiều cơ hội, giờ mang hai hung thủ này về đi.

Tôn Kỳ mang người rời đi, trước khi đi còn nói trong tay còn một đồng vụ án chưa giải quyết, muốn An Cách Nhĩ cố vấn, mấy ngày nữa lại tới.

Oss vươn tay cào tóc, thở dài một tiếng, “Ai, lão Trần a lão Trần, sao lại chết oan uổng như vậy, bị một bệnh nhân tâm thần yếu.”

Eliza một lần nữa nhảy lên đầu vai Oss, vỗ vỗ hắn an ủi.

“Quên đi, coi như chân tướng đã rõ ràng. Tôi đi thông báo cho gia đình bác sĩ Trần.” Oss ủ rũ đứng dậy, Cửu Dật thấy tinh thần hắn vẫn còn suy sụp, lên tiếng nói, “Tôi chờ anh đi.” Nói xong cùng hắn ra ngoài.

Mạc Phi sau khi đem đồng quần áo bẩn bỏ vào máy giặt, bước ra ngồi xuống bên cạnh An Cách Nhĩ, “Vụ án này làm cho người ta rất không thoải mái. Anh cảm thấy Vương Ải không có hận bác sĩ Trần tới mức đó, tại sao phải làm chuyện tàn nhẫn như thế?”

“Nếu cô ta không chết, có thể sẽ thâm yêu bác sĩ Trần cả đời.” An Cách Nhĩ cầm tách hồng trà lên, thổi một hơi, thấp giọng nói, “Yêu quá mãnh liệt sẽ thường lẫn lộn giữa muốn và chiếm giữ.” Nói xong, vươn tay vỗ nhẹ hai má Mạc Phi, “Tựa như đề bài kia, có người buông tha tình yêu vì hạnh phúc của đối phương, có người vì yêu mà làm đối phương mất đi hạnh phúc... Vương Ải là như vậy mà bác sĩ Trần cũng như vậy.”

Mạc Phi sững sốt, “Ý em là, bác sĩ Trần thích cô ta, Vương Ải không phải ảo tưởng?”

An Cách Nhĩ nhợt nhạt cười, “Nếu không thì sao hắn lại đưa ra câu hỏi đó, hơn nữa còn dung túng cô ta ở bên cạnh mình?”

“Áy náy?” Mạc Phi nhú mày, “Nghĩ không ra.”

“Không cần phải hiểu.” An Cách Nhĩ đặt tách trà xuống, “Vương Ải vốn sẽ chết, chịu tội giết Trần Bản Lâm sẽ mãi mãi gắn liền sau tên của cô ta, đây có thể chính là nguyện vọng của cô. Tự xưng là giáo quỹ, đại khái là vì cô đã được báo trước là mình sẽ phải chết, giáo còn là cô đơn mà cô ta tự đánh giá bản thân mình, cô ta cảm thấy bản thân cũng đủ xinh đẹp không thua kém ai.”

“Anh cảm thấy ngày đầu tiên trở về đã gặp vụ án thế này, thật sự rất mất hứng.” Mạc Phi cầm quần áo lên chuẩn bị đi tắm.

“Đừng mất hứng, Mạc Phi, quên nó đi!” An Cách Nhĩ vươn tay vuốt lông Ace, “Có vài người khi đã đi rồi, vô luận có gây ra bao nhiêu xúc động, nhưng cuối cùng vẫn sẽ bị lãng quên. Người còn sống sẽ tiếp tục đi trên con đường của mình, cuộc đời này là vậy. Làm chúng ta phải nhớ suốt đời chỉ có vài người mà thôi.”

6. Chương 2-1: Vụ Án Thứ 2: Nắm Đầu Quỷ : Ngôi Sao Bóng Đá Trong Phòng Kín

Một gương mặt trắng bệch xuất hiện trong bóng đêm, khoe miệng hơi cong, cầm trong tay chiếc búa máy chảy đầm đìa... Bên chân có một chút nội tạng, mang theo hơi ẩm.

Còn có tiếng khóc của nữ nhân, nghẹn ứ thút thít.

Trong con hẻm nhỏ âm u, mặt đất ẩm ướt, đèn đường hôn ám. Mấy con thiêu thân dưng mãnh bay vào bóng đèn, phát ra thanh âm “cùm cụp”.

“An Cách Nhĩ!”

Cảnh trước mặt dần dần tiêu tán trong một tiếng kêu.

“Ân...” An Cách Nhĩ rốt cuộc cũng thoát khỏi giấc mộng, hấn mở to mắt, vươn tay vuốt cằm, lâm vào trầm tư.

Mạc Phi không hiểu phản ứng của hấn lắm, “Sao vậy?”

“Tôi có một giấc mơ rất thú vị.” An Cách Nhĩ thuận theo sự giúp đỡ của Mạc Phi, ngồi dậy mặc quần áo.

Sau khi mặc quần áo chỉnh tề, Mạc Phi bước tới cửa sổ kéo màn ra... Ánh nắng sáng soi chiếu rọi, vừa lúc làm Mạc Phi giống như tỏa sáng, An Cách Nhĩ vì giấc mơ kì lạ kia mà có suy nghĩ không tốt, đảo mắt qua nhìn.

...

“Mạc Phi.” An Cách Nhĩ xuống lầu, ngồi trên ghế sofa, ôm Ace vuốt lông, vầy vầy tay với Mạc Phi ở trong bếp, chỉ một đồng thư để trên bàn.

“Mới lấy trong thùng thư ra đó.” Mạc Phi đáp, “Đại khái là thư nhờ vả trong khoảng thời gian chúng ta không ở nhà, lát nữa anh phân ra cho.”

“Nga.” An Cách Nhĩ gật gật đầu, không hỏi nữa, xoa đầu Ace, trên mặt vẫn còn vài phần ủ rũ, hiển nhiên là vì chưa chỉnh lại được múi giờ.

Mạc Phi pha một tách cà phê cho hấn, An Cách Nhĩ uống một ngụm, le lưỡi ra, ý bảo không thích. Mạc Phi ngồi xuống bên cạnh, xoay mặt An Cách Nhĩ sang hôn một cái, thuận tiện liếm vết cà phê bên khoe miệng.

“Úi trời ơi...”

Ngay lúc người ta đang thân thiết, Cửu Dật không biết ở đâu ra xông vào, Eliza ngồi trên vai hấn cụng vươn hai tay che mắt lại.

Mạc Phi hôn xong, đứng lên, vào bếp pha hồng trà cho An Cách Nhĩ, thuận tiện hỏi Cửu Dật, “Anh ăn sáng chưa?”

“Khụ khụ.” Cửu Dật hơi xấu hổ, “Ăn rồi.” Hai tay dút vào túi quần bước tới.

An Cách Nhĩ tựa trên ghế sofa, chột chột bẻ bẻ tai Ace, hỏi Cửu Dật, “Anh gần đây coi bộ rảnh rỗi ha?”

“Sao cậu lại hỏi vậy?” Cửu Dật bẻ miếng bánh quy đưa cho Eliza.

“Nga...” An Cách Nhĩ chậm rãi nói, “Eliza hình như mập lên không ít.”

Cửu Dật há miệng thở dốc, Eliza “Oạch” một tiếng chui vào trong túi Cửu Dật.

“An Cách Nhĩ!” Cửu Dật dút tay vào túi an ủi Eliza, “Eliza, mày vẫn là tiểu mỹ nữ, đừng nghe An Cách Nhĩ nói bậy.”

An Cách Nhĩ xấu xa cười cười, vươn tay lấy điều khiển bật TV. Sau khi chuyển vài kênh, hấn phát hiện đài nào cũng chiếu một tin duy nhất... truyền hình trực tiếp hiện trường một vụ án.

Khung cảnh được quay từ trên cao xuống, xung quanh ngôi biệt thự có rất nhiều người, còn có cảnh sát với xe cứu thương, cùng với rất nhiều phóng viên.

“Hình như xảy ra chuyện gì rồi.” Cửu Dật nhíu mày.

An Cách Nhĩ mở âm thanh lớn hơn, Mạc Phi lúc này cũng pha xong hồng trà, bưng ra cho An Cách Nhĩ.

Chợt nghe thấy phát thanh viên vô cùng kích động truyền lại tình huống ở hiện trường, “Cảnh sát vẫn đang thăm dò, thi thể của Hải Sâm vẫn chưa được nâng ra...”

“Hải Sâm?!” Cửu Dật cả kinh, Eliza cũng nhô đầu ra ngoài.

“Không thể nào.” Mạc Phi bước tới bên cạnh, “Là người đó?”

“Chắc là vậy rồi, chứ không thì sao lại làm lớn tới thế này?” Cửu Dật và Mạc Phi cùng nhau thảo luận về “Hải Sâm”, tựa hồ không tin hắn đã chết.

An Cách Nhĩ cầm tách trà lên, chậm rãi hỏi, “Lúc tôi không ở đây, hai người đã dùng phép màu đi quen bằng hữu sao?”

Mạc Phi xoay đầu nhìn hắn, “An Cách Nhĩ, em không biết sao? Đây là cầu thủ Hải Sâm.”

An Cách Nhĩ trừng mắt nhìn, hắn hoàn toàn chưa hề nghe qua, đương nhiên... Hắn cũng không hề quan tâm tới thể thao.

Rất nhanh, trên màn hình TV liền chiếu về cuộc đời của Hải Sâm.

Hải Sâm là con lai, bộ dáng cao lớn khôi ngô, là sao bóng đá, giữ vị trí trung phong, ngôi sao cấp thế giới. Năm nay 28 tuổi, đang ở đỉnh cao của sự nghiệp, đầu quân cho đội Hải Ưng của thành phố S. Sáng nay người đại diện và trợ lý phát hiện thi thể của hắn trong nhà, nhận định bước đầu, nguyên nhân dẫn đến cái chết có thể là do suy tim.

“An Cách Nhĩ! An Cách Nhĩ!”

Lúc này, Hạ Phàm từ bên ngoài vọt vào, “Xem tin tức...” phát hiện mọi người đang nhìn mình, Cửu Dật cũng hướng hắn chào hỏi, Hạ Phàm chạy nhanh tới, “Tiêu rồi, hắn chết rồi, Hải Ưng xác định sẽ không giữ được ngôi vị!”

Trong TV đang chiếu đồng phục của đội bóng, An Cách Nhĩ nhìn trong chốc lát, hơi sửng sốt... Xoay đầu nhìn về đồng thư để trên bàn, như có điều suy nghĩ.

Lúc này điện thoại đột nhiên vang lên, Mạc Phi bắt máy, đảo mắt nhìn An Cách Nhĩ, “Oss tìm em, có thể là về vụ án của Hải Sâm.”

An Cách Nhĩ vươn tay tiếp ống nghe.

“An Cách Nhĩ, coi tin tức chưa?”

“Rồi.” An Cách Nhĩ gật đầu.

“Để chắc ăn... Cậu tới xem hiện trường có được không?” Oss nhỏ giọng nói, “Vụ án này quá áp lực, phán đoán sai một phát là coi như xong!”

An Cách Nhĩ vươn tay sờ cằm, “Cảnh sát không tra ra dấu hiệu của mưu sát à?”

“An Cách Nhĩ!” Cửu Dật cùng Hạ Phàm đều kích động đứng lên, “Cậu tới nhìn một cái đi! Lỡ bị mưu sát rồi sao? Cậu cũng biết rồi, Oss không đáng tin!”

“Ê ê!” Oss ở đầu dây bên kia nghe rất rõ ràng, nghiêm chỉnh kháng nghị hành vi kỳ thị này.

An Cách Nhĩ nghĩ nghĩ, nói với Oss, “Nói địa chỉ với Mạc Phi, tụi tôi tới ngay.”

Sau đó, An Cách Nhĩ đứng lên, Mạc Phi khoác áo thêm cho hắn, chuẩn bị ra ngoài.

An Cách Nhĩ chú ý tới Eliza nhảy ra khỏi túi Cửu Dật, chạy lên bàn uống trà, An Cách Nhĩ bước tới vươn tay ra, “Cửu Dật, cho tôi mượn Eliza một chút, được không?”

“Được...” Cửu Dật gật đầu, “Eliza, mày đi với An Cách Nhĩ nha.”

Eliza uống trà, liếc mắt nhìn An Cách Nhĩ, tựa hồ vẫn còn bất mãn chuyện lúc nãy dám nói nó mập.

An Cách Nhĩ mỉm cười, “Đến đây, tiểu mỹ nữ.”

Eliza nghe xong, then thùng chớp mắt vài cái, sau đó nhanh chóng nhảy vào lòng bàn tay An Cách Nhĩ, An Cách Nhĩ bỏ nó vào trong túi áo, bước ra cửa với Mạc Phi, chạy tới nơi phát sinh vụ án.

...

Trước cửa biệt thự xa hoa là phóng viên đứng chật ních.

Oss xuyên qua đám người, nhìn thấy ở phía xa xa là xe của An Cách Nhĩ và Mạc Phi, hần ngược mặt lên thầm nói cảm tạ trời đất!

Cửu Dật với Hạ Phàm ở nhà xem TV, chỉ thấy phóng viên háo hức nói, “Cảnh sát đã mời thần thám An Cách Nhĩ tới, cái này có thể chứng minh là Hải Sâm bị mưu sát hay không?”

“Thần thám An Cách Nhĩ?” Cửu Dật cảm thấy cái tên này rất không tự nhiên, “Hắn không phải nổi danh là họa sĩ sao?”

Hạ Phàm lắc đầu, “An Cách Nhĩ cả năm nay đã phá được rất nhiều vụ án, nổi khắp thế giới rồi.” Nói xong, vươn tay chỉ đồng thư trên bàn, “Nếu không thì sao lại nhiều thư như vậy?”

Cửu Dật xoay đầu nhìn ngọn núi nhỏ, đột nhiên nhìn thấy trong đồng thư màu trắng có một lá được đóng dấu màu xanh đỏ.

“A?” Hần bước tới, rút lá thư ra, đưa cho Hạ Phàm, “Nhìn nè!”

Hạ Phàm cũng sửng sốt, “Đây là ký hiệu của Hải Ứng mà, phong bì độc quyền?”

“Nhìn người gửi đi!” Cửu Dật chỉ tên người gửi.

Hạ Phàm nhú mày, “Là Hải Sâm?”

Hai người hơi do dự, nhưng vẫn mở thư ra, bên trong chỉ có một dòng — Tôi cảm thấy có người muốn giết tôi, xin mời cậu đến giúp.

Hạ Phàm mau chóng xem dấu bưu điện, “Gửi hôm trước!”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, mau chóng gọi điện thoại cho Mạc Phi.

Lúc này, Mạc Phi đang đi theo An Cách Nhĩ vào khu nhà cao cấp của Hải Sâm.

Cửa phòng ngủ của Hải Sâm bị khóa trái, hình như là mới tẩm xong, lúc quần khăn thì xảy ra tình trạng co giật, té xuống sàn nhà.

Điện thoại Mạc Phi vang lên.

“Là Cửu Dật...” Mạc Phi nghe xong liền nhú mày, “An Cách Nhĩ, Cửu Dật nói...”

“Hải Sâm từng gửi thư cầu cứu tôi, đúng không?” An Cách Nhĩ hỏi.

Mạc Phi hít một hơi, An Cách Nhĩ thần côn loại này thật làm cho người ta không có cách nào thích ứng được, Cửu Dật với Hạ Phàm ở đầu dây bên kia chỉ biết nổi da gà.

“Cái gì?” Oss giật mình.

“Lúc này tôi có thấy kí hiệu trên đồng phục của hắn giống kí hiệu trên một lá thư.” An Cách Nhĩ hơi hơi nhún vai, “Lúc đó tôi cũng không nghĩ nhiều.”

Lúc đang nói chuyện, mọi người cùng nhau bước vào phòng ngủ.

Thi thể vẫn còn nằm trên mặt đất. Biệt thự này được trang hoàng phi thường xa hoa, đứng ở ban công nhìn ra là biển, sau cửa sổ là một bồn tắm lớn hình vuông. Phía trên còn có mặt nền di động, có thể đóng mở tùy lúc.

An Cách Nhĩ nhìn thoáng qua thi thể rồi nói, “Bị giết.”

“Cái gì?” Oss có chút phát điên, “Cậu đừng có nói nhẹ nhàng như thế được không, bị giết tôi càng áp lực hơn!”

Tôn kỳ ở xa xa nhìn thấy An Cách Nhĩ, lập tức phi tới, “Thần tượng!”

An Cách Nhĩ xoay mặt nhìn cô, “Cô cũng thích bóng đá?”

“Tôi gọi cậu là thần tượng!” Về mặt Tôn Kỳ hưng phấn.

An Cách Nhĩ cân nhắc một chút, tựa hồ cảm thấy cũng khá được.

Oss không đợi chờ, trực tiếp hỏi, “Sao cậu lại khẳng định là hấn bị giết?”

An Cách Nhĩ vươn tay chỉ xác chết, “Chết lúc nào?”

“Khoảng một hai giờ sáng hôm nay.” Pháp y là người An Cách Nhĩ không quen biết, cũng là một mỹ nhân, khoảng 30 tuổi.

An Cách Nhĩ nhìn Oss, “Anh gần đây cũng lợi quá nhỉ?”

Oss xấu hổ gãi đầu, pháp y cười đến híp mắt, bắt tay An Cách Nhĩ, “Tôi là Trần Hiểu, mền mộ đã lâu mà bây giờ mới gặp.” Sau đó làm quen Mạc Phi, cô hỏi Mạc Phi bao nhiêu tuổi, Mạc Phi có chút xấu hổ.

Oss cắt ngang mọi người, truy vấn An Cách Nhĩ, “Trước tiên nói tại sao hấn chết đi?”

An Cách Nhĩ tiếp nhận bao tay, ngồi xổm xuống chỉ tóc nạn nhân, “Uớt.”

“Hấn mới tắm xong mà!” Oss nhún vai, “Hơn nữa trong phòng đó cũng ẩm.”

Trần Hiểu gật đầu, “Khoảng hai giờ đi tắm, lúc bước ra khẳng định sẽ dùng khăn lau tóc, tóc chắc chắn sẽ khô, nhưng tình huống hiện tại...”

“Nga!” Oss đã hiểu ra, “Đúng vậy... Hấn giống như chưa hề lau tóc, hơn nữa tóc phải nằm ở phía sau, sao lại dính trên gò má?”

Tất cả mọi người đều cảm thấy kì lạ.

“Còn gì nữa?” Oss cảm thấy không đủ lý do, tiếp tục hỏi An Cách Nhĩ.

An Cách Nhĩ vẫy tay với Mạc Phi đứng một bên, “Mạc Phi, nhìn khăn tắm của hấn đi.”

Mạc Phi vừa bước tới nhìn liền gật đầu, “Khăn tắm quần bên hông có vấn đề.”

Tất cả mọi người xoay mặt nhìn về phía đó.

“Tự mình quần khăn tắm so với người khác làm, hiệu quả là hoàn toàn khác nhau, người khác làm sẽ vuông vức hơn.” Nói xong, liếc mắt nhìn An Cách Nhĩ một cái.

“Hơn nữa hấn đã từng gửi thư cầu cứu tôi.” An Cách Nhĩ nhìn Oss, “Có thể dựa vào mưu sát để điều tra, khám nghiệm tử thi cũng phải kĩ càng hơn.”

Oss gật đầu, bảo pháp y làm việc, Trần Hiểu mang thi thể về cẩn thận kiểm nghiệm.

An Cách Nhĩ đứng dậy, chấp tay sau lưng thong thả bước đi, bắt đầu đi thăm dò về ngôi sao tên Hải Sâm này.

Mạc Phi ở phía sau đi theo hấn.

An Cách Nhĩ dừng lại trước mấy bồn hoa, có chút buồn bực nhìn mấy cây nấm.

“Nấm?” An Cách Nhĩ nhìn trái nhìn phải, cảm thấy đây là nấm độc, màu sắc cực kì sắc sỡ.

“Tất cả đều là nấm độc!” Oss nói cho hấn biết, “Tôi đã hỏi qua người đại diện của hấn, Hải Sâm có một sở thích, thích sưu tầm các loài nấm kì dị.”

“Còn rất đẹp nữa!” An Cách Nhĩ tán thưởng.

“Tôi biết rồi!” Oss vỗ tay một cái, “An Cách Nhĩ, có phải hấn bị người ta hạ độc? Chính là dùng nắm độc?!”

An Cách Nhĩ nhợt nhạt cười, “Còn vụ phòng kín?”

“Ách...” Oss giờ mới nhớ tới căn phòng bị khóa mật mã vân tay, thở dài, lại là một vụ án phức tạp.

7. Chương 2-2: Song Trọng Mưu Sát

An Cách Nhĩ cẩn thận quan sát hiện trường, nhất là bồn tắm lớn. Nước bên trong chỉ còn lại một ít, bởi vì nước đã được thả ra ngoài hết.

An Cách Nhĩ thử nước, “Nước lạnh?”

“Đúng vậy.” Oss chỉ vào trong phòng, “Trong kia là nước ấm, ngoài này là nước lạnh, tiểu tử này cũng rất biết hưởng thụ.”

An Cách Nhĩ lại nhìn quanh bốn phía, rất xa hoa! Xa hoa đơn giản mới chính là xa hoa chân chính, bởi vì vật liệu rất được chú trọng.

“Nút đây lỗ thoát nước đâu?” An Cách Nhĩ hỏi Oss.

Oss lắc đầu, “Không thấy.”

An Cách Nhĩ lại nhìn bồn tắm, phát hiện xung quanh bồn tắm đều có một vòng kim loại bao quanh, xung quanh lỗ thoát nước cũng có một vòng kim loại như thế, cái nút hấn là đã bị lấy đi.

“Mạc Phi.” An Cách Nhĩ nhìn vòng kim loại, hỏi Mạc Phi, “Cái này bằng gì?”

“Nhôm.” Mạc Phi đáp.

An Cách Nhĩ nghe xong, mỉm cười gật đầu.

Sau đó, An Cách Nhĩ bảo Oss phái người đi tìm vài thứ, bản thân thì ra ngoài với Mạc Phi. Hai người không có quay về nhà mà tới bãi biển cách đó không xa.

Nơi này là thắng địa du lịch, mấy ngày nay cũng đang ầm lên, An Cách Nhĩ cởi giày và tây trang ra, cuộn ống quần lên, hưng trí bừng bừng bước đi trên bờ cát, có chút trẻ con.

Mạc Phi so với An Cách Nhĩ dĩ nhiên là hiểu động hơn, thấy tâm tình An Cách Nhĩ tốt, Mạc Phi cũng cởi giày ra đuổi theo, hai người ở trên bờ biển đuổi bắt một trận, An Cách Nhĩ bật người nằm ngửa xuống bờ cát, Eliza hưng phấn nhảy khỏi ra túi áo chạy trốn.

“Ở cạnh bờ biển đúng là không tệ ha?” Mạc Phi nằm bên cạnh An Cách Nhĩ, hỏi hấn.

An Cách Nhĩ chắc chắc hai tiếng, lắc đầu, “Không tốt, ở cạnh biển là cực kì không khoa học. Nói ví dụ như tiếng sóng biển sẽ làm cho chúng ta khó ngủ, gió biển thổi sẽ làm da khô ráp, mặt khác nếu có sóng thần sẽ càng thêm nguy hiểm, cơ hội bị sứa với cá mập tập kích cũng rất cao!”

Mạc Phi vươn tay kéo hấn tới, “Anh chỉ muốn nói với em, biệt thự ở ven biển, hằng năm đều cho thuê, nếu em muốn nghỉ ngơi, bất cứ lúc nào anh cũng có thể mang em tới đây.”

“Nga...” An Cách Nhĩ gật đầu.

Mạc Phi lắc đầu, “Tâm tình thật khó hiểu.”

...

Hai người bước đi dọc theo bờ cát, trước mặt đã bị người ta kiến tạo thành các dãy nhà cao cao, biệt thự xấp hàng đồng hàng đồng.

An Cách Nhĩ nhìn chăm chăm thật lâu, vươn tay chỉ một căn biệt thự hỏi, “Bên kia có phải là biệt thự của Hải Sâm không?”

“Đúng vậy.” Mạc Phi gật đầu.

“Bên dưới có một đường ống rất thô.” An Cách Nhĩ hỏi Mạc Phi, “Dùng làm gì?”

“Thải nước đi.” Mạc Phi nghĩ, “Nước thải hoặc các loại tương tự.”

“Trực tiếp đổ ra biển?” An Cách Nhĩ nhíu mày, “Phá hủy sinh thái!”

“Hẳn là không đâu.” Mạc Phi lắc đầu, “Có thể thải ra cống thoát nước hoặc khu xử lý nước thải địa phương.”

An Cách Nhĩ nghe xong, mặt không thay đổi, ở tại chỗ đi lòng vòng vài vòng, ngẩng mặt lên yêu cầu, “Tôi muốn ăn hải sản.”

“Nga, được.” Mạc Phi ở cùng An Cách Nhĩ lâu như vậy, cơ bản đều duy trì tư thế gật đầu đồng ý, rất ít khi lắc đầu. Kéo An Cách Nhĩ đi về phía xa xa. An Cách Nhĩ vừa đi vừa đá chân, tâm trạng tựa hồ rất tốt.

Mạc Phi có chút uể oải, “Mang Ace tới đây luôn thì tốt rồi.”

Lúc đang nói chuyện, Eliza nhảy lên đầu vai hắn, xoay người lại nhìn mặt biển.

Mạc Phi đột nhiên nhớ tới gì đó, hỏi An Cách Nhĩ, “Đúng rồi, em mang Eliza theo làm gì?”

“Tôi vốn nghĩ Hải Sâm bị độc chết, cho nên muốn mang Eliza tới phân biệt thực vật, nhưng mà nhìn tình hình hiện tại, cũng không phải đơn giản như vậy.”

“Vậy em có biết hắn chết như thế nào không?” Mạc Phi có chút muốn cười, “Phá án nhanh như vậy, nghĩa là vụ án không đến nỗi phức tạp.”

“Suy luận của tôi phải chờ báo cáo xét nghiệm tử thi để chứng minh, trong khoảng thời gian này, chúng ta đi ăn hải sản đi.” An Cách Nhĩ thoải mái cười, cùng Mạc Phi đi dọc theo phố mỹ thực ven biển, nhà hàng nào cũng vào.

Lần này An Cách Nhĩ ăn rất đặc biệt, hắn tựa hồ cũng không đói, nhưng mà nhà hàng nào cũng vào, đều hỏi phục vụ trong thực đơn có món gì, muốn nếm thử xem sao, sau đó trả tiền rồi rời khỏi. Hai người cứ thế đi dạo, cứ thế ăn.

Mạc Phi với An Cách Nhĩ đi dạo bắt đầu từ giữa trưa tới khoảng bốn giờ chiều. Mạc Phi không phải đi không nổi, mà là no tới đứng không nổi, Eliza căng cái bụng tròn ngà cái ạch vào trong túi Mạc Phi.

An Cách Nhĩ là người thích những chỗ yên lặng, lần này đi dạo hắn mệt vô cùng, khẳng định sẽ đi tìm chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi.

Tất cả các tiệm ăn gần đó đều đã chén sạch, chỉ còn duy nhất một nhà hàng nằm trong khu khách sạn năm sao cao cấp mà thôi.

Mạc Phi vui vẻ đẩy cửa mang An Cách Nhĩ bước vào, nếu ăn xong cảm thấy mệt, có thể lên phòng nghỉ ngơi, hưởng thụ hương vị của biển.

Ngồi xuống cầm lấy thực đơn, An Cách Nhĩ chọn rất lâu, rốt cuộc tìm được món như ý. Mà đồng thời, Mạc Phi cũng nhìn thấy trên khuôn mặt An Cách Nhĩ nguyên bản không có biểu tình gì, lúc này đã hiện lên một nụ cười. Nụ cười này Mạc Phi rất quen thuộc, tỏ vẻ An Cách Nhĩ đã tìm được thứ gì đó.

Lần này, An Cách Nhĩ gọi một phần cơm cá chình, đồ ăn rất bình thường, nhưng giá thì cực kì mắc.

Thưởng thức hương vị, Mạc Phi tán thưởng, “Thịt cá rất ngon!”

An Cách Nhĩ cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý, hắn mời quản lý tới, nói mình là người đầu tư, muốn tới thăm nhà bếp. Quản lý cũng không dám chậm trễ, liền mang hai người vào xem.

Ở khách sạn này, chủ yếu đều là thủy sản, bởi vậy có một cái hồ rất lớn chứa cá tôm cua.

An Cách Nhĩ vừa đi vừa nói chuyện phiếm với quản lý, “Ở đây cái gì cũng tốt, nhưng mà sao trên bờ cát không có sân chơi bóng chuyền?”

“Nga.” Quản lý có chút bất đắc dĩ, “Lúc trước thì có, nhưng mà sau đó vì do biệt thự bán rất được, cho nên dần dần biến sân vận động thành phòng thuê, cậu không thấy bờ cát không còn được bao nhiêu sao?”

Lúc này, điện thoại của Mạc Phi vang lên, là Oss gọi.

“An Cách Nhĩ, tôi đã làm theo ý cậu, bảo người đi kiểm tra ống thoát nước, nước thải thật sự trực tiếp đổ ra biển!” Oss có chút tức giận bất bình, “Đúng rồi, đã tìm được một cái miếng kim loại hơi biến hình, hình như là nút đây.” Oss nói xong, hỏi hần, “Cậu có manh mối gì chưa?”

An Cách Nhĩ nói cho hần biết mình đang ở khách sạn, bảo hần dẫn người tới đây.

“Nhà hàng này có phải là do Hải Sâm đầu tư không?” Cúp điện thoại, An Cách Nhĩ đột nhiên hỏi quản lý.

“Đúng thế! Hải Sâm tiên sinh là ông chủ lớn!” Quản lý bất đắc dĩ lắc đầu, “Chỉ tiếc là đã ra đi, khách sạn này chắc là phải bán đi rồi.”

Mạc Phi thật ra biết tại sao An Cách Nhĩ lại hỏi như vậy, bởi vì cách trang trí cũng rất đơn giản lại mang nét xa hoa không nói nên lời, phong cách rất giống nhà của Hải Sâm, hơn nữa xung quanh cũng để hình của Hải Sâm.

Cuối cùng, An Cách Nhĩ dừng lại trước hồ chứa thủy sản, nhìn con cá lớn rất dài trong hồ, màu nâu đậm, đầu lớn còn có râu.

Trong lúc Mạc Phi đang nghiên cứu con cá, Oss đã mang người tới, “An Cách Nhĩ, bảo tôi đến đây làm gì?”

An Cách Nhĩ vươn tay chỉ con cá trong hồ, nói, “Hung khí.”

“Hả?” Oss mở to hai mắt, “Cá hả?!”

“Àn.” An Cách Nhĩ gật đầu.

“Đây là cá gì?” Mạc Phi hỏi quản lý.

“Nga, đây là lươn điện chuyển từ Nam Mỹ tới, là cực phẩm!” Quản lý vỗ vỗ ngực, “So với cá đuối với đế vương cua ở đây, cũng có thể xưng là cực phẩm mỹ vị của khách sạn chúng tôi.”

Mạc Phi nhíu mày, “Lươn điện à, khó trách hương vị lại đặc biệt như thế.”

“Nga, tôi đã nhìn thấy trên TV, con vật này thật sự phóng điện được sao?” Oss nói xong định dứt tay vào hồ nước, xem thử coi có biệt giết không. Quản lý lập tức ngăn hần lại, “Anh cảnh sát, anh đừng đùa! Muốn bắt nó phải dùng lưới cách điện, nếu không sẽ giết chết người!”

“Giết chết người?” Oss cảm thấy rất khó tin.

“Loại lươn điện này có thể phóng ra nguồn điện 600V, đừng nói là anh, cho dù là trâu rừng cũng sẽ bị giết chết.” An Cách Nhĩ vỗ vỗ bả vai Oss, “Hải Sâm chính là bị loài này giết chết.”

“Cái gì?!” Oss há miệng, “Con cá đó sao?”

“Đúng thế!” An Cách Nhĩ chỉ chỉ hồ nước, “Toàn bộ thành phố S phỏng chừng chỉ có nơi này có lươn điện.”

Oss suy nghĩ, vẻ mặt vẫn là không giải thích được, “Nhưng phòng của Hải Sâm đều đóng kín.”

An Cách Nhĩ còn chưa mở miệng nói, điện thoại Oss đã reo lên, vừa nghe xong Oss liền há to miệng, sau một lúc lâu mới nói với An Cách Nhĩ, “Đúng vậy! Kết quả khám nghiệm tử thi cho biết, Hải Sâm bị giết chết!”

“Thật sao?” Mạc Phi cảm thấy vụ án này phá quá mức thuận lợi.

“An Cách Nhĩ! Thiên tài!” Oss kích động, ôm cánh tay hần, “Hung thủ đâu? Là ai?”

An Cách Nhĩ nhún vai, “Không biết.”

“Hả?” Vẻ mặt Oss muốn khóc, “Sao cậu lại không biết?”

An Cách Nhĩ bật cười, “Anh mới là cảnh sát, Oss! Cái này phải sắp xếp điều tra, việc tiếp theo là của anh.” Nói xong, kéo Mạc Phi ra ngoài tiêu thực.

Mạc Phi chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt há hốc của Oss đã bị An Cách Nhĩ kéo ra ngoài.

“An Cách Nhĩ, sao em lại nghĩ tới lươn điện?” Mạc Phi cảm thấy rất khó tin.

“Có thể làm một người đang khỏe mạnh đột nhiên chết đi, không có nhiều phương pháp, ngoại trừ trúng độc, thứ đầu tiên tôi nghĩ tới chính là bị điện giật.” An Cách Nhĩ vừa đi vừa giải thích với Mạc Phi, “Nhưng trên người Hải Sâm cũng không có dấu vết cháy xém, nghĩa là súng điện và điện cực không có tiếp xúc trực tiếp với da tay. Bồn tắm lớn của hắn lại sử dụng năng lượng mặt trời, không có khả năng bị giật, hơn nữa nếu đồ gia dụng có vấn đề về điện, thiết bị sẽ bị cháy hỏng.”

“Đúng thế.” Mạc Phi gật đầu.

“Mặt khác, nút đẩy lại bị biến dạng, điện cao thế ở trong nước làm sóng va chạm, có thể làm cho nhôm biến dạng rồi lọt vào trong ống dẫn... Chỉ có thể là lươn.” An Cách Nhĩ nói tới đây, cười cười, “Lần đầu tiên khi tôi biết tới lươn điện, tôi đã cảm thấy sẽ có một ngày nó biến thành hung khí giết người, hôm nay cuối cùng cũng đúng phải. Loại này không phải người tùy tiện có thể mua, lươn điện lại ăn rất ngon, vùng Nam Mĩ có bán, tôi đã nghĩ nhà hàng ở gần đây có khi nào lại bán không... Trùng hợp là có.”

Mạc Phi đang cân nhắc, lại nghe thấy An Cách Nhĩ đột nhiên nói một câu, “Mạc Phi, vụ án này có thể là song trọng mưu sát!”

Mạc Phi lạnh sống lưng, “Song trọng?”

“Người sử dụng lươn điện, là hung thủ thứ nhất! Ngẫu hứng, mãnh liệt... Còn có một người, sử dụng cách mưu sát chậm chạp. Có tính trước lại thông thả.”

Mạc Phi bây giờ mới hiểu tại sao An Cách Nhĩ lại biến vụ án đơn giản nói thành phức tạp, liền hỏi, “Nói như thế nào?”

An Cách Nhĩ nhếch khóe miệng, thừa nước đục thả câu, “Anh công tôi về đi rồi tôi nói cho nghe.”

Mạc Phi không nói gì, “An Cách Nhĩ, xa lắm.”

“Vậy anh có công không?”

“Trước cửa đông nhà báo lắm.”

An Cách Nhĩ nheo mắt lại, “Anh cảm thấy công tôi rất dọa người sao?”

Mạc Phi không nói hai lời, cởi áo khoác đưa cho hắn, xoay người, “Leo lên đi.”

An Cách Nhĩ giơ chân đạp một cước vào mông Mạc Phi, “Đùa anh thôi, có lẽ để lần sau đi.”

Mạc Phi lão đảo một cái, An Cách Nhĩ cười tủm tỉm bước về phía trước.

...

Rời khỏi bờ biển, Mạc Phi làm theo yêu cầu của An Cách Nhĩ, lái xe tới thư viện, tìm được một quyển sách về các loài nấm.

An Cách Nhĩ cẩn thận xem, rốt cuộc tìm được một tấm hình, đưa cho Mạc Phi xem, “Nhìn quen không?”

“Trong nhà Hải Sâm cũng có!” Mạc Phi nhìn đoạn giới thiệu, “Nấm đầu quỷ? Cũng đâu giống đầu quỷ, nhìn cũng đẹp lắm mà.”

“Đầu quỷ không phải dùng để hình dung cây nấm, mà là người đụng tới cây nấm này!” An Cách Nhĩ khép sách lại, dựa vào ghế, “Mỗi một câu chuyện hạnh phúc lúc trước, cơ bản đều là những câu chuyện không thể nào là hạnh phúc, mà mỗi một câu chuyện hạnh phúc lúc sau, còn có bao nhiêu người nhớ rõ những câu chuyện không vui lúc trước?”

Mạc Phi vươn tay, nhẹ nhàng xoa mi tâm An Cách Nhĩ, “Lại giả bộ thâm trầm.”

An Cách Nhĩ nhắc chân, “Mạc Phi.”

“Sao?”

“Cột dây giày.”

“Nga.” Mạc Phi theo bản năng nhìn đôi giày của An Cách Nhĩ.

“Của anh kia.” An Cách Nhĩ chỉ giày Mạc Phi, Mạc Phi cúi đầu nhìn, quả nhiên dây giày bị tuột.

An Cách Nhĩ tiến tới, “Để tôi cột cho.”

“Ách...” Mạc Phi sốt ruột, muốn cản lại nhưng lại bị An Cách Nhĩ nhìn xem thường, “Không cho phản kháng!”

Mạc Phi đành phải ngồi cứng ngắc, ba phút sau, An Cách Nhĩ đứng lên vỗ tay, “Tác phẩm nghệ thuật! Mang nét Picasso rồi đó!” Nói xong, dứt tay vào quần, mang Eliza ra ngoài.

Giày da của Mạc Phi được cột nút thắt từ đầu cho tới cuối, lúc bước ra ngoài cửa đều bị người ta nhìn chăm chăm!

8. Chương 2-3: Suy Luận Của Mạc Phi

Nấm đầu quỷ là một loại nấm độc rất hiếm, sinh trưởng trong rừng Nam Mĩ, loại này rất đẹp, gieo trồng cũng dễ, có thể sống một thời gian dài, làm cây cảnh rất tốt. Loại nấm này có độc tính liên quan đến dây thần kinh, một khi lâm tường thành thức ăn, sẽ làm cho người ta trong nháy mắt sinh ra ảo giác, dẫn đến tử vong. Mà trong ảo giác đó, chính là hình ảnh những cây nấm đầu quỷ lúc ẩn lúc hiện.

“An Cách Nhĩ, sao em lại biết loại nấm này?” Mạc Phi cẩn thận nghiên cứu đoạn giới thiệu về nấm đầu quỷ, nhin không được tò mò hỏi An Cách Nhĩ.

An Cách Nhĩ đang ngồi gần người trên ghế sofa, nghe thấy vấn đề của Mạc Phi, lười biếng xoay đầu lại, “Đã từng nhìn thấy trong sách. Ngay giây đầu tiên nhìn thấy nó, tôi đã cảm thấy sẽ có một ngày nó biến thành hung khí.”

“A.” Mạc Phi nhin không được nở nụ cười, “Giống như lươn điện?”

An Cách Nhĩ nhẹ nhàng gạt đầu, “Mạc Phi, biết cái này đại biểu cho cái gì không?”

Mạc Phi lắc đầu, “Cái gì?”

An Cách Nhĩ không nói tiếp, chỉ cúi đầu vuốt lông Ace, lựa chọn một tư thế thoải mái nhất nằm xuống, “Tôi muốn ăn bánh pudding hương trà.”

Mạc Phi đã sớm thích ứng với cách xử sự không đầu đuôi này của An Cách Nhĩ, không nói gì, đứng lên vào bếp làm bánh cho hắn.

Không lâu sau, Oss gọi điện tới, nói là đã bắt được hung thủ.

Điện thoại là Mạc Phi bắt, hắn hưng phấn nói với An Cách Nhĩ, “An Cách Nhĩ, Oss nói bắt được hung thủ rồi, là người phục vụ của khách sạn. Trong máy ghi hình cho thấy, tối hôm qua hắn lên vào nhà hàng, mang lươn điện đi hành hung sau đó đem về thả vào lại.”

Trên mặt An Cách Nhĩ không lộ ra biểu tình kinh hãi gì, tựa hồ đã sớm dự liệu được, ngược lại bảo Mạc Phi hỏi Oss, “Trong kết quả khám nghiệm tử thi, Hải Sâm có bị trúng độc không?”

Mạc Phi hỏi, Oss nói không có.

An Cách Nhĩ hơi nhíu mi, “Nga...”

Mạc Phi hỏi Oss động cơ giết người của người phục vụ kia, còn có tại sao lại chọn phương pháp này.

Oss trả lời hắn.

Nghe nói hắn là một sinh viên, vì kiếm tiền thu nhập mới đi làm, lòng tự trọng rất cao hơn nữa còn là người mê bóng đá, nguyên bản hưng phấn có thể phục vụ cho thần tượng, không ngờ lại bị Hải Sâm làm nhục trước mặt mọi người. Hắn ghi hận trong lòng, một lần hắn đọc được thông tin về lươn điện, cho nên liền liên tưởng đến con lươn trong khách sạn, vì thế lựa chọn phương pháp này để giết người.

...

Mạc Phi làm xong mấy cái bánh pudding hương trà cho An Cách Nhĩ, ngồi xuống đưa cho hắn, hỏi, “Oss nói, động cơ giết người của người phục vụ rất đầy đủ, nhưng mà anh vẫn có chút không rõ, làm sao hắn biết nút dây làm bằng nhôm? Một người phục vụ sẽ không có khả năng vào biệt thự của Hải Sâm xem cấu tạo của bồn tắm, đúng không? Còn nữa... Làm sao hắn có thể vào trong biệt thự? Mặc dù Hải Sâm không muốn bảo vệ nhưng hệ thống an toàn khẳng định là rất tốt!”

“A...” An Cách Nhĩ lười biếng ngồi trên sofa, cũng không vươn tay nhận cái đĩa, mà há miệng ra ý bảo Mạc Phi dứt đi.

Mạc Phi lấy một miếng bỏ vào trong miệng hắn, chợt nghe An Cách Nhĩ hàm hồ nói, “Cho nên mới nói là song trọng mưu sát, tên phục vụ kia rất có khả năng đã được người khác giúp đỡ, phương pháp giết người này, tốt nhất chính là nội ứng ngoại hợp!”

Mạc Phi gật đầu, “Vậy rốt cuộc là ai?”

An Cách Nhĩ mỉm cười, “Mạc Phi, anh cảm thấy, loại người nào sẽ biết về nắm đầu quỷ?”

“Ân, người đặc biệt yêu nắm, người nghiên cứu về nắm, hoặc là người giống như em, có kiến thức rất phong phú.” Mạc Phi trả lời.

“Người sưu tầm nắm đầu quỷ, khẳng định sẽ biết nó có thật, đúng không?” An Cách Nhĩ nhắc nhở Mạc Phi.

“Nga!” Mạc Phi ngừng một chút, “Anh hiểu rồi, Hải Sâm sưu tầm nắm đầu quỷ, cho nên chắc chắn là hắn biết!”

“Rất tốt!” An Cách Nhĩ vừa lòng gật đầu, lối suy nghĩ của Mạc Phi rất tỉ mỉ, cho nên chỉ số thông minh cũng thuộc loại thượng thừa, nhưng mà hắn không có sự tò mò quá mạnh mẽ và lòng tự tin. Mặt khác, bởi vì hắn có khuynh hướng bạo lực, cho nên Mạc Phi luôn luôn khắc chế tâm trạng của chính mình, tự đấu tranh như vậy nên không thích hợp làm thám tử. Mà trong mấy năm này, được An Cách Nhĩ huấn luyện, Mạc Phi đã nắm được rất nhiều thông tin, thường xuyên đưa ra phán đoán kinh người. An Cách Nhĩ thì vô cùng hứng thú với trí óc của Mạc Phi, thường xuyên tìm cơ hội cho hắn phát huy!

“Tiếp đi.” An Cách Nhĩ vươn tay nhẹ nhàng gõ đầu, “Anh sắp tìm ra rồi đó, người nào có thể làm được việc này?”

“Người bên cạnh hắn, ví dụ như người yêu, người làm, còn có bạn bè...” Mạc Phi suy nghĩ, lập tức hiểu ra, “Đúng rồi, là người làm! Người quét dọn sẽ tiếp xúc với bồn tắm càng hiểu biết sở thích của hắn, còn có thể lật sách xem thông tin về nắm đầu quỷ!”

An Cách Nhĩ mỉm cười, tiếp tục ‘giật dây’, “Chỉ còn bước cuối thôi!”

“Ân...” Mạc Phi tiếp tục suy nghĩ, tại sao một người làm có thể quen người phục vụ? Còn nội ứng ngoại hợp nữa chứ.

An Cách Nhĩ kiên nhẫn ăn bánh pudding, chờ Mạc Phi suy nghĩ.

Cuối cùng, Mạc Phi nhận thua, nhìn An Cách Nhĩ, “Cho anh chút gợi ý đi.”

“Giết người cũng không kì lạ, kì lạ chính là — tại sao lần đầu tiên nhìn thấy lươn điện lại biết sử dụng thế nào, người kia lại biết sử dụng nắm độc?” An Cách Nhĩ đưa ra gợi ý.

Linh quang trong đầu Mạc Phi chợt lóe — lươn điện, nắm độc, “Hiểu rồi! Hai thứ này đều ở Nam Mỹ, có thể bởi vì bọn họ đã từng tới khu rừng Amazon? Là người trong một đoàn thám hiểm!”

“Đã đoán trúng điểm quan trọng rồi đó Mạc Phi.” An Cách Nhĩ chỉ chỉ điện thoại, “Anh có thể gọi cho Oss, bảo hắn đi điều tra, đây là một manh mối rất quan trọng.”

Mạc Phi lập tức cầm điện thoại lên, đem kết quả suy đoán nói với Oss.

...

Giờ ăn cơm chiều, trong lúc Mạc Phi bưng đồ ăn lên bàn, thì Oswald hốt hải xông vào, “An Cách Nhĩ, hung thủ đã bắt được hết, vụ án đã được phá vô cùng hoàn hảo!”

“Bắt hết rồi?” Mạc Phi vui sướng, “Quả nhiên là có hai người sao?”

“Đúng vậy!” Tôn Kỳ ở phía sau cũng vô cùng hưng phấn.

“Chúng tôi dùng thẻ căn cước của người phục vụ tới các hãng hàng không tra xét, phát hiện cách đây không lâu hẳn đã tới Nam Mỹ, tham gia một nhóm thám hiểm, cùng nhau vào rừng. Trong đội thám hiểm, rất khéo léo có một người là người giúp việc của Hải Sâm.” Oss cười hì hì nói, “Tôi bắt cô ta về, sau đó tra khảo thì biết hai người bọn họ hợp tác với nhau! Tên phục vụ muốn gánh tội thay, hai người hình như có tình cảm với nhau.”

“Còn nguyên nhân?” Mạc Phi vừa lật tôm cho An Cách Nhĩ vừa hỏi Oss.

“Là thế này.” Tôn Kỳ vẫn còn đang trong trạng thái hưng phấn, nói thay Oss, “Hải Sâm người kia, cái gì cũng tốt, nhưng mà rất ngạo mạn, thích đùa dai làm người ta xấu mặt. Người giúp việc bị hắn làm xấu mặt, người phục vụ cũng thế, hai người từng gặp nhau một lần nhưng tình huống rất xấu hổ. Lần đó ở trên máy bay may mắn gặp nhau, hai người chuyển đề tài từ cuộc thám hiểm sang Hải Sâm có bao nhiêu đáng ghét. Hành trình tới Nam Mỹ lần này, hai người ngẫu nhiên tìm được nắm đầu quỷ, cộng với kiến thức về uy lực của lươn điện, vì thế hai người đột nhiên phát sinh một suy nghĩ, muốn dùng phương pháp này giết chết Hải Sâm.”

“Cô người làm thông qua việc đưa cho Hải Sâm cây nắm đầu quỷ mà được hắn tín nhiệm, đêm hôm đó, Hải Sâm ở trong phòng tập luyện, cô người làm lên ra ngoài giúp người phục vụ vào nhà, đem lươn điện bỏ vào trong bồn tắm, sau đó khép mặt sàn lại. Hải Sâm sau khi tập luyện xong muốn đi tắm... Lúc mở mặt sàn ra thì thấy lươn điện, Hải Sâm mở tròn hai mắt, không hề đề phòng bị cô người làm từ đằng sau đẩy xuống bồn. Lươn điện nhất thời bị kích động cho nên lập tức phóng điện, giết chết Hải Sâm. Sau khi giết Hải Sâm, bởi vì nút đẩy lỗ thoát nước đã bị biến dạng, nên nó đã theo con lươn cùng nhau chui xuống ống thoát nước. Người phục vụ đã chờ sẵn ở dưới, vừa vịn đón được, thần không biết quỷ không hay đem về khách sạn. Cô người làm sau khi bố trí hiện trường xong thì rời khỏi, hoàn thành việc chế tạo hiện trường giết người trong phòng kín!” Oss giải thích xong, dùng đũa gấp một miếng đồ ăn bỏ vào miệng, “Nghe nói, hai người đều theo chủ nghĩa bảo vệ môi trường, tóm lại người giống như Hải Sâm, bọn họ đều xem là vì dân trừ hại, bởi vậy một chút hối tiếc cũng không có.”

Mạc Phi xem như đã hoàn toàn hiểu rõ nguyên do, thảm thán An Cách Nhĩ là một thiên tài, suy luận cũng như những bức tranh của hắn, đều làm cho người ta kinh hãi!

An Cách Nhĩ còn đang một tay nâng cằm, rất hứng thú hỏi Oss, “Nắm đầu quỷ kia xử lý thế nào?”

Mí mắt Oss giật giật, “An Cách Nhĩ, cậu muốn làm gì?”

“Nếu là hung khí, chắc là sẽ bị lấy đi rồi?” An Cách Nhĩ mỉm cười, “Không bằng cho tôi...”

“Không được!” Oss cùng Mạc Phi đều lắc đầu.

Tôn Kỳ có chút ngoài ý muốn nhìn Mạc Phi, từ khi quen biết hai người này, cô đều thấy Mạc Phi phục tùng An Cách Nhĩ, lần đầu tiên thấy hắn từ chối.

An Cách Nhĩ bắt mắt nhìn Mạc Phi, giống như kháng nghị hắn tạo phản.

“Thứ đó quá nguy hiểm, không cho trông!” Mạc Phi kiên quyết lắc đầu, một bên gấp rau cho An Cách Nhĩ, “Ăn cơm đi! Để ốm không tốt đâu.”

An Cách Nhĩ đành ngoan ngoãn ngồi ăn cơm.

Tôn Kỳ hồ nghi nhìn Oss, chỉ thấy người bên cạnh không hề gì tiếp tục ăn, trong lòng cô âm thầm nghi hoặc — Quan hệ giữa Mạc Phi và An Cách Nhĩ, đúng là kì diệu!

Sau khi ăn xong, Oss lái xe chở Tôn Kỳ về, Tôn Kỳ xoay đầu nhìn phòng tranh thấy hai người kia chuẩn bị ra ngoài tản bộ, cô nhỏ giọng hỏi, “Đội trưởng, chúng ta lấy mấy vụ chưa giải quyết được đưa cho An Cách Nhĩ đi? Hắn rất lợi hại tuyệt đối sẽ phá được!”

“Phải trả tiền đó cô hai.” Oss có chút vô lực, “An Cách Nhĩ không nhận làm việc miễn phí, mà nếu quá nhiều việc, Mạc Phi sẽ trở mặt.”

“Vậy hả?” Tôn Kỳ có chút tiếc nuối, “Tôi còn tưởng hắn là cố vấn trình thám cho cảnh sát ngự dụng, phá án là vì chính nghĩa mà!”

“Àn...” Oss đột nhiên nổi lên một chút hưng trí, “Tôi vẫn luôn không hiểu, An Cách Nhĩ tại sao phải làm trình thám, là vì chính nghĩa, trừ bạo yên dân linh tinh, hay là vì hắn cảm thấy chơi rất vui?”

“Hắn nhất định là loại người trong nóng ngoài lạnh, đúng không?” Tôn Kỳ cười hỏi, “Cái loại tinh thần trọng nghĩa cực kì mạnh!”

Oss thật ra nhìn không thấy An Cách Nhĩ có cái gì gọi là tinh thần trọng nghĩa, trong lòng dần dần nảy sinh một câu hỏi — Rốt cuộc An Cách Nhĩ tại sao lại thích phá án?

9. Chương 3-1: Vụ Án Thứ 3: Lời Chúc Phúc Của Đứa Ngốc : Tên Cảnh Sát Đáng Ghét

Vào một buổi sáng nào đó, trời bỗng dưng có tuyết rơi.

Bông tuyết lớn rơi xuống nền đất, Mạc Phi đứng trước cửa sổ, dùng khăn lau khô lớp cửa thủy tinh, nhìn bầu trời mù mịt.

An Cách Nhĩ ngồi trên ghế sofa đọc báo.

“Muốn ra ngoài một lát không?” Mạc Phi hỏi An Cách Nhĩ.

An Cách Nhĩ nhìn tuyết rơi ngoài cửa sổ, trên mặt hiện lên biểu tình — Có chết cũng không đi! Mạc Phi cũng không miễn cưỡng, bước tới ngồi xuống bên cạnh, cùng xem báo với An Cách Nhĩ, rất nhanh, hắn chú ý tới một tin tức.

“An Cách Nhĩ.” Mạc Phi chỉ cho hắn, “Xem nè, một học sinh trung học giết chết hai bạn nam ở cùng phòng kí túc xá, chỉ vì đối phương nói nó ngốc.”

An Cách Nhĩ cảm thấy hứng thú, chuyển mắt nhìn.

“Mười sáu tuổi?” An Cách Nhĩ lắc đầu, “Kích động sẽ biến thành ma quỷ.”

“Thường xuyên có người bởi vì một lời không hợp lòng mà giết người a.” Mạc Phi nói xong, lăm bầm lâu bầu, “Không khổng chế được cảm xúc thật đáng sợ.”

An Cách Nhĩ ngẩng đầu nhìn hắn, vươn tay nhu nhu cái ót, “Ngoan, anh đã có thể khổng chế bản thân rồi. Đương nhiên, chủ yếu là nhờ công lao của tôi!”

Lời an ủi của An Cách Nhĩ nghe như tranh công, Mạc Phi muốn cười, những bông tuyết lớn hất vào cửa kính, Mạc Phi nhin không được, nói, “Tuyết lớn thật.”

“Đúng vậy.” An Cách Nhĩ phụ họa một câu, “Giống như thiếu niên bị sa ngã.”

“Có người tới.” Mạc Phi nhìn thấy trong màn tuyết rơi, có một bóng người, trên người quần áo kín đáo buộc chặt, bao tay dày, dưới bàn tay phải còn cầm một văn kiện — Là Oss.

An Cách Nhĩ nhắc chân, “Xem ra vừa lúc có vụ án.”

“Hô!” Oss ở trước cửa dặm chân, phủi phủi tuyết dính trên vai áo, đẩy cửa bước vào, “Trời ơi, ăn gì mà nhiều tuyết quá vậy!”

Mạc Phi tiếp đón hần, rót cho Oss một ly trà.

“Ai...” Sau khi bước vào, ngồi xuống ghế sofa, Oss không nói gì, chỉ thở dài trước một tiếng.

An Cách Nhĩ nhìn hần, “Sao vậy? Anh nhìn rất uể oải.”

Oss khoát tay, “Đừng đọc suy nghĩ của tôi, An Cách Nhĩ, trái tim của tôi đã nát thành từng mảnh rồi.”

Mạc Phi ngồi xuống, hỏi, “Bị Tôn Kỳ đá?”

“Không phải, người ta vốn không có ý gì với tôi.” Oss cầm ly trà nóng uống một hơi, thấy Ace vẫy vẫy đuôi với mình, cảm động nói, “Ace, mày đang an ủi tao sao?”

An Cách Nhĩ nhẹ nhàng vỗ lên đầu Ace, “Chó có thể ngửi được mùi adrenalin (*) tiết ra từ cơ thể người. Cảm xúc khác nhau, mùi vị cũng khác nhau, nó ngửi được anh đang rất đau lòng, cho nên mới vẫy vẫy đuôi với anh tỏ vẻ an ủi.”

“Đúng mà thấy chưa!” Oss kích động.

An Cách Nhĩ nhẹ nhàng ho khan một tiếng, “Đây là bản năng của loài chó, không có nghĩa là Ace thích anh.”

Oss lại bị đả kích, vô lực hỏi An Cách Nhĩ, “Một ngày cậu không đả kích tôi cậu ăn cơm không ngon hả?”

An Cách Nhĩ nheo mắt lại, mỉm cười, “Vào đề chính đi, có chuyện gì?”

“Cảnh cục vừa có một đội trưởng mới tới.” Oss đau buồn nói, “Vừa đẹp trai vừa giỏi còn phúc hắc nữa chứ... Tôi đã không có địa vị còn bị hần ngăm khi dễ nữa chứ!”

An Cách Nhĩ nhắc mi, “Sao tự nhiên lại tìm đội trưởng mới?”

“Quận chúng ta mở rộng.” Oss uống xong ly trà, tâm tình hơi tốt lên một chút, “Hần cùng tôi đi làm việc, mấy vụ án gần đây phá rất dễ dàng.”

“Khó trách lâu như vậy anh mới cầm văn kiện tới đây.” Mạc Phi sáng tỏ, “Chúng tôi còn tưởng trị an thành phố đột nhiên tốt lên.”

“Ai, dù sao tôi vốn đã không được hoan nghênh, bây giờ càng bị ghét bỏ.” Oss thở dài.

An Cách Nhĩ nhìn nhìn Oss, “Anh nhiều tuổi rồi?”

Oss sững sốt, trả lời, “28.”

An Cách Nhĩ gật đầu, “Còn hần?”

“Cũng cỡ 27, 28 thì phải.” Oss trả lời.

“Hần đẹp trai hơn anh, thông minh hơn, miệng lưỡi cũng ngọt hơn?” An Cách Nhĩ hỏi tiếp.

“Đúng vậy...” Oss buồn bực.

“Vậy hần cũng làm đội trưởng như anh, chứng tỏ anh thành công hơn hần.” An Cách Nhĩ nói thẳng.

Oss ngẩn người, lần ra manh mối, “Nhưng mà, tôi phá được án, phần lớn đều nhờ vào cậu.”

“Thì sao chứ?” An Cách Nhĩ nhún vai, “Có bạn bè cũng là một phần thực lực.”

Oss ngưỡng người, “Bạn bè! Vậy cậu đừng thu tiền nữa được không?”

An Cách Nhĩ xoay mặt nhìn Mạc Phi, “Đuổi hần ra ngoài!”

“Được rồi được rồi!” Oss xua tay, hiển nhiên tâm tình đã tốt lên, “Không giận nữa, lần này tới tặng tiền cho cậu nè.”

“Thần thám mới tới không giải quyết được sao?” An Cách Nhĩ tiếp nhận văn kiện Oss đưa tới.

An Cách Nhĩ mở ra, bên trong có rất nhiều tấm ảnh chụp bức tranh.

“Oa!” Mắt An Cách Nhĩ sáng ngời, “Picasso!”

“Chúng tôi đã hỏi vài chuyên gia, đều nói là thần vẽ, cậu nhìn hiểu sao?” Oss hỏi.

“Đương nhiên!” An Cách Nhĩ đứng lên, cầm tấm ảnh lên thưởng thức, “Thiên tài!”

“Là hung thủ vẽ!” Oss cắt ngang.

An Cách Nhĩ cùng Mạc Phi đều sửng sốt, nhìn Oss.

“Người vẽ những bức tranh này là người điên!” Oss nói với An Cách Nhĩ, “Trước đó hắn đều ở trong bệnh viện tâm thần, những bức tranh này được vẽ trước khi hắn chạy trốn!”

“Chạy trốn?” Mạc Phi nhíu mày.

“Ân!” An Cách Nhĩ tán thưởng gật đầu, “Những bức tranh này đích xác là được vẽ xuất phát từ nội tâm rối rắm, mau nhìn bút pháp của hắn đi Mạc Phi!” An Cách Nhĩ chỉ vào tấm ảnh cho Mạc Phi, “Cách dùng bút rất điên cuồng, hắn đang hò hét trong bức tranh này, không, phải là quát tháo giãy dụa, hắn có tất cả những thứ thuộc về một họa sĩ vĩ đại!”

“Được rồi, đừng xúc động.” Oss lấy ra một văn kiện khác, đưa cho An Cách Nhĩ, “Những bức tranh này phỏng chừng chỉ là kiệt tác ban ngày của hắn, cậu xem kiệt tác vào ban đêm của hắn đi!”

An Cách Nhĩ mở văn kiện ra, bên trong là sơ lược lí lịch của một người, còn có những tấm ảnh chụp huyết nhục lẫn lộn mơ hồ, thủ pháp của hung thủ cực kì hung tàn, dù sao đây cũng không phải thứ một người có thể làm được.

“Là do dao chém loạn giết chết!” Oss nói, “Đều bị giết ở đầu ngõ hẻm, mỗi camera gắn trước đầu ngõ đều quay được một người trước khi vụ án phát sinh.” Nói xong, hắn đem lí lịch lật ra mặt sau, ở đó có bốn tấm ảnh, một cậu bé đáng người thấp nhỏ, mặc một chiếc áo lông màu đen.

“Nó là người vẽ những bức tranh kia?” An Cách Nhĩ giật mình, “Chỉ mới là một thiếu niên?”

“Đúng vậy. Nó tên là Lâm Tư Viễn.” Oss trả lời, “Cái tên còn rất nhã nhặn, đúng không? Nghe nói gia cảnh nguyên bản rất tốt, lúc mười tuổi đột nhiên xảy ra biến cố lớn, ba mẹ đều chết cộng thêm phá sản, nó bị kinh hách quá độ cho nên phát điên. Suốt sáu năm qua đều sống trong bệnh viện tâm thần...”

“16 tuổi?” An Cách Nhĩ mở to hai mắt, cầm lấy điện thoại, bấm một dãy số, “Carlos! Tôi tìm được một thiên tài!”

Mạc Phi biết, Carlos này là hiệu trưởng của một trường đại học nghệ thuật quốc tế danh tiếng, là bạn của An Cách Nhĩ. Cắm máy scan vào laptop, Mạc Phi scan những tấm ảnh kia ra, gửi cho Carlos. Carlos không ngừng cảm thán, hét to vào điện thoại, “Thiên tài, không thể tin được!”

Khi biết được người vẽ những bức tranh đó chỉ mới 16 tuổi, lại không cha không mẹ, Carlos hét lên một tiếng, lập tức mua vé máy bay phóng tới đây, còn muốn thu dưỡng nó.

“An Cách Nhĩ!” Oss nhắc nhở, “Nó là hung thủ mà!”

An Cách Nhĩ nhắc mi, “Có quay thấy cảnh nó hành hung không?”

Oss lắc đầu, bổ sung một câu, “Nó còn có khuynh hướng bạo lực nghiêm trọng!”

An Cách Nhĩ sờ cằm, không lên tiếng.

“An Cách Nhĩ.” Oss tiến tới nói, “Nếu cậu cảm thấy thằng nhóc này sinh ra đã là nhân tài, chi bằng điều tra rõ vụ án, nếu nó không phải hung thủ thì rất tốt, tôi ghét nhất là bắt thiếu niên phạm tội! Tối hôm qua lại có người chết, hiện trường gây án tôi vẫn còn giữ nguyên, tôi dẫn cậu đi xem nha?”

An Cách Nhĩ nhìn tuyết rơi bên ngoài, có chút do dự.

Mạc Phi cầm áo khoác đứng ở phía sau, nhỏ giọng nhắc nhở, “An Cách Nhĩ, vì thiên tài, tuyết rơi có tính là gì!”

An Cách Nhĩ hơi động tâm, lười biếng để Mạc Phi khoác áo cho mình, bước ra ngoài cửa.

Ace muốn đi theo, An Cách Nhĩ biết nó rất biết điều, cho dù tới hiện trường cũng không sửa bảy, cho nên liền dẫn nó theo, Ace lập tức chạy nhảy dưới mưa tuyết.

Oss nhìn Ace tinh thần phấn chấn chạy nhảy trong màn tuyết, cảm khái nói, “Oa, đẹp quá, giống như sói trắng vậy.”

“Ace quả thật rất đẹp.” An Cách Nhĩ vừa lòng vỗ đầu Ace, “Rất giống Mạc Phi!”

Mạc Phi có chút ngượng ngùng, An Cách Nhĩ cho dù khen người ta, trong lời nói vẫn sẽ mang khí thể duy ngã độc tôn tổn hại mọi người.

Tuyết dày căn bản không thể nào lái xe, bởi vậy phải đi bộ. An Cách Nhĩ xem trượt mấy lần, cũng may Mạc Phi rất nhạy bén, lần nào cũng đỡ được.

Rốt cuộc, mọi người cũng bình an tới hiện trường.

Hoàng tuyến đã bao lấy xung quanh, Tôn Kỳ cầm quyền sổ vừa đi vừa nói chuyện với người qua đường, áo khoác màu nâu nhạt với đôi boots đen cao, dáng người rất đẹp, thập phần bắt mắt.

Oss lại hít một hơi, An Cách Nhĩ đột nhiên vỗ vai hắn, “Oss, tôi không phải dội gáo nước lạnh vào người anh, cô gái đó thật sự không hợp với anh.”

“Đúng vậy, điều kiện người ta quá tốt, hẳn là rất ghét tôi.”

“Chắc chắn.” An Cách Nhĩ lắc đầu, “Bởi vì cô ấy không hề phát hiện ra ưu điểm của anh.”

Oss giật mình nhìn An Cách Nhĩ, “An Cách Nhĩ, gần đây cậu nói chuyện càng ngày càng dễ nghe.”

“Bởi vì ưu điểm của anh thật sự rất ít, người bình thường rất khó phát hiện.” An Cách Nhĩ bổ sung.

Oss vẻ mặt cầu xin, “Cậu sao lại như vậy, vừa cho trái táo vừa khê bàn tay!”

An Cách Nhĩ cười xấu xa.

Ba người kéo hoàng tuyến bước vào hiện trường.

“A!” Tôn Kỳ ngẩng đầu nhìn thấy ba người, hưng phấn cao giọng hô to, “An Cách Nhĩ!”

An Cách Nhĩ lễ phép cười cười với cô.

“Đội trưởng Trần!” Tôn Kỳ ngoắc ngoắc với người đứng trong hẻm, “Đây là An Cách Nhĩ mà anh muốn gặp!”

Theo tiếng gọi của Tôn Kỳ, một nam tử còn trẻ bước ra từ trong hẻm. An Cách Nhĩ và Mạc Phi cùng đánh giá hắn một chút, người này thoát nhìn anh tuấn giỏi giang, thoát nhìn rất mốt còn rất phong độ, hai người đều đồng tình nhìn Oss — Đúng là cách xa anh cả mấy con phố!

Oss nhut chí.

“Nga, đây là An Cách Nhĩ sao?” Vị đội trưởng Trần kia bước nhanh tới cùng bắt tay với An Cách Nhĩ.

Oss giúp đỡ giới thiệu, “Đây là vị đội trưởng mới tới, Trần Hi.”

An Cách Nhĩ và Mạc Phi cùng nhìn hắn — Tên cũng đẹp hơn anh nữa nha!

Oss nhìn trời, muốn mang An Cách Nhĩ đi xem thi thể ngay lập tức.

Trần Hi lại nhìn Mạc Phi, “Cậu là Mạc Phi?”

Mạc Phi sững sốt.

An Cách Nhĩ nhú mày, bắt mắt nhìn Oss.

Oss vội vàng nhún vai, hắn biết An Cách Nhĩ từ trước tới nay đều xem Mạc Phi là hàng sở hữu độc quyền không ai được đụng vào, không hề tùy tiện đề cập với người khác, cho nên hắn cũng chưa từng nói qua với Trần Hi, Tôn Kỳ cũng không nói.

Mạc Phi không nhớ đã từng gặp người này.

“A.” Đội trưởng Trần cười lạnh một tiếng, “Không nghĩ tới lại gặp mặt ở đây.”

Mạc Phi nghe ra tiếng cười lạnh kia không hề có chút thân mật nào, hắn bắt đầu tìm kiếm trong trí nhớ, mình đã gặp người này khi nào?

Tôn Kỳ hỏi, “Đội trưởng Trần, hai người quen nhau sao?”

“Nhiều năm trước, cậu chắc là không nhớ rõ.” Trần Hi nói xong, vươn tay vén tóc mái lên, trên trán để lộ ra vết sẹo rõ ràng, “Bốn năm trước cậu để lại cho tôi, không nhớ sao?”

Mạc Phi há miệng thở dốc, bốn năm trước hắn vẫn còn sống trong tình trạng nay đây mai đó, cơ hồ mỗi ngày đều đánh nhau, căn bản không hề nhớ rõ người từng bị hắn đánh lại là cảnh sát.

“Thế nào, đổi lốt rồi à?” Trần Hi lắc đầu, nhìn mọi người, “Mọi người không biết lai lịch của hắn sao? Đây chính là chó hoang nổi danh lừng lẫy!”

Đôi mắt của An Cách Nhĩ khẽ chớp.

Oss nhanh chóng ngăn cản, “Đều là hiểu lầm, chúng ta mau đi xem hiện trường đi.”

“Hiểu lầm?” Trần Hi không hề quên đi nhanh như vậy, “Tôi đã từng tận mắt chứng kiến hắn đánh người ta tới học máu! Cho dù nói hắn đã giết người tôi cũng sẽ tin!”

Sắc mặt Mạc Phi khẽ biến.

Oss nhìn thấy nét lạnh băng trong mắt An Cách Nhĩ, trên mặt lộ ra nụ cười hiềm thấy đánh giá Trần Hi, hắn biết đời người này coi như xong rồi! Trần Hi hoàn toàn đắc tội An Cách Nhĩ!

Tôn Kỳ luôn luôn đứng bên cạnh lắng nghe, cô biết quan hệ giữa Mạc Phi và An Cách Nhĩ, từng nghe qua câu chuyện của bọn họ, cũng biết Mạc Phi tuy rằng rất giỏi, nhưng kỳ thật vẫn còn trẻ, hắn là vừa qua 20, bốn năm trước không phải chỉ mới 15, 16 tuổi thôi sao, lập tức nói với Trần Hi, “Lúc còn trẻ ai mà không phạm sai lầm, đừng chấp nhất quá!”

“Phạm sai lầm với có khuynh hướng bạo lực là hai thứ khác nhau!” Trần Hi nhíu mày, vươn tay chỉ Mạc Phi, “Tôi sẽ để ý tới cậu, tôi sẽ không để cậu sống yên ổn đâu!”

Nói xong, hắn xoay người, vừa lúc nhìn thấy An Cách Nhĩ chắn trước mặt.

Trần Hi vừa định mở miệng, lại nghe An Cách Nhĩ cười lạnh một tiếng, “Anh sớm đã mất cha đúng không?”

An Cách Nhĩ vừa nói xong, mọi người đều há mồm kinh ngạc, sắc mặt Trần Hi hơi chuyển, hỏi, “Cậu... cậu nói bậy gì đó?”

Oss ở bên cạnh vì Trần Hi mặc niệm, “Hắn cái gì cũng biết.”

An Cách Nhĩ tiếp tục không nhanh không chậm nói, “Anh sống trong một gia đình không có cha, sinh ra bần hàn, lúc còn trẻ rất chán nản. Khi mới làm cảnh sát, anh đã có hành vi bất chính, dùng vũ khí tham dự trận đánh nhau ở đầu đường, rốt cuộc bị thương nặng không thể bắt người, anh đã làm ảnh hưởng đến tiền đồ của chính mình. Mặt khác, sinh hoạt thường ngày của anh cũng rất hỗn loạn, anh hay đánh bạc, thường xuyên vùng tiền như rác, còn lừa tiền của đàn bà. Anh có thói quen hút xì gà, còn là xì gà Cuba đắt đỏ, thích uống rượu Whiskey sang quý, xin hỏi, tiền lương của anh có thể trả cho những sở thích xa xỉ đó sao? Còn nữa... Anh cũng không hiểu thảo với mẹ mình.”

Sắc mặt Trần Hi trắng bệch, hắn cảm thấy An Cách Nhĩ đã điều tra hắn, nếu không sao An Cách Nhĩ lại biết...

Oss ở một bên sờ mũi, nói nhỏ, “Đừng chọc hắn, ngay cả ông nội cậu đã từng trải qua chuyện gì hắn cũng biết.”

An Cách Nhĩ vươn tay, nhẹ nhàng chỉ Trần Hi, “Tôi cũng sẽ để ý anh, anh đừng hòng được sống yên ổn.” Nói xong, hắn đảo mắt nhìn về mặt kinh hãi của cảnh viên, mỉm cười, “Tôi cũng biết mọi người đã từng trải qua chuyện gì.”

Loạt cảnh viên khê hít một cổ lãnh khí, vội vàng xoay người đi chỗ khác.

Hảo cảm của Tôn Kỳ đối với Trần Hi nháy mắt biến thành phản cảm, Oss không phúc hậu tự nói một câu — Thần côn gì đó, thật đáng sợ!

Hết chương 1

(*) Adrenalin là 1 loại hoocmôn do tuyến thượng thận tiết ra, chất này có tác dụng làm co mạch (nhưng lại làm giãn mạch ở não, v.v..) tác dụng làm tăng nhịp tim, làm co cơ, tăng lưu lượng máu. Chất này có thêm tác dụng là làm tăng sức mạnh của các cơ bắp, tăng sức chịu đựng các cơ.

Chất adrenalin do não tiết ra nhiều nhất khi con người hoảng sợ. Chất này có tác dụng gây cho người ta sự kích thích cao độ, có thể gây nghiện. vì vậy có 1 số người thích các môn thể thao mạo hiểm là do nghiện tác dụng của chất này.

10. Chương 3-2: Các Mối Quan Hệ

An Cách Nhĩ làm nhục Trần Hi ở trước mặt mọi người, làm cho hình ảnh thần tượng của hắn trong mắt tất cả, một cước bị đá văng vào bùn đất, các đồng nghiệp cảm thấy ảo tưởng của mình bị tan vỡ, mà Trần Hi hiển nhiên cũng bị đá kích rất lớn.

Nhưng Trần Hi không giải thích được, thứ nhất, những điều An Cách Nhĩ nói đều chính xác, thứ hai, hình tượng của An Cách Nhĩ trong mắt mọi người đã sớm là thần côn, những gì hắn nói đều trải qua suy đoán chặt chẽ, kết quả chính là chân tướng, bởi vậy, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt khinh thường nhìn Trần Hi. Giao chiến hiệp một, có thể nói Trần Hi tự rước lấy nhục nhã.

Mặt khác, mọi người trong cảnh cục đều rất thích Mạc Phi, Trần Hi lại cố ý túm lấy không tha, khó tránh làm cho người ta phản cảm.

Tầm mắt của Trần Hi rơi xuống trên người Oss. Sau khi mình tới cảnh cục, mình đều đoạt lấy hết tất cả sự nổi trội của Oss. Oss thoát nhìn có hơi ngốc, nhưng kì thật rất có tâm cơ, là chân nhân bất lộ tướng. Hắn rất có thể đã âm thầm điều tra mình, sau đó thông qua miệng của An Cách Nhĩ nói ra thông tin của mình!

Càng nghĩ hắn càng cảm thấy chính là như vậy, Trần Hi không khỏi hận Oss, cảm thấy người này tâm cơ quá nặng, bản thân phải cẩn thận ứng phó, bằng không sẽ có một ngày bị hắn hại chết!

An Cách Nhĩ nói xong, cảm thấy trong lòng đã hơi cân bằng một chút, lập tức kéo Mạc Phi đi xem thi thể, xem xong rồi về nhà đắp người tuyết.

Sau khi kéo Mạc Phi tới chỗ gây án, nhìn vào bên trong, hai người đều nhú mày... Nạn nhân thật sự bị dao chém loạn mà chết, tuyết trắng xung quanh đã sớm nhuộm đỏ, tình trạng của thi thể cực kì thê thảm.

Trong tâm Mạc Phi nghĩ, người kia có thâm cừu đại hận gì sao? Tại sao lại chém người ta thành cái dạng này?

Vụ án phát sinh vào thời điểm rạng sáng, khắp nơi tuyết rơi rất nhiều, cho nên bên ngoài không có người đi lại. Hung thủ phỏng chừng đã đeo bao tay, ăn mặc cũng nhiều, cho nên ở hiện trường không để lại dấu vết nào để phân biệt thân phận. Mà ngay cả dấu chân, cũng bị tuyết rơi che lấp, Oss vì để An Cách Nhĩ tới xem hiện trường, cho nên chưa cho ai tới gần thi thể.

Vì thế, giữa mảng tuyết trắng xóa, là thi thể đầm đìa máu đỏ, màu đỏ chói mắt cùng màu trắng tinh khôi, tạo thành một hình ảnh đánh vào thị giác rất có hiệu quả!

Oss xoay đầu nhìn An Cách Nhĩ, “Thế nào? Có ý kiến gì không?”

An Cách Nhĩ đứng trong chốc lát, bắt đầu ngẩng mặt nhìn xung quanh, phát hiện trong hẻm không có gần đèn đường, chỉ có một chiếc camera gắn trên đầu hẻm, mục đích chỉ là thu hình đường đi.

“Nạn nhân là một kẻ nghiện thuốc.” Tôn Kỳ bước tới nói với An Cách Nhĩ, “Trong tay hắn vẫn còn cầm ống tiêm, trên cánh tay cột dây thun. Ở sâu trong ngõ hẻm có một cái lều, có thể tránh gió tuyết, cũng ấm áp, đại khái là hắn muốn ở đây qua đêm. Sau đó chọc giận người bên trong, vì thế bị giết.”

An Cách Nhĩ nghe xong, hỏi, “Tại sao lại kết luận hắn là một kẻ nghiện thuốc, mà không nói là hắn hít thuốc phiện, chỉ vì có ống tiêm ở cạnh hắn?”

“Chính là vì... trên tay hắn cột dây thun.” Tôn Kỳ nhỏ giọng nói.

An Cách Nhĩ nở nụ cười.

Tôn Kỳ mặt nhăn mày nhu, “Sao... cậu lại cười?”

Mạc Phi ở bên cạnh nhìn thấy, nói, “Hắn mặc rất dày, dây thun cột bên ngoài làm sao dùng được, đúng không? Hơn nữa, cột ở chỗ đó, không có khả năng kéo tay áo lên mà chích, làm thế nào cũng phải xắn tay áo lên trước, rồi mới dùng dây thun buộc chặt cánh tay.”

“... Đúng ha!” Tôn Kỳ vỗ đầu, cảm thấy Mạc Phi nói rất có lý.

Lúc này, Trần Hi ở phía sau đi tới, nghe được Mạc Phi nói, cười lạnh một tiếng, “Có kinh nghiệm có khác.”

Mạc Phi không thèm để ý tới hắn, Oss nhìn trời, tâm nói, còn dám nói nữa sao, Trần Hi đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà!

An Cách Nhĩ đương nhiên nghe được, hắn đảo mắt nhìn Trần Hi, không nói gì, cái này có ngoài dự đoán của Oss. Trong lúc đang nghi hoặc An Cách Nhĩ sẽ làm gì, chợt nghe hắn lên tiếng nói, “Chụp lại vách tường hai bên, à, cho tôi mượn điện thoại của anh một lát.”

“Nga.” Oss đưa điện thoại cho An Cách Nhĩ, sau đó đi tìm nhân viên giám định đến chụp hình.

An Cách Nhĩ cầm điện thoại ầm ầm ầm, giống như là gửi tin nhắn, làm xong, trả điện thoại lại cho Oss.

Oss hồ nghi mở điện thoại ra xem, không thấy gì cả, hiển nhiên là An Cách Nhĩ đã xóa tin nhắn.

Sau đó, An Cách Nhĩ bắt đầu đi xung quanh hiện trường quan sát, pháp y cũng đã tới, tiến hành bước đầu khám nghiệm tử thi. Nhưng mà trong lòng mọi người đều suy nghĩ — Dựa theo tính cách của An Cách Nhĩ, người này sẽ không bỏ qua, tất nhiên sẽ có hành động! Cảm giác tĩnh lặng giống như lát nữa sẽ có một cơn giông bão đổ ập tới, mọi người nín thở tập trung tư tưởng chờ đợi, xem lát nữa An Cách Nhĩ dùng chiêu nào để phản kích.

Nhưng sau tất cả chỉ có yên lặng mà thôi.

Thẳng đến khi pháp y khám nghiệm xong tử thi, điện thoại của Trần Hi đột nhiên vang lên, lấy ra nhìn, là phó cục trưởng gọi, hắn lập tức bắt máy, “Thưa sếp...”

Nhưng mà, Trần Hi chỉ nói một tiếng như thế, sau đó liền ngẩng ngẩng cả người, đầu dây bên kia tựa hồ rất giận dữ, Trần Hi mặt mày xám xịt đứng nghe giáo huấn, cuối cùng lái xe chạy tới cảnh cục.

Tất cả mọi người đều nhìn Oss, Oss lấy can đảm hỏi An Cách Nhĩ, “An Cách Nhĩ, cậu mới làm gì vậy?”

“Nga.” An Cách Nhĩ nhún vai, ghé vào lỗ tai hắn nói, “Tôi nói với phó cục trưởng, Trần Hi ngủ với vợ ông ta.”

“Hơ...” Oss hít một hơi, những người xung quanh đều không nghe được, tò mò nhìn hai người.

“Cậu... cậu...”

Oss há miệng nhìn An Cách Nhĩ, không nói được lời nào.

“Xuyt!” An Cách Nhĩ vỗ vỗ bả vai hắn, “Chỉ cần anh không nói cho ai biết là được, sếp của anh cũng sợ anh để lộ ra ngoài, cho nên... anh chỉ cần giả ngu là xong.” Nói xong, An Cách Nhĩ xoay đầu nhìn Mạc Phi, “Chúng ta về thôi, lạnh muốn chết!”

Mạc Phi nắm tay An Cách Nhĩ kéo đi, mang theo Ace trở về nhà, lúc này... Giữa màn tuyết dày đặc, mặt trời dần dần hé lộ.

An Cách Nhĩ vẫn cứ xém trượt chân, tay thì cứ nắm Mạc Phi kéo đi, trở về nhà, Mạc Phi cầm xẻng đi xúc tuyết, cùng An Cách Nhĩ chơi đắp người tuyết.

Đêm xuống, Oss tan sở vội vàng chạy tới, chỉ thấy trước cửa phòng tranh có rất nhiều người đứng nhìn — Bởi vì trước cửa đột nhiên có một người tuyết, đắp rất giống David (*), cho nên mọi người bu lại chụp hình kỉ niệm.

(*) Tượng David do Michelangelo điêu khắc. Là một kiệt tác của điêu khắc thời Phục Hưng và là một trong hai tác phẩm điêu khắc vĩ đại nhất của Michelangelo.

“An Cách Nhĩ!” Oss đứng chiêm ngưỡng một lát, sau đó chạy vọt vào trong nhà, “Có ba chuyện!”

An Cách Nhĩ cùng Mạc Phi liếc mắt nhìn nhau, “Chuyện gì?”

“Chuyện thứ nhất, Trần Hi bị điều đi rồi!” Oss le lưỡi, “Điều đến một chỗ rất xa, đột nhiên lại điều đi, cục trưởng cũng nóng tính quá rồi! Nghe nói là một nơi giam giữ rất nhiều trọng phạm.”

Mạc Phi lấp bắp kinh hãi, lúc này những người trong cảnh cục đang đoán, là ai đã làm gì hắn? Nhưng mà mọi người đều biết, không được đắc tội với An Cách Nhĩ!

An Cách Nhĩ bùng tách trà, tựa hồ chuyện này đã dự đoán được, hỏi tiếp, “Còn gì nữa? Anh được thăng chức hay tăng tiền lương?”

“Tăng tiền lương.” Oss sờ đầu ngồi xuống, “Phó cục trưởng chiều nay đến tìm tôi, hỏi tôi gần đây sao lại đi điều tra Trần Hi.”

An Cách Nhĩ cười nhợt nhạt, bởi vì hắn dùng điện thoại của Oss gửi tin nhắn, cho nên phó cục trưởng tưởng Oss đi điều tra.

Oss trả lời, “Tôi giả ngu theo ý của cậu, bảo là không có.”

“Sau đó thì sao? Anh giải thích thế nào?” An Cách Nhĩ cảm thấy rất hứng thú.

Oss gãi gãi đầu, “Ông ta hỏi tôi chiều nay có gửi tin nhắn cho ông ta không, tôi nói là cho cậu mượn điện thoại.”

An Cách Nhĩ gật gật đầu, “Còn chuyện thứ ba?”

“Nga! Đội trưởng mới vẫn chưa được điều tới, nhân viên không đủ, cho nên tìm thân thám đến thay mặt.” Oss có chút hưng phấn nói.

“Anh có biết là ai chưa?”

An Cách Nhĩ hiển nhiên là không có hứng thú, tiếp tục uống trà.

“Nghe nói người ta được xưng là cảnh giới truyền kì đó nha!” Oss thừa nước đục thả câu.

“Có phải họ Thân không?” Mạc Phi đột nhiên hỏi, “Tên là Thân Nghị?”

“Hả, cậu quen hắn sao?” Oss nhào tới hỏi, “Đừng nói hồi đó lại xích mích gì nữa nha?”

Mạc Phi bất đắc dĩ, “Sao có thể? Thật ra hắn đã từng giúp tôi.”

An Cách Nhĩ nghe xong, hơi nheo mắt lại, đặt tách trà xuống, hỏi, “Hắn giúp anh cái gì?”

“Nga... Năm năm trước, có một lần đánh nhau với một bang phái, bị cảnh sát bắt làm người thế thân, cho nên anh vượt ngục.”

“Cái gì?!” An Cách Nhĩ cùng Oss đều mở to mắt nhìn Mạc Phi. Có lẽ gần đây Mạc Phi quá mức ôn hòa, cho nên mọi người đã quên lúc trước hắn là phân tử bạo lực.

“Sau đó? Hắn làm cái gì để giúp anh?” Sắc mặt An Cách Nhĩ hơi đổi, tựa hồ bất mãn cái gì đó.

“Thân Nghị là cảnh sát được điều đến để tra án, hắn tìm anh, bảo muốn phối hợp với anh, phá án giúp anh rửa sạch tội danh, tính ra, anh thiếu hắn một ân huệ.”

Chân mày Au Cách Nhĩ chau lại, tựa hồ bất mãn với việc Mạc Phi nợ ân huệ với người khác.

“Nga?” Oss lần đầu tiên được nghe, hỏi, “Tôi cũng nghe nói hần rất lợi hại! Không biết tính cách thế nào.”

“Ồ chung rất tốt.” Mạc Phi cười sang sảng, “Tính cách tốt lắm.”

Vừa dứt lời, Mạc Phi liền xoay mặt nhìn An Cách Nhĩ.

“An Cách Nhĩ?” Mạc Phi khó hiểu, “Có phải đối rồi không? Anh đi chuẩn bị cơm tối.”

An Cách Nhĩ vươn ngón tay, nhẹ nhàng ngoắc ngoắc Mạc Phi, ý bảo hần tới đây.

Mạc Phi bước tới ngồi xuống bên cạnh, chỉ nghe An Cách Nhĩ nói, “Mai mốt không được nhắc đến cái tên đó nữa.”

“Tên ai cơ?” Mạc Phi không hiểu.

An Cách Nhĩ hờn giận, “Tất cả!”

Mạc Phi thấy hần đột nhiên nổi giận, lập tức hiểu ra, muốn giải thích, “An Cách Nhĩ... Thân Nghị hần là...”

An Cách Nhĩ đứng lên, mặt mày bực bội bước lên lầu, vào phòng vẽ tranh.

Oss sờ sờ lỗ tai, đồng tình vỗ vai Mạc Phi, “Cậu chừng nào mới định nói cho hần biết, Thân Nghị đã về hưu, lần này mới được mời về làm lại?”

Mạc Phi bất đắc dĩ lắc đầu, “Quên đi, lần sau gặp mặt hần sẽ biết thôi.”

“Thằng nhóc này được lắm nha.” Oss hắc hắc cười, “Chỉ có An Cách Nhĩ đi trêu chọc người khác, không nghĩ tới lại có lúc bị người ta đùa lại, sức mạnh của tình yêu thiệt phi thường!”

Mạc Phi đương nhiên không muốn trêu chọc An Cách Nhĩ, nhưng mà, lúc hần tức giận, trông rất thú vị.

Đêm đó, An Cách Nhĩ vẫn duy trì trạng thái không vui, không biết là đang thể nghiệm tâm tình của kẻ điên lúc hành hung hay là muốn phát tiết, hần tự giam mình trong phòng làm việc dày vò, bên trong thường xuyên truyền ra thanh âm nổ “bùm bùm bùm”.

Chờ An Cách Nhĩ bước ra, thật sự đã dọa Mạc Phi sợ hãi, An Cách Nhĩ một thân dính thuốc màu, tuy rằng đã mặc tạp dề nhưng vẫn bị dính nhiều chỗ khác, Mạc Phi nhìn vào trong phòng — Hiện trường gây án!

Mạc Phi lập tức kéo An Cách Nhĩ vào phòng tắm, bất đắc dĩ nghĩ lát nữa phải thức đêm dọn phòng, cái này chắc là An Cách Nhĩ trả thù đi. Thấy hần còn rầu rĩ không vui, Mạc Phi không đành lòng đùa tiếp, giải thích với hần, “An Cách Nhĩ, lúc Thân Nghị giúp anh phá án, anh đã xem ông ấy là ông nội, cảnh giới truyền kì... Truyền kì đương nhiên là rất già rồi.”

An Cách Nhĩ nhú mày, “Tôi biết mà, chuyện này ai mà chẳng biết.”

Mạc Phi sững sốt, “Em biết sao?”

Thấy biểu tình trên mặt An Cách Nhĩ thoải mái đi không ít, tâm tình cũng chuyển, Mạc Phi lắc đầu, “Vậy em còn giận dữ như vậy để làm gì?”

“Ai nói tôi giận chứ?” An Cách Nhĩ liếc nhìn sang một bên, “Người ta đang tra án.”

“Tra án?” Mạc Phi không rõ, trong lòng nói, nếu em nói em đang giết người, mức độ đáng tin sẽ cao hơn.

“Tôi thử biến thành một người khác, thể nghiệm một phen điên cuồng chém giết, hiệu quả cũng như anh đã thấy!” An Cách Nhĩ nhợt nhạt cười, “Tôi biến thành bộ dáng gì, trên vách tường cũng đã thể hiện.”

Mạc Phi nghe đến đó, tựa hồ cân nhắc rõ ràng, “Nói như vậy, ở ngõ hẻm, hai bên vách tường không có dính máu, cho nên nơi đó không phải nơi gây án đầu tiên?”

An Cách Nhĩ gật đầu, “Đúng vậy, nhưng mà hung thủ lần này, có chút đặc biệt.”

“Vậy, có phải là cậu bé thiên tài kia không?” Mạc Phi có chút lo lắng, cảm thấy một thiên tài mà bị hủy diệt như thế này thật sự rất đáng tiếc.

“Không phải... Chiều theo tính cách này, nó không thể trở thành thiên tài.” An Cách Nhĩ nhìn nhìn tạp dề treo một bên.

“Thiên tài thì có tính cách thế nào?” Mạc Phi cảm thấy rất buồn cười.

“Mạc Phi.” An Cách Nhĩ nhợt nhạt cười, “Tính cách sẽ quyết định số mệnh, người không có tính cách sẽ không nắm được số mệnh của mình, tính cách quá mạnh mẽ sẽ khó kiểm soát số mệnh.”

“Cậu bé thiên tài đó thì sao?” Mạc Phi tò mò.

An Cách Nhĩ vươn ngón trở thon dài đẩy tóc ướt ra đằng sau, “Tính cách của thiên tài cho đến bây giờ đều không nắm được, số mệnh tự nhiên cũng sẽ không xác định... Kể diên cũng thế.”

11. Chương 3-3: Người Đi Theo

Sáng ngày hôm sau, An Cách Nhĩ đã thức dậy từ rất sớm, mặc áo ngủ thật dày, lê đôi dép lết xuống lầu.

Trải qua một đêm giá lạnh, sương đọng dưới ngọn đèn hình lục lăng, cách song cửa nhìn ra ngoài, người tuyết David sắp sửa mất trọng tâm ngã xuống. Cánh tay không còn tròn vẹn, khuôn mặt cũng dần mờ hồ. Tuyết đã ngừng rơi, nhiệt độ hôm nay có xu hướng tăng dần, có thể thấy lát nữa tuyết sẽ tan, theo dốc chảy xuống cống thoát nước.

An Cách Nhĩ đẩy sô pha tới bên cửa sổ, chọn một góc độ thoải mái dựa vào, Ace vội vàng nhảy lên ghế sưởi ấm cho hắn, lẳng lặng nhìn ra cửa sổ.

Mặt trời dần dần lên cao, màu vàng rực rỡ xuyên qua lớp tuyết lạnh lẽo, chiếu lên lớp sương trên cửa sổ tạo khúc xạ, cùng với cửa sổ ở phía trên mái nhà, đi qua lớp kính nhiều màu sắc, tất cả đều làm cả căn phòng ấm lên.

Tuy rằng cảnh tượng lúc này rất ngắn ngủi, lớp sương trên cửa sổ nhanh chóng tan thành nước, David cũng sụp xuống tạo thành một đồng tuyết không rõ hình thù.

An Cách Nhĩ không chút thay đổi ngồi quan sát, thẳng đến khi Mạc Phi từ phía sau bước tới, vươn tay nắm lấy bờ vai hắn, ghé vào lỗ tai thấp giọng hỏi, “An Cách Nhĩ, mới sáng sớm sao lại đã cảm như vậy?”

An Cách Nhĩ nghe thấy, ngẩng mặt nhìn ra sau...

An Cách Nhĩ nhìn thấy màu sắc rực rỡ chiếu xuống tạo thành bóng người lật ngược của Mạc Phi, nhin không được nở nụ cười.

Mạc Phi cúi đầu, nhẹ hôn lên trán An Cách Nhĩ, “Sao vậy?”

An Cách Nhĩ vươn tay chỉ chỉ ngoài cửa.

Mạc Phi xoay mặt nhìn qua, sửng sốt... Trên bậc thang bên ngoài lớp cửa thủy tinh trong suốt, có một người mặc áo lông màu đen đang ngồi, thân hình thấp bé.

“Nó là...” Mạc Phi kinh ngạc mở to mắt.

An Cách Nhĩ ôm Ace cọ cọ, “Giống như tôi, thường thức tác phẩm nghệ thuật vào sáng sớm.”

“Tác phẩm nghệ thuật?” Mạc Phi không thể lý giải, “An Cách Nhĩ, nó là Lâm Tư Viễn? Không phải phạm tội giết người sao, sao lại ở đây, anh đi gọi Oss!”

“Đừng, nó chỉ là một người theo đuổi nghệ thuật thôi.” An Cách Nhĩ chỉ chỉ cánh cửa, “Bảo nó vào đây.”

“An Cách Nhĩ?” Mạc Phi khẩn trương, nhớ tới thì thể kia, lẽ nó cuồng bạo lên thì...

An Cách Nhĩ hơi nhếch khóe môi, “Mạc Phi, lúc anh lo âu, bộ dáng rất đặc biệt.”

Mạc Phi xấu hổ, nghĩ An Cách Nhĩ sẽ không phán đoán sai. Hơn nữa... vóc dáng của nó nhỏ, cho dù có diên lên hắn cũng ứng phó được, vì thế Mạc Phi bước tới, mở cửa ra.

Cửa vừa mở ra, gió lạnh từ bên ngoài lập tức ủa vào, ánh mặt trời cũng dần dần phá tan tầng mây, chiếu sáng khắp nơi.

Thiếu niên kia ngẩng mặt lên, giống như An Cách Nhĩ ngửa ra sau nhìn hắn, nhìn rất lâu.

Mạc Phi có chút không quen, thiếu niên này tướng mạo bình thường, nhưng đôi mắt trong suốt thoát nhìn không giống như tội phạm gây chuyện tày trời.

“Em là, Lâm Tư Viễn?”

Đôi mắt Lâm Tư Viễn chớp một cái, lộ ra tươi cười, nhìn Mạc Phi, “A... Anh rất đẹp nha!”

Mạc Phi bắt đầu tin Lâm Tư Viễn trốn bệnh viện chạy tới đây, nói An Cách Nhĩ đẹp còn có thể lý giải, nói hắn sao... Hình như có chút không đáng tin.

“Ừm.” Thiếu niên lấy tay chống người, ngưỡng mặt nhìn Mạc Phi, “Bên trong ảnh ngược của anh, có một nửa là thiên sứ, một nửa là ác ma, vậy anh nói thử, lúc em quay lại nhìn, anh sẽ biến thành cái gì?”

Mạc Phi không rõ thiếu niên nói cái gì, lẩm bà lẩm bẩm.

“Một, hai, ba!” Thiếu niên hét lên ba tiếng, “A” một cái nhảy dựng lên, chuyên chú nhìn chằm chằm Mạc Phi, sau đó trên mặt hiện lên một tia hưng phấn, cao hứng nói, “Quả nhiên! Quay lại vẫn là người! Là người thật rồi!”

Mạc Phi dở khóc dở cười, người gì chứ, vốn chỉ có người sống và người chết, có cái gì mà người thật với người giả đâu?

An Cách Nhĩ ngồi trên ghế sofa, vừa nhìn vừa nói với Mạc Phi, “Mạc Phi, chuẩn bị điểm tâm chưa? Tôi đói rồi, nó hắn cũng đã đói bụng.”

“Ách...” Mạc Phi có chút lo lắng, nếu mình vào bếp, để An Cách Nhĩ với Lâm Tư Viễn một mình, có khi nào xảy ra chuyện không?

“Oa!” Lâm Tư Viễn chạy vào trong, nhìn mấy bức tranh trên tường, kinh ngạc nói, “Quả nhiên anh là thiên tài!”

An Cách Nhĩ mỉm cười, “Ai nói cho em biết?”

“Àn. Em nghe rất nhiều người nói. Ở quảng trường, em nghe mọi người nói có một phòng tranh ở trong hẻm, ngày hôm qua gặp một người tuyết rất lạ, cho nên em chọn thời điểm tốt nhất để đến xem, quả nhiên anh không làm em thất vọng!”

An Cách Nhĩ cười, “Nếu thích, anh tặng cho một bức?”

“Àn!” Lâm Tư Viễn dùng sức gật đầu, “Thích chứ!”

Mạc Phi ở trong bếp nghe thấy, lập tức bưng tỉnh đại ngộ — Chẳng lẽ An Cách Nhĩ đáp người tuyết hình David, chính là để dụ Lâm Tư Viễn tới? Nhưng tại sao... An Cách Nhĩ lại biết, sử dụng phương pháp này sẽ dụ được nó? Còn một điều nữa, Mạc Phi trước sau đều bất đắc dĩ, hắn không biết An Cách Nhĩ đã nghĩ tới điều này từ lúc nào, ở cạnh người này, vĩnh viễn đều phải chậm nửa nhịp.

An Cách Nhĩ đứng lên, bước tới bên cạnh Lâm Tư Viễn, hỏi, “Những người chết kia, rất bi thương, có đúng không?”

“Àn!” Lâm Tư Viễn gật đầu.

“Tuyệt rất đẹp, đúng không?”

“Àn.” Lâm Tư Viễn tiếp tục gật đầu, “Máu đỏ tươi một nửa thấm vào, một nửa đóng băng, bộ dáng của bọn họ giống như nghiệp chương nặng nề, nằm trên mặt tuyết trắng xóa, thành kính nhìn sao trời. Nếu nhìn kỹ, có thể thấy bọn họ giống như có một chút tiếc nuối nhưng dường như lại không, có thể họ nhớ tới những việc làm lỗi, người mình muốn xin lỗi, còn có người hoặc chuyện mà bản thân rất lưu luyến. Nhưng vẫn phải vứt bỏ sự cầu cứu cùng giây dựa, bông tuyết còn lớn hơn tảng đá rơi xuống. Khẳng định sẽ rất đau, rất lạnh, bầu trời tối đen, rất cô đơn. Cứ như vậy, một chút rồi một chút lại biến mất, bị tuyết trắng

bao trùm, vĩnh viễn không còn tồn tại... Bất tri bất giác, không muốn để bọn họ ra đi một mình, cho nên em đã lẳng lặng đứng đó bồi họ đi đoạn đường cuối cùng của cuộc đời.”

Mạc Phi nghe xong, sắc mặt lập tức chuyển sang trắng bệch, những người đó quả nhiên bị giết sao? Hắn chạy ra khỏi nhà bếp, nhìn chằm chằm Lâm Tư Viễn, sợ thiếu niên gây bất lợi cho An Cách Nhĩ.

Nhưng biểu tình của An Cách Nhĩ rất bình tĩnh, “Em nghe nói, ở đó có một thiên tài, cho nên mới đi sao?”

Lâm Tư Viễn gật đầu, “Mỗi ngày em đều đi dạo xung quanh các trường học, muốn xem cuộc sống của một người thuần trắng là thế nào, có biểu tình gì. Có một ngày, em nghe được một nữ sinh nói trong ngõ hẻm có người bị giết! Tuy rằng xác chết rất đáng sợ, nhưng màu đỏ của máu nhuộm lấy mặt tuyết trắng, cảm giác giống như một tác phẩm nghệ thuật.”

Mạc Phi sửng sốt. Nói như vậy Lâm Tư Viễn chỉ là một người theo đuổi nghệ thuật, nơi nơi thưởng thức cái đẹp mà thôi.

Nhưng mà ở vài hiện trường gây án, đều có thể nhìn thấy thân ảnh của nó, nếu lần đầu tiên là trùng hợp, vậy lần thứ hai căn bản không có khả năng!

“Tại sao?” Mạc Phi khó hiểu nhìn An Cách Nhĩ, An Cách Nhĩ không có khả năng xem nhẹ điểm này.

An Cách Nhĩ mỉm cười, “Mỗi một họa sĩ đều có phong cách vẽ của riêng mình, mỗi một họa sĩ đều giỏi về quan sát, một họa sĩ giỏi nhất, cũng có thể là một nhà trinh thám rất lợi hại, ít nhất theo khía cạnh nghệ thuật, họ có một ngôn ngữ thuộc về riêng mình.”

Mạc Phi tựa hồ hiểu được, Lâm Tư Viễn lần đầu tiên nhìn thấy hiện trường gây án, phát hiện một quy luật hoặc manh mối gì đó, vì thế lần thứ hai, thứ ba... Đều dựa vào điều đó mà lần mò ra được. Cũng giống như An Cách Nhĩ sao...

An Cách Nhĩ hỏi Lâm Tư Viễn, “Nghe nói, vết máu trên mặt tuyết loang ra rất giống một bức tranh, nhưng sau đó lại bị tuyết rơi che khuất, có phải nhìn rất đẹp không?”

“Đúng vậy!” Lâm Tư Viễn thành thật gật đầu, “Rất đẹp.”

“Còn muốn đi xem không?”

“Muốn!” Lâm Tư Viễn gật đầu, “Đêm nay chúng ta cùng đi, được không?”

“Đêm nay?” Mạc Phi sửng sốt.

An Cách Nhĩ gật đầu, “Được, đêm nay chúng ta cùng đi. Đúng rồi, em đã thấy hắn chưa?”

Lâm Tư Viễn lắc đầu, “Chưa.”

“Vậy... Em cảm thấy những nạn nhân kia, rất đáng thương?” An Cách Nhĩ lại hỏi.

Lâm Tư Viễn hơi nghiêng đầu, nghĩ nghĩ, “Em không biết nữa, bộ dáng của bọn họ rất bình thường, giống như đã biết mình sẽ chết.”

Lời nói của Lâm Tư Viễn, làm Mạc Phi nhớ lại hình ảnh người chết ngày hôm qua, còn có ảnh chụp của những nạn nhân lúc trước, tuy rằng chết rất thê thảm, sự dữ tợn trên khuôn mặt phần lớn đều do vết thương tạo thành, nhưng đôi mắt nhìn sao trời, vẫn rất bình thường, an tĩnh, nếu nói là giải thoát cũng không thể miêu tả đủ. Mạc Phi đã từng thấy qua rất nhiều đôi mắt của người chết, một giây trước khi chết, vẻ mặt sẽ được cô lọc miêu tả vào trong đôi mắt. Giống như ấn ký mà thân chết để lại, nhất nhãn nhất thế, chứng minh người này đã từng tồn tại.

“An Cách Nhĩ!”

Từ bên ngoài, Oss kích động chạy tới, lúc chạy đôi khi sẽ giẫm lên mảng tuyết chưa tan, nhìn hắn rất sốt ruột, quần áo chưa thay, đầu tóc bù xù, hiển nhiên là cả đêm không ngủ.

“Oss rất cố gắng a.” An Cách Nhĩ cảm khái.

“Tôi điều tra được điểm giống nhau giữa bọn họ rồi!” Oss chưa vào trong đã hưng phấn hô lên, không cần thận va vào cửa, ngã nhào xuống mặt đất.

“Ngô?” Lâm Tư Viễn ngồi xổm xuống nhìn Oss đang xoa mũi lồm cồm bò dậy, nói với An Cách Nhĩ, “Người này ngốc thật nha.”

An Cách Nhĩ nở nụ cười.

Mắt Oss còn hơi hoa hoa, không thấy rõ bộ dáng của Lâm Tư Viễn, chính là nghe được thiếu niên nói mình ngốc, hơn nữa ngữ điệu còn rất du dương, nhin không được hỏi, “An Cách Nhĩ, là con riêng của cậu hay em ruột vậy?”

An Cách Nhĩ chỉ tay vào Oss, nói với Ace, “Cẩn hẩn!”

Ace nhào tới cắn lấy cái quần, nhưng lần này là nhắm ngay mông, Oss lập tức lấy tay giữ chặt lưng quần, tránh khỏi bị kéo tới rớt quần.

Cuối cùng, Oss phải xin tha, Ace mới nhả ra.

Khó khăn đứng lên, Oss cũng dần thanh tỉnh trở lại, nhìn thấy Lâm Tư Viễn ở trước mặt, sợ tới mức la lên, “Á!”

Lâm Tư Viễn nghiêng đầu nhìn hẩn, đột nhiên nói, “Ngốc đúng là có hơi, nhưng mà vẫn là một người thuần trắng.”

Khóe miệng Oss khẽ rút, thấy An Cách Nhĩ đứng ở phía sau Lâm Tư Viễn, bộ dáng còn hơi quỷ dị, hẩn lập tức chạy tới bên cạnh Mạc Phi, người duy nhất được xem là bình thường trong căn nhà này, “Ê, tình huống này là sao?”

Mạc Phi đơn giản nói sơ lược cho Oss, “Đơn giản mà nói, An Cách Nhĩ đưa Lâm Tư Viễn tới, Lâm Tư Viễn là người đầu tiên biết được manh mối của hung thủ, hơn nữa còn có thể tìm được địa điểm gây án tiếp theo...” Nói xong, hẩn cũng không xác định lắm, xoay mặt hỏi An Cách Nhĩ, “Có đúng không?”

An Cách Nhĩ vừa lòng gật đầu, “Phi thường chuẩn xác.”

“Thật sao?” Oss kích động, bước tới trực tiếp hỏi An Cách Nhĩ, “Cậu có thể bắt được hung thủ?” Hẩn đi lại có chút không tiện, vì Ace vẫn còn đang cắn ống quần của hẩn. Cắn quần Oss là thói quen của Ace, cho nên năm nào Oss cũng phải bỏ rất nhiều quần rách.

“Đúng vậy.” An Cách Nhĩ nhẹ nhàng gật đầu.

Lúc này, Mạc Phi lấy sandwich vừa mới hâm nóng, còn có bánh pudding và sữa mang ra.

Đặt một phần điểm tâm lên bàn, Mạc Phi vẫy vẫy Lâm Tư Viễn.

Lâm Tư Viễn có chút ngại ngừng chạy tới, bắt đầu ăn sáng.

“Ách? Là một thiếu niên rất đáng yêu mà, không thể tin được, nó lại sống trong bệnh viện tâm thần.” Oss vuốt cằm.

“Đó cũng là vì quan sát nghệ thuật, đúng không?” An Cách Nhĩ hỏi Lâm Tư Viễn, “Cha mẹ em chết đã cho em biết điều gì?”

“Ân! Đúng vậy.” Lâm Tư Viễn vừa nhai vừa gật đầu với An Cách Nhĩ, “Sau khi đau lòng qua đi, em mới cảm nhận được cái gì là nghệ thuật có tình cảm, có sinh mệnh. Con người khi còn sống mới là một tác phẩm nghệ thuật hoàn hảo. Ở trong bệnh viện tâm thần, em cảm thấy cho tới lúc này, bản thân cũng chưa từng trải qua nhiều cảm xúc như vậy, lo lắng, khó hiểu, phẫn nộ, tất cả những tính cách cực đoan vụn vụn, mỗi bức tranh đều được vẽ ra từ những cảm xúc đó. Đó là một nơi rất xinh đẹp, cuộc sống của mỗi người đều hẩn sâu những vết tích, có lẽ là tổn hại, bị phế, bị vứt bỏ, thế nhưng lại rất đặc biệt.”

“Thấy chưa?” An Cách Nhĩ vỗ vỗ Oss đang há mồm trợn mắt, “Tôi đã nói nó là một thiên tài mà! Có một không hai đó!”

“Tôi...”

Oss còn muốn nói, nhưng An Cách Nhĩ lại cắt ngang, “Anh không phải nói tìm được điểm chung của những nạn nhân sao?”

“Đúng vậy! Mấy người kia, mặc kệ là thành công hay thất bại, giàu có hay nghèo khổ, bọn họ đều đã từng gây ra tội ác không thể tha thứ!” Oss chắc chắn lắc đầu, “Tuy rằng đã đào thoát khỏi sự trừng trị của pháp luật! Người hôm qua là một kẻ hút thuốc phiện, còn buôn lậu thuốc phiện, hại chết rất nhiều người... An Cách Nhĩ, cậu nói xem, có phải là do sát nhân biến thái, tự xưng là người bảo vệ chính nghĩa âm thầm ra tay?”

“Làm sao có chính nghĩa a.” An Cách Nhĩ bước tới bên bàn ăn, không nói phỏng đoán của Oss là đúng hay sai.

“Ê ê!” Oss ngồi xuống bên cạnh An Cách Nhĩ, “Tôi đã nói mạnh mẽ rồi, cậu cũng nên nói gì đi chứ?”

“Nói cái gì giờ?” An Cách Nhĩ ngậm thìa khó hiểu.

“Nói lại từ đầu đi a!” Oss chỉ chỉ Lâm Tư Viễn đang ngồi chồm hổm trao đổi cảm tình với Ace, hạ giọng hỏi An Cách Nhĩ, “Sao cậu lại đưa nó tới đây được? Còn nữa, hung thủ kia, cậu có nắm chắc không?”

An Cách Nhĩ đưa cho Oss một phần pudding, “Ăn đi, ăn xong rồi triệu tập cảnh viên, đêm nay chúng ta đi bắt hung thủ!”

12. Chương 3-4: Lời Chúc Phúc Cho Đứa Ngốc

Cả đêm, tuyết vẫn rơi rất nhiều.

Mạc Phi cùng An Cách Nhĩ đứng trong một phòng ở tầng hai, nhìn con hẻm cũ kỹ bên ngoài cửa sổ.

Trong phòng mở lò sưởi nhưng lại không bật đèn, nhà xưởng nguyên bản không có lò sưởi, nhưng An Cách Nhĩ sợ lạnh, cho nên Mạc Phi về nhà lấy hai lò sưởi điện tới.

Oss với nhóm cảnh viên thì không có tốt số như vậy, bọn họ đều đang ở dưới chuẩn bị mai phục, ngồi xổm bên góc tường, trên người đều trùm thùng giấy hoặc bao bố, tuyết rơi rất dày nên chốc lát đã che phủ toàn bộ, được nguy trang vô cùng tốt.

Cửu Dật cũng mang Eliza tới góp vui, Lâm Tư Viễn ngồi chồm hổm ở trên ghế, nhìn Eliza đang ngồi trước lò sưởi, sửa lại bộ lông, “Là sóc bay a... Rất ít thấy trong thành phố, ở nông thôn thì thấy nhiều hơn.”

“Em đã từng tới vùng nông thôn?” Cửu Dật đại khái cũng biết một số chuyện về Lâm Tư Viễn, cho nên sinh ra hứng thú.

“Hắc hắc.” Lâm Tư Viễn cười cười, “Với em mà nói, trên đời này chỉ có những nơi em đã từng đi qua và những nơi em muốn đi!”

Mạc Phi nhìn Lâm Tư Viễn, cảm thấy có chút khó tin, chắc là vì nó còn nhỏ, nhưng trên người lại toát ra cảm giác phong trần, mãi mãi lưu luyến.

Mạc Phi đột nhiên nhớ tới đoạn thời gian trước kia của mình.

Cũng vào một ngày tuyết rơi dày đặc, hắn cũng vì những nguyên nhân khác nhau mà ngủ nơi đầu đường xó chợ. Hắn đã gặp qua rất nhiều người — Ăn xin, kẻ lang thang, nhặt ve chai, nghiện thuốc, người bị thương, người đang hấp hối... Đương nhiên, còn có những con thú hoang.

Hắn nhớ rõ một lần, một người phụ nữ nghiện thuốc khoảng 40 tuổi, tựa hồ bị bệnh rất nặng. Nằm trong góc hẻm sáng sủa, thấy Mạc Phi chạy vào trú mưa, bà nở nụ cười, ngoắc ngoắc hắn.

Lúc ấy Mạc Phi còn nhỏ, hắn bước tới bên cạnh bà, hỏi bà có chuyện gì?

Người phụ nữ kia lấy hết tiền bạc trong người đưa cho hắn, bảo Mạc Phi ngồi cạnh mình trong chốc lát.

Mạc Phi nhận tiền, ngồi xuống bên cạnh bà, lúc mặt trời lên, người phụ nữ đó cũng qua đời.

Lúc Mạc Phi rời khỏi, hắn đã nghĩ, có lẽ bản thân nên nuôi một con chó hoặc một con mèo, ít nhất là một con vật còn sống, như vậy lúc hắn ra đi, bên cạnh sẽ có sinh vật sống tiễn hắn đoạn đường cuối cùng.

Bởi vì suy nghĩ này, Mạc Phi đã phát hiện một hiện tượng kì lạ. Rất nhiều kẻ lang thang sắp chết ngã xuống bên ven đường, chó hoang hoặc mèo hoang đi ngang, đều sẽ dừng lại bởi họ một lát. Lúc đó Mạc Phi đã nghĩ, đại khái thật lâu trước kia, những người không có nhà để về, những con vật bị vứt bỏ, đã ra một ước định — Cho dù là ai, cũng không nên ra đi trong cô độc.

“Mạc Phi.”

Thanh âm của An Cách Nhĩ kéo Mạc Phi trở về thực tại, ý cười trên khuôn mặt hắn, còn có không khí nóng hừng hực của lò sưởi, làm cho Mạc Phi cảm thấy mặt mình thật nóng. An Cách Nhĩ vươn tay, nhẹ nhàng vuốt sau cổ Mạc Phi, giống như trấn an.

Lâm Tư Viễn ngồi xổm trên ghế ở phía sau, tầm mắt đã sớm chuyển từ Eliza sang hai người bên cửa sổ, mở to mắt xuất thần.

Cửu Dật tựa vào một góc sáng sửa nhắm mắt dưỡng thần.

Không lâu sau, Oss thông qua bộ đàm, hỏi An Cách Nhĩ, “An Cách Nhĩ, còn bao lâu nữa? Lạnh chết cha!”

An Cách Nhĩ có chút mờ mịt nhìn Mạc Phi, “Ba của Oss cũng tới nữa sao?”

Mạc Phi bật cười, “Chắc là ngôn ngữ mạng đi... Oss gần đây đang theo đuổi đám thanh niên.”

An Cách Nhĩ cong cong khóe miệng, đáp lời, “Oss, nói ba anh chờ một chút.”

Bên này chợt nghe thấy thanh âm ghen cười từ đầu dây bên kia, còn có tiếng còi vĩa của Oss.

Mạc Phi có chút bất đắc dĩ nhìn An Cách Nhĩ, “An Cách Nhĩ, em thật xấu.”

An Cách Nhĩ cười xấu xa.

“An Cách Nhĩ.”

Lúc này, Lâm Tư Viễn mở miệng ra nói chuyện, “Hai anh thật thú vị, có muốn cùng em đi lưu lạc không?”

An Cách Nhĩ xoay đầu lại nhìn nó, lắc đầu, “Không muốn. Nhưng mà em có muốn học về mỹ thuật tạo hình chính thống không?”

Lâm Tư Viễn vuốt cằm, ngẩng mặt lắc đầu, “Ừm... Em không thích ở một chỗ.”

An Cách Nhĩ mỉm cười, xoay đầu lại tiếp tục nhìn ra cửa sổ.

Mạc Phi đã có chút để ý tới, “Vậy em muốn tiếp tục sống lang thang?”

“Ân!” Lâm Tư Viễn gật đầu, “Qua vụ này, em sẽ rời khỏi thành phố, đi tới nơi khác xa một chút.”

“Tính theo tuổi của em, hắn là nên đi học mới đúng.” Cửu Dật xen vào, Eliza thấy hắn đã tỉnh, hai ba bước nhảy lên trên đùi Cửu Dật, quẩn rũ nhào vào trong lòng hắn vẫy vẫy đuôi.

“Đi học, sẽ phải ở một chỗ.” Lâm Tư Viễn nhún vai, “Em cảm thấy sẽ bỏ qua rất nhiều thứ.”

“An Cách Nhĩ quen hiệu trưởng của một trường đại học, ông ấy rất coi trọng em.” Mạc Phi muốn thuyết phục Lâm Tư Viễn, “Nếu muốn sống lang thang, chờ em lớn hơn một chút thì tốt hơn.”

Lâm Tư Viễn nhún mày nhìn đi nơi khác, tựa hồ có chút khó xử.

An Cách Nhĩ nhìn Mạc Phi, thấy hắn có chút quan tâm với Lâm Tư Viễn, trong lòng sáng tỏ — Đây là lời khuyên của người từng trải đi nhỉ? Nhưng Mạc Phi là Mạc Phi, Lâm Tư Viễn là Lâm Tư Viễn.

Chiều theo tính cách của An Cách Nhĩ, hắn nhất định sẽ khuyên Mạc Phi không cần lo, cứ để nó đi.

Nhưng khi hắn ngẩng đầu, thấy trong mắt Mạc Phi mang theo tia lo lắng, Mạc Phi lo lắng điều gì?

An Cách Nhĩ bỗng nhiên liên tưởng đến vụ án lần này, linh quang chợt lóe — Mạc Phi sợ đứa bé này lỡ có một ngày gặp chuyện bất trắc, sẽ phải ra đi một mình?

Trầm mặc một hồi, An Cách Nhĩ xoay mặt nhìn ra cửa sổ, đột nhiên nói một câu, “Đến rồi!”

Tất cả mọi người bước tới nhìn ra cửa sổ.

Chỉ thấy đầu ngõ hẻm, có hai người đang đi tới.

Quần áo của hai người cũng không rách nát, nhưng hành vi có chút lỗ mãng, trong tay cầm chai rượu, vừa đi vừa hát, xem ra rất cao hứng.

Oss búng cái bao nhìn ra ngoài, nhin không được “Sách” một tiếng, nhỏ giọng nói với An Cách Nhĩ, “Người say rượu bình thường thôi mà.”

Lại nghe thấy thanh âm An Cách Nhĩ truyền đến, “Chờ đi.”

Oss đành phải tiếp tục chờ.

Hai kẻ lang thang kia quẹo vào ngõ hẻm, giẫm lên nền tuyết, bước tới chỗ tránh tuyết sáng sủa trong góc, ngồi xuống.

Trong đó có một người đã uống không ít, lớn tiếng hô, “Nhớ năm đó... Tôi rất xấu cũng rất thảm, con hẻm này là nơi tôi thường ở!”

Một người khác nói, “Tôi cũng vậy, tôi còn ở đây vẽ tranh.”

“Vẽ tranh? Ở đây làm sao vẽ? Cái loại vẽ trên tường sao?”

“Đương nhiên không phải rồi.” Người kia tháo balo trên lưng xuống, lấy ra mấy bao nhựa thật lớn, treo lên hai bên vách tường.

“Hắn đang làm gì vậy?” Cửu Dật đứng bên cửa sổ hỏi An Cách Nhĩ.

“Công tác chuẩn bị trước khi vẽ tranh.” An Cách Nhĩ nói, “Lúc vẽ tranh, thường xuyên dùng đến động tác vẩy và dội thuốc màu, để tránh làm thuốc màu vấy bẩn ra tường với sàn nhà, rất nhiều người sẽ sử dụng đến bao nhựa, chính là loại rất lớn giống như hắn.”

“Hắn chính là dùng phương pháp này để xung quanh không dính máu!” Mạc Phi hiểu ra, khó trách An Cách Nhĩ lại nói họa sĩ vẽ tranh gì đó.

“Thật cẩn thận.” Lâm Tư Viễn nhin không được, lên tiếng, “Nhất định là thường xuyên mượn chỗ của người khác để vẽ đi?”

An Cách Nhĩ gật đầu, “Loại hành vi cẩn thận này, tỏ vẻ hắn đã nắm chắc độ cao mà máu sẽ bắn ra, có thể thấy hắn là một tay già đời.”

“An Cách Nhĩ, tới bây giờ em cũng chưa dùng cái đó.” Mạc Phi nói xong, bỗng nhiên hiểu ra, “Nga... Bởi vì phòng tranh là của em, còn hắn đi mượn.”

“Điều này không liên quan tới phòng tranh.” An Cách Nhĩ nói, “Người này rất chú trọng tiểu tiết không liên quan đến nghệ thuật, chứng tỏ hắn rất chú trọng sinh hoạt thường ngày... Cho nên không thể trở thành họa sĩ.”

“Cái này rất đúng!” Mạc Phi cùng Cửu Dật trầm miệng một lời, gật đầu, An Cách Nhĩ là ví dụ điển hình.

“Vậy hắn làm sao giết người kia?” Mạc Phi khó hiểu, “Người kia thoạt nhìn rất cường tráng.”

“Rất đơn giản.” An Cách Nhĩ cười cười, “Lừa một người, phương pháp tốt nhất là gì, mọi người biết không?”

“Là gì?” Cửu Dật cùng Mạc Phi lại đồng thanh.

“Làm người ta cảm động.” An Cách Nhĩ thản nhiên nói, “Hai con người lang thang nói chuyện với nhau, phải tìm được điểm giống nhau, mới có thể đối thoại... Nếu cùng đau khổ sẽ sinh ra cảm giác thân thiết. Có thể làm người ta cảm động lại lấy được sự tín nhiệm, nếu đã tín nhiệm, gạt người liền biến thành kỹ thuật. Người thuần thực nắm giữ được kỹ xảo, bình thường đều có thể đạt được kết quả theo ý mình.”

An Cách Nhĩ lúc nói điều này, hắn đã mở bộ đàm, tất cả cảnh viên ở phía dưới đều nghe được, đặt bản thân vào hoàn cảnh của người khác, thật đúng là như vậy.

Lúc này, họa sĩ kia cũng đã chuẩn bị xong, hẩn tự mình nằm xuống nền tuyết, để những bông tuyết rơi xuống người mình.

“Cậu đang làm gì vậy?” Người kia tò mò.

“Sám hối a.” Họa sĩ đáp, “Trước kia có một mục sư dạy tôi, lúc nằm dưới mưa hoặc tuyết rơi, hãy nhớ lại những chuyện trước kia. Mưa có thể rửa sạch tội nghiệt, tuyết có thể bao trùm lấy sự kinh tởm.”

Oss bọn họ đã bố trí thiết bị nghe lén trong ngõ hẻm, tất cả đều nghe rất rõ ràng, không khỏi rùng mình một cái — Thì ra là dùng phương pháp này.

Quả nhiên, người kia nóng lòng muốn thử, “Còn bức tranh?”

“Chờ cậu đứng dậy, trên nền tuyết sẽ có một bức tranh hoàn chỉnh!” Họa sĩ bình tĩnh nói.

“Tôi muốn thử!” Người nọ hưng phấn bước tới, họa sĩ đứng dậy, cùng hẩn trao đổi vị trí, người nọ nằm xuống nền tuyết, cảm thụ cảm giác được tuyết bao trùm, trên mặt lộ ra tươi cười như trút được gánh nặng.

Họa sĩ bảo hẩn kể lại chuyện xấu mà mình từng làm.

Người nọ nghe theo, kể lại từng cái một, ánh mắt, so với những người trước càng lúc càng giống.

An Cách Nhĩ nói với Oss, “Có thể bắt người rồi!”

Oss rầm một tiếng xốc bao lên, vọt vào trong ngõ hẻm, họa sĩ đang giơ tay lên, trong tay cầm con dao, trên con dao còn dính máu của những nạn nhân trước — Nhân tang đều lấy được!

Oss thành công bắt người.

Cửu Dật mở cửa ra, “Lần này bắt quá đẹp!” Sao đó tò mò hỏi An Cách Nhĩ cùng Lâm Tư Viễn, “Hai người làm sao biết hung thủ sẽ ra tay ở đây?”

An Cách Nhĩ mỉm cười.

Lâm Tư Viễn lấy bản đồ mở ra, trên đó được đánh dấu rất nhiều điểm, “Đánh dấu tất cả những con hẻm nhỏ đặc trưng, sau đó đánh dấu những con hẻm đã xảy ra chuyện, anh xem nó có hình gì?”

Cửu Dật nhìn vào bản đồ, lập tức bừng tỉnh đại ngộ, “Cây thánh giá?”

An Cách Nhĩ mỉm cười, “Thật đáng tiếc, cây thánh giá này còn nhiều điểm cuối cùng.”

Vừa dứt lời, đầu dây bên kia bộ đàm liên truyền đến thanh âm của Oss “Này!” Sau đó có một tiếng súng vang lên.

“Có chuyện gì?” Cửu Dật cùng Mạc Phi đều cả kinh.

“Đại khái là...” An Cách Nhĩ lắc đầu, “Hoàn thành tác phẩm cuối cùng đi.”

“Hẩn tự lấy mình ra làm bức tranh?” Mạc Phi nhú mày nhìn ra ngoài cửa sổ.

An Cách Nhĩ xoay người, nhìn thấy Lâm Tư Viễn ngồi chồm hổm trên ghế, ngơ ngác nhìn Mạc Phi, bộ dáng như có điều suy nghĩ.

Bên ngoài là một trận đại loạn, họa sĩ kia vung đao tự sát, kết quả Oss nổ súng ngăn cản, bức tranh cuối cùng cũng không được hoàn thành, người bị mang đi.

Mọi người cũng thu dọn đồ đạc rời khỏi.

Trước khi về, thừa dịp mọi người không để ý, An Cách Nhĩ đến bên cạnh Lâm Tư Viễn, thấp giọng nói một câu.

Lâm Tư Viễn ngẩn người, thật lâu sau mới hỏi, “Thật sao?”

“Ân.” An Cách Nhĩ gật đầu, tiến lên kéo Mạc Phi ra ngoài cùng nhau về nhà.

...

Ba ngày sau.

Mạc Phi đặt tờ báo xuống, “Thì ra tên họa sĩ kia bị điên, bởi vì liên tiếp thi vào trường cao đẳng nghệ thuật quốc tế không có kết quả, cho nên định bụng nương nhờ ma vương, làm một họa sĩ tử vong chân chính.”

“Suy nghĩ vớ vẩn.” An Cách Nhĩ cười lạnh, “Hầu hết những người có cảnh ngộ giống như hần, nói thế thì, so với làm họa sĩ, hần có thiên phú làm lừa đảo hơn.”

Lúc đang nói chuyện, điện thoại reo lên, Mạc Phi bắt máy, “Alo, phải... Hả?”

Chờ hần cúp điện thoại, vẻ mặt chỉ có mờ mịt, “An Cách Nhĩ, hiệu trưởng Carlos gọi tới, nói Lâm Tư Viễn chịu đi theo ông ấy ra nước ngoài du học! Ông ấy rất hưng phấn tìm được thiên tài mới, nói cảm ơn em.”

“Vậy sao.” An Cách Nhĩ không có kinh ngạc, lật tờ báo.

“An Cách Nhĩ.” Mạc Phi ngồi xuống bên cạnh, “Có phải em đã nói gì với nó không?”

An Cách Nhĩ mở to hai mắt, vô tội lắc đầu, “Đâu có đâu.”

“Vậy sao nó lại đột nhiên thay đổi ý định?” Mạc Phi nghĩ không ra.

“Con nít mà, tự nhiên suy nghĩ ra nước ngoài chơi cũng vui, yên tâm, có Carlos, ông ấy sẽ chăm sóc cho nó.” An Cách Nhĩ buông tờ báo, vươn tay sờ cằm Mạc Phi, “Tôi muốn ăn bánh ngọt vị trà.”

“Nga!” Tâm trạng của Mạc Phi vô cùng tốt, xắn tay áo lên chạy vào bếp làm bánh.

An Cách Nhĩ nhìn Mạc Phi hưng phấn ở trong bếp, bên miệng nở ra nụ cười.

...

“Đi thôi, Tư Viễn.” Carlos cầm hành lý cùng Lâm Tư Viễn bước lên thuyền, hỏi, “Sao không ngồi máy bay mà phải đi thuyền?”

“Con muốn ngắm biển.” Lâm Tư Viễn nói xong, xoay mặt nhìn thành phố S, bỗng nhiên tự nói với bản thân, “Có vài người, chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi, tìm mãi cũng không tìm được gì. Bởi vì trên con đường của họ, đôi chân sẽ có một ngày mỏi mệt, không thể tiếp tục sống lang thang nữa, em phải nghỉ ngơi dưỡng sức, tinh thần vững chắc rồi hãy bước đi.”

“Con nói gì?” Carlos không nghe rõ.

“Không có gì.” Lâm Tư Viễn chấp tay sau lưng bước vào khoang thuyền, “Chỉ là lời chúc phúc của một người thông minh cho một đứa ngốc mà thôi.”

13. Chương 4-1: Vụ Án Thứ 4: Người Minh Yêu Nhất : Nhân Danh Tình Yêu

“Tùng tùng tùng...”

Nhịp trống dày đặc tựa hồ khiến cho mặt đất rung lên, loại rung chuyển này đã truyền tới bàn tay và chiếc bút vẽ trong tay hần.

An Cách Nhĩ nhìn đường vẽ màu vàng trở thành hình con giun, nhin không được nhấc một bên lông mày lên cao, thêm một đường nữa — Hai con giun đang giao phối...

“Cạch” một tiếng, Mạc Phi nghe thấy tiếng bước chân truyền ra từ phòng vẽ tranh, hần nhanh chóng dùng hai tay bịt lỗ tai Ace lại, nó đang nằm dựa vào Mạc Phi ngủ.

Quả nhiên, “rầm” một tiếng, cánh cửa bị An Cách Nhĩ đá bay, vừa bước ra lập tức rống lên, “Nửa đêm còn gõ trống, tính báo thù xã hội hả?!”

Mạc Phi bắt đầu dĩ ngẩng mặt lên nhìn hần, “Hoạt động phổ biến thôi mà, cũng chỉ có một ngày thôi.”

An Cách Nhĩ nhắc mi tỏ rõ mình đang khó chịu, “Phiền chết được!”

Mạc Phi vầy vầy hần, “Xuống đây, đừng về nữa, hôm nay ở đâu cũng gõ trống hết.”

An Cách Nhĩ thở dài, chậm chạp bước từ trên lầu xuống, dựa vào ghế sofa, ôm Ace cọ cọ, “Phiền muốn chết, linh cảm gì cũng bay hết rồi!”

Mạc Phi mở TV, kênh nào cũng chiếu tin tức về hoạt động vạn cổ.

Cái gọi là hoạt động vạn cổ, chỉ là do mấy trường học trong thành phố S cùng nhau tham gia, mỗi trường chọn ra một vạn học sinh, chuẩn bị một vạn cái trống, đặc biệt chuẩn bị cho hôm nay, cũng chính là mùng năm tháng tư, tập trung ở quảng trường cùng nhau gõ trống. Một mặt là kỷ niệm bốn ngàn năm trăm năm lịch sử từ khi cái trống ra đời, mặt khác, cũng vì cầu phúc cho mưa thuận gió hòa, thuận tiện xin luôn kỉ lục Guinness thế giới.

Thật ra hoạt động này tới khoảng tám rưỡi sẽ kết thúc, nhưng bây giờ đã mười giờ, tiếng trống vẫn còn tan mát vì tinh lực của tuổi trẻ quá mức dồi dào, không có chỗ phát tiết, bọn họ đã tạo thành một nhóm kéo nhau đi gõ trống khắp làng khắp xóm. Có mấy người ồn ào, cộng thêm mấy đứa con nít đều kéo nhau đi gõ, vậy nên nhất thời, cả thành phố S đều chìm trong tiếng trống.

An Cách Nhĩ cảm thấy trong đầu mình đang có người gõ gõ, làm cho đầu óc hần không yên.

“Hay là đi ngủ sớm một chút đi.” Mạc Phi rút cho hần một ly chocolate nóng.

“Khỏi, ồn như vậy ngủ được mới hay đó!” An Cách Nhĩ cảm giận nói, “Hơn nữa, bây giờ đi ngủ chẳng phải nói cho tụi nó biết là tôi sợ tụi nó à?!”

Mạc Phi dở khóc dở cười, An Cách Nhĩ so với trống rất hăng hái.

“Vậy ra ngoài đi?” Mạc Phi đề nghị, “Lái xe tới chỗ xa một chút, chờ tới khoảng 12h chắc là không còn ai gõ trống nữa rồi chúng ta về?”

An Cách Nhĩ thật ra cảm thấy ý tưởng này không tồi, “Chúng ta đi đâu? Ăn khuya hả? Lúc này ăn cơm tối vẫn còn chưa đủ no!”

Mạc Phi suy nghĩ, “Lúc trước anh đi với bọn Oss tới một quán ăn miền quê ở ngoại thành, cũng ngon lắm.”

“Thật sao?” An Cách Nhĩ cảm thấy hứng thú.

Mạc Phi lấy áo khoác mặc vào cho hần, gọi Ace thức dậy cùng nhau ra ngoài.

...

Trên đường đi, ven đường có rất nhiều học sinh cầm trống, gõ từng từng, cười cười nói nói.

An Cách Nhĩ dựa vào ghế phó lái, Ace oai phong ngồi phía sau vươn cổ ra ngoài. Mạc Phi cũng nhìn ra ngoài những nhóm học sinh bên ngoài, ánh mắt có chút tỉnh táo.

“Anh muốn đi học?” An Cách Nhĩ đột nhiên hỏi.

“A?” Mạc Phi sững sốt, trước mặt có vài nam sinh đang băng qua đường, hần lập tức đạp thắng.

An Cách Nhĩ một tay nâng cằm, “Tính cách của anh đã hoàn toàn chín chắn, cho nên hần là không có cơ hội học tập, có một chút tò mò, anh muốn học cái gì, tôi dạy anh, không thì mời một giáo viên tới dạy kèm tại nhà, anh đã hoàn toàn thuộc về tôi, tôi không cho phép anh tiếp xúc với người khác, cũng không cho sùng bái bất kì ai!”

Mạc Phi cười đến bất đắc dĩ, “Anh cũng đâu có nói là muốn đi học, chỉ là nhìn tụi nó, anh lại nhớ tới thời học sinh của mình.”

An Cách Nhĩ vươn tay ra sau gãi gãi cằm Ace, “Lại nói, mỗi ngày có thời gian anh đều tự học, đúng không? Có điều anh chú trọng về khoa học tự nhiên với ngoại ngữ hơn là phương diện nhân văn. Đúng rồi, sáng nào cũng tập thể dục, tối thì kiểm Oss cùng đánh đàn.”

“Em biết sao?” Mạc Phi có hơi bất ngờ, “Anh còn tưởng em đang ngủ.”

An Cách Nhĩ nhú mày, “Anh coi thường khả năng quan sát của tôi hả?”

Mạc Phi cười cười tiếp tục lái xe, “Thật ra, anh muốn tìm một người chuyên nghiệp về võ thuật để theo học.”

“Tại sao?” An Cách Nhĩ khó hiểu, “Anh đánh cũng không tồi, không cần luyện nữa. Nếu cảm thấy không an toàn thì mua hai cây súng đi.”

Mạc Phi cả kinh ho khan, “Đừng nói mấy chuyện kì lạ nữa, An Cách Nhĩ, anh cảm thấy học võ sẽ có thể giúp anh không chế cảm xúc.”

“Nhưng mà võ thuật bây giờ cũng đâu phải bí tịch võ công như trong mấy truyện kiếm hiệp. Có thể nói đó là một loại kinh nghiệm độ sức, nắm vững cơ bản, là con đường duy nhất để đi thực chiến, mỗi ngày đánh đấm với Oss đúng là không thể xuất ra quyền vương.”

An Cách Nhĩ vừa dứt lời, Mạc Phi đột nhiên đạp thắng.

“Sao vậy?” An Cách Nhĩ khó hiểu.

“Ách...” Mạc Phi nhìn vào một con hẻm, thật lâu sau mới nói, “Không, có lẽ là anh nhìn nhầm.” Nói xong, hần tiếp tục lái xe.

An Cách Nhĩ xoay đầu nhìn vào con hẻm, tựa hồ có một thân ảnh thoáng qua, là bóng của người phía xa hay là ảnh ngược của người đứng trong hẻm?

Khi hai người đến quán ăn, lại gặp phải một vấn đề nghiêm trọng — Người ta đã đóng cửa.

Nhìn cánh cửa sắt gao đóng chặt, An Cách Nhĩ hí mắt liếc Mạc Phi.

Mạc Phi cũng có chút xấu hổ, “Sớm như vậy đã đóng cửa, lần trước nghe bọn Oss nói bán tới 12h đêm lận mà... Hay chúng ta đi chỗ khác đi.”

An Cách Nhĩ lười biếng tựa vào lưng ghế, hình như cảm thấy không có tinh thần.

Mạc Phi định khởi động xe lái đi, đột nhiên...

“A!” Có một tiếng hét thất thanh vang lên.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, tiếng hét của phụ nữ, cực kì thê lương, hần là không phải nhìn thấy chuột đi?

Ace dựng thẳng lông, nhìn cánh cửa của quán ăn phía xa xa sửa mấy tiếng.

Mạc Phi nhíu mày, “An Cách Nhĩ, khóa cửa lại, gọi điện báo cảnh sát, anh đi xem.”

“Tôi cũng đi.” An Cách Nhĩ mở cửa xe, Ace nhảy xuống theo hần chạy đi.

“An Cách Nhĩ!” Mạc Phi xuống xe đuổi theo.

Hai người chạy tới trước cửa quán ăn, cổng vẫn đóng chặt, nhưng dựa vào khe hở phía dưới, có thể nhìn thấy bên trong sáng đèn.

Mạc Phi cúi xuống nhìn, cửa cũng không khóa. Hần sợ chờ lâu sẽ gặp chuyện không may, vươn tay gõ cửa, “Này, xảy ra chuyện gì vậy?”

Gõ vài cái, không có ai trả lời, Ace lại hướng về cánh cửa sửa điên cuồng.

An Cách Nhĩ vỗ vỗ đầu nó, gạt đầu với Mạc Phi. Mạc Phi dùng sức kéo cửa cuốn lên, “Rầm” một tiếng, cửa đều được cuốn lên trên.

Đèn trong nhà sáng trưng, hai người thấy rất rõ ràng tình trạng hiện tại.

Bàn ghế bên trong đều đã được xếp gọn gàng, giữa nhà có một người phụ nữ nằm trên vũng máu, bên cạnh là một người đàn ông đầu bạc, miệng ngậm tẩu thuốc, mặt hướng về cánh cửa, ngồi chồm hổm nhìn thi thể.

Mạc Phi nhận ra người phụ nữ, là chủ quán ăn, Oss từng giới thiệu với hần, quán ăn này là do một cặp vợ chồng mở ra, ông chủ phụ trách nấu nướng, bà chủ phụ trách bưng đồ ăn cùng tính sổ sách, còn một đồ đệ với một người giúp việc phụ rửa chén.

Ace kích động như vậy cũng vì nó ngửi thấy mùi máu tươi.

Còn người đàn ông có vẻ khả nghi nhất đang ngồi cạnh nhìn thi thể. Hắn nghe thấy có tiếng bước chân cũng không ngẩng mặt lên, chỉ cúi đầu nhìn thi thể, tẩu thuốc bên miệng thối ra khói trắng.

“Ông là ai?” Mạc Phi thấy người nọ có đầu bạc, lúc đầu còn tưởng là ông già, nhưng nhìn kĩ lại cũng không lớn tuổi lắm. Thoạt nhìn khoảng năm mươi tuổi, ngũ quan rõ ràng, lúc còn trẻ hẳn là rất anh tuấn. Người này lịch sự nhã nhặn, mặc tây trang, gió thổi tà áo hơi bay, tẩu thuốc trong tay cũng thuộc hàng cao cấp, một người đàn ông rất phong độ.

An Cách Nhĩ hơi vuốt cằm, đánh giá người đàn ông kia.

Mạc Phi cảm thấy cứu người quan trọng hơn, bước tới muốn nhìn bà chủ bị thương thế nào.

Bước tới gần mới phát hiện, bà chủ đã trợn hai mắt nhìn trần nhà, đồng tử phóng đại, hiển nhiên đã chết, trên cổ có một cái lỗ, máu ào ào chảy.

Ông chú tóc bạc cầm tẩu thuốc, miệng thối ra một làn khói trắng, Mạc Phi thấy xung quanh không có ai, chỉ có một mình ông chú đó — Người này là hung thủ? Vậy sao giết người xong rồi còn không chạy, ngồi chồm hổm ở đây nhìn cái gì?

An Cách Nhĩ cũng bước tới, Ace ở bên cạnh, ông chú tóc bạc nhìn thấy nó, đột nhiên kinh hãi, nói, “A! Con chó thật xinh xắn!”

Mạc Phi khẽ nhủ mày, cảm thấy người này không bình thường, lập tức chặn trước mặt An Cách Nhĩ tránh cho hắn khỏi bị tập kích, móc điện thoại ra chuẩn bị báo cảnh sát.

Lại nghe An Cách Nhĩ nói, “Không cần báo, ông ta là cảnh sát.”

Mạc Phi sửng sốt, ông chú kia vui vẻ, ngẩng đầu nhìn An Cách Nhĩ, lại nhìn Mạc Phi, sau đó đứng lên.

Mạc Phi bị ông ta làm giật mình, người này cao ráo đẹp trai, thân thể cũng cường tráng, còn có chút quen mắt...

Ông chú tóc bạc đột nhiên hỏi An Cách Nhĩ, “Cậu đoán xem, hung thủ đang ở đâu?”

An Cách Nhĩ mỉm cười, vươn tay chỉ chỉ.

Mạc Phi thấy An Cách Nhĩ chỉ lên trên, hắn lập tức ngẩng đầu, chỉ thấy phía trên trần nhà có một ô vuông, nửa chiếc thang ở bên ngoài.

Mạc Phi nhớ tới, trần nhà của quán này được khoét lỗ, ông chủ thường hay nói giỡn với hắn, khi cãi nhau với bà xã, hắn thường hay bị phạt lên trần nhà ngủ. Chiếc thang rất cao, bước lên bậc thang cũng rất khó khăn. Ông chủ cao một mét chín, gầy như cây sậy còn rất nhanh nhẹn, cho nên hắn có thể trèo rất dễ.

Mạc Phi thầm hít một hơi, “Hung thủ là ông chủ?”

An Cách Nhĩ nghiêng đầu, hỏi Mạc Phi, “Ông chủ quán này cao một mét chín?”

“Àn!” Mạc Phi gật đầu. An Cách Nhĩ nhún vai, “Vậy hôm nay không có cơm ăn rồi.”

Ông chú tóc bạc nở nụ cười, ngẩng mặt lên hô to, “Xuống đây đi, vừa lúc hôm nay tôi muốn tới dùng cơm!”

Thật lâu sau, trên trần nhà truyền đến tiếng bước chân, một người đàn ông thân cao gầy theo cầu thang leo xuống, đáp lên mặt bàn, nhìn mọi người.

“Sao mọi người lại biết là tôi...” Hắn bước xuống đất, mờ mịt hỏi.

Ông chú tóc bạc lắc đầu, “Tôi vào từ cửa sau, bọn họ vào từ cửa trước, nơi này không có cửa sổ, người vừa mới chết, hung thủ tất nhiên còn ở đây.”

“Tại sao các người lại tới ăn cơm vào lúc này!” Ông chủ cảm thấy mình không may mắn, tức giận rống lên, An Cách Nhĩ cùng ông chú tóc bạc lại trầm miệng một lời, “Bồn chồn rất âm ỉ...”

Nói xong hai người liếc mắt nhìn nhau.

Mạc Phi cảm thấy rất thú vị, đồng thời hắn cũng nhận ra ông chú kia, khó trách sao lại quen mắt như vậy, chính là không nghĩ tới chỉ mới qua vài năm tóc ông đã bạc, hơn nữa lúc trước cũng không hút thuốc.

Ông chủ nắn lòng ngồi xuống, nhìn bà chủ nằm giữa vũng máu, mắng, “Đúng là đồ đàn bà dê tiện lẳng lơ! Tôi liều chết kiếm tiền, cho cô ta ăn sung mặc sướng, cô ta lại dám đi ngoại tình sau lưng tôi, còn là đồ đệ của tôi!”

“Đồ đệ của anh cũng bị anh giết?” An Cách Nhĩ hỏi.

“Hai người bọn họ không ai có thể trốn thoát!” Người kia nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Thi thể trong nhà bếp?” An Cách Nhĩ hỏi.

Người kia hoài nghi ngẩng đầu nhìn An Cách Nhĩ, chợt nghe hắn nói tiếp, “Anh có phải định phóng hỏa đốt nhà?”

“Sao cậu biết?” Người kia kinh ngạc há to miệng.

An Cách Nhĩ lười giải thích, kéo Mạc Phi bên cạnh, “Chết đói.”

“Ách...” Mạc Phi sờ soạng trên người, còn một miếng chocolate, hắn xé giấy bên ngoài ra, nhét miếng chocolate vào miệng An Cách Nhĩ.

Ông chú nhìn thấy, cười cười vươn tay, bắt tay cùng An Cách Nhĩ, “Ngưỡng mộ đã lâu.”

“Giống nhau giống nhau.” An Cách Nhĩ bắt tay, “Khó trách Oss lâu rồi không có tới, thì ra đã tìm được mình chủ.”

“Ha ha ha!” Ông chú cười đến thoải mái.

“Chú là đội trưởng Thân Nghị?” Mạc Phi cũng vươn tay ra muốn bắt, “Trùng hợp vậy sao?”

Thân Nghị cười gật gật đầu, “Đã lâu không gặp, Mạc Phi, cậu thay đổi nhiều quá, xem chút nữa nhận không ra.”

“Chú cũng vậy.” Mạc Phi muốn hỏi sao tóc Thân Nghị lại bạc trắng, nhưng thời gian thúc giục mà, có thể giữ được phong độ như thế này đã rất tuyệt rồi.

“Àn, Oss hình dung hai người rất chuẩn xác a!” Thân Nghị cười nói.

“Hắn hình dung thế nào?” An Cách Nhĩ tò mò.

“Nga. Thần côn cùng thanh niên gương mẫu.”

An Cách Nhĩ nheo mắt lại, Mạc Phi cảm thấy mắt trái mình hơi giật, Oss thăm rồi, thủ trưởng của hắn đã báo cáo, An Cách Nhĩ khẳng định sẽ không bỏ qua.

Không lâu sau, Oss cũng tới hiện trường.

Nguyên lai đúng là trùng hợp kì lạ, Thân Nghị cũng bị tiếng trống làm cho khó chịu, lại hơi đói, sau đó muốn tới quán ăn mà bọn Oss giới thiệu, ở đây yên lặng khẳng định sẽ không nghe thấy tiếng trống, vì thế đã lái xe tới đây. Hướng ông ấy đi có chút đối lập với An Cách Nhĩ và Mạc Phi, cho nên phải vào bằng cửa sau. Vừa bước vào ông liền nghe thấy tiếng thét thất thanh, cho nên chạy vào xem thử, mới vừa nhìn thấy thi thể ông liền nghe được tiếng đập cửa, cho nên ông đoán — hung thủ còn chưa đi!

An Cách Nhĩ cùng Mạc Phi sau khi đi ăn khuya, Oss liền đưa bọn họ tới cảnh cục lấy khẩu cung, An Cách Nhĩ cũng không quên đâm chọc Oss vài câu, làm Oss phải bịu môi vì bị khi dễ.

Thân Nghị rất quan tâm mọi người còn mua hoành thánh về đãi.

An Cách Nhĩ vừa ăn, vừa hỏi Thân Nghị đang hút thuốc, “Chú có việc muốn tôi giúp?”

“Khụ khụ.” Oss bị sặc, ho vài tiếng, nhìn Thân Nghị ngồi một bên.

“Đúng vậy, có một vụ án đặc biệt cần nhờ tới cậu.” Thân Nghị cười hỏi, “Cậu cảm thấy, nguyên nhân phát sinh vụ án hôm nay là gì?”

“Yêu quá hóa điên.” Oss vừa thổi hoành thánh cho Ace vừa nói, “Tôi biết ông chủ đó lâu rồi, hắn vất vả lắm mới cưới được vợ, cho nên cưng tới trời, nhưng lại bị cấm sừng, tự nhiên sẽ không cam lòng.”

Mạc Phi cũng gật đầu, “Đúng là yêu quá sinh hận.”

“Ai, yêu quá sinh hận a...” Thân Nghị cảm khái một câu, xuất ra một phần văn kiện đưa cho An Cách Nhĩ, “Cậu xem cái này thử, nói cho tôi biết cậu có cảm tưởng gì?”

An Cách Nhĩ tiếp nhận văn kiện, Mạc Phi cũng nghiêng người xem, chỉ thấy đó là một túi hồ sơ làm bằng giấy dai, trên đó có viết bốn chữ màu đen — Nhân danh tình yêu.

14. Chương 4-2: Quái Án Luân Hồi

“A!”

Tiếng thét chói tai truyền ra từ TV.

An Cách Nhĩ che lỗ tai lại, “Cuộn băng này la hét nhiều quá!”

“Thì tại em muốn xem phim về quỷ hút máu mỗi kỳ đều khác nhau nha, chỉ có răng nanh là giống thôi, hai bên đều có răng nanh.”

“Nhưng mà trên thực tế, kết cấu xương mặt của loài người không thích hợp để bắt mồi.” An Cách Nhĩ vừa nói, vừa há miệng ra, lộ ra hai chiếc răng nanh hơi nhọn, gơ cho Mạc Phi xem, “Răng nanh nằm ở vị trí này, nếu phát triển dài hơn sẽ cắt đứt mạch máu, vị trí này căn bản chỉ có thể tự cắn mình thôi. Nói cách khác, muốn có một bộ răng nanh để bắt mồi, thì phải điều chỉnh lại kết cấu của nó, nó cũng sẽ ảnh hưởng đến hình dạng của xương đầu. Tình huống cơ bản chính là, miệng của con người phải nhô ra, giống như dạng của chó với mèo, hoặc khoe miệng phải kéo tới mang tai, mà có loại miệng như thế cũng chẳng phải chuyện gì tốt. Bởi vậy, loại quỷ hút máu đẹp trai có hai cái răng nanh nhỏ thế này không thể nào cắn người được!”

“An Cách Nhĩ, lần đầu tiên anh gặp em, anh thật sự nghĩ em là cái dạng này...” Mạc Phi đột nhiên nói.

“Hả?” An Cách Nhĩ đang sờ lỗ tai Ace, nghe thấy Mạc Phi nói vậy liền cảm thấy rất thú vị, “Anh nghĩ tôi là quỷ hút máu?”

“Àn, em thoát nhìn ốm nhom, mặc đồ đen, cảm giác rất lạnh lùng.” Khi nói Mạc Phi có chút xấu hổ, “Còn có một thứ mà con người không nên có...”

“Khí chất âm u?” An Cách Nhĩ nói thay Mạc Phi.

“Đương nhiên không phải.” Mạc Phi nhướn đầu, có chút ngượng ngùng, “Con người không nên xinh đẹp như vậy, đúng không?”

Trên mặt An Cách Nhĩ hiện ra vẻ ngạc nhiên, “Nói như vậy, gầy, mặc đồ đen, lạnh lùng, xinh đẹp là ấn tượng đầu tiên của anh?”

“Phải nói đó là ấn tượng của bất kỳ ai khi nhìn thấy em lần đầu tiên.” Mạc Phi cười cười, “Lúc em giúp anh băng bó vết thương, anh còn sợ em sẽ nhe răng nanh ra, nhưng mà tay em rất ấm.”

An Cách Nhĩ lộ ra tươi cười, vươn tay sờ hai má Mạc Phi, “Lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh...”

“A!”

An Cách Nhĩ còn chưa nói xong, nữ diễn viên trong TV lại kinh hách lần nữa, bắt đầu thét chói tai.

“Cô ta sao cứ hét hoài vậy?” An Cách Nhĩ có chút bất mãn, “Người đang sợ hãi đâu phải ai cũng hét lên, phần lớn đều chỉ ngậy người mà thôi.”

“Đó là nghệ thuật miêu tả, An Cách Nhĩ...” Mạc Phi nói xong, cầm túi văn kiện kia lên, “Lúc này ở cảnh cục, sau khi xem xong cái này, có phải em đã phát hiện ra gì không?”

An Cách Nhĩ tiếp nhận túi văn kiện, trên đó có viết mấy chữ “Nhân danh tình yêu”, đúng là túi văn kiện mà Thân Nghị đưa cho hắn. Một vụ án đã gây khó dễ cho Thân Nghị bọn họ rất lâu, An Cách Nhĩ lúc ấy xem xong tư liệu, chỉ nói một câu, “Tôi cần chút thời gian để phân tích.” Sau đó liền rời khỏi.

Mạc Phi so với mọi người đều hiểu An Cách Nhĩ hơn, hắn biết, sau khi An Cách Nhĩ xem xong, hắn là đã biết ra được điều gì, nhưng vì một số nguyên nhân nên mới không nói.

“Nếu nhìn tổng thể, sẽ cảm thấy rất giống thư tình, đúng không?” An Cách Nhĩ lấy ra ba túi plastic, đây là túi đựng vật chứng, trong ba cái túi là ba chiếc nhẫn bạc xinh đẹp, tạo cho người ta một cảm giác nghệ thuật rất mạnh. Một chiếc hình hoa hồng, một chiếc hình hoa nguyệt quế, còn một chiếc hình trăng sao.

“Thân Nghị còn đưa vật chứng cho chúng ta mang về, ông ấy rất tín nhiệm chúng ta, đồng thời cũng tạo áp lực rất lớn a.” Mạc Phi nhìn nhìn túi văn kiện, “Vụ án này thật kỳ dị.”

Trong túi văn kiện còn có ba bản ghi chép về ba vụ án mưu sát.

Nạn nhân là ba người con gái trẻ, lúc bị giết đều chỉ mới 19 tuổi.

Vụ án này tương đối quỷ dị, vụ thứ nhất xảy ra vào 15 năm trước, nạn nhân mất tích vào ngày sinh nhật 16 tuổi, lúc chết là trước sinh nhật tuổi 20 một ngày. Nguyên nhân chết là bị bóp cổ, xác của cô bị vứt trước cửa trường học, nơi cô mất tích.

Thi thể của người thứ nhất sau khi được phát hiện không lâu, người thứ hai liền mất tích cũng vào ngày sinh nhật 16 tuổi, bốn năm sau, thi thể của cô được phát hiện trong khu trò chơi nơi cô mất tích. Người thứ ba cũng vậy, sau khi mất tích thì bốn năm sau phát hiện thi thể.

Trên thi thể của ba người, ở ngón áp út bên tay trái đều có đeo một chiếc nhẫn, bên trong chiếc nhẫn có khắc 3 kí tự, L.V.K.

Mạc Phi nhìn ảnh chụp của ba nạn nhân, hỏi, “An Cách Nhĩ, em có cảm thấy bộ dáng của họ rất giống nhau không?”

“Ân.” An Cách Nhĩ gật đầu, “Dung mạo đặc trưng rất giống nhau, mắt to, khuôn mặt nhỏ nhắn, cột tóc đuôi gà.”

“Em không cảm thấy kì lạ à?” Mạc Phi hỏi, “Nhìn đi, thời gian tử vong của bọn họ kéo dài đến tới mấy năm, nhưng sao anh không hề thấy bất kỳ dấu vết nào do thời gian để lại?”

“Ân...” An Cách Nhĩ vuốt cằm, “Mạc Phi, anh quan sát rất cẩn thận, tạo hình của họ lúc đầu đều là nữ sinh, trước khi chết có một hình dáng, sau khi chết cũng là hình dáng đó. Bốn năm một lần, giống như một sự luân hồi nào đó.”

“Sau khi phát hiện thi thể của người thứ ba, tính tới bây giờ đã ba năm, Thân Nghị sở dĩ sốt ruột, chắc là sợ sẽ có thêm một người nữa bị hại đi.” Mạc Phi cảm thấy vụ án này có rất nhiều chi tiết kì dị, “Vậy cũng phải điều tra có người nào bị mất tích trong ngày sinh nhật 16 tuổi cách đây ba năm? Có dung mạo na ná, còn có nhẫn... Mấy cô gái này, không có lý do nào sau khi mất tích cảnh sát lại không tra được gì. Thân Nghị với Oss còn là cảnh sát, nhiều năm như vậy mà vẫn không có manh mối?”

An Cách Nhĩ cười cười, “Oss tuy rằng không có trí thông minh hơn người, nhưng lại có nghĩa khí cùng nhiệt huyết của một cảnh sát. Còn một lý do khác.”

Mạc Phi nghĩ không rõ, “Vậy sao hắn không nhờ em giúp đỡ? Đã nhiều năm như vậy rồi.”

An Cách Nhĩ gật đầu, “Trực tiếp đi hỏi hắn đi.”

Vừa dứt lời, bên ngoài lập tức truyền đến thanh âm gõ cửa.

Mạc Phi ra mở cửa, chỉ thấy Oss đang cầm một cái túi lớn, “Về vụ án kia, có một số việc tôi muốn trao đổi một chút.”

An Cách Nhĩ nhẹ nhàng vuốt phần lông ở bụng của Ace, “Vào đi Oss, cùng nhau xem phim quỷ hút máu nè.”

“Hả?”

Oss vừa bước vào nhà chợt nghe An Cách Nhĩ nói vậy, cả kinh nhảy dựng.

Mạc Phi một bên khó hiểu nhìn hần, “Sao vậy?”

“An Cách Nhĩ!” Biểu tình trên mặt Oss phức tạp, vươn tay chỉ An Cách Nhĩ, “Cậu mà còn làm vậy nữa tôi sẽ sinh ra bóng ma tâm lý, phải điều trị ít nhất tới năm năm mươi tuổi!”

Mạc Phi lập tức hiểu ra tại sao An Cách Nhĩ lại tìm phim về quỷ hút máu để xem, quả nhiên có liên quan tới vụ án!

An Cách Nhĩ hỏi Oss, “Có cầm tư liệu của họ tới không?”

“Tư liệu gì?” Oss ngồi xuống bên cạnh.

An Cách Nhĩ nhìn hần khoác áo gió kín mít, “Tư liệu của ba hung thủ anh bắt trước đây.”

“Ba hung thủ?” Mạc Phi càng trở nên nghi hoặc.

“Lý do duy nhất không bắt hung thủ chính là vì hung thủ đã bị bắt.” An Cách Nhĩ giải thích cho Mạc Phi, “Năm thứ nhất bắt được một tên, nghĩ là vụ án đã được phá. Năm thứ hai lại xảy ra một vụ tương tự, lại bắt được một tên khác. Lúc vụ án thứ ba phát sinh, vẫn bắt được hung thủ, anh bắt đầu nghi ngờ tất cả đều đã đi chệch hướng. Thời gian vụ án thứ tư xảy ra lại sắp tới...”

“Cho nên anh lo lắng thi thể thứ tư sẽ xuất hiện, sau khi phân tích với Thân Nghị, cả ông ấy cũng không biết đường xoay sở, cho nên quyết định tìm An Cách Nhĩ?” Mạc Phi bắt đầu hiểu ra.

“Haiz...” Oss thở dài lấy ra mấy phần văn kiện đưa cho hần, “Đây là tư liệu của ba hung thủ trước, An Cách Nhĩ, tôi có thể hỏi cậu chừng nào cậu tìm ra không?”

“Khi xem tư liệu.” An Cách Nhĩ lật văn kiện, “Trước tiên lúc nào cũng phải suy luận, thứ hai, thời gian chính là mã hậu pháo (*).”

(*) Ví với hành động không kịp thời, chẳng giúp ích được gì.

“Vậy sao lúc này cậu không nói, phải chờ tới bây giờ là thế nào. Tôi còn tưởng tư liệu không đủ nên mới vội vàng tới bổ sung.” An Cách Nhĩ lật xem văn kiện, “Không sao, quá trình suy luận cũng không quan trọng, kết quả mới là quan trọng.”

Oss hơi sững sốt, nở nụ cười, vươn tay chỉ An Cách Nhĩ, “Tôi hiểu rồi, cậu không muốn Thân Nghị cảm thấy cậu rất thông minh có đúng không?”

An Cách Nhĩ không nói gì.

“Không cần làm vậy.” Oss vỗ vỗ bả vai An Cách Nhĩ, “Tất cả mọi người trên thế giới đều biết cậu có trí tuệ không thể so sánh với con người.”

“An Cách Nhĩ không muốn ảnh hưởng tới hình tượng của anh trước mặt mọi người.” Mạc Phi nhắc nhở tên ngốc bẩm sinh này.

“A?” Oss còn chậm nửa nhịp, cân nhắc trong chốc lát mới hiểu ra, “Nga, tôi biết rồi, rất nhiều người nói tôi cái gì cũng sai, lúc nào cũng phải dựa vào cậu mới phá được án.”

“Có người nói anh như vậy à?” An Cách Nhĩ ngẩng đầu nhìn hần, “Anh tựa hồ không thêm để ý tới.”

“Miệng là của người ta, muốn nói cái gì sao tôi không chế được.” Oss nói, “Cậu cũng thấy đó, số lượng án phá được hằng năm đều nhiều hơn lượng không phá được. Làm cảnh sát, tiền lương thấp, không an toàn, là công việc nguy hiểm nhất trên đời. Đúng là có vài con sâu làm rầu nồi canh, nhưng đại đa số đều đưa tin tức chỉ trích cảnh sát, bởi vì công chúng rất thích nghe.”

“Oss, đừng đa cảm như vậy.” An Cách Nhĩ an ủi Oss, vươn tay vỗ đầu Ace, “Mọi người sống trên đời đều sẽ có buồn phiền, anh tương đối mà nói thì tốt hơn một chút.”

“Cám ơn đã an ủi.” Oss nghe An Cách Nhĩ dùng ngữ khí qua loa an ủi mình, trong tâm cảm thấy vui mừng, thay đổi chủ đề, hỏi, “Vậy cậu cảm thấy thế nào? Ba người kia có phải hung thủ thật sự không?”

“Tuyệt đối không phải!” An Cách Nhĩ lắc đầu.

“Quả nhiên!” Oss ủ rũ, “Lúc tôi bắt bọn họ, tại sao bọn họ lại nhận tội chứ?”

“Bọn họ còn sống chứ?” An Cách Nhĩ hỏi.

“Chết hết rồi, sau khi vào tù không tới một tháng, cả ba đều bị bệnh mà chết.”

“Àn...” An Cách Nhĩ tựa hồ cảm thấy rất hứng thú, vuốt cằm lắc đầu, “Đúng là tương đối kì dị.”

“Còn quỷ hút máu thì sao?” Mạc Phi đột nhiên hỏi.

“Tất cả ảnh chụp thi thể đều cho thấy trên cổ có một vết cắt.” An Cách Nhĩ nhún vai, “Rất kì lạ không phải sao? Nếu người chết bị bóp cổ, vậy cổ là phần quan trọng nhất. Mặt khác, tôi cũng đã xem qua báo chí.”

“Cái gì?” Oss giật mình.

“Người đầu tiên phát hiện thi thể là một người dân bình thường, không hiểu quy tắc giữ bí mật của cảnh sát. Lúc trước thì tôi không biết, nhưng ba năm trước có một tờ báo đưa tin có người bị quỷ hút máu dả thương, người con gái sau khi mất tích ba năm, lúc tìm được thi thể cũng bị quỷ hút máu cắn chết.”

“Đúng là có rất nhiều người thích mấy tin tức kiểu đó.” Oss cũng vô lực, “Vậy cậu có manh mối chưa? Hung thủ là ai?”

An Cách Nhĩ vươn tay nắm đuôi Ace lắc lắc, “Oss, mấy vụ án lúc trước, anh không cần cảm thấy áy náy hay tự làm bản thân trở nên phức tạp, người khác cũng không quyền chỉ trích anh.”

“Tại sao?”

“Bởi vì người mà anh phải đối phó bây giờ là một người rất rất rất thông minh!” An Cách Nhĩ nói xong, lại hỏi, “Đúng rồi, chữ trên túi văn kiện này là do ai viết?”

“Người làm nhãn viết!”

“Hả?” An Cách Nhĩ cùng Mạc Phi đều sửng sốt.

“Bên trong chiếc nhãn không phải đều có khắc ba chữ L.V.K sao? Hơn nữa kiểu dáng cũng rất đặc biệt, chắc chắn phải đặt làm. Chúng tôi tìm mấy nhà hoàng kim nổi tiếng, quả nhiên tìm ra manh mối. Người làm mẫu nhãn theo yêu cầu này trên bản ghi chép có để lại tên là ‘Nhân danh tình yêu’.”

“Sách...” An Cách Nhĩ méo mào, “Thực lập dị!”

15. Chương 4-3: Tiểu Thuyết Tình Yêu

An Cách Nhĩ cũng không tiếp tục cùng mọi người nghiên cứu vụ án nữa, mà là muốn ăn với Mạc Phi, Mạc Phi lập tức đứng lên vào bếp làm điểm tâm.

Oss đột nhiên có một loại xúc động muốn xem Mạc Phi đánh An Cách Nhĩ. Nhưng mà hẳn biết cái này không bao giờ xảy ra, Mạc Phi sẽ vì An Cách Nhĩ đánh hắn thì có.

“Oss, giúp tôi điều tra vài chuyện.”

An Cách Nhĩ cảm thấy mỹ mãn, tựa vào người Mạc Phi ăn bánh phô mai, sau đó đột nhiên mở miệng nói với Oss.

“Tra cái gì?” Oss giữ vững tinh thần, lấy cuốn sổ ra chuẩn bị ghi chép.

“Giữa ba vụ án đều có một khoảng cách về thời gian.” An Cách Nhĩ nói, “Cũng chính là khoảng thời gian giữa đoạn sau khi phát hiện thi thể vụ thứ nhất với lúc vụ thứ hai phát sinh.”

“Àn.” Oss gật đầu, “Cách nhau khoảng một hai tháng.”

“Tôi chỗ nhân viên quản lý nghĩa địa, chính là cái người chịu trách nhiệm hoặc là người thường xuyên ra vào, hỏi xem có người nào làm bọn họ có ấn tượng khắc sâu hay không, xuất hiện trong khoảng thời gian đó.”

“Nga!” Oss lấy bút ra ghi, “Nhưng mà qua lâu quá rồi, có khi người ta không nhớ hoặc đã thay người.”

“Ân, còn nữa, trong lễ tang của bọn họ, có khả năng đều sẽ ghi hình hoặc chụp lại, vô luận là người nhà quay hay chuyên viên quay, tóm lại tôi cần một ít tư liệu liên quan tới.”

“Ân, cái này không thành vấn đề, nhưng mà không chừng lại có kẻ làm hư máy ghi hình ở lễ tang thì sao?”

“Thứ ba.” An Cách Nhĩ nói tiếp, “Ân, tìm cho tôi một số tiểu thuyết về tình yêu.”

“Hả?” Oss cảm thấy khó hiểu, “Tiểu thuyết tình yêu?”

“Đúng vậy.” An Cách Nhĩ gật đầu, “Phải là hiện đại, hai nam nữ diễn viên chính rất tâm đầu ý hợp nhưng cuối cùng phải sinh ly tử biệt.”

“Oa... Cái này hơi bị khó nha!” Oss kháng nghị, “Tiểu thuyết tình yêu hơn phân nửa là cái dạng này.”

“Tôi còn chưa nói xong mà.” An Cách Nhĩ đem miếng bánh cuối cùng nhét vào miệng Ace, “Phải là sách bán trong khoảng thời gian đó, còn là tiểu thuyết được nhiều độc giả đón nhận, đem về đây cho tôi.”

“Được nhiều độc giả đón nhận? Nghĩa là sách bán chạy trong khoảng thời gian đó?” Oss hỏi.

“Đúng vậy.”

“Ok, cái này cũng không thành vấn đề.” Oss sau khi ghi xong, ngẩng đầu lên nhìn An Cách Nhĩ, hỏi, “Còn gì nữa không?”

“Tôi các tiệm kim hoàn, tra một lần bảng danh sách làm nhẫn theo yêu cầu, mang danh sách những người phải lấy hàng vội tới đây cho tôi xem.”

“Ý cậu là... Mấy ngày nay hấn sẽ đi đặt nhẫn?” Oss lắc lắc đầu, “Nhưng chúng tôi vừa mới tra đơn đặt hàng, không có người nào lấy tên là nhân danh tình yêu hết.”

“Hấn có thể đã đổi tên, tôi đã nói rồi, hấn là một người rất thông minh.” An Cách Nhĩ mỉm cười, “Đúng rồi, những nữ sinh bị mất tích đều 16 tuổi, cũng chính là học sinh trung học phải không?”

“Đúng vậy!” Oss gật đầu.

“Lấy những tư liệu về những nữ sinh đã tử vong trong độ tuổi từ 16 tới 20, khoảng thời gian là từ 15 đến 20 năm trước, đương nhiên, còn có tư liệu những nữ sinh bị mất tích trong năm năm qua.”

“Chúng tôi đã điều tra, không có ai chết trước sinh nhật một ngày hết.” Oss bắt đắc dĩ, “Trong năm năm qua cũng không có ai mất tích trong ngày sinh nhật.”

An Cách Nhĩ lắc đầu, “Cũng không nhất định chọn riêng một ngày, anh chỉ cần mang tư liệu những người đã chết với mất tích trong khoảng thời gian đó tới cho tôi là được rồi.”

“Nga.” Oss gật đầu, cái này cũng rất dễ dàng.

Mạc Phi ở một bên cảm thấy rất mới mẻ, đây là lần đầu tiên trước khi An Cách Nhĩ đưa ra suy đoán, lại bảo Oss đi tìm tư liệu cho mình, xem ra vụ án lần này rất khó giải quyết.

“Hết rồi.” An Cách Nhĩ vừa ôm Ace vuốt lông, vừa nói với Oss, “Phải nhanh nha, càng nhanh càng tốt.”

“Tôi lập tức đi ngay bây giờ.” Nói xong, Oss đứng lên, cầm miếng bánh ngọt nhét vào miệng hấp tấp chạy ra cửa.

Mới vừa mở cửa ra liền đụng phải Cửu Dật, Cửu Dật hơi lão đảo, Eliza ngồi trên đầu vai đang cầm một viên đậu phộng. Cửu Dật bị đụng, nó cũng cả kinh, đậu phộng trong tay bay đi, may mắn nó phản ứng kịp, vươn tay luống cuống chụp lấy, xoay đầu nhìn Oss oán niệm, đi đường không nhìn trước nhìn sau.

“Lại có án mới?” Cửu Dật bước tới sô pha, ngồi xuống.

“Cửu Dật.” An Cách Nhĩ không đáp mà hỏi lại, “Anh gần đây không có việc làm à?”

“Ai nói?” Cửu Dật cười vang có vài phần giảo hoạt, “Gần đây tôi bận rộn lắm.”

“Nhưng mà giờ anh đang ở với Oss, chắc là sẽ không làm việc hồi đó chứ?” An Cách Nhĩ cười hỏi.

Cửu Dật về mặt vô tội, “Việc gì? Tôi là người làm ăn chân chính, cái gì mà việc hồi đó?”

An Cách Nhĩ cùng Mạc Phi liếc mắt nhìn nhau, Cửu Dật này từng nổi tiếng là một phi tặc, thế mà lại sống cùng với một cảnh sát, cái hắc gọi là làm ăn chân chính là cái gì?

“Đừng nói về tôi nữa, nói vụ án đi.” Cửu Dật tiến tới, thả Eliza vào lòng Ace cho hai đứa chơi đùa trong chốc lát.

“Đúng là một vụ án đặc biệt.” Mạc Phi hỏi An Cách Nhĩ, “An Cách Nhĩ, anh vẫn chưa rõ, nhưng mà hung thủ này rất biến thái, bắt người đi, nhốt lại ba năm, sau đó giết chết.”

“Oa.” Cửu Dật nghe xong cũng rùng mình, “Đúng là rất biến thái!”

“Nhưng mà sao lại nhốt ba năm?” Sau khi Cửu Dật xem văn kiện, còn lăm bà lăm bầm phân tích vụ án, “Tôi đoán hung thủ này là người theo chủ nghĩa cực đoan, lúc trước có thể đã từng bị tổn thương quá nhiều, nói ví dụ như hai người yêu nhau được ba năm thì người kia đột nhiên qua đời, hẳn không thể chấp nhận, cho nên một lần rồi lại một lần đi ném thử cảm giác yêu đương.”

Mạc Phi nghe xong cảm thấy rất mới mẻ.

An Cách Nhĩ chỉ cười.

Cửu Dật nghe thấy tiếng cười liền biết phỏng đoán của mình đã sai, liền nhìn An Cách Nhĩ, “Vậy cậu nói thử lý do xem?”

“Anh có thể tiếp tục đoán.” An Cách Nhĩ nói, “Tình tiết rất hay, giống như tiểu thuyết.”

Mạc Phi nhin không được hỏi, “Hung thủ kia tại sao lại chọn phương pháp này để giết người? Kéo dài 15 năm, cũng nhần nại quá rồi.”

“Thử đưa ra suy đoán đi, một người trong cặp sinh đôi có người yêu, mà không may, người đó lại chết đi, người mất người yêu có thể đem tình cảm lưu luyến chuyển sang người còn lại trong cặp sinh đôi hay không?” An Cách Nhĩ hỏi.

“Àn, có một số người sẽ làm vậy đi.” Cửu Dật cảm thấy rất có thể.

“Vậy điều đó tương đương với lại có được người tình, hẳn là phải hảo hảo quý trọng mới phải, tại sao còn muốn mất đi thêm lần nữa?” An Cách Nhĩ cười hỏi, “Đây là cảm giác thích tự ngược à?”

Mạc Phi cùng Cửu Dật liếc mắt nhìn nhau, đồng thanh nói, “Cho nên mới nói là biến thái...”

“Người cố chấp như vậy sẽ tìm người khác thay thế người tình trong lòng sao?” An Cách Nhĩ lắc đầu, “Vụ án này có rất nhiều mâu thuẫn.”

Cửu Dật nhẹ nhàng nhắc mi với Mạc Phi, ý nói — An Cách Nhĩ của cậu dụng phải vụ phiền phức rồi!

Mạc Phi cũng cười, có rất ít vụ án có thể làm An Cách Nhĩ nhập tâm, chuyên chú phân tích, hơn nữa còn khen hung thủ thông minh.

Tối hôm đó, Oss cầm những tài liệu mà An Cách Nhĩ yêu cầu, mang tới cho hắn.

Quả nhiên, nhân viên quản lý nghĩa địa không thể nhớ ra, người nhà nạn nhân cũng không ghi hình buổi tang lễ.

Thứ An Cách Nhĩ nhận được chính là bốn danh sách.

Một phần là danh sách những nữ sinh đã tử vong trong khoảng thời gian 15 tới 20 năm trước, cùng với lý lịch tóm tắt.

Một phần là danh sách những nữ sinh bị mất tích trong vòng năm năm gần đây.

Một phần là bản vẽ những chiếc nhẫn được đặt theo yêu cầu của tiệm hoàn kim.

Một phần là danh sách những quyển tiểu thuyết bán chạy trong khoảng thời gian kia.

An Cách Nhĩ gọi điện cho Oss, bảo hắn mua hết tất cả những cuốn tiểu thuyết trong danh sách.

Không lâu sau, Thân Nghị, Oss còn có Tôn Kỳ, cầm mấy chục cuốn sách tới cho hắn.

An Cách Nhĩ bảo Hạ Tề, Hạ Phàm còn có Cửu Dật cùng sang, sáu người bọn họ, trong đêm nay, phải giải quyết hết đồng tiểu thuyết này.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, chia đều cho mỗi người, không ai hơn ai. Thân Nghị có chút khó xử, hỏi An Cách Nhĩ, “Tôi già rồi cũng phải đọc sao?”

“Àn, tôi cần mọi người xem nó như tư liệu của vụ án, xem xong phải nhớ kỹ tình tiết chính, ngày mai nói cho tôi nghe.” An Cách Nhĩ nhỏ giọng nhắc nhở, “Phải nhanh nha các vị, mọi người làm việc càng nhanh, phần trăm cô bé kia còn sống càng cao!”

Mọi người bắt đầu lật, tìm mỗi người một chỗ, bắt đầu đọc sách.

Đại khái qua hai tiếng đồng hồ, tình huống của mọi người bên trong phòng tranh lúc này hết sức thú vị.

Oss tay cầm sách ngủ gà ngủ gật.

Tôn Kỳ cầm khăn giấy vừa đọc vừa lau nước mắt.

Cửu Dật và Eliza cùng nhau đọc chăm chú, có đoạn Cửu Dật sẽ che mắt Eliza lại, “Thực nữ không được xem cảnh này!”

“A?” Hạ Phàm cùng Hạ Tề cầm sách cùng nhau nhóm lại, “Tới đâu rồi?”

Còn Thân Nghị thì một tay cầm sách một tay cầm táo vừa nhai vừa lắc đầu, “Ai nha, hoàn toàn không thể hiểu được. Con gái bây giờ sao dễ bị ăn hiếp quá vậy? Bạn trai ở sau lưng vụng trộm, bản thân thì đi tự sát? Không hợp lý a, bình thường không phải sẽ đi đánh người tình phụ bạc với con hồ ly tinh đó một trận sao!”

Mạc Phi cầm đĩa bánh ngọt mà hắn dày công chuẩn bị bước ra từ nhà bếp, nhắc nhở mọi người hãy nghỉ ngơi.

An Cách Nhĩ thì tựa trên ghế sofa gục lên gục xuống.

Oss cầm một miếng bánh, thuận tiện nhét cuốn sách vào tay Mạc Phi, “Cậu giờ không có gì làm, đọc một quyển đi.”

An Cách Nhĩ nhào tới lấy cuốn sách, xoay về phía Oss nói, “Không được dạy hư hắn!”

“Oa, An Cách Nhĩ, Mạc Phi lớn như vậy rồi, sao có thể dạy hư, cậu cũng đọc một quyển đi, cuốn này rất hợp với cậu!” Nói xong, hắn cầm một quyển phóng tới, tiêu đề của cuốn tiểu thuyết là . (Nhã: Chỉ tùy tiện viết, nếu có trùng tên cuốn nào thật thì cũng chỉ là trùng hợp ~)

An Cách Nhĩ neho mắt lại, cầm sách chui về ổ chăn trên sofa.

“Hô...”

Ba giờ sáng, Tôn Kỳ đã thành công tiêu hóa năm cuốn sách, cầm khăn giấy lau nước mắt, “Hảo ngược a!”

“Đọc xong rồi?” An Cách Nhĩ hỏi.

“Đúng vậy!” Tôn Kỳ cầm lên cuốn thứ sáu, “Tại sao tác giả phải viết tất cả đều chết hết, rất vô lương tâm.”

“Kể cho tôi nghe chút tình tiết đi.” An Cách Nhĩ bực chán, nửa ngủ nửa tỉnh nằm trong lòng Mạc Phi, hàm hồ nói chuyện với Tôn Kỳ.

“Nga...” Tôn Kỳ đại khái kể lại tình tiết cho An Cách Nhĩ nghe, vừa nói vừa khóc.

An Cách Nhĩ chú trọng chi tiết, nam diễn viên sau khi hoặc đã biết nữ diễn viên chịu khổ, biểu hiện của nam diễn viên có phải là vô cùng đau đớn, hối hận không thôi hay không.

“Đều gần giống giống vậy, loại này chẳng phân biệt được cái gì là ngược trọng điểm, cho nên phần lớn đều viết rất khoa trương!” Tôn Kỳ nhất nhất nói cho An Cách Nhĩ nghe.

Thân Nghị ngồi nghe bên cạnh, chờ Tôn Kỳ nói xong, lại nhìn An Cách Nhĩ... ngủ mất tiêu rồi.

Mạc Phi có chút xấu hổ cười cười với mọi người, cảm thấy An Cách Nhĩ không lễ phép, nhưng mà An Cách Nhĩ thật sự không thể thức đêm, vô luận là gì, Mạc Phi cũng sẽ tuyệt đối không đánh thức An Cách Nhĩ.

Mọi người đành phải vùi đầu vào đọc sách, Mạc Phi nằm trên ghế sofa, làm nệm cho An Cách Nhĩ.

Thẳng đến tám giờ sáng, mọi người đều đã giải quyết xong đồng sách cùng với đôi mắt gấu trúc, An Cách Nhĩ ngáp một cái, tỉnh lại.

“Ha... Đọc xong hết rồi?” An Cách Nhĩ dụi dụi mắt.

“Đúng vậy.” Mọi người uể oải đáp.

“Vậy đem tình tiết chính kể lại một lần cho tôi nghe đi.” An Cách Nhĩ vừa nghe, vừa nhìn bản vẽ của mấy chiếc nhẫn, dùng bút đỏ khoanh tròn vài cái.

Chờ mọi người kể xong, tất cả đều nghiêm mặt chờ An Cách Nhĩ phân tích vụ án, vạch trần hung thủ, không ngờ An Cách Nhĩ lại khoát tay, “Về nhà nghỉ ngơi đi.” Nói xong, trả lại bản vẽ cho Oss, “Phái người đi theo dõi, những người tới đặt những chiếc mà tôi đã khoanh tròn, bảo nhân viên nói là cần một ngày gia công, sau đó bám sát bọn họ. Từ camera cố gắng lấy được ảnh chụp của bọn họ, sau đó đi tra thân phận, rồi mau chóng mang tư liệu tới cho tôi.”

“Được!” Oss cầm lấy, sau đó nhắc nhở An Cách Nhĩ, “Còn... tiểu thuyết?”

“Hử? Anh còn muốn đọc?”

“Không, tôi đọc tới nỗi muốn ói chữ ra luôn rồi.” Oss lắc đầu giống như trống bỏi, “Ý tôi là, tại sao lại bảo chúng tôi đọc tiểu thuyết? Có thể chốt lọc ra manh mối gì không?”

An Cách Nhĩ nhẹ nhàng cười, ý bảo mọi người đừng gấp, “Sẽ dùng tới nhanh thôi.”

16. Chương 4-4: Kẻ Xấu

An Cách Nhĩ cũng không ở nhà chờ tin tức, mà muốn cùng Mạc Phi ra ngoài, “Chúng ta ra ngoài một lát đi?”

Mạc Phi tự nhiên sẽ gật đầu đồng ý, cùng An Cách Nhĩ ra ngoài, còn mang theo cả Ace.

“Chúng ta đi đâu?” Mạc Phi thấy An Cách Nhĩ bước không nhanh không chậm, liền hỏi, “Không có kế hoạch à?”

An Cách Nhĩ vươn tay, theo thói quen sờ sau cổ Mạc Phi, “Tôi rất ghét vụ án phải tính thời gian, càng chậm, nạn nhân càng có thể bị hại, vô hình tạo thành một áp lực rất lớn, tôi rất ghét áp lực.”

“Àn, phần lớn những vụ lúc lúc trước của chúng ta đều tìm được hung thủ rất nhanh, đây là lần đầu tiên đụng phải dạng này.” Mạc Phi cũng không thích ứng, “Oss nhất định đang rất khẩn trương, sợ sẽ phát hiện thi thể.”

An Cách Nhĩ khẽ cười, lắc đầu, “Chưa hẳn.”

“Hả?” Mạc Phi giật mình, “Ý em là Oss chưa hẳn sẽ lo lắng?”

“Nga, không phải.” An Cách Nhĩ ý bảo Mạc Phi hiểu sai rồi, “Ý tôi là, thời điểm dày vò nhất không phải lúc phát hiện thi thể.”

Mạc Phi liên tục gật đầu, “Nghĩa là, thời điểm dày vò nhất chính là khoảng thời gian này, chưa phát hiện ra thi thể nào?”

“Năm nay còn hơn nửa năm nữa mới hết, nếu vẫn không tìm thấy thi thể, vậy Oss chẳng phải sẽ lo lắng hết cả năm sao?” Ngờ ngác của An Cách Nhĩ pha chút đồng tình, “Oss đáng thương, mỗi ngày đều lo lắng, mà sự việc kéo dài càng lâu, hắn sẽ càng tự trách bản thân, cảm thấy sao mình lại vô dụng vậy, phát hiện thi thể trễ như vậy, nếu như có thể sớm hơn một ngày, chẳng phải sẽ sớm tìm được manh mối hơn sao, cũng có thể cứu được một mạng người.”

“An Cách Nhĩ.” Trong lòng Mạc Phi có chút buồn phiền, “Hung thủ này... có lo lắng như vậy không?”

An Cách Nhĩ chỉ cười không nói gì, hai người chậm rãi bước đi.

“Emma chừng nào thì về?” Mạc Phi đột nhiên đổi chủ đề.

“Hả? Ân, chắc là cuối tuần, theo thư của bà gửi tới thì xem ra bà gặp được một thân sĩ trên đường đi.” An Cách Nhĩ mỉm cười, “Lần này có thể đang đi chơi cùng bà.”

Mạc Phi cười rộ lên, “Emma có phải sẽ kết hôn cùng người đó không?”

“Sao anh lại nghĩ vậy?”

“Emma thoát nhìn rất cao hừng, không phải sao?” Mạc Phi hỏi, “Trong thư phần lớn đều nhắc tới người đó.”

“Tôi cảm thấy, ông ta không phải mẫu người của Emma.” An Cách Nhĩ khe khẽ thở dài.

Emma gần đây đang đi vòng quanh thế giới bằng du thuyền, cũng gần được một năm rồi, đại khái ba tháng trước, bà viết thư gửi về, bảo là khi tới đảo Fiji thì gặp nạn, có một thân sĩ, nghe nói là một nghệ sĩ đã tới cứu bà, còn rất chiều cổ bà, bây giờ hai người đang kết bạn cùng nhau đi du lịch, vô cùng vui vẻ. Nghệ sĩ kia tài hoa hơn người, hài hước dí dỏm, hai người xem ra rất tâm đầu ý hợp, vô cùng ăn nhịp.

“Emma đánh giá người đó rất cao.” Mạc Phi không rõ tại sao An Cách Nhĩ lại kết luận như vậy, “Anh còn tưởng hai người bọn họ sẽ phát triển tình cảm.”

“Mạc Phi, anh không phát hiện sao, trong thư Emma không hề nói chi tiết về ông ta.” An Cách Nhĩ lắc đầu, “Trong thư Emma chỉ nói về cảm giác của mình, tôi tìm không ra manh mối cụ thể về người đó.”

Mạc Phi khẽ nhún mày, “Cái này nghĩa là gì?”

“Có nghĩa là Emma không cho tôi cơ hội thám thính người kia.” An Cách Nhĩ cười.

“Đây không phải càng chứng minh Emma thích ông ấy sao, sợ người khác suy đoán điều tra bậy bạ, phá hỏng chuyện tốt?” Mạc Phi hỏi lại.

“Hoàn toàn ngược lại.” An Cách Nhĩ khoanh tay lại, “Nếu Emma thật sự cảm thấy người này tốt, muốn làm bạn đời của người đó, nhất định sẽ giới thiệu cho tôi đầu tiên. Emma rất yêu tôi, tương lai nếu phải ở cùng một người vĩnh viễn, nhất định phải là người tôi chấp nhận.”

“Trong tình yêu cuồng nhiệt sẽ không có khả năng thực tế như vậy đâu, An Cách Nhĩ.” Mạc Phi nhắc nhở.

“Hừ, có lẽ một đứa con gái 16, 17 tuổi sẽ như vậy, hơn 20 hoặc lớn hơn vào đêm xuống mới có thể như vậy... Nhưng mà, thân là một bà nội mang theo bên mình một đứa trẻ, loại xúc động nhất thời này sẽ không phát sinh.” An Cách Nhĩ tràn đầy tự tin, “Emma có thể đã phát hiện vấn đề của vị thân sĩ kia, nhưng đi du lịch cùng ông ấy rất vui vẻ, bởi vậy bà muốn tiếp tục giữ đoạn tình hữu nghị này, không muốn tiếp tục phát triển hơn.”

“Là vậy a.” Mạc Phi cảm thấy An Cách Nhĩ nói rất có lý, liền ngừng đề tài này lại, vươn tay nhẹ nhàng khoác lấy vai hắn, “Chúng ta đi đâu đây?”

An Cách Nhĩ ngẩng đầu, nhìn thấy hai người đã bước ra phố xá sầm uất.

Đứng tại chỗ suy nghĩ, “Tới nghĩa trang đi.”

“Hả?” Mạc Phi nghĩ tới hàng trăm chỗ, đều là nơi mà các cặp tình nhân hẹn hò, không hề nghĩ tới sẽ đi nghĩa trang.

Không chờ Mạc Phi phản bác, An Cách Nhĩ vươn tay bắt một chiếc taxi, hướng về khu nghĩa trang.

Lái xe nói rất nhiều, vừa lái vừa nói chuyện phiếm với An Cách Nhĩ, từ trị an cho tới kinh tế, rồi tới điện ảnh sau đó chuyển sang tin tức trên báo lá cải. An Cách Nhĩ cùng hắn nói giỡn, tâm trạng tựa hồ phi thường không tồi.

Mạc Phi nhẹ nhàng sờ cằm — An Cách Nhĩ có vấn đề!

Xe đậu trước cửa khu nghĩa trang, lúc này là giờ chiều, ánh mặt trời vô cùng sáng lạn. Trong nghĩa trang không có cây lớn che nắng, từng bia mộ xếp lớp rậm rạp trên một tòa núi nhỏ được mặt trời chiếu soi, lui bước âm trầm, chỉ để lại cho nhau loại tình cảm kính nể sinh mạng.

An Cách Nhĩ cùng Mạc Phi chậm rãi bước vào khu nghĩa trang vắng lặng.

Đang bước đi, An Cách Nhĩ đột nhiên dừng lại, nhìn về phía sườn núi ở xa xa.

Mạc Phi theo tầm mắt của hắn nhìn tới, chỉ thấy trước một bia mộ, có một nam sinh đang ngồi, còn rất trẻ, hắn là chưa tới hai mươi.

Hắn ngồi trước một bia mộ màu trắng, bên cạnh có một con chó nằm úp sấp, có vẻ là Husky cùng loại với Ace. Nhưng mà màu lông không phải xám trắng, mà là trắng vàng trộn lẫn, hình thể cũng nhỏ hơn Ace.

Con chó rất im lặng, nằm bên cạnh nam sinh.

Trên bia mộ được đặt một bó hoa Calla (Lan Ý), trong tay nam sinh cầm một sợi dây chuyền màu bạc, lẳng lặng xuất thần.

“An Cách Nhĩ!” Mạc Phi khẽ gọi một tiếng, làm cho An Cách Nhĩ phục hồi tinh thần.

“Đó là hung thủ sao?” Mạc Phi mở to mắt hỏi.

An Cách Nhĩ cũng bị Mạc Phi làm cho hoảng sợ, hắn khó hiểu hỏi, “Cái gì?”

Mạc Phi quan sát thần sắc của hắn, “Em bình thường đều như vậy, tự nhiên dẫn anh tới một chỗ, tùy tiện gặp một người ở ven đường không hề quen biết, sau đó bảo hắn là hung thủ, lần này không phải hả?”

An Cách Nhĩ buồn bực nhìn Mạc Phi, “Anh đừng có tả tôi như biến thái chứ.”

“Vậy người kia không phải hung thủ?” Mạc Phi hỏi.

An Cách Nhĩ bật cười, “Lúc người thứ nhất bị hại, hắn còn chưa tới 10 tuổi.”

“Đúng ha.” Mạc Phi gật gù đầu, khó hiểu hỏi, “Vậy em nhìn hắn làm gì?”

An Cách Nhĩ lại nhìn nam sinh trong chốc lát, “Anh có bất giác cảm thấy hắn nhìn rất ưu thương không?”

“An Cách Nhĩ, phần lớn những người tới đây đều sẽ mang bộ dáng ưu thương.” Mạc Phi bắt đầu nói, “Hắn thoạt nhìn rất buồn nhưng cũng bắt mắt đấy, có thể đã mất đi người quan trọng nhất.”

“Điện mạo của hắn không tồi, đúng không?” An Cách Nhĩ hỏi tiếp.

Mạc Phi há miệng, nam sinh kia đúng là nhìn không tồi, cao ráo sạch sẽ, nhưng mà khi An Cách Nhĩ hỏi đến, hắn vẫn cảm thấy không được tự nhiên, miễn cưỡng gật đầu.

“Rất nhiều người đều nói, đàn ông đẹp khi u buồn sẽ có lực sát thương rất lớn, bởi vì đàn ông đẹp bình thường đều gây cho người khác cảm giác ngạo mạn. Mà khi u buồn, sẽ có một vẻ đẹp cấm dục, cái loại yếu ớt này sẽ khiến cho người ta đồng tình sau đó biến thành tình yêu.” An Cách Nhĩ tự nhủ, nói, “Cho nên những người đàn ông vui cười hơn hẳn trong quán bar sẽ không kiếm được nhiều con mồi bằng đàn ông ngồi một mình uống rượu giải sầu.”

“An Cách Nhĩ.” Mạc Phi quay sang còn thật sự nói, “Em mà còn khen hắn thêm câu nào nữa, anh sẽ ghen đó.”

An Cách Nhĩ nheo mắt lại, nhìn Mạc Phi.

“Được rồi, anh ghen rồi.” Mạc Phi nói thật, “Rốt cuộc là em muốn nói cái gì?”

“Àn... Tôi muốn nhờ hần giúp một chuyện.” An Cách Nhĩ vươn tay, chỉ về nam sinh kia.

“Giúp đỡ?” Mạc Phi mờ mịt.

An Cách Nhĩ bước nhanh về phía đó.

“Này.” Mạc Phi ở phía sau nhỏ giọng gọi, đuổi theo muốn ngăn cản, “An Cách Nhĩ, có tốt không?”

“Có cái gì đâu?” An Cách Nhĩ nhún vai, “Con chó kia hình như là chó cái, cũng đẹp ghê, Ace hẳn là sẽ thích.” Vừa nói, vừa nhìn Ace phía sau.

Ace vẫn không nhanh không chậm theo sát hai người, An Cách Nhĩ lấy khuỷu tay huých nhẹ Mạc Phi, “Cái loại u buồn này của Ace, đẹp trai ghê nha! Anh có phát hiện không, mấy con chó cái Husky ở trên đường, khi nhìn thấy nó đều chảy nước miếng? Husky rất ít khi nào chọn loại hình u buồn, Ace là cao thủ nha.”

“Hất xì...” Ace hất hơi một cái, thấy An Cách Nhĩ cùng Mạc Phi liếc mắt nhìn mình kỳ lạ, nó vẫy vẫy đuôi.

Mạc Phi đỡ trán, “An Cách Nhĩ, em suy diễn quá rồi!”

...

“Xin chào.”

Bước tới bên cạnh nam sinh kia, An Cách Nhĩ lên tiếng chào hỏi.

Con chó nhỏ ở bên cạnh ngẩng đầu nhìn hai người, lực chú ý rất nhanh bị Ace cách đó không xa hấp dẫn.

Nam sinh khó hiểu, ngẩng đầu nhìn An Cách Nhĩ, “Anh chào tôi?”

“Àn.” An Cách Nhĩ ngồi xổm xuống, nhìn nhìn bìa mộ phía sau hần. Trên bìa mộ, có dán hình của một cô gái còn trẻ, tươi cười sáng lạn, chỉ tiếc đã qua đời.

“Bạn gái của cậu?” An Cách Nhĩ hỏi.

Mạc Phi xấu hổ đứng một bên, nam sinh kia phỏng chừng sẽ cho là An Cách Nhĩ có vấn đề.

“Àn.” Nam sinh gật đầu, cúi đầu không nói.

“Cô ấy mới mất?”

Nam sinh lại gật đầu, “Mất tháng trước.”

“Chết như thế nào?” An Cách Nhĩ hỏi tiếp.

Mạc Phi ở bên cạnh túm áo hần, ý bảo đừng hỏi nữa.

Nam sinh có chút ngoài ý muốn nhìn An Cách Nhĩ, nói, “Tự... tự sát.”

“Hai người cãi nhau hay vì lý do khác?” An Cách Nhĩ tiếp tục truy vấn không hề bắn khoả, “Cậu thoát nhìn có tâm tự.”

Nam sinh há miệng thở dốc, “Ách... Cô ấy...”

“Cậu chuẩn bị cầu hôn cô ấy, nhưng cô ấy lại tự sát, hai người vẫn luôn hạnh phúc, nhưng động cơ khiến cô ấy tự sát làm cho cậu không thể hiểu được, có đúng không?” An Cách Nhĩ hỏi.

Nam sinh há to miệng nhìn An Cách Nhĩ, “Sao... sao anh biết?”

An Cách Nhĩ chỉ chiếc nhẫn trong sợi dây chuyền mà nam sinh đang cầm, “Nhìn có vẻ rất mới, trên tay cậu không đeo nhẫn, chứng tỏ cậu vẫn chưa kết hôn. Nhìn kích cỡ của viên kim cương có thể thấy nó rất đáng giá, cỡ nhẫn là đeo ở ngón áp út... Ngoại trừ cầu hôn, nam sinh sẽ không bao giờ mua kiểu nhẫn này để tặng nữ sinh, nữ sinh trước khi được cầu hôn cũng sẽ không mua loại nhẫn này để đeo.”

“Anh là ai?” Nam sinh kinh ngạc nhìn An Cách Nhĩ.

“Ân.” An Cách Nhĩ đổi tư thế ngồi chồm hồm, hai tay đặt lên đầu gối, “Hai người quen nhau bao lâu rồi?”

“Ba năm.” Nam sinh thấp giọng nói.

“Ừm.” An Cách Nhĩ vươn tay chỉ nam sinh, “Bây giờ, cậu hãy nhớ lại khoảng thời gian ba năm đó, phải nghĩ cho cẩn thận!”

“Nghĩ cái gì?” Nam sinh khó hiểu, còn có chút sợ hãi, cảm thấy An Cách Nhĩ không giống người bình thường.

Mạc Phi ở bên cạnh đã sớm đoán ra nam sinh sẽ có phản ứng này, hy vọng lát nữa đừng có báo cảnh sát kiện An Cách Nhĩ quấy rối hấn.

“Ba năm trước, có phải có một người nói với cậu, cậu hợp với vẻ ngoài ưu thương hơn tươi cười, lúc u buồn cực kì mê người?” An Cách Nhĩ vừa hỏi xong, nam sinh liền đỏ mặt.

Mạc Phi xấu hổ đứng một bên, hành vi này của An Cách Nhĩ không biết gọi là đùa giỡn hay là tán tỉnh mới thích hợp?

Sau khi đỏ mặt, nam sinh đột nhiên run lên một chút, sau đó sắc mặt dần chuyển trắng, thật lâu sau mới trả lời, “Có!”

17. Chương 4-5: Suy Luận Không Logic

An Cách Nhĩ bảo nam sinh rằng nhớ lại dung mạo đặc trưng của người đã nói câu đó với hấn cùng địa điểm gặp mặt.

Nam sinh cẩn thận nhớ lại, hình như là ở một quán bar.

An Cách Nhĩ và Mạc Phi đưa hấn tới cảnh cục, bảo hấn dựa vào trí nhớ phác họa lại khuôn mặt người đó.

Mạc Phi rất nghi ngờ tại sao nam sinh này lại nhớ rõ ràng như vậy, An Cách Nhĩ cười cười, hỏi, “Người nọ từng theo dõi cậu, đúng không?”

“Ân!” Nam sinh gật đầu, “Nhưng mà tôi không để ý, cảm thấy tâm lý của bà ta có vấn đề, tôi lại sợ bạn gái nghi ngờ nên cũng không hỏi nhiều.”

Mạc Phi lúc này mới kịp phản ứng, người kia thì ra là nữ!

Căn cứ theo manh mối do nam sinh cung cấp, Thân Nghị bọn họ rất nhanh tìm được.

Người nọ mở một quán bar trong thành phố S, tên là Diêu Phượng Nghi, 45 tuổi, không chồng không con, vô cùng giàu có.

Thân Nghị xuất động cảnh lực, tới quán bar đó, tìm được một nữ sinh bị trói, còn có một nhóm người. Ngoại trừ Diêu Phượng Nghi, những người khác đều còn rất trẻ.

Mà mấy nam sinh bị bắt đều là học sinh trung học, chưa tới 18 tuổi, nữ sinh bị trói vừa mới được báo mất tích hôm trước. Trong quán bar còn tìm được thi thể của một cô gái trẻ.

Thân Nghị mang người tới biệt thự của Diêu Phượng Nghi, một tòa nhà xa hoa.

Trong biệt thự có hai người con gái, hỏi hai cô bị trói khi nào, họ chỉ chỉ chỉ ô ô, sau đó tìm được tư liệu, đúng là đã báo bị mất tích.

Mặt khác, cảnh sát tìm được một lượng lớn ảnh chụp cùng sổ ghi chép trong nhà Diêu Phượng Nghi. Một phần là ảnh chụp ba gia đình xảy ra thảm án, còn một phần là ảnh chụp của mấy nam sinh xinh đẹp.

Trong tấm hình, bộ dáng của bọn họ trông rất ưu thương, trong sổ ảnh chụp có một tấm là nam sinh cung cấp thông tin cho An Cách Nhĩ.

Nhân tang đều lấy được, đại án kéo dài 15 năm qua nhờ sự giúp đỡ của An Cách Nhĩ, cáo phá trong hai ngày.

Trong lúc nhất thời, tất cả phương tiện truyền thông đều nổ tung, tranh nhau đưa tin tức về hung thủ biến thái của vụ án này, nhưng người phát ngôn bên cảnh sát cũng không đưa ra nhiều lời giải thích. Bởi vì ngay cả Thân Nghị và Oss cũng chẳng hiểu tại sao, bọn họ không thể lý giải, An Cách Nhĩ sao lại làm được. Xác thực mà nói, không phải không thể lý giải mà là không thể tưởng tượng được.

Sau khi giải quyết xong xuôi, An Cách Nhĩ cùng Mạc Phi đi ăn món Pháp, ăn được một nửa thì hai người suy nghĩ có nên đi xem phim không, ai ngờ lại bị Thân Nghị và Oss kéo về cảnh cục.

Đối với chuyện này, An Cách Nhĩ vô cùng bất mãn, nhưng mà Mạc Phi cũng không phản đối, vì hắn đang ở trạng thái vô cùng tốt.

An Cách Nhĩ sờ sờ mũi, ngồi trong phòng khách, thấy Oss cùng vài nhân viên lo liệu vụ án lần này đang nhìn chăm chăm mình như hổ rình mồi, nháy mắt có cảm giác như bị thăm vắn, bất mãn cầm tách trà lên uống.

“An Cách Nhĩ, đại thần, tôi xin cậu, nói một chút quá trình cho tôi nghe đi được không?” Oss xum xoe bưng trà rót nước cho An Cách Nhĩ, Thân Nghị ngồi một bên chờ đợi.

An Cách Nhĩ đặt tách trà xuống, nhìn mọi người, “Muốn nghe cái gì?”

“Quá trình suy luận.” Thân Nghị nói thẳng, “Vụ án này vốn không có đầu mối, nhưng sau khi cậu xem vài cái đĩa, đọc vài phần tài liệu, xem tiểu thuyết cả đêm, lại tới một nghĩa trang tảo mộ, sau đó bắt được hung thủ, bằng cách nào?”

An Cách Nhĩ cười cười bất đắc dĩ, “Suy luận a.”

Mọi người đều lộ ra biểu tình quỷ dị, tựa hồ có chút nhớ nhung cảm giác được đánh người.

“Mọi người đều đã đọc cuốn sách kiểu suy luận vụ án về biến thái cuồng sát rồi chứ?” An Cách Nhĩ đột nhiên hỏi, “Chính là hệ liệt tang lễ, vấn đề về thịt máu linh tinh gì đó.”

“Đã xem!” Oss gật đầu, “Cuốn sách vô cùng biến thái.”

“... Chắc chắc...” An Cách Nhĩ vươn tay vuốt vạt áo, “Kỳ thật so với biến thái hay không biến thái đều không có liên quan, cuốn sách đó giống như một trò chơi về suy luận.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

“Mấu chốt chính là lối suy luận của mỗi người!” An Cách Nhĩ giải thích, “Mượn tang lễ nổi tiếng nhất làm ví dụ. Vấn đề là: Mẹ chết, hai chị em tham dự tang lễ, gặp một người họ hàng phương xa, người chị mới nhìn đã yêu, không lâu sau người em chết đi, hỏi, ai là hung thủ?”

Oss đã đọc cuốn này rồi, “Đáp án là người chị giết chết người em, chính vì để gặp lại người kia lần nữa.”

An Cách Nhĩ cười cười, “Àn, cuốn sách này thật ra không phải hỏi về mấy vấn đề biến thái, chỉ là suy luận không logic mà thôi.”

Mọi người mở to mắt, tâm nói suy luận cũng có thể không logic sao?!

“Đầu tiên, phân tích đáp án một chút. Người chị chỉ vì muốn gặp lại người đàn ông mình yêu mà giết em mình, việc này so với thực tế không hợp lý chút nào!”

“Đúng vậy, cho nên mới nói là biến thái!” Oss gật đầu.

“Biến thái cũng có nguyên tắc và logic!” An Cách Nhĩ nói, “Nói trắng ra, trên đời này chẳng sợ một ngàn, một vạn, một tỷ người chị đụng phải tình huống này, chỉ sợ chỉ có một người sẽ vì người mình thích mà giết em mình. Những người bình thường sẽ đi hỏi thăm người kia là ai, sau đó hẹn ra uống trà.”

Tất cả mọi người nhin cười, gật đầu, đúng vậy!

“Lại giống như những đáp án khác, cứ bạn gái rớt xuống hồ, quơ được một đồng bèo sẽ ném trở lại, không nghĩ tới lại là đầu bạn gái mình. Thời điểm đó, vô luận là ai, nắm được cái gì đều sẽ nhìn một cái rồi mới ném, tuyệt đối sẽ không đoán bậy là bèo. Đúng không?”

“Ý cậu là, những suy luận đó đều là vô căn cứ?” Oss hỏi.

“Không phải.” An Cách Nhĩ lắc đầu, “Ý tôi là, loại suy luận này so với phần lớn mọi người, đều là lời nói vô căn cứ, mà giữa một trăm vạn người, sẽ có một người không bình thường, có thể áp dụng được.”

“Thì sao?” Thân Nghị hỏi, “Liên quan gì tới vụ án của chúng ta?”

“Lúc trước tôi đã từng nói, vụ án này có rất nhiều điểm mâu thuẫn, có vẻ rất không logic.” An Cách Nhĩ cười cười, “Vì vậy chúng ta phải sử dụng phương pháp suy luận không logic, khái quát một chút về vụ án. Một nữ sinh mất tích, ba năm sau, thi thể của cô xuất hiện. Cảnh sát bắt được một hung thủ, không lâu sau, nữ sinh thứ hai mất tích, ba năm sau, thi thể của cô xuất hiện, cảnh sát lại bắt được hung thủ. Đồng dạng, nữ sinh thứ ba mất tích, ba năm sau, thi thể xuất hiện, cảnh sát vẫn bắt được hung thủ. Vậy ai mới là hung thủ thật sự?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, bỏ các chi tiết nói trọng điểm, thì đúng là vậy.

“Bởi vì thủ pháp của ba vụ án hoàn toàn giống nhau, cho nên chúng ta có thể lược bỏ một vài chi tiết.” An Cách Nhĩ tiếp tục nói, “Một nữ sinh mất tích, ba năm sau, thi thể của cô xuất hiện, hung thủ bị bắt. Hỏi, hung thủ thật sự là ai?”

“Vấn đề này, giống như bị thiếu cái gì đó.” Mạc Phi đột nhiên nói.

“Chính xác!” An Cách Nhĩ gật đầu, Mạc Phi thông minh bắt được trọng điểm, “Lấy tang lễ làm ví dụ. Mẹ chết, có vài người đàn ông đến tham dự — đây là tự sự. Người em chết, ai giết — đây là nghi vấn. Tham dự tang lễ có một người đàn ông rất tuấn tú — đây là miêu tả! Toàn bộ vấn đề chỉ có duy nhất một câu là miêu tả, cũng chính là nguyên nhân giết người. Mà trong đó xuất hiện một nhân vật không chết — Người chị, là hung thủ.”

Thân Nghị nghe xong gật đầu, “Vấn đề của chúng ta chính là, ba người con gái bị giết, hung thủ đã bắt được — đây là tự sự. Ai là hung thủ — đây là nghi vấn.”

“Nghi vấn và tự sự không sánh đôi, thiếu vài thứ!” Oss thật ra cũng hiểu được vấn đề.

“Không tồi.” An Cách Nhĩ gật đầu, “Đơn giản mà nói, phải là, ba người con gái bị giết, hung thủ bị bắt, người kia thấy gì hoặc đã xảy ra chuyện gì, có cảm giác gì, hung thủ đã bị bắt nhưng sao lại xuất hiện người thứ hai! Hỏi, hung thủ thật sự là ai?”

“Cho nên chúng ta phải biết nguyên nhân, cũng chính là động cơ giết người, người vẫn chưa xuất hiện, chính là hung thủ!” Tôn Kỳ vỗ tay một cái, “Chúng ta còn rất nhiều manh mối, có thể sàng lọc từng cái!”

An Cách Nhĩ cười gật đầu, “Đúng vậy.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, bắt đầu căn cứ theo danh sách lúc trước, tìm kiếm hung thủ thần bí.

“Người con gái bị bóp cổ chết, trên cổ có dấu vết bị quỷ hút máu cắn.” Oss liệt kê điều thứ nhất.

“Ân.” An Cách Nhĩ gật đầu, “Bị bóp cổ chết thuyết minh cho việc gì?”

“Hung thủ ít nhất không phải người già yếu.” Thân Nghị trả lời, “Hung thủ rất hung tàn, hoặc là không chỉ có một người.”

An Cách Nhĩ gật đầu, “Điều thứ hai là quỷ hút máu,”

Tất cả mọi người cúi đầu suy nghĩ.

Mạc Phi thấy An Cách Nhĩ đang nhìn mình, hần bỗng nhiên nhớ tới những lời lúc trước bản thân nói với An Cách Nhĩ, lần đầu tiên nhìn thấy đối phương hần đã nghĩ người kia là quỷ hút máu, trả lời, “Gầy, mặc đồ đen, lạnh lùng, xinh đẹp.”

Tất cả mọi người gật đầu, Tôn Kỳ bổ sung, “Quý hút máu à, phần lớn đều có điểm chung, xinh đẹp, đa cảm, nguy hiểm, thích máu, trường sinh bất lão.”

Oss đem những điểm giống nhau viết lại.

An Cách Nhĩ nói, “Chúng ta tiếp tục, những manh mối tiếp theo.”

“Ân, lúc mất tích là vào ngày sinh nhật mười sáu tuổi, trước ngày sinh nhật tuổi hai mươi thì thi thể xuất hiện ở địa điểm mất tích.” Oss nói, “Mười sáu đến mười chín tuổi, thuyết minh cho cái gì?”

“Mười sáu đến mười chín tuổi là khoảng thời gian vàng kim của tuổi trẻ!” An Cách Nhĩ nói, “Nhưng tại sao lại tới mười chín tuổi thì dừng lại? Mười chín với hai mươi rốt cuộc có điểm gì khác nhau?”

“Có thể bởi vì đối phương rất để ý tới tuổi tác hay không?” Mạc Phi hỏi.

“Còn gì nữa?” An Cách Nhĩ nhắc nhở, “Mười ba đến mười sáu tuổi, mười sáu tới mười chín tuổi, ba năm so với hai mươi tới hai mươi ba, cũng là ba năm, có cái gì khác nhau?”

“Đi học!” Thân Nghị đột nhiên vỗ đầu, “Mười sáu tới mười chín tuổi vẫn còn học trung học, nhưng hai mươi tới hai mươi ba tuổi, có thể đã ra ngoài học đại học!”

“Nhưng mà họ bị nhốt, không thể đi học!” Oss khó hiểu.

“Cho nên mới nói, nguyên nhân không phải trên người bọn họ, mà là ở người khác.”

“Người nhốt bọn họ?” Oss nghĩ tới Diêu Phượng Nghi, lại cảm thấy không thông, Diêu Phượng Nghi không cần đi học!

“Manh mối này mọi người tạm thời bỏ qua, chúng ta phân tích cái khác.” An Cách Nhĩ cắt ngang suy nghĩ của mọi người, để bọn họ tiếp tục phân tích vụ án.

“Kế tiếp là nhẫn.” Oss nói, “Lấy danh nghĩa là nhân danh tình yêu để đặt nhẫn!”

An Cách Nhĩ gật đầu, “Nhẫn làm bằng bạch kim, bạch kim thiên về phú quý thì không bằng vàng, thanh khiết vĩnh hằng thì không bằng kim cương, nó nằm giữa hai thứ này.”

Tất cả mọi người cảm thấy đúng là vậy — nhưng mà nó có nghĩa là gì? Kinh tế bình thường lại hướng tới thanh khiết vĩnh hằng? Không hợp lý a, Diêu Phượng Nghi là người vô cùng giàu có!

“Hoa hồng, nguyệt quế, trăng sao... Đại biểu cho cái gì?” An Cách Nhĩ hỏi tiếp.

“A!” Tôn Kỳ đối với phương diện này có chút tinh thông hơn, “Hoa hồng đại diện cho tình yêu, nguyệt quế đại diện cho sự ca ngợi, trăng sao đại biểu cho sự độc nhất vô nhị hoặc ái mộ!”

An Cách Nhĩ tán thưởng gật đầu, “Còn L.V.K là gì?”

Mọi người khó xử, đây là chỗ mà không ai nghĩ ra, “Yêu một người nào có chữ K?”

“Hầu hết sẽ đoán như vậy, chủ yếu bởi vì chữ được khắc trong chiếc nhẫn tượng trưng cho tình yêu, người đặt nhẫn lại lấy danh nghĩa là ‘Nhân danh tình yêu’, cho nên chúng ta bị ấn tượng ban đầu nhận định đây là vì tình yêu.” An Cách Nhĩ lắc đầu, “Mà nếu như những chữ này được khắc vào là vì nguyên nhân khác thì sao?”

Tất cả mọi người nhú mày — Đúng là vậy!

“Cho nên.” An Cách Nhĩ mỉm cười, “Tôi càng thiên về hướng khác, đây là một kí hiệu.”

“Kí hiệu?”

“Rõ ràng là giống nhau!” An Cách Nhĩ đáp, “Nói cho cảnh sát hoặc mọi người biết, vụ án giết người liên hoàn này là do một người tạo ra.”

“Đúng vậy.” Thân Nghị tỏ vẻ đồng ý, “Hung thủ giết nữ sinh kia có thể hủy thi diệt tích luôn, bởi vì cách nhiều năm, sẽ rất dễ làm sạch sẽ, không bị ai phát hiện. Nhưng hung thủ lại cố tình chọn thủ pháp đó, hơn nữa còn sử dụng phương thức luân hồi. Quả thật giống như mọi người đã nói, vụ án này do một người gây nên, mà lý do giết người chính là — Nhân danh tình yêu!”

An Cách Nhĩ gật đầu tán thưởng, “Phân tích của chúng ta rất thuận lợi, cho nên, tiếp tục cố gắng nào!”

18. Chương 4-6: Người Minh Yêu Nhất

Phân tích vẫn tiếp tục.

Oss chỉ ra, “Dung mạo của bọn họ đều gần giống nhau, đều bắt được hung thủ, hung thủ ngoan ngoãn nhận tội, nhưng mà không lâu sau lại chết.”

“Dung mạo của bọn họ không phải gần giống nhau, mà là đều đặc biệt thu hút, diện mạo tiêu chuẩn của một mỹ nữ thanh thuần.” An Cách Nhĩ tổng kết một chút.

“Đúng là loại mỹ nữ nhu thuận.” Tôn Kỳ cầm tấm hình lên xem xét một chút, “Vô luận là ở thời đại nào, họ đều sẽ là người được chọn người yêu giữa một rừng nam nhân theo đuổi.”

“Nói cách khác, đối phương không chọn đại một người nào đó, mà là cố ý tìm người xinh đẹp?” Oss nhíu mày.

“Nếu một người không giết người, tại sao lại nhận tội?” An Cách Nhĩ hỏi.

“Bình thường là xài người gánh tội thay.” Oss đoán.

“Hoặc là nhất thời hồ đồ.” Thân Nghị bổ sung.

“Hồ đồ?” Mạc Phi lần đầu tiên nghe nói còn có dạng hồ đồ nhận mình giết người.

“Có rất nhiều tình huống như vậy.” Oss cũng gật đầu, “Nói ví dụ như có người uống quá chén, lúc tỉnh lại thấy trong tay cầm hung khí, lại có động cơ giết người cũng không có nhân chứng mục kích, vì thế trở thành bị kịch.”

“Nếu nói như thế thì cũng đúng...” Mạc Phi gật đầu.

“Trong tình huống nào, sẽ làm một người đàn ông sinh ra xúc động muốn giết phụ nữ?” An Cách Nhĩ nói tiếp.

“Vì chuyện bị tổn thương linh tinh đi?” Tất cả mọi người cảm thấy, ngoại trừ tiền, lý do để nam giết nữ chỉ có nguyên nhân này là chủ yếu.

Oss đành phải thúc giục hẳn, “An Cách Nhĩ, cậu nói nhanh đi, tại sao khi đến nghĩa trang sẽ phát hiện manh mối?”

“Giết người đều có lý do! Vô luận là bao nhiêu tuổi! Bởi vì giết người chính là việc khó khăn nhất!” An Cách Nhĩ giải thích cho mọi người, “Vụ án giết người liên hoàn này kỳ thật rất dễ phá, bởi vì trong đó, đều đã có động cơ chung!”

“Động cơ lần này là gì?” Tất cả mọi người ở đây cân nhắc, “Giết một nữ sinh trung học, để nam sinh chịu tội thay, giả trang thành quỷ hút máu, chế tạo thành án mưu sát liên hoàn, khiêu chiến cảnh sát à?”

“Không phải hung thủ nào cũng muốn khiêu chiến cảnh sát.” An Cách Nhĩ cười cười, “Thật ra chỉ cần phân tích theo hướng đơn giản. Khi một cô gái chết đi, đầu tiên sẽ làm mọi người tiếc hận, thứ hai là gia đình đau lòng. Tình nhân chết đi, chính là sẽ làm cho một người khác thống khổ.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, “Mục đích giết người chính là làm cho người còn lại thương tâm!”

“Lúc mọi người học trung học đều đã từng có người yêu đi?” An Cách Nhĩ hỏi tiếp, “Có thể nói cho tôi biết, lúc học sinh nói lời yêu đương, lúc sinh viên nói lời yêu đương và lúc người xã hội nói lời yêu đương, có cái gì khác nhau?”

Mọi người trước nhìn Mạc Phi nhỏ tuổi nhất, Mạc Phi xấu hổ lắc lắc đầu, lúc trung học đều không có cơ hội quen ai, nếu như không đánh nhau thì cũng đi làm công.

“A!” Tôn Kỳ đột nhiên giơ tay, “Tôi biết!”

An Cách Nhĩ gật đầu ý bảo cô nói đi.

“Khi học trung học, người nhận được nhiều lời tỏ tình nhất hẳn là hoa khôi của trường!” Tôn Kỳ cười hì hì, “Đại học thông thường cũng vậy, nhưng bây giờ sinh viên thích ra ngoài tìm người yêu hơn. Nhân viên công chức lại càng không, mỹ nữ phần lớn nếu không cặp với nhà giàu thì cũng đã có chồng, không thể yêu cầu dung mạo.”

Tất cả mọi người gật đầu, đúng là như vậy.

“Xin nhớ kỹ, những điều trên chỉ là phỏng đoán.” An Cách Nhĩ bắt đầu tổng kết, “Vấn đề cuối cùng, hạng người gì, sau khi giết người lại tạo hiện trường thành quỷ hút máu? Cái này tuyệt đối là phương pháp che dấu muốn đẩy càng lộ. Cảnh sát cho dù ngốc cỡ nào cũng không dám kết án như vậy, bởi vì nếu để cho công chúng biết, bọn họ sẽ cười vào mặt cảnh sát!”

“Cái này đúng là cần chút tưởng tượng.” Oss cũng nhìn ra được điểm khả nghi.

“Chỉ có một lời giải thích, hung thủ rất hiểu quỷ hút máu, sùng bái quỷ hút máu?” An Cách Nhĩ cười, “Trở lại vấn đề lúc nãy, quỷ hút máu làm mọi người nghĩ tới điều gì?”

“Xinh đẹp, u buồn, khát máu...” Mạc Phi đem những nội dung chủ yếu thuật lại một lần.

“Hung thủ đối với loại khí chất này tương đối mê luyến, trong cuộc sống, dạng nam nhân nào sẽ có loại khí chất này?” An Cách Nhĩ hỏi mọi người.

“Nga!” Thân Nghị bỗng nhiên hiểu ra, trầm giọng nói, “Bị tổn thương, điên cuồng, ưu thương.”

An Cách Nhĩ mỉm cười, “Vậy chúng ta có thể gom những manh mối lại, cho ra một suy luận không hợp logic — Người con gái chết, ba năm sau xuất hiện thi thể, nam sinh thừa nhận đã giết họ, hơn nữa còn thương tâm chết trong lao ngục. Người thần bí xuất hiện, bà mê luyến khí chất u buồn của nam nhân. Sau đó không lâu, lại có án giết người phát sinh. Xin hỏi, ai là hung thủ thật sự? Tại sao lại giết người?”

“Người thần bí kia!” Tất cả cảnh viên đều đã hiểu ra, “Giết người chỉ vì muốn xem biểu tình ưu thương trên mặt người tình của bọn họ!”

An Cách Nhĩ vừa lòng gật đầu, “Chính xác!”

“Nhưng mà An Cách Nhĩ, suy luận này mang tính ngẫu nhiên, có thể toàn thể giới chỉ có một người như vậy.” Thân Nghị nhắc nhở.

“Vậy thì được rồi, đây là suy luận không logic, trên đời này cũng chỉ có một người phạm tội.” An Cách Nhĩ nhún vai, “Cho nên tôi phải tới một nơi tìm kiếm nam nhân ưu thương chân chính, thử vận may.”

“Nghĩa trang?” Tất cả mọi người dở khóc dở cười, thì ra An Cách Nhĩ tới nghĩa trang để thử vận may.

An Cách Nhĩ cười khê, “Khi tôi gặp phải nam sinh đó, tôi đã nghĩ, nếu tôi là biển thái, nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này. Mặt khác, bà ta cố gắng chế tạo vụ án giả tưởng mưu sát liên hoàn, thật sự vô cùng phản logic.”

“Không tồi!” Thân Nghị đã hiểu đầy đủ ý muốn nói của An Cách Nhĩ, “Nếu không muốn khiêu chiến cảnh sát, sát thủ giết người liên hoàn bình thường đều làm nó trở nên không đoán được. Bà ta thì khác, còn đem vụ án phân định thời kì cố định, sự che dấu của bà ta đã biến thành hành vi phạm tội ở một phía khác! Ba người bị giết là che dấu, án giết người liên hoàn chân chính, chính là những việc bà ta làm ở sau lưng!”

An Cách Nhĩ vừa lòng gật đầu, “Vận khí của tôi tốt lắm, vốn tưởng rằng phải hỏi rất nhiều nam sinh mới tìm được manh mối, không nghĩ tới một kích đã tìm ra.”

Mọi người nghe đến đó không nhịn được miệng hơi rút, “Cái dạng tâm tư biến thái gì mới có thể hiểu được tâm tư biến thái?!”

Thân Nghị nhìn An Cách Nhĩ, thở dài, “An Cách Nhĩ, theo một góc độ nào đó, cậu tương đối nguy hiểm a.”

An Cách Nhĩ nhắc mi, ý bảo nhiệm vụ của mình đã hoàn thành!

Sau đó, Thân Nghị và Oss cùng vào thăm vấn Diêu Phượng Nghi.

Diêu Phượng Nghi có một gia tài kếch sù, vẫn luôn mê luyện quỷ hút máu, xác thực mà nói bà ta mê luyện nam nhân có khí chất u buồn. Hơn nữa còn si mê một vài tiểu thuyết bi thảm, nam sinh vì nữ sinh đau lòng muốn chết, cây cầu giữa sống chết bị đoạn đi, vì thế bà ta đã nghĩ, có phải trong cuộc sống cũng như vậy không?

Sau khi nghĩ điều này, bà ta bắt đầu quan sát các cặp tình nhân ân ái, học sinh trung học làm cho bà ta rất vừa lòng. Diêu Phượng Nghi giết chết người con gái, sau đó tận tình thưởng thức nét thương tâm trên mặt người bạn trai.

Nhưng mà hành vi này không thể kéo dài, bà sợ sẽ làm cảnh sát chú ý, vì thế bà nảy ra kế hoạch mới.

Bà nhắm vài nữ sinh xinh đẹp, dùng thủ đoạn ti tiện khổng lồ, làm những chuyện phải để trường học đuổi đi, bị cha mẹ phỉ nhổ, bà ghi hình lại khổng lồ hành vi của các nữ sinh.

Diêu Phượng Nghi ra điều kiện với bọn họ, chỉ cần thời gian ba năm! Ba năm sau bà sẽ trả tự do cho bọn họ, hơn nữa còn cho bọn họ một số tiền lớn. Mà việc các nữ sinh phải làm trong ba năm, chính là nói lời yêu đương với nam sinh xinh đẹp! Không ngừng làm trái tim bọn họ bị tổn thương, để Diêu Phượng Nghi có thể hưởng thụ thị giác.

Dưới áp lực vừa đâm vừa xoa, các nữ sinh cũng bị khuất phục. Trong ảo tưởng tình yêu oanh oanh liệt liệt cùng cuộc sống xa hoa, các nữ sinh dần bị trầm luân, trầm mê của bọn họ cũng đã giúp Diêu Phượng Nghi có được không ít ‘chiến lợi phẩm’.

Nhưng mà tới năm thứ ba, có nam sinh muốn kết hôn, có nam sinh muốn đi học... Bình thường, ba năm là đoạn thời gian tốt nhất của một cuộc tình!

Nhắc là do Diêu Phượng Nghi phái người đi đặt, kí hiệu L.V.K cũng là manh mối bà cố ý chế tạo dẫn dắt cảnh sát rời lực chú ý.

Bà để các cặp tình nhân, hai người cùng nhau dự buổi tiệc sinh nhật, sau đó hạ dược trong rượu. Trong lúc hai người hôn mê, bà bóp chết nữ sinh, tạo thành hiện trường quỷ hút máu.

Nam sinh bị giả họa thành hung thủ giết người, bởi vì đã qua 18 tuổi, cho nên hồ đồ bị tống vào tù. Nhưng người chết chính là người mà bọn họ yêu nhất, còn là tự tay mình giết, vì thế sự bi thương cùng cực đã làm bọn họ sụp đổ, cũng làm cho Diêu Phượng Nghi vô cùng mỹ mãn, được thưởng thức thị giác thịnh yến cuối cùng.

Bọn họ chết trong ngục, vì Diêu Phượng Nghi đã mua chuộc được một người canh gác, đưa thuốc cho hắn hạ độc bọn họ. Bởi vì lượng thuốc rất nhỏ, hơn nữa còn là loại khiến cho biến đổi bệnh lý, trong ngục giam cũng không phát hiện.

Dù sao, phạm tội giết người không phải chung thân thì cũng hai mươi năm tù giam, đâu ai quan tâm người đó có chết vì bệnh hay không.

Ngoài ba vụ sát liên hoàn này, Diêu Phượng Nghi kỳ thật đã dùng rất nhiều phương pháp thông minh để giết rất nhiều người, kể cả cô bạn gái của chàng nam sinh đã cung cấp manh mối cho An Cách Nhĩ. Bà vẫn trốn ở một nơi gần đó, theo dõi nam sinh này, trước khi bọn họ kết hôn, thời điểm hạnh phúc nhất, bà sẽ giáng một đòn chí mạng, kéo bọn họ từ thiên đường xuống địa ngục.

Vì thế, Mạc Phi lúc nào cũng nghĩ, tà ác cực hạn là cái gì? Biến thống khổ lớn nhất của người khác thành khoái hoạt lớn nhất đời mình, cái này có thể chính là tà ác cực hạn.

Ngày đó phát hiện một nam sinh trong nhà Diêu Phượng Nghi, là người cầm đầu câu lạc bộ thích quỷ hút máu. Bắt đầu từ phần ‘sự nghiệp’ này, hắn trở nên dần dần kiêu ngạo, Diêu Phượng Nghi đã già, bà cần một môn đồ thuộc về riêng mình, để tiếp tục kéo dài vụ án biến thái.

Không lâu sau, tòa án phán Diêu Phượng Nghi tội tử hình, những tông phạm khác cũng nhận tội chung thân.

Vụ án của Diêu Phượng Nghi cùng quá trình phạm tội, còn bị báo chí chia thành từng kì để đăng. Mọi người khó có thể lý giải một người phụ nữ thông minh lại thành công như vậy, tại sao lại làm ra loại chuyện không thể tưởng tượng này.

Đồng thời, mọi người cũng bắt đầu tỉnh lại — Mỗi người đều có một người mà mình yêu nhất, nếu như mất đi, sẽ vô cùng đau đớn. Có thể thấy, bản thân phải bảo vệ người mình yêu, cho họ thật nhiều tình yêu, vì vậy một khi họ mất đi, bản thân cũng sẽ không hối tiếc.

An Cách Nhĩ nhìn tờ báo, chặc chặc tán thưởng, “Phóng viên gần đây viết tốt ghê, phỏng chừng cũng đã đọc không ít tiểu thuyết tình yêu.”

“Lại nói.” Mạc Phi bưng đĩa điểm tâm tới bên cạnh hắt ngồi xuống, “Rốt cuộc em bảo bọn Oss đọc tiểu thuyết để làm gì?”

An Cách Nhĩ mỉm cười, “Anh có nhận thấy không, Thân Nghi vẫn còn độc thân, Oss thì không dám thổ lộ với Tôn Kỳ, Tôn Kỳ một lòng lo cho sự nghiệp không quan tâm tới chuyện tình yêu, Cửu Dật thì cũng chưa có ai, hai anh em Hạ Tề với Hạ Phàm cũng chưa kết hôn, mà ngay cả Eliza cũng không tìm một con sóc bay khác tới làm chồng. Cuộc sống của bọn họ không thú vị, cần một chút ảo tưởng về tình yêu để kích thích.”

Mạc Phi há hốc, thật lâu sau mới nói, “An Cách Nhĩ, vậy sao em không cho anh đọc?”

“Anh muốn đọc mấy thứ đó?” An Cách Nhĩ nhấc mi, vươn tay túm áo Mạc Phi, “Anh chỉ cần nhìn tôi là đủ rồi, cho dù có ảo tưởng cũng phải ảo tưởng về tôi!”

Mạc Phi ngơ ngác nhìn hắt, chậm rãi tiếp cận, ngay tại thời điểm cách nhau vài cm, Ace nằm trên sô pha đã quay đi nhìn chỗ khác, chợt nghe ngoài cửa có tiếng ho khan.

Hai người đồng thời xoay đầu nhìn, trên mặt Mạc Phi và An Cách Nhĩ đều thể hiện sự mất hứng, chỉ thấy ngoài cửa là Thân Nghi, Oss bùm miệng phía sau cùng Cửu Dật, còn có Eliza ngồi trên đầu vai Cửu Dật đang ngượng ngùng che mặt.

“An Cách Nhĩ.” Thân Nghi bước tới đưa một phong thư, “Đây là phí giúp phá án của cậu, nói thật, nếu như không có cậu giúp, tôi nghĩ án này vĩnh viễn cũng không phá được.”

An Cách Nhĩ cười cười, vươn tay vuốt lông Ace.

Mạc Phi đi pha trà.

Lúc này, Ace đột nhiên ngẩng đầu, sủa một tiếng, nhảy xuống sô pha, lao ra ngoài, dùng sức vẫy đuôi, còn liên tục sủa mấy tiếng.

Mọi người khó hiểu nhìn ra ngoài, chỉ nghe thấy một giọng nói quen thuộc, “An Cách Nhĩ, cháu yêu!”

An Cách Nhĩ sững sốt, Mạc Phi bưng ấm trà ra.

“Emma!” An Cách Nhĩ cao hứng hô lên, chạy ra ngoài ôm lấy Emma.

Trong phòng ngoại trừ Thân Nghi, mọi người đều biết tới Emma, biết bà đi du lịch vòng quanh thế giới, tất cả đều đứng dậy vấn an.

Thân Nghi đứng yên tại chỗ, hỏi Oss bên cạnh, “Bà ấy là ai?”

“Nga, bà nội của An Cách Nhĩ.”

“Bà nội?” Thân Nghi há hốc tựa hồ rất khó chấp nhận, “Tôi còn tưởng là mẹ, thoát nhìn rất trẻ a...”

“Cũng đúng thôi, lúc còn trẻ nghe nói bà ấy là một mỹ nữ.”

“Không được võ lễ, Oss!” Thân Nghi còn thật sự nhìn chăm chăm Emma, lầm bầm, “Bây giờ vẫn là một mỹ nữ.”

Mạc Phi ở bên cạnh rót trà, sau khi nghe thấy thì mỉm cười, nhìn Eliza trên bàn đang nghiêng đầu nhìn Thân Nghi “Xuyt” một tiếng — Xem ra tiểu thuyết tình yêu có tác dụng rồi.

19. Chương 5-1: Vụ Án Thứ 5: Án Mưu Sát Hư Cầu : Định Nghĩa Của Trung Thành

“Đúng vậy, đúng vậy!” Tôn Kỳ cầm điện thoại không ngừng gật đầu, “Đúng là hơi quá đáng rồi!”

Vừa trò chuyện điện thoại, cô vừa lè lưỡi với Thân Nghị và Oss đang cầm tờ báo giả bộ đọc, bộ dáng bất đắc dĩ.

Thân Nghị cùng Oss liếc mắt nhìn nhau, có chút khó hiểu.

Từ sáng tới giờ Tôn Kỳ vẫn luôn cầm điện thoại, tán gẫu, hình như đang nghe một người phụ nữ khóc lóc kể lể.

Lúc đầu Tôn Kỳ còn an ủi, nói cái gì mà “Đàn ông đều vậy...”

Sau đó lại biến thành, “Hay là ly hôn đi hoặc là ra ở riêng thử một thời gian?”

Cuối cùng chỉ còn có người kia nói, Tôn Kỳ chỉ có thể “Đúng, phải” cho có lệ, để cho đối phương kể lể.

Rốt cuộc, tới giờ ăn cơm, Tôn Kỳ khuyên người kia đừng khóc nữa, đi ăn gì đó đi không thôi lại không giữ được sức khỏe, cuối cùng cúp điện thoại.

“Hô...” Thở phào một hơi, cầm lấy hộp cơm Oss đưa tới, Tôn Kỳ lắc đầu, “Nói xong cũng đói sắp chết luôn.”

“Sao vậy?” Thân Nghị đã lớn tuổi nhưng vẫn còn rất nhiều chuyện, “Chị em gái thất tình hả?”

“Gi mà chị em gái, là dì của tôi!” Tôn Kỳ lắc đầu, “Thiệt muốn đi chết.”

“Dì?” Oss cùng Thân Nghị hai mắt nhìn nhau, trăm miệng một lời, “Dì cô làm sao?”

Tôn Kỳ nghĩ nghĩ, nói, “Nói đơn giản một chút, chính là chồng của dì tôi, cũng là dượng của tôi, ổng lên mạng yêu đương bấy bọ.”

“Hả?” Oss cùng Thân Nghị cảm thấy rất buồn cười, “Dượng của cô bao nhiêu tuổi?”

“Nga, sắp 60 rồi, con của ổng cũng chính là chị họ của tôi, lớn hơn tôi ba tuổi.” Tôn Kỳ gấp miếng trứng lên cắn một miếng, bĩu môi, “Cơm ở tiệm này dở hơn cơm Mạc Phi nấu.”

“Nói tới Mạc Phi.” Oss lấy điện thoại ra, “An Cách Nhĩ gửi tin nhắn tới, tối nay mời chúng ta tới ăn cơm, là Emma với Mạc Phi cùng xuống bếp làm món Pháp, Mạc Phi chuẩn bị nhiều lắm, siêu cấp xa hoa.”

“Oa!” Tôn Kỳ vỗ tay, “Tốt quá!”

Thân Nghị mở to cặp mắt, chỉ chỉ mình, “Tôi cũng có phần?”

“Àn.” Oss gật đầu, “Trong tin nhắn An Cách Nhĩ có nói, hần giới thiệu với Emma chú là chỗ dựa vững chắc của tôi. Mặt khác, hần nhìn ra chú để ý tới Emma, cho nên muốn tác hợp cho hai người, bởi vì chú so với cái vị thân sĩ mà Emma dẫn về đều xuất sắc hơn ở mọi mặt, cho nên nói chú tối nay ăn mặc đẹp một tí. Đúng rồi, hần còn nói, Emma thích nam sĩ mặc tây trang màu đen có cổ hình trái tim, điều kiện của chú so về mọi mặt đều thích hợp, đặc biệt là đầu bạc, thoát nhìn cực kì xứng với Emma. Cuối tin còn một ps — Emma chắc chắn sẽ thích chú.”

“Khụ khụ...” Thân Nghị bị một tràng dài làm ho khan, mặt đỏ tai hồng chụp điện thoại Oss tự xem tin nhắn.

Tôn Kỳ ở một bên hí hóp mắt, “Nga! Đội trưởng, Emma thật sự rất được á! Còn rất có khí chất, lúc trẻ đảm bảo là một mỹ nữ siêu cấp vô địch. Khó trách tại sao An Cách Nhĩ lại đẹp vậy, ra là do di truyền.”

Thân Nghị xấu hổ trả điện thoại lại cho Oss, hỏi Tôn Kỳ, “Nói tiếp chuyện của dượng cô đi, hần với dì cô phải ly hôn?”

“Không có.” Tôn Kỳ lắc đầu, “Tôi cảm thấy ở phương diện này mỗi người có một quan niệm, nhưng mà cũng phản ánh thói hư tật xấu của đàn ông!” Nói xong, có chút bất mãn nhìn hai người.

Khóe miệng Oss với Thân Nghị khê rút, “Đàn ông có tật xấu, phụ nữ cũng vậy thôi...”

“Xì.” Tôn Kỳ lắc đầu, “Ngoại trừ tộc Ma Toa (*), thế giới tới tận bây giờ vẫn là xã hội nam quyền, kì thị đã tồn tại từ lâu, về phương diện hôn nhân cũng vậy. Nói ví dụ như, phụ nữ ăn chơi đàng điếm sẽ bị gọi là ‘lẳng lơ, không biết kiềm chế’, đàn ông ăn chơi đàng điếm thì nói là ‘là đàn ông ai chả vậy’, phụ nữ ngoại tình thì bị gọi là ‘hồng hạnh xuất tường, không tuân nữ tắc’, đàn ông ngoại tình thì nói là ‘đàn ông nhất thời xúc động chẳng sao’, vô cùng qua loa tắc trách.”

(*) Tộc Ma Toa: Là một dân tộc thiểu số sống ở Vân Nam và Tứ Xuyên, giáp biên giới Tây Tạng. Có dân số khoảng 40,000 người. Sống theo chế độ mẫu hệ. [Wiki]

Oss cùng Thân Nghị nhún vai, cái này đã thuộc về phạm trù xã hội rồi.

“Vậy tình huống của dì với dưỡng cô là, dưỡng của cô ngoại tình?” Oss hỏi.

“Một năm trước, dưỡng kết giao với một người trên mạng, gọi là ‘Mỹ nữ XX’, hai người tán gẫu rất nhiệt tình. Lúc đầu dì không phát hiện, nhưng sau đó dần dần mới thấy không bình thường. Mỗi ngày trừ thời gian đi làm, dưỡng đều lên mạng nói chuyện với ‘Mỹ nữ XX’, nói đến mười một hai giờ đêm. Dì còn tìm được hình của ‘Mỹ nữ XX’ trong máy tính. Chắc cũng cỡ 40 tuổi mà có vẻ đã kết hôn.” Tôn Kỳ lắc đầu, “Đàn bà phụ nữ bình thường chắc chắn sẽ cãi hai ba câu, đúng không?”

Oss cùng Thân Nghị liếc mắt nhìn nhau một cái, chắc chắn sẽ cãi nhau!

“Tóm lại tình huống bây giờ là, một ngày dưỡng không nói tới 10 câu với dì, thế mà lại cùng ‘Mỹ nữ XX’ kia tán gẫu tới 12h đêm. Dì nói với dưỡng, thế là hai người cãi nhau.” Tôn Kỳ khái quát lại tình huống cho hai người, “Quan điểm của dì là, dưỡng phản bội dì, thuộc loại ngoại tình. Quan điểm của dưỡng là, dưỡng không có ngoại tình, chưa hề gặp người ta, hai người cũng chỉ tâm sự trên mạng với nhau thôi. Vì thế hai người cãi nhau ầm ĩ. Mấy ngày nay thân thể của dì không được khỏe, sợ kể cho con gái nghe thì càng làm lớn chuyện, cho nên mỗi ngày đều gọi điện cho tôi kể khổ.”

Thân Nghị sờ cằm, “Đúng là như thế đầu.”

“Tôn Kỳ, sự thật mất lòng a.” Oss ở bên cạnh nói, “Cô nghĩ đi, gia đình và mọi việc đều rất hưng thịnh, đàn ông nào mà chẳng sợ vợ mình ở nhà gây chuyện ầm ĩ. Làm vợ chồng nhiều năm như vậy, làm cho long trời lở đất tới thế, mà dưỡng của cô cũng không chịu cắt đứt quan hệ với ‘Mỹ nữ XX’ kia, vậy đã nói rõ lời trong lòng hử, đối phương so với dì của cô quan trọng hơn.”

“Đúng vậy đó!” Tôn Kỳ gật đầu, “Tôi cũng cảm thấy vậy, cũng may tôi không kể cho chị họ nghe.”

“Tại sao?”

“Chị họ của tôi là người theo chủ nghĩa độc thân suốt đời!” Tôn Kỳ âm trầm nói, “Trong từ điển của chị ấy chỉ có hai thứ — Kiếm tiền và đàn ông không đáng tin!”

“Oa...” Oss há miệng, “Chị họ của cô có phải từng bị tổn thương không vậy?”

“Không có!” Tôn Kỳ lắc đầu, “Chị họ của tôi đẹp mà, đẹp hơn tôi luôn đó, vậy mà chưa từng quen ai hết!”

“Lesbian?” Thân Nghị tò mò.

“Tầm bậy, chị người ta thẳng vậy mà!” Tôn Kỳ hơi tiếc hận, “Theo bề ngoài, chị ấy là hình tượng trong lòng của mỗi người đàn ông, lúc nói chuyện rất nhỏ nhẹ, làm việc giỏi giang, lại mạnh mẽ hơn tôi. Chúng tôi cùng nhau lớn lên, có rất nhiều người theo đuổi chị ấy. Nhưng kì lạ là chị ấy không cảm thấy an toàn, cảm thấy đàn ông không đáng tin.”

“Đây là dạng phát triển gần đây à?” Oss lắc đầu, “Phụ nữ các cô thật tuyệt, đàn ông thì quá trời, trong nước chắc có hơn 3 ngàn vạn người còn độc thân, hơn nữa còn có nhiều cô không kết hôn với thích con gái, các cô bảo chúng tôi phải làm sao đây hử?!”

“Xì, tự làm tự chịu đi.” Tôn Kỳ quay sang, còn thành thật hỏi Thân Nghị, “Đội trưởng, chú có kiến thức rộng rãi, có cách nào bỏ tật xấu của dưỡng tôi không? Dì tôi rất đáng thương, lớn tuổi rồi mà còn phải chịu mấy chuyện bức mình này.”

Thân Nghị có chút khó xử, “Tiểu Kỳ, cái này là việc nhà, không nằm trong phạm vi của tôi.”

“Àn...” Tôn Kỳ nâng cằm ngăn người.

“Tôi có cách.” Oss đột nhiên vỗ tay một cái, “Hỏi An Cách Nhĩ đi!”

Tôn Kỳ ngẩng mặt, “An Cách Nhĩ rất rành chuyện này sao?”

“An Cách Nhĩ khẳng định xử lý mấy chuyện tình cảm rất giỏi!” Thân Nghị tỏ vẻ khẳng định.

“Vậy hả?” Oss hơi không đồng tình, “Tôi còn nghĩ hẳn rất gốc về chuyện tình cảm.”

“Oss, cậu gốc thì có.” Thân Nghị sửa lại, “Có thể tìm được tình nhân như Mạc Phi còn có thể giữ rất chặt, biến một tên chó hoang thành một người ôn nhu đáng yêu lại chính trực nghiêm túc, tuyệt đối là một nhân tài từ chuyện bình thường cho tới chuyện tình yêu!”

Khóe miệng Oss rút hai cái, từ trước tới giờ hẳn chưa bao giờ nghe thấy câu nào vừa có lý vừa không có lý như câu này!

...

Giờ cơm tối, mọi người cùng xuất hiện trước cửa phòng tranh, đương nhiên, Thân Nghị mặc một bộ tây trang màu đen cổ trái tim.

...

“Cái này gọi là xin cổ vấn tình cảm hả?” An Cách Nhĩ nghe Oss thuật lại chuyện của Tôn Kỳ xong, một bên ôm Ace, biểu tình phức tạp hỏi.

“Chưa có hành vi khác thường nào, hẳn là còn cứu được nhỉ.” Mạc Phi bước ra, bưng đồ ăn đặt lên bàn.

Tôn Kỳ nhìn đĩa đồ ăn, miệng há hốc, hỏi Mạc Phi, “Mạc Phi, đây là gan ngỗng chiên kiểu Pháp trong truyền thuyết?”

“Àn.” Mạc Phi gật đầu, “Bởi vì làm ở nhà, cho nên không dựa theo trình tự giống như trong nhà hàng, mọi người ăn đỡ nha.”

“Cái gì mà ăn đỡ chứ?!” Tôn Kỳ hưng phấn, “Lần đầu tiên tôi được ăn đồ Pháp chính tông đó, thoát nhìn rất cao cấp nha.”

“Cô là một cô gái xinh đẹp, không có bé trai nào dẫn cô đi sao?”

Một người nước ngoài ngồi bên cạnh dùng tiếng Trung thuần thục nói chuyện với Tôn Kỳ.

Người nói chuyện chính là ‘bạn’ mà Emma dẫn về, một người nước ngoài tóc vàng.

Ông tên là Anderson, chiều cao xấp xỉ bằng Thân Nghị, thuộc dáng người cao to, cũng coi như là anh tuấn tiêu sái. Là một nghệ sĩ lớn lên ở Áo, sinh ra trong một gia đình âm nhạc ở Vienna, liếc mắt một cái nhìn thử, trên người ông tràn đầy hơi thở nghệ thuật.

Tôn Kỳ có chút ngượng ngùng, “Tôi là sinh viên nghèo vừa mới tốt nghiệp, tiền lương của cảnh sát cũng không cao, phải tự mình lo lấy, không thể xài tiền của ba má.”

Anderson cười, gật đầu, “Cô rất ưu tú, nếu để tôi giới thiệu cô với học trò của tôi, tôi tin chắc mỗi ngày đều sẽ có người tặng hoa hồng cho cô.”

Nữ nhân quả nhiên là động vật có thị giác và thính giác cực nhạy, nháy mắt, Tôn Kỳ lập tức trở nên hớn hở.

Lúc mọi người không để ý tới, An Cách Nhĩ ngẩng đầu, yên lặng liếc nhìn Tôn Kỳ một cái, sau đó cúi đầu xuống không nói lời nào.

Emma vừa lúc bưng đĩa thứ hai ra, đưa tay sờ tóc Tôn Kỳ, “Vào trong bưng giúp bà được không?”

“Dạ!” Tôn Kỳ nhu thuận bước vào trong, đẩy Mạc Phi đã nấu xong ra ngoài, nói bếp trưởng có thể nghỉ ngơi rồi.

“Tôi biết dương của Tôn Kỳ vẫn chưa tới nổi bất trị.” Oss nói, “Có lẽ sẽ khuyên bảo được.”

“An Cách Nhĩ, cậu cảm thấy thế nào?” Thân Nghị muốn nghe quan điểm của An Cách Nhĩ về tình yêu, thật ra ông nghe nói An Cách Nhĩ được Emma nuôi lớn, có thể nuôi được một đứa cháu siêu đẳng thế này, Emma chắc cũng thuộc dạng bất phàm, thật sự khiến người ta tôn kính.

“Đây là vấn đề của mức độ.” An Cách Nhĩ nhún vai, “Sự gắn bó của tình yêu phải xem mức độ trung thành của song phương. Đơn phương ngoại tình, bình thường sẽ cho ba kết quả — Một, người còn lại chọn cách tha thứ, hai bên thỏa hiệp, tiếp tục cuộc sống. Hai, chia tay trong hòa bình hoặc là trở mặt, tóm lại một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới. Ba, không bao giờ ngừng cãi nhau.”

“Cái này thuộc dạng ba?” Oss cảm thấy đây là một chủ đề làm người ta rất đau đầu.

“Đương nhiên, còn một khả năng là gây ra án mạng, nhưng mà loại này thuộc vào hành vi thiếu lý trí cực độ. Mà loại của dương Tôn Kỳ, chỉ có thể hư cấu ý dâm một chút trong suy nghĩ chứ không ra ngoài làm thật, nhưng vẫn có thể tính.”

“Nhưng mà, mọi người không cảm thấy người kia rất quái dị à?” Mạc Phi cời tạp dề ra, lấy một miếng thịt cừ bỏ vào miệng An Cách Nhĩ, “Bình thường có một người phụ nữ có chồng nào lại đi lấy tên ‘Mỹ nữ XX’ lên mạng tìm bạn nói chuyện phiếm không?”

Tất cả mọi người cảm thấy người kia có cái gì đó.

“Ăn cơm!” Emma bưng đĩa cuối cùng ra, gọi mọi người tới ngồi xuống.

Mọi người vừa ăn vừa nói chuyện vui vẻ, mỹ vị làm tâm tình mọi người thư sướng.

Oss lại phát hiện Tôn Kỳ vẫn luôn cúi đầu đỏ mặt, từ khi bước ra từ trong bếp, cô không nói gì nhiều, Oss khó hiểu hỏi, “Nhỏ, bị gì vậy?”

“Hả?” Tôn Kỳ ngượng ngùng lắc đầu, “Không...”

An Cách Nhĩ ở bên cạnh, híp mắt liếc Emma, Emma nháy mắt, ý bảo — Bí mật!

An Cách Nhĩ ăn cơm tiếp.

Ăn được một nửa, dì của Tôn Kỳ lại gọi, Tôn Kỳ cầm điện thoại trốn ra ghé sô pha nghe.

Eliza đang cầm bánh hạnh nhân nó thích nhất, dựa vào người Ace đã ăn no, tò mò ngửa mặt nhìn Tôn Kỳ.

Mấy hôm nay Cửu Dật ra nước ngoài, gửi Eliza ở nhà An Cách Nhĩ, mỗi ngày nó đều ăn rất nhiều đồ Mạc Phi nấu, mập ra làm nó càng ngày càng khả ái.

Tôn Kỳ liếc mắt nhìn Eliza, cảm thấy dường như quấy rầy nó, đứng dậy bước ra ngoài.

Mười phút sau, Tôn Kỳ vẫn mang vẻ mặt bất đắc dĩ an ủi dì mình. An Cách Nhĩ đặt dao nĩa xuống, lau miệng, đứng lên bước ra ngoài.

Mọi người thấy hần cầm điện thoại của Tôn Kỳ, không nhanh không chậm nói vài câu, sau đó trả điện thoại lại.

Tôn Kỳ cầm điện thoại ngây ngô nhìn An Cách Nhĩ.

Đầu dây bên kia hình như đã cúp, Tôn Kỳ đành phải theo An Cách Nhĩ vào trong, tiếp tục ăn cơm.

Tất cả mọi người đều tò mò An Cách Nhĩ đã nói gì.

Chờ tất cả ăn xong, Tôn Kỳ lại nhận được một cuộc gọi, cô nghe xong, há miệng nhìn An Cách Nhĩ, “An Cách Nhĩ. Dì tôi nói, dương đã đập mấy tính rồi, không lên mạng nữa, dì bảo tôi cảm ơn cậu...”

An Cách Nhĩ hơi nhắc mi, mọi người xung quanh trợn mắt há mồm — Vậy cũng được sao?!

20. Chương 5-2: Phạm Vi Đùa Giỡn

An Cách Nhĩ thành công giải quyết một vấn đề ‘nan giải’, trở lại ngồi nhấm nháp bánh ngọt.

Tôn Kỳ cầm di động ngồi trên ghế, tựa hồ trở nên u buồn, có tâm sự.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, An Cách Nhĩ không phải đã làm một chuyện tốt sao? Tại sao Tôn Kỳ lại buồn bực?

“An Cách Nhĩ.” Oss nhin không được tiến tới hỏi, “Cậu ra chủ ý gì với dì Tôn Kỳ vậy?”

An Cách Nhĩ nhìn hẩn, cười xấu xa, “Anh đoán đi!”

Khóe miệng Oss khẽ rút, ai oán nhìn Emma, “Emma, bà thấy chưa, An Cách Nhĩ lại ăn hiếp con!”

“Oss, con cũng đoán thử đi.” Emma đề nghị.

“Dạ...” Oss nghĩ nghĩ, “Cậu nói với dương của Tôn Kỳ, mỹ nữ kia là nam? Không phải, nói người kia là gay?”

An Cách Nhĩ ngẩng mặt nhìn, “Ông ta sẽ tin à?”

“Cũng phải ha.” Oss gật đầu, nhìn mọi người, ý bảo mình đã đoán xong, đến phiên người khác.

Thân Nghị cân nhắc một chút, “Ân, nói với hẩn, cậu là cảnh sát, còn mỹ nữ kia là tội phạm.”

An Cách Nhĩ hơi nhún vai, lắc đầu, “Nếu đối phương bảo tôi đưa ra bằng chứng thì sao?”

Thân Nghị gật đầu.

Emma hỏi Anderson bên cạnh, “Ông có ý kiến gì không?”

“Ừm.” Anderson hơi nhún vai, “Theo tôi, cũng không nhất định phải hạn chế sự tự do của vị tiên sinh kia.”

Tất cả mọi người đều hơi sững sốt.

Thân Nghị khẽ nhíu mày, “Không được, hẩn đã có vợ, phải chung tình mới đúng, tại sao lại đi nói chuyện phiếm với phụ nữ khác mà bỏ bê vợ mình?”

“Nếu vợ hẩn cảm thấy hành vi này là chuyện không thể tha thứ, có thể lựa chọn cách ly hôn nha.” Anderson cười cười, “Dù sao, mỗi người đều có tự do riêng.”

“Dương của tôi không chịu ly hôn.” Tôn Kỳ lắc đầu, “Cả nhà sống rất vui, tại sao lại vì một người chưa hề gặp mặt mà ly hôn? Chị họ của tôi còn chưa kết hôn, dương vẫn còn muốn ôm cháu ngoại mà!”

“Vậy dì của cô không cần lo lắng, cứ để cho hẩn tán gẫu đi.” Anderson cười cười, “Cho phép hẩn có một người bạn khác giới, vậy sẽ không có hành vi vượt rào nào.”

“Ân...” An Cách Nhĩ sờ cằm, tựa hồ đang nghĩ tới điều gì đó.

Mạc Phi đột nhiên hỏi Anderson, “Vậy ý của bác là, nếu vợ của bác mang danh phận là vợ, nhưng lại cùng người khác yêu đương bằng suy nghĩ, thậm chí yêu người kia còn hơn yêu bác, nhưng chỉ cần không ly hôn, không cùng người kia lên giường, bác vẫn có thể dễ dàng tha thứ?”

“Khụ khụ...” Oss cầm cái ly ho khan, ho tới nổi sặc sụa không dừng được, vấn đề của Mạc Phi thật sự có hơi...

“Ách...” Anderson chần chờ một chút, gật đầu, “Ân, tôi sẽ chọn ly hôn.”

“Vấn đề là vợ bác không đồng ý.” Mạc Phi nhắc nhở, “Vợ bác muốn một gia đình ổn định, còn có thể thường yêu đương bằng suy nghĩ với người khác để tìm kiếm kích thích.”

Anderson cười khỏ, “Loại chuyện này hình như xảy ra với đàn ông nhiều hơn.”

“Quan điểm của bác hình như là đang phân biệt nam nữ, coi tự do của hai phái khác nhau?” Tôn Kỳ xoay mặt sang, tựa hồ phải khai chiến tranh luận.

Anderson lập tức đầu hàng, “Được rồi, tôi chỉ là một ông già giàu sức tưởng tượng, đừng hà khắc với tôi như vậy. Tôi thừa nhận, hành vi của vị tiên sinh kia là vô cùng quá phận.”

Tất cả mọi người theo bản năng nhìn Emma, ý muốn nhắc nhở bà, người nước ngoài này có suy nghĩ phóng túng kiểu người ngoại quốc, còn có chút ngạo mạn, cần nhắc rõ ràng vẫn hơn.

Nhưng mà trên mặt Emma không bắt mắt hay hờn giận gì quá lớn.

Oss nhìn mặt Thân Nghị — Tiêu rồi chú ơi! Coi chừng Emma đã lún quá sâu không còn thấy rõ khuyết điểm của ông kia nữa!

Thân Nghị cũng hí mắt nhắm nháp ly rượu, xem ra phi thường khoái trá — Thích cho nên mới để ý, cũng giống như dì của Tôn Kỳ sẽ không nghĩ chồng mình ngoại tình, Emma xem ra chỉ coi Anderson là bạn bè đi chung đường, cũng không có cái gì gọi là tình yêu, bởi vậy Emma mới không thêm để ý tới quan niệm của đối phương.

Quả nhiên, Thân Nghị lại nhìn Anderson, chỉ thấy trên mặt ông ta có sự tiếc nuối cùng thất vọng thản nhiên, thì ra phải thông qua cách này để thử lòng Emma à?

“Mạc Phi, chỉ còn cậu chưa đoán thôi đó, đoán đại rồi để An Cách Nhĩ nói đi, chịu hết nổi rồi nè!” Oss cầu xin.

Mạc Phi nghĩ nghĩ, hỏi An Cách Nhĩ, “Có phải liên quan tới con gái của ông ta không?”

An Cách Nhĩ nở nụ cười, “Chính xác!”

“Là sao? Uy hiếp ông ta bảo sẽ nói cho con gái biết?” Oss cảm thấy cái này không có sức thuyết phục.

“Tôi chỉ hỏi dì Tôn Kỳ, bây giờ bọn họ không còn lo chuyện cơm áo nữa, cuộc sống cũng an nhàn, vậy có còn tâm nguyện gì nữa không?” An Cách Nhĩ nói, “Dì Tôn Kỳ nói, còn có một việc, chính là con gái tuổi ngày một lớn, nhưng mà không chịu kết hôn, hình như sợ hãi cuộc sống hôn nhân.”

“Àn, cẩn thận suy nghĩ một chút, đúng là như vậy.” Tôn Kỳ gật đầu.

“Tôi hỏi, nghe nói dưỡng có tính cách yếu đuối, không có ý thức trách nhiệm, thích trốn tránh sự thật, nếu không phải do bản thân cùng con gái rất giỏi, có thể gia đình sẽ lâm vào hoàn cảnh nghèo khó.” An Cách Nhĩ phân tích một chút, “Một người đàn ông không có trách nhiệm lại nhất gan, bình thường sẽ làm vợ cùng con gái cảm thấy không an toàn. Làm cho người con gái e ngại cuộc sống hôn nhân, chú trọng vào khuyết điểm của đàn ông, cảm thấy cuộc sống hôn nhân của mình cũng giống như ba mẹ mình vậy.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, cẩn thận cân nhắc, ra vẻ đúng thật là vậy.

“Cha là người khác phái đầu tiên mà con gái tiếp xúc, đồng dạng, mẹ là người khác phái đầu tiên mà con trai tiếp xúc. Cha mẹ xuất sắc sẽ làm cho con gái không muốn sống độc thân, hy vọng bản thân cũng tìm được nửa kia như cha mình. Mà cha mẹ thất bại sẽ làm cho đứa con sinh ra tâm lý lo lắng, do đó rất sợ sau này bản thân sẽ giẫm lên vết xe đổ như cha mẹ mình.” An Cách Nhĩ cười cười, “Con người phân ra làm hai loại, một loại hy vọng cuộc sống vui vẻ, cảm thấy đời người rất có hy vọng, ít nhất là 50% sẽ hạnh phúc. Một loại sẽ sợ hãi bị kích phát sinh, cảm thấy đời người rất vô vọng, ít nhất là 50% sẽ không hạnh phúc.”

“An Cách Nhĩ.” Oss nhắc nhở, “Cậu đang dùng tâm lý học để phân tích hả?”

An Cách Nhĩ suy nghĩ, “Chỉ viện cớ hợp lý thôi.”

“Viện cớ hợp lý?” Tất cả đều sững sốt.

An Cách Nhĩ cười cười, “Tôi bảo dì Tôn Kỳ gọi cho người con gái, lắng lẽ kể ra, bảo con gái giúp mình nói dối.”

“Nói dối?” Mọi người càng hiếu kỳ hơn.

“Bảo con gái gọi về cho cha khóc lóc kể lể, nói là bản thân rất vất vả tìm được bạn trai, nhưng người kia không tốt, suốt ngày nhắn tin với mấy đứa con gái, còn nói tán gẫu thôi đâu có lên giường đâu mà ý kiến! Nói bản thân ghét tất cả đàn ông trên thế giới này, có chết cũng không lập gia đình, vĩnh viễn không lấy chồng! Vẫn là cha hiểu cô nhất, cô phải về nhà ở!”

Khóe miệng mọi người khê rút — Ra là vậy...

“Sau khi nghe xong, ông ta chần chẫn sẽ rất xấu hổ. Dì Tôn Kỳ tiếp tục cãi thêm một trận nữa, nói ông ta cho tới bây giờ vẫn là một người đàn ông không tốt, làm sao có thể có con rể? Bây giờ làm con gái nản lòng, mắc bệnh sợ kết hôn. Lần này cô trở về, nếu ông ta còn lương tâm thì hãy làm một người cha có trách nhiệm, giúp con gái có niềm tin trở lại. Nếu ông ta còn luyến tiếc mỹ nữ XX kia, vậy thì sau khi con gái đi khỏi cả hai lập tức ly hôn. Về sau dì cũng không tái giá, con gái sẽ không kết hôn, hai mẹ con sống cùng nhau tới già! Để cho ông ta một mình ôm cái máy tính nói chuyện với người kia, hoặc đi tìm người kia. Hơn nữa tôi còn dặn đừng quên nhắc nhở ông ta, mạng xã hội dù sao cũng chỉ là một thứ hư cấu, chỉ để nói chuyện tán gẫu mà thôi, đối phương là nam hay nữ, là lừa đảo hay thậm chí là một tên sát nhân điên cuồng cũng chẳng có ai biết được!”

An Cách Nhĩ cầm tách trà lên uống một hớp, “Đương nhiên tôi cũng nhắc nhở dì Tôn Kỳ, nếu như ông ta vẫn giữ thái độ thờ ơ, vậy thì mau chóng ly hôn, thừa dịp bản thân vẫn chưa quá lớn tuổi, mau tìm một người khác tốt hơn.”

Nói xong, An Cách Nhĩ hơi nhún vai, “Nhưng mà có vẻ rất thuận lợi, ông ta sợ không khống chế được bản thân nên đã đập máy tính, có nghĩa là trong lòng vẫn còn sót lại chút hối hận.”

An Cách Nhĩ nhìn Tôn Kỳ, “Từ nãy tới giờ nhìn cô có vẻ đang suy nghĩ lung tung, có phải cảm thấy bản thân là người trốn tránh nói lời thương yêu, không đủ thân thiết, không đủ quan tâm tới cha mình?”

Tôn Kỳ ngẩn người, đôi mắt đỏ lên.

“An Cách Nhĩ!” Emma nhíu mày nhìn An Cách Nhĩ, “Không lẽ phép!”

An Cách Nhĩ nhìn đi chỗ khác, Tôn Kỳ có chút xấu hổ, “Tôi đi gọi điện thoại, cho tôi mượn hộp khăn giấy.”

Thân Nghị đập Oss một cước, “Đi an ủi đi kìa, đừng bỏ qua cơ hội An Cách Nhĩ tạo cho cậu!”

“Hả?” Oss do dự.

An Cách Nhĩ cầm tách trà lên khê lắc đầu, “Không muốn thì đừng đi, vẫn là câu đó, cô ấy không hợp với anh.”

Oss há to miệng, Emma thở dài, đứng lên, “Vẫn là để bà đi, đàn ông mấy người toàn là động vật máu lạnh.” Nói xong, ra ngoài an ủi Tôn Kỳ.

“Nga~” Anderson nhìn An Cách Nhĩ, “An Cách Nhĩ, tính cách của cậu rất bá đạo nha, so với bề ngoài, cậu thẳng tính hơn nhiều.”

An Cách Nhĩ cười, “Vì tôi được Emma nuôi lớn, tính của tôi cũng giống như bà vậy.”

Anderson ngẩn người, có chút bất đắc dĩ nở nụ cười.

Thân Nghị cầm ly uống một hơi, nhìn Emma sờ đầu Tôn Kỳ bên ngoài, lẳng lặng xuất thần.

Sau khi ăn xong, mọi người cùng ngồi uống trà nói chuyện phiếm, An Cách Nhĩ dựa vào vai Mạc Phi, nằm nghiêng trên sofa, vuốt ve Eliza đã ngủ cùng Ace, nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc này, điện thoại Tôn Kỳ đột nhiên vang lên, đầu dây bên kia là dì của Tôn Kỳ, thanh âm tựa hồ rất lo lắng.

Tất cả mọi người sững sốt — Chiêu của An Cách Nhĩ mất hiệu lực nhanh vậy sao? Ông ta mua máy mới cũng quá nhanh rồi. Nếu là thật thì quả là bất trị.

Nhưng Tôn Kỳ lại nói, “Dì đừng nóng vội, con qua liền, hai người khóa cửa lại ai bấm chuông cũng không được mở, con tới liền nè!”

“Xảy ra chuyện gì?” Thân Nghị tò mò hỏi.

“Dì gọi tới nói, điện thoại của dì vừa rồi nhận được một tin nhắn, số lạ, nhưng kí tên là mỹ nữ XX, nhắn là — Sao lại không để ý tới tôi?” Tôn Kỳ lo lắng, vừa mặc áo khoác vừa nói, “Một lát sau, điện thoại của

đi cũng nhận được một tin nhắn, cũng là số đó, nhắn là — Cô làm cho hấn phản bội tôi? Cô sẽ bị trừng phạt.”

Mọi người cùng nhú mào.

“Đi còn nói, chị họ của tôi cũng nhận được một tin nhắn, viết là — Đứa con tội nghiệp.” Tôn Kỳ thở dài, “Sau đó điện thoại bàn reo lên. Một thanh âm đã qua xử lý truyền đến — Ta vừa giết hai người, các người sẽ là người tiếp theo, người phản bội ta, chẳng ai có kết cục tốt.”

“Hấn là không phải trò đùa chứ?” Oss cũng đứng lên lấy áo, “Tôi đi với cô.”

“Tôi cũng đi.” Thân Nghị cũng đứng lên.

“An Cách Nhĩ, cậu có đi không?” Oss hỏi, “Chuyện này có chút quỷ dị.”

Thân Nghị gọi tới cảnh cục kêu một chuyên gia máy tính đi theo, ông ta nhất thời xúc động đập luôn cái máy, không biết có cứu được không.

“Àn.” An Cách Nhĩ do dự một lát, nhào qua ôm Emma, “Tôi muốn ở nhà bởi Emma, mọi người đi đi, bắt không được thì hãy tới tìm tôi.”

“Được!” Thân Nghị vội vã rời đi.

Anderson cũng lễ phép cáo từ về khách sạn.

Mạc Phi khóa cửa lại, chuẩn bị đi nghỉ sớm, hôm nay phải bồi Emma.

Emma vỗ vỗ An Cách Nhĩ, “Sau cháu không đi?”

An Cách Nhĩ cười, mở laptop trên bàn ra, “Mạc Phi, anh có muốn tán gẫu không?”

Mạc Phi gật đầu, hiểu rõ ngồi xuống, “Em muốn tìm mỹ nữ XX kia tán gẫu một lát?”

“Hừ.” An Cách Nhĩ tiến qua kề sát cánh tay Mạc Phi, “Chúng ta cũng tìm bà ta nói một chút chuyện hư cấu đi, đàm luận về tình yêu kiểu Plato (*).”

An Cách Nhĩ nói xong, đột nhiên xoay đầu nói với Emma, “Thân Nghị thích bà đó, bà có biết không?”

Emma sửng sốt, vươn tay sờ cằm An Cách Nhĩ, “An Cách Nhĩ, cháu xấu quá nha, tối nay Anderson sẽ rất đau lòng, bà vốn muốn khéo léo một chút.”

An Cách Nhĩ cười cười, chợt nghe Mạc Phi nói, “An Cách Nhĩ, tìm được rồi!”

Hết chương 2.

(*) Tình yêu kiểu Plato: là một tình yêu cao thượng, âm thầm trao đi, yên lặng chờ đợi, không hy vọng xa vời, cũng không yêu cầu chiếm hữu. Cho dù biết rõ hoàn toàn không có kết quả nhưng vẫn cố chấp không giác ngộ.

21. Chương 5-3: Trò Chơi Thật Sự

Mạc Phi thành công tìm được mỹ nữ XX, gửi lời mời kết bạn, đối phương nhanh chóng đồng ý.

Khung đối thoại mở ra, trước tiên nhìn thấy tên hiển thị của đối phương — Người thứ bảy.

An Cách Nhĩ hơi nghiêng đầu, “Người thứ bảy?”

Mạc Phi ngẩng đầu nhìn An Cách Nhĩ, “Em muốn bắt đầu thế nào?”

An Cách Nhĩ vươn tay, cầm lấy laptop, cùng Ace lên lầu, dùng chân đá cửa phòng, bước vào trong.

Mạc Phi há miệng, bất đắc dĩ, xoay đầu nhìn Emma.

Emma cười lắc đầu, vươn tay sờ đầu Mạc Phi, “Không ở đây một năm, An Cách Nhĩ vẫn vậy, xem ra cháu rất dung túng nó.”

“Dạ, có thể làm An Cách Nhĩ vui vẻ là chuyện cháu luôn quan tâm.” Mạc Phi nhanh chóng đổi tách trà khác cho Emma, “Emma, đi chơi cả năm chắc là vui lắm ạ?”

Emma gật đầu, “Có lẽ vì luôn ở viện dưỡng lão, có rất nhiều bạn bè, lần này đi du lịch một mình, đi được một thời gian lại cảm thấy cô đơn. Có lẽ bởi vì cô đơn, cho nên khi Anderson cùng đi du lịch với bà, mặc dù biết không thể đáp lại nhưng bà vẫn không muốn mất đi người bạn này.”

“Bác ấy sẽ hiểu thôi mà.” Mạc Phi cười cười, an ủi Emma.

“Đúng rồi.” Emma đứng lên, kéo một cái thùng tới, lấy ra một cái hộp màu đen đưa cho Mạc Phi.

Mạc Phi đón lấy, có chút khó hiểu.

“Quà của cháu đó.” Emma vươn tay tiếp được Eliza đòi làm nũng, nhẹ nhàng vuốt đầu nó.

Mạc Phi mở hộp ra, bên trong có đủ loại kẹo với nhiều màu sắc và hình thái khác nhau.

“Kẹo?” Mạc Phi giật mình.

“Tối chỗ nào bà đều mua một ít mang về cho cháu với An Cách Nhĩ.” Emma cười, “An Cách Nhĩ có đôi khi giống như một thằng nhóc được cưng quá sinh hư, nhưng mà nó rất nhạy cảm, nếu nó không vui, cháu muốn an ủi thì cứ đưa một viên cho nó.”

Mạc Phi bị Emma chọc cười, hai người cùng xem TV hàn huyên một lát, trên lầu đột nhiên truyền đến tiếng mở cửa, An Cách Nhĩ thò đầu ra nhìn Mạc Phi, “Mạc Phi, khát nước ~”

Mạc Phi cầm tách trà lên đưa cho hắn, “Sao rồi?”

An Cách Nhĩ cầm tách trà bước về phía giường, chỉ vào tên hiển thị cho Mạc Phi.

Mạc Phi sững sốt, đối phương lúc này còn để là người thứ bảy, bây giờ đã đổi thành người thứ chín.

“Nãy giờ hai người vẫn luôn nói chuyện?” Mạc Phi tò mò.

An Cách Nhĩ gật đầu, “Đúng vậy.”

Vừa nói vừa kéo bản ghi chép cuộc nói chuyện cho Mạc Phi xem.

Mạc Phi vốn tưởng nội dung cuộc trò chuyện là về tình yêu, nhưng kì lạ chính là, hai bên chỉ nói về sách và tranh cùng những thứ liên quan tới, phẩm vị của đối phương còn rất cao, có rất nhiều chuyện để đàm luận.

“Kì lạ.” Mạc Phi buồn bực, “An Cách Nhĩ, em không phải bảo nói chuyện tình yêu à?”

“Àn, có thể đối phương muốn thử một chút, đoán tuổi của tôi, trình độ kiến thức, cùng với mức độ ngu dốt.” An Cách Nhĩ nói, “Anh nhìn đi, thói quen đặt câu hỏi làm hình thức nói chuyện, lúc nói chuyện ngữ khí giống như có lên xuống rõ ràng, chứng tỏ đối phương rất ngạo mạn, cảm thấy hầu hết mọi người đều ngốc hơn mình.”

“Vậy sao...” Mạc Phi nhìn An Cách Nhĩ.

An Cách Nhĩ lúc này mới phản ứng kịp, nheo mắt lại, “Tôi không có nha!”

Mạc Phi gật đầu, “Àn, em không có.”

Khung chat trong máy tính lại chớp nháy.

Đối phương nói, có muốn tán gẫu tiếp không.

An Cách Nhĩ hỏi — Người thứ chín với người thứ bảy có gì khác nhau?

Đối phương trả lời — Chỉ là hai người khác nhau mà thôi.

An Cách Nhĩ hơi nhắc mi, gọi điện thoại cho Thân Nghị, “Sao rồi chú?”

Thân Nghị trả lời, “Chúng tôi đều đang ở nhà di Tôn Kỳ, trong nhà rất bình thường, không có chuyện gì xảy ra.”

“Àn...” An Cách Nhĩ cười cười, “Nói với dưỡng Tôn Kỳ đưa nick chat cho tôi đi.”

Rất nhanh, dưỡng Tôn Kỳ liền trả lời, Mạc Phi chạy xuống lấy laptop của Hạ Tề.

Vừa xuống lầu, thấy Emma ngồi một mình trên ghế sofa. Không biết Ace đã chạy xuống từ lúc nào, hình như cảm thấy Emma cô đơn, cho nên gác đầu lên đùi bà, vẫy vẫy đuôi.

Mạc Phi ngây ngẩn cả người, ngơ ngác đứng tại chỗ nhìn Emma.

Emma ngẩng đầu, “Mạc Phi? Hai đứa bạn thì cứ làm đi, không cần để ý tới bà.”

“Ách... Tội con định đi bắt trộm, Emma có muốn đi không?” Mạc Phi hỏi.

“Không được, cái đó rất dễ làm thần kinh bà kích động.” Emma cười lắc đầu, “Lát nữa bà gọi cho mấy người bạn ở viện dưỡng lão, mai bà về.”

“Bà phải về sao?” Mạc Phi khẽ nhíu mày, hẳn cảm thấy tuổi của Emma mà vào viện dưỡng lão thì sớm quá rồi, chẳng lẽ là vì cô đơn?

Cầm laptop chạy lên phòng, Mạc Phi ngồi xuống bên cạnh An Cách Nhĩ, “An Cách Nhĩ.”

“Àn?” An Cách Nhĩ đang chat, nói với Mạc Phi, “Đăng nhập nick của dưỡng Tôn Kỳ đi, tôi muốn dùng nick ông ta nói chuyện.”

Mạc Phi đặt laptop xuống, nói với An Cách Nhĩ, “Em có cảm thấy Emma rất cô đơn không?”

Tay đang gõ bàn phím dừng lại, An Cách Nhĩ ngẩng đầu nhìn Mạc Phi.

Mạc Phi nháy mắt vài cái, ý bảo hẳn ra cửa nhìn đi.

An Cách Nhĩ xoay người xuống giường, bước ra cửa, lặng lẽ mở ra, nhìn xuống dưới.

Chỉ thấy Emma ngồi một mình trên sofa, vuốt lông Ace, xuất thần nhìn điện thoại trên bàn.

An Cách Nhĩ quay vào phòng, cũng không tiếp tục chat mà vuốt cằm ngẩn người.

“Bà nói mai phải về viện dưỡng lão.” Mạc Phi nói, “Nhưng mà anh cảm thấy bà hình như không muốn về.”

“Tôi cũng không muốn bà ở đó, nhưng mà ở đó không khí trong lành, Emma lại bị bệnh phổi, bệnh hen suyễn cũng nặng nữa.” An Cách Nhĩ lo lắng, “Ồ đó có y tá chăm sóc bà, ở đây...”

“Có anh nè.” Mạc Phi nói, “Nếu như bà nhớ em, cứ để bà sống ở đây, anh sẽ học cách chăm sóc của y tá để chăm sóc bà.”

An Cách Nhĩ nhìn Mạc Phi hồi lâu, “Được, tạm thời để anh chăm sóc bà vậy.”

“Tạm thời?” Mạc Phi không rõ.

“Tôi muốn bà lấy chồng!” An Cách Nhĩ nói, “Lấy chồng sẽ không làm bà cô đơn nữa!”

“Ý em là Thân Nghị?” Mạc Phi gật đầu, “Ông ấy cũng tốt hơn nữa còn thích Emma, nhưng mà ông ấy là cảnh sát, bận nhiều việc lắm.”

“A.” An Cách Nhĩ lắc đầu, “Ông ấy đã tới tuổi về hưu, tại sao còn không chịu nghỉ? Điều tới đây làm gì?”

Mạc Phi nhíu mày, “Ý em là, ông ấy còn có chuyện vẫn chưa làm xong?”

“Chúng ta giúp ông ấy làm xong là được, đúng không?” An Cách Nhĩ cười giảo hoạt, lớn tiếng nói ra ngoài, “Emma, giúp cháu nấu nước được không? Cháu muốn uống trà sữa bà pha.”

“Để anh đi.” Mạc Phi đứng lên, nhưng lại bị An Cách Nhĩ nắm tay kéo lại.

“Được!” Dưới lầu liền truyền đến thanh âm sung sướng của Emma.

“Ngốc quá.” An Cách Nhĩ đánh vào ngực Mạc Phi, “Anh giỏi như vậy, Emma sẽ nghĩ chúng ta không cần tới bà, phải để bà làm mấy việc dễ như thế này mới làm bà không còn cảm thấy cô đơn nữa, có phải không?”

Mạc Phi kinh ngạc nhắc mi — Ai nói An Cách Nhĩ không biết đối nhân xử thế?

Hai người tiếp tục nhìn vào máy tính.

An Cách Nhĩ giả trang thành dưỡng Tôn Kỳ nói chuyện với đối phương — Không phải cô định giết tôi à, sao lại không đến?

Đối phương không đáp, qua thật lâu, mới trả lời một câu — Người đã chết!

An Cách Nhĩ nhìn Mạc Phi, Mạc Phi nhìn An Cách Nhĩ, vẻ mặt hai người đều mờ mịt.

Tôi đã chết, vậy người đang nói chuyện với cô là ai? — An Cách Nhĩ hỏi tiếp.

Một lát sau đối phương mới đáp lại — Người khác.

An Cách Nhĩ hơi sững sốt, nhìn Mạc Phi.

Mạc Phi sờ cằm, “Có thể chỉ là trùng hợp thôi!”

An Cách Nhĩ gật đầu, hỏi tiếp — Không nói cái này nữa, cô làm sao biết tin tức của gia đình tôi? Còn nữa, số điện thoại ở đâu mà có?

Đối phương không trả lời ngay, một lát sau mới đáp — Ai ta cũng biết.

Mạc Phi cảm thấy rất buồn cười, lúc này, chuông điện thoại vang lên, là Thân Nghị gọi.

Mạc Phi bắt máy, “Alô?”

“An Cách Nhĩ, tôi hiểu nghĩa đã chết là gì rồi!” Thân Nghị thở dài, “Hồ sơ báo tử trong cảnh cục vừa mới thêm hai cái tên của dì dưỡng Tôn Kỳ, lúc này bọn họ thật sự đã là người chết.”

“Cái gì?” An Cách Nhĩ sững sốt.

“Người không chết nhưng thân phận đã chết!” Thân Nghị lắc đầu, “Tôi vừa mới hỏi vài người trong cảnh cục, muốn sửa hồ sơ của cảnh cục phải trải qua nhiều công đoạn phức tạp, nhân viên trong cảnh cục nghi ngờ bị hacker xâm nhập. Mặt khác, chứng minh tử vong của bệnh viện cũng bị bôi đen!”

“Nga.” An Cách Nhĩ hiểu ra, gật gật đầu, “Cái gọi là công kích, chính là công kích thân phận của đối phương, một vụ mưu sát hư cấu!”

“Vụ này chúng tôi không giải quyết được, phải đợi chuyên gia máy tính tới, dì dưỡng Tôn Kỳ có thể đã đụng phải một tên hacker!” Thân Nghị cũng có chút bất đắc dĩ.

An Cách Nhĩ cúp điện thoại, vuốt cằm nhìn màn hình, “Hacker...”

“An Cách Nhĩ.” Mạc Phi đột nhiên cảm thấy hứng thú, “Rốt cuộc phát hiện ra hung thủ em không thể bắt!”

An Cách Nhĩ có chút không phục nhìn Mạc Phi, “Chưa chắc.”

“Nhưng mà, đây là mánh kỹ thuật!” Mạc Phi nói, “Về mặt này chúng ta không giỏi.”

“Có bạn giỏi là được rồi.” An Cách Nhĩ lấy điện thoại ra tìm số.

Trong điện thoại có mấy trăm số, đều là do Mạc Phi giúp hẩn lưu lại. Những người này đều là người đã từng được An Cách Nhĩ giúp đỡ gián tiếp hoặc trực tiếp, bọn họ rất cảm kích, đều để lại số điện thoại hẩn, nói về sau có cần giúp đỡ gì thì cứ gọi. Đương nhiên trong đó cũng không thiếu người thuộc hàng ngoạ hồ tàng long.

An Cách Nhĩ nhanh chóng gọi tới cho một người có tên là Aslan, nói lại một chút tình huống cho hẩn.

Đối phương thật ra rất cao hứng, nói đưa nick của dưỡng Tôn Kỳ cho hẩn là được, hẩn có thể xác định được vị trí, bắt được hung thủ.

Mạc Phi nghi hoặc, “Aslan là ai?”

“Một người bạn quen biết rất lâu trước kia.” An Cách Nhĩ nói, “Hắn là một trong những hacker giỏi nhất thế giới.”

“Nga...” Mạc Phi nghĩ, “Mỹ nữ XX kia, có khi nào lợi hại hơn không?”

“Hắn là không thể.” An Cách Nhĩ nói, “Người lợi hại, vô luận có kiêu ngạo tới đâu, nhưng bọn họ sẽ không kiêu ngạo tới mức xem mọi người không ra gì.”

Quả nhiên, 15 phút sau, Aslan nhắn tin lại, viết rõ địa chỉ cùng thông tin về người kia, hơn nữa còn phục hồi thân phận cho dì dưỡng Tôn Kỳ, chứng minh tử vong đều được bỏ hết.

An Cách Nhĩ gọi cho Thân Nghị, Thân Nghị mang theo Oss đi bắt người — Quả nhiên, trong một nhà trọ cũ kỹ ở thành phố S, bắt được một trạch nam.

Chuyên gia máy tính của cảnh cục kiểm tra máy tính của hắn, chứng minh hắn chính là hung thủ ‘hư cấu’ kia.

Thân Nghị mang hắn đi, Tôn Kỳ cũng thả ra, đương nhiên vui nhất cũng chính là dì dưỡng được ‘chết đi sống lại’.

Sau khi An Cách Nhĩ cùng Mạc Phi nhận được điện thoại của Thân Nghị, hai người cũng hiểu mọi chuyện đều thuận lợi.

Lúc này, cửa phòng mở ra, Emma bưng trà sữa vào.

An Cách Nhĩ cầm ly trà sữa, nói với Emma, “Emma, bà muốn về viện dưỡng lão à?”

“Ừ...” Emma gật đầu.

An Cách Nhĩ thấy bộ dáng không muốn đi của bà, vô cùng đau lòng, “Emma, bà ở đây đi, cháu với Mạc Phi gần đây bận nhiều việc, việc buôn bán của phòng tranh một mình Mạc Phi lo không hết.”

Emma hơi sững sốt, nhân tình sáng lên, “Vậy sao?”

“Đúng vậy!” An Cách Nhĩ giả vờ khó xử, “Emma, bà không cần cháu à?”

“Đương nhiên là không phải!” Emma thu khay, “Vậy bà ngủ ở đâu?”

“Phòng của cháu đó!” Mạc Phi nói, “Cháu ở chung phòng với An Cách Nhĩ, phòng bên cạnh không ai xài hết, mặt khác, đối diện chính là nhà của Oss, Cửu Dật với hai anh em Hạ Tề Hạ Phàm, nếu tụi con không có nhà thì bà sang đó chơi với bọn họ cũng được.”

“Àn!” Emma hơn hớn xuống lầu, “Để bà đi xếp quần áo.”

Mạc Phi chạy xuống phụ bà lấy hành lý lên phòng.

An Cách Nhĩ cầm cái ly thổi a thổi, bên phải đột nhiên vang lên tiếng có tin nhắn, vẫn là mỹ nữ XX kia.

Vươn tay bấm mở khung chat, liền nhìn thấy một câu — Bắt đầu trò chơi đi, An Cách Nhĩ.

An Cách Nhĩ sững sốt, nhìn lại tên hiển thị của người kia, hắn đã đổi thành — Ba ngày sau là người đầu tiên!

22. Chương 6-1: Vụ Án Thứ 6: Phản Bội : Tình Bạn Hay Tình Yêu?

An Cách Nhĩ lấy điện thoại ra gọi cho Thân Nghị, “Chú thả tên hacker kia rồi à?”

Thân Nghị buồn bực, “Làm gì có, vẫn còn nhốt bên trong mà!”

“Ở nhà hắn chỉ có một mình hắn?”

Thân Nghị nói phải sau đó hỏi An Cách Nhĩ có chuyện gì.

An Cách Nhĩ trầm mặc một lát, “Ân, không có gì.” Sau đó cúp điện thoại.

Mạc Phi đã mang hành lý vào phòng Emma, quay về, chuẩn bị lấy quần áo đi tắm rồi lên giường ngủ, lại thấy An Cách Nhĩ nằm sấp trên giường, nhìn chăm chăm màn hình máy tính.

Mạc Phi bước tới xem hắn nhìn cái gì, liền thấy đoạn hội thoại kia.

“An Cách Nhĩ?!” Mạc Phi cả kinh, “Đây là sao?”

“Lúc này gọi tôi.” An Cách Nhĩ nói, “Ân, tôi cảm thấy có chút vi diệu (*).”

(*) Vi: Nhỏ nhặt, hèn, suy, sâu kín, màu nhiệm. Diệu: khéo léo. Vi diệu là màu nhiệm, huyền diệu. – Cao Đài từ điển.

“Vi diệu thế nào?” Mạc Phi lo lắng, “Ba ngày sau là người thứ nhất, đây là tuyên ngôn giết người à? Mưu sát hừ cầu này vẫn tiếp tục sao, thuyết minh cho việc hung thủ không chỉ có một?”

“Ân, nếu như tiếp tục mưu sát hừ cầu, vậy ba ngày sau phải là người thứ 10 mới đúng chứ?” An Cách Nhĩ hỏi lại.

Mạc Phi nhú mày, “Vậy cái này không phải mưu sát hừ cầu thì là cái gì? Trong hiện thực sao?”

“Đừng khẩn trương, Mạc Phi.” An Cách Nhĩ ngáp một cái nằm xuống, vẫy vẫy tay với hắn, “Nhanh đi tắm đi rồi ngủ, buồn ngủ quá!”

“Ừ!” Mạc Phi gật đầu chạy vào phòng tắm.

An Cách Nhĩ nằm trên giường, nhìn màn hình, khoe miệng hơi cong lên — Trên giường có hai máy tính, một cái mượn bên anh em nhà họ Hạ, cái còn lại là của Mạc Phi.

An Cách Nhĩ rất bài xích [đả kích kịch liệt] đại đa số đồ công nghệ, bởi vậy căn bản không có máy tính. Mà chiếc máy này, mua là Mạc Phi, đem đi sửa là Mạc Phi, đăng ký mạng cũng là tên Mạc Phi. Nói cách khác, đối phương có tra thì cũng chỉ tra ra tên Mạc Phi thôi, vậy tại sao lại chơi trò chơi với hắn?

Dù sao mặc kệ là nguyên nhân gì, người muốn chơi trò chơi với hắn, nhất định biết Mạc Phi!

Mạc Phi rất nhanh tắm xong, chui vào chăn nói với An Cách Nhĩ, “Ace với Eliza đều ở trong phòng Emma chơi với bà, xem ra bà rất được hoan nghênh!”

“Ân.” An Cách Nhĩ cười nhạt, “Còn anh thì sao, Mạc Phi?”

“Anh?” Mạc Phi khó hiểu.

“Anh có phải cũng rất được hoan nghênh không, Mạc Phi?” An Cách Nhĩ hơi nheo mắt lại, “Có phải có rất nhiều người thích anh?”

“Em nói gì vậy?” Mạc Phi bị câu nói không đầu không đuôi của An Cách Nhĩ làm cho mù mờ, cười lắc đầu, “Không có.”

“Cẩn thận suy nghĩ chút đi!” An Cách Nhĩ nói, “So với sự trì độn của anh, có thể đối phương có ý với anh nhưng anh chỉ xem người ta là bạn.”

Mạc Phi dở khóc dở cười, xoay người đối mặt với An Cách Nhĩ, đắp chăn cho hắn, “Em không mệt à? Sao còn chưa chịu ngủ?”

“Có ai đó mà gần đây anh mới vừa gặp lại, nhưng lại trốn anh không?”

Mạc Phi sững sốt, sau đó lắc đầu, “Không có.”

An Cách Nhĩ nhìn Mạc Phi trong chốc lát, sờ sờ mũi, “Nếu cảm thấy nguy hiểm hay không vui thì phải nói với tôi đó.”

“Ân.” Mạc Phi thấy có lỗi gật gật đầu, An Cách Nhĩ khẳng định nhìn ra mình có điều giấu diếm, bởi vì hắn là thần côn à! Nhưng mà, người kia có thể là do mình nhìn lầm thôi.

Sau đó, hai người không nói gì, An Cách Nhĩ lại nổi tính xấu gổ đầu lên cánh tay Mạc Phi, Mạc Phi bắt đắc dĩ phải mặc kệ hắn. Ngủ tới nửa đêm, Mạc Phi nhấc cánh tay đã tê rần ra, An Cách Nhĩ ôm lấy cánh tay hắn sờ tới sờ lui, làm cho cả người Mạc Phi như bị kim đâm, khó có thể nhìn. Mạc Phi bắt đắc dĩ nhìn An Cách Nhĩ, chỉ thấy trên mặt đối phương tràn ngập oán khí — Rõ ràng vẫn còn giận mình vì mình không chịu nói đây mà!

...

Sáng sớm hôm sau, Mạc Phi rời giường, bước ra cầu thang liền ngửi thấy mùi thơm, chạy xuống lầu nhìn, chỉ thấy Ace với Eliza đang ăn sáng, mà trên bàn cũng đã có điểm tâm, Emma thì vẫn đang bận rộn trong bếp.

“Emma, sao bà dậy sớm vậy?” Mạc Phi xấu hổ bước vào.

“Buổi sáng đối với đám tụi cháu là vô cùng quý giá!” Emma đẩy hắn ra ngoài, bảo hắn đi làm mấy chuyện có ích khác, sau này cứ giao phần nấu bữa sáng cho bà, dù sao người già dậy sớm quen rồi.

Mạc Phi lúc này mới nhận ra, Emma tới đây giúp hắn đỡ tay chân rất nhiều, sáng sớm cũng bớt việc hơn.

Hắn ngồi xuống sofa, mở TV xem tin tức, cầm tờ báo bên cạnh lên đọc.

Trên các mặt báo đều tràn ngập thông tin của một ca sĩ tổ chức liveshow trong hai ngày. Đó là một ca sĩ rất nổi tiếng, ca khúc của người họ Mạc Phi cũng có nghe, còn rất thích.

“Mạc Phi.” Emma bưng một phần điểm tâm tới cho hắn, ngồi xuống bên cạnh.

“Dạ, cháu cảm ơn.” Trong trí nhớ của Mạc Phi, đã lâu lắm rồi chưa có ai nấu ăn cho hắn, cho nên có chút khó thích ứng, có vẻ rất bứt rứt.

Emma sờ sờ đầu hắn, “An Cách Nhĩ ăn hiếp cháu phải không, nhìn cháu lép vế hơn nó!”

Mạc Phi nhanh chóng lắc đầu, “Dạ không có, An Cách Nhĩ đối xử với cháu tốt lắm!”

Emma nở nụ cười, “Không cần nói tốt cho nó, nó là cái đứa thích đi ăn hiếp người ta, giống như một con quỷ nhỏ thích trêu chọc người khác vậy, từ nhỏ đã thế rồi!”

Mạc Phi cảm thấy Emma hình dung rất chính xác.

Ăn sáng xong, Mạc Phi đoạt lấy cái giỏ trong tay Emma, “Emma, không khí bên ngoài ô nhiễm lắm! Cháu đi cho!” Nói xong, chạy như bay ra ngoài.

Emma ngồi trên ghế sofa cầm tờ báo lên đọc, nhìn thấy An Cách Nhĩ đã luyện đàn xong bước xuống, lúc xuống lầu, Ace cũng chạy theo bên cạnh.

“Emma, Mạc Phi đi chợ rồi ạ?” An Cách Nhĩ hỏi.

“Àn.” Emma gật đầu.

An Cách Nhĩ cũng không ăn điểm tâm mà là vội vàng chạy xuống, lấy laptop của Mạc Phi bắt đầu tìm kiếm.

“An Cách Nhĩ, cháu làm gì vậy?” Emma tò mò nhìn An Cách Nhĩ giống như ăn trộm.

“Dạ... Bực mình dễ sợ, hình bạn bè cũng không có là sao?” An Cách Nhĩ bực bội, “Lát nữa phải nghĩ cách chôm điện thoại mới được.”

“An Cách Nhĩ!” Emma nghiêm mặt nói, “Không được!”

An Cách Nhĩ cầm sandwich lên cắn một miếng, “Cháu không phải can thiệp vào chuyện riêng của hắn, chỉ là sợ hắn gặp nguy hiểm thôi.”

Emma nghe tới đó, giật mình hỏi, “Mạc Phi gặp nguy hiểm? Nó còn dám đi chợ một mình!”

“Bà yên tâm đi!” An Cách Nhĩ khoát tay, “Ngoài chợ có nhiều thám tử khỏe lắm, họ còn thích Mạc Phi nữa, ở chợ ai dám đụng thử đi rồi biết, đánh cho ba má nhìn không ra luôn!”

Emma bắt đắ dĩ lắ đầu, cầm tờ báo nhét vào trong tay An Cách Nhĩ, “Lâu lâu cũng phải suy nghĩ cho nó, đừng để nó dung túng mình quá, Mạc Phi so với cháu nhìn lép vế hơn rất nhiều, nếu hai đứa là tình nhân, phải ngang hàng nhau mới phải.”

An Cách Nhĩ cầm tờ báo lên, nhìn thấy tin tức của ca sĩ kia, lập tức nhú mày, “Mạc Phi không thích cái này đâu.”

“Vậy nó thích hoạt động gì?” Emma hỏi, “Hoạt động thể thao thì sao? Trông nó rất khỏe mạnh.”

An Cách Nhĩ ngẩn người, ngẩng mặt lên suy nghĩ.

Mạc Phi cơ hồ chưa từng nói muốn đi xem phim hay xem kịch gì đó. Bọn họ cơ bản chính là, An Cách Nhĩ ra lệnh, sau đó Mạc Phi cùng hắn đi.

Sau khi làm xong một việc gì đó, An Cách Nhĩ sẽ đưa ra bình luận, một là thích hai là ghét. Còn Mạc Phi, bình thường chỉ hỏi hắn thích cái gì, rất ít khi nào phát biểu ý kiến.

An Cách Nhĩ sờ cằm, nhớ lại một chút, bản thân và Mạc Phi bình thường ở chung, câu Mạc Phi nói nhiều nhất chính là “ân”, “được”, rất ít khi nói “anh cảm thấy”, “anh nghĩ”, “anh cho rằng”... Nghĩ thêm xú nữa, Mạc Phi hình như chưa bao giờ từ chối mình cả, lâu lâu cãi lại cũng chỉ vì lo lắng cho sự an nguy của mình thôi.

An Cách Nhĩ ngồi trên sofa suy nghĩ, chợt nghe Emma nói, “An Cách Nhĩ, Mạc Phi thật sự rất sợ mất cháu.”

An Cách Nhĩ sững sốt, nhìn Emma.

Emma nhẹ nhàng vuốt đầu hắn, “Sau khi mẹ cháu chết, cháu rất ít khi nào nói yêu ai. Nhưng Mạc Phi thì khác, nếu cháu cũng sợ mất nó, vậy hãy quý trọng nó giống như nó quý trọng cháu vậy.”

An Cách Nhĩ cầm tờ báo, tới tận bây giờ, hắn vẫn luôn tự ý quyết định sở thích của Mạc Phi, chưa bao giờ tìm hiểu qua cả, Mạc Phi rất cuộc thích cái gì, ngay cả món ăn hắn cũng không rõ!

Chỉ chốc lát sau, Mạc Phi cầm bao lớn bao nhỏ trở về.

Người bình thường nếu mua nhiều đó, giá cả ít nhất cũng gấp đôi so với số tiền Mạc Phi phải trả. Nhưng như An Cách Nhĩ đã nói, Mạc Phi là người mà các thím ngoài chợ thích nhất, cho nên mua cái gì cũng đưa thêm một ít.

An Cách Nhĩ mới nhớ ra, hôm qua hỏi Mạc Phi câu kia quả là rất dư thừa — Có rất nhiều người thích Mạc Phi, ít nhất so với một người có tính cách như mình vẫn nhiều hơn.

An Cách Nhĩ buông tờ báo, đi theo Mạc Phi vào bếp.

Mạc Phi thấy An Cách Nhĩ đi theo, liền hỏi, “Có khát không?” Nói xong, rót ly trà cho hắn.

An Cách Nhĩ đứng bên cạnh, nghiêng đầu nhìn hắn.

“An Cách Nhĩ.” Mạc Phi đi tới đi lui vô cùng bận rộn, vậy mà An Cách Nhĩ cứ đi theo vô cùng vững tay vững chân, Mạc Phi bắt đắ dĩ đẩy hắn ra ngoài, “Đừng có phá! Em ra ngoài chờ đi.”

An Cách Nhĩ bị đuổi, trong chốc lát lại bay vào, trong tay cầm theo một quyển tờ giấy với một cây bút.

Mạc Phi cầm lấy, khó hiểu nhìn An Cách Nhĩ, “Chi vậy?”

“Anh viết đi.” An Cách Nhĩ sâu kín nói.

“Viết cái gì?” Mạc Phi theo bản năng vươn tay sờ trán An Cách Nhĩ, bị bệnh hả?

An Cách Nhĩ hơi né ra, nói, “Anh thích cái gì, giống như đồ ăn hay gì đó đó.”

Mạc Phi đang nấu ăn, nghe thấy An Cách Nhĩ nói vậy, lên tiếng, “Lát nữa anh viết.”

“Viết bây giờ!” An Cách Nhĩ cố chấp nói.

Mạc Phi bắt đắ dĩ viết xuống, sau đó đưa lại cho hắn.

An Cách Nhĩ cầm lấy ra ngoài, lo lắng muốn xem Mạc Phi thích cái gì.
Ngồi xuống ghế sofa, An Cách Nhĩ mở tờ giấy ra nhìn, trên tờ giấy chỉ viết có ba từ “An Cách Nhĩ”.
Trừng mắt nhìn, An Cách Nhĩ ngẩn người.
Emma nhìn thấy, cười nói, “An Cách Nhĩ, bà nhớ rõ trong thư cháu có nói Mạc Phi rất ngốc.”
An Cách Nhĩ xoay đầu nhìn bà.
Emma chỉ chỉ tờ giấy, “Nhưng đáp án này có thể thấy nó là người rất lãng mạn.”
An Cách Nhĩ lấy tờ khác, cũng viết xuống.
Chờ Mạc Phi đi tới liền nhét vào trong túi hần.
Mạc Phi không rõ, thu dọn chén đĩa đem vào bếp, lấy tờ giấy ra nhìn, trên tờ giấy có viết hai từ “Mạc Phi”.
Có chút bất ngờ nhìn An Cách Nhĩ bên ngoài, An Cách Nhĩ cầm hồng trà lên uống, “Ngày một đi xem ca nhạc đi.”
Mạc Phi nở nụ cười, gật đầu, “Àn.”
Emma tựa trên ghế sofa cũng nở nụ cười, lại nghe An Cách Nhĩ thêm một câu, “Cháu gọi hai chú Thân Nghị với Anderson đi luôn, càng đông càng vui.”
Emma nhanh tay chụp lấy điện thoại trong tay An Cách Nhĩ, bắt đắc dĩ trừng hần, “An Cách Nhĩ, hư quá nha!”

23. Chương 6-2: Người Thứ Nhất Và Người Thứ Hai

Ngày hôm sau, An Cách Nhĩ có thêm sở thích mới, đó là tìm hiểu sở thích của Mạc Phi. Nhưng mà cuộc sống của Mạc Phi cũng không có gì cầu kỳ — không khó ăn, không muốn ăn mặc cầu kì, hơn nữa càng không vì An Cách Nhĩ không biết sở thích của mình mà mất hứng.

Đối với hần mà nói, An Cách Nhĩ vì hần cố gắng thay đổi chính mình, đó mới là thứ hần vui nhất.

Tối ngày thứ ba, hai người thay quần áo đẹp cùng nhau đi xem ca nhạc.

Hai người quen biết nhau cũng lâu lắm rồi, nhưng lần này mới là lần hẹn hò chính thức đầu tiên, không có vụ án, không có câu đố, càng không có hung thủ biến thái, bởi vậy không khỏi có chút khấn trương.

An Cách Nhĩ còn tới thỉnh giáo Emma, làm sao mới có thể làm Mạc Phi vui vẻ trong lần hẹn hò đầu tiên, Emma cho hần một đáp án — Tối nay cứ làm theo mọi quyết định của Mạc Phi!

Vì thế, hôm nay Mạc Phi hỏi An Cách Nhĩ cái gì, An Cách Nhĩ đều trả lời — Anh quyết định đi.

“Đi đường nào?”

“Anh quyết định đi.”

“Muốn uống gì không?”

“Anh quyết định đi.”

“Em có muốn cầm lightstick không?”

“Anh cũng quyết định luôn đi.” An Cách Nhĩ cười tủm tỉm trả lời, làm cho Mạc Phi có một loại cảm giác kì diệu. Cái loại cảm giác này không thể nào nói thành lời nhưng mà rất thoải mái.

Hai người tới sân vận động, bây giờ mới biết thì ra nhiều người tới vậy. [lúa quá hai ông ơi 8]]

“Oa!” An Cách Nhĩ giật mình, “Ít nhất chắc 20 ngàn người đi?”

“Sân vận động này có sức chứa 30 ngàn người.” Mạc Phi cảm thấy bốn phía thật ồn ào, An Cách Nhĩ nhất định sẽ bực bội. Nhưng mà đó là An Cách Nhĩ bình thường, còn An Cách Nhĩ hôm nay là người lúc nào cũng nhìn mình cười hì hì.

“An Cách Nhĩ!” Mạc Phi đột nhiên hỏi, “Xảy ra chuyện gì sao?”

An Cách Nhĩ nghiêng đầu, “Để cho anh định đoạt thôi mà!”

Mạc Phi dở khóc dở cười, giữ chặt hần hỏi, “Em hôm nay rất lạ.”

“Ừa ~” An Cách Nhĩ cảm thấy, đột nhiên để người khác quyết định thay mình cũng không tồi lắm, có một loại cảm giác được chia sẻ niềm vui thích với Mạc Phi.

“Sao vậy?” Mạc Phi khó hiểu, “Hôm nay mọi thứ đều để anh quyết định?”

Lúc này, đèn tắt đi, liveshow chuẩn bị bắt đầu, nhóm fan la hét đếm ngược, An Cách Nhĩ bịt tai lại nói với Mạc Phi, “A, ồn quá à!!!”

Mạc Phi biết cuối cùng cũng chịu hết nổi, liền hỏi hần có muốn ra ngoài không, lại nghe An Cách Nhĩ hét nói, “Ồn như vậy nói cái gì cũng được a! Thú vị ghê!”

Chờ buổi biểu diễn bắt đầu, mọi người đều đứng dậy, An Cách Nhĩ cũng đứng lên nhìn về phía xa, “Oa, người có tí xíu sao mà thấy?”

Mạc Phi kéo hần ngồi xuống, “Đừng có đổi chủ đề, trả lời câu hỏi của anh đi!”

“Nói đúng thì, ở đây thật sự rất ồn!” An Cách Nhĩ nói, “Tôi thích im lặng!”

Mạc Phi gật đầu, “Vậy sao em còn ở đây?”

“Nhưng tôi thích anh hơn!” An Cách Nhĩ nói, “Cho nên sự im lặng không quan trọng hơn anh, chỉ cần anh vui vẻ là được rồi!”

Mạc Phi há hốc, nhìn chằm chằm An Cách Nhĩ.

“Giống như việc tôi thích vẽ tranh, thay vì ra ngoài đi dạo thì tôi ở nhà vẽ tranh thích hơn!” An Cách Nhĩ nói, “Nhưng mà so ra tôi vẫn thích anh nhất, cho nên không vẽ tranh cũng chẳng sao. Cho nên sau khi tôi nghĩ thông suốt, công hiệu thần kỳ chính là — Làm chuyện gì cũng được, chỉ cần có anh...”

An Cách Nhĩ còn chưa dứt lời, Mạc Phi đã kéo cổ hần tới trước mặt mình, hôn lên!

An Cách Nhĩ rất thường xuyên cùng Mạc Phi hôn môi, nhưng mà Mạc Phi chưa bao giờ làm chuyện thân mật ở một nơi đông người như thế này, mỗi lần đều hỏi ý kiến của An Cách Nhĩ trước, mặt khác, Mạc Phi hôm nay so với bình thường hình như còn nhập tâm hơn!

An Cách Nhĩ vừa có một loại thể nghiệm hoàn toàn mới, đây là tình yêu à? Hình như mình nghiệm rồi.

Bởi vì lực chú ý của mọi người đều đặt lên sân khấu, cơ hồ không còn ai ngồi, càng không có ai để ý tới Mạc Phi vừa mới làm chuyện gì, cho nên một lần ném thử mùi vị này rất thú vị!

Hai người ngồi trong đám đông đang lúc trao đổi tình cảm, bỗng cảm thấy trong sân vận động hình như trở nên xôn xao hẳn.

Còn có tiếng nữ sinh hét lớn, “A, hần có súng! Có súng!”

An Cách Nhĩ cùng Mạc Phi đều liếc mắt nhìn, tâm nói không thể nào, sau đó lập tức đứng dậy.

Chỉ thấy người ca sĩ kia chỉ mới hát được một nửa, bỗng nhiên có một người cầm súng leo lên sân khấu, ca sĩ kinh ngạc ngưng bật, sau đó lùi ra sau.

Nhóm fan lúc đầu còn tưởng đây là diễn kịch, nhưng khi bảo vệ từ bốn phía nhào ra, mọi người mới ý thức được đây không phải đùa, vì thế bắt đầu hét lên.

Sau đó, “Đùng!” một tiếng, người nọ nổ súng về phía ca sĩ, máu lập tức bắn ra, ca sĩ hét lên một tiếng ngã xuống đất.

Mà hung thủ kia bắt đầu hướng về đám người bắn loạn xạ.

“A!” Có mấy nhân viên bị thương ngã xuống, 30 ngàn người trong sân vận động bị kinh hách quá độ, bắt đầu nháo nhào chạy ra ngoài, có thể nghe thấy tiếng người la hét không ngừng.

Mạc Phi kéo An Cách Nhĩ vào lòng, bắt động ngồi tại chỗ, mọi người bên dưới đều thông qua con đường đi để chạy thoát, những chỗ ngồi phía xa thì an toàn hơn, bọn họ ngồi rất xa, chẳng sợ đạn lạc bay tới đây.

Nhưng dù sao cũng là gần 30 ngàn người tháo chạy, có rất nhiều ghế bị giẫm lên, Mạc Phi kéo An Cách Nhĩ vào lòng ngăn cho đám người không giẫm phải An Cách Nhĩ.

“Hắn đã dùng hết đạn rồi.” An Cách Nhĩ nhìn ra ngoài, lúc này, chợt nghe một tiếng “Đùng” trầm đục truyền đến.

An Cách Nhĩ nhú mày, nói khẽ với Mạc Phi, “Hắn chết rồi.”

Mạc Phi xoay đầu nhìn, chỉ thấy người nọ ngậm súng ngã xuống, là tự tử.

Rất nhanh có người báo cảnh sát, khi cảnh sát tới, ngoài sân vận động toàn là người. Nhóm fan chen lấn chà đạp lẫn nhau, có rất nhiều người bị thương, còn có nhiều người ngổ xổ xuống khóc, có người gọi điện thoại. Trợ lý cùng bảo vệ có vài người bị trúng đạn, ca sĩ kia bị thương rất nặng, lập tức được đưa vào bệnh viện. Mà người nổ súng kia tất nhiên đã chết.

Lúc Thân Nghị cùng Oss mang người tới, liền nhìn thấy An Cách Nhĩ ngồi bên cạnh Mạc Phi, trong sân vận động cực lớn, có vài tốp người vẫn chưa hết kinh hách, còn có vài nhân viên đi thống kê tổn thất.

“An Cách Nhĩ?” Oss há miệng, “Hai... hai người rốt cuộc bị cái gì vậy? Thần chết bám vào người hả, sao đi tới đâu cũng gặp vụ án hết.”

An Cách Nhĩ đang băng vết thương cho Mạc Phi. Lúc này có mấy fan rất không logic cũng rất mất trách nhiệm, leo ghế bỏ chạy, ai cũng hét thật to, vũ khí giết người chính là giày cao gót. Mạc Phi vì che cho An Cách Nhĩ mà bị thương.

Vì thế, An Cách Nhĩ đang rất khó chịu, đưa mắt nhìn Oss xem thường, Oss cả kinh chạy đi hỏi mấy nhân viên còn chưa định hồn.

Thân Nghị bước tới ngồi xuống, hỏi Mạc Phi, “Không sao chứ?”

“Dạ không sao.” Mạc Phi lắc đầu, “Mọi người sao rồi chứ?”

“Hầu như đều bị giẫm đạp, số người bị thương có thể lên hàng trăm, ca sĩ với nhân viên bị trúng đạn đã được đưa đi cấp cứu, hung thủ đã chết, cũng may là chưa nghe thấy tin tức có ai khác tử vong.”

“Người đứng ra tổ chức liveshow này phải chịu trách nhiệm!” An Cách Nhĩ căm giận trách cứ, “Tổ chức một hoạt động lớn thế này, nhất định phải kiểm tra kỹ càng, cũng may người kia chỉ mang một khẩu súng, nếu mang theo bom thì phải thế nào, không phải sẽ chết hơn ngàn người à? Còn nữa, người kia sao lại leo lên sân khấu được?”

An Cách Nhĩ càng nói càng tức, Mạc Phi vươn tay sờ sờ lỗ tai hắn giúp hắn hạ hỏa. Đây là cách bọn họ thường xài để đối phó với Ace. Bình thường, mỗi khi tâm tình của chó không tốt hoặc là hay sủa, chỉ cần sờ lỗ tai nó, nó sẽ rất nhanh bình tĩnh lại, nhất là đối với chó con bị bất an, rất có hiệu quả.

“Hai đứa vào bệnh viện kiểm tra đi?” Thân Nghị muốn tìm người.

“Dạ khỏi.” Mạc Phi cười cười, “Nhân viên y tế vừa mới giúp tụi cháu kiểm tra, chỉ bị thương sơ sơ thôi.”

An Cách Nhĩ đứng lên, kéo Mạc Phi, “Chúng ta về đi, sau đó anh viết hết cho tôi những người yêu mến anh, tôi muốn sắp xếp trình độ nguy hiểm! Nguy hiểm lên tới ba sao về sau không cho tiếp xúc nữa!”

“Từ từ An Cách Nhĩ.” Thân Nghị mỉm cười chỉ về hiện trường trên sân khấu, “Lên nhìn chút đi? Dù sao cũng ở đây rồi.”

An Cách Nhĩ nhìn thấy con đường từ chỗ hắn đang đứng tới sân khấu, có vẻ rất dài, cho nên rất ghét cau mày lại.

Vừa vặn Mạc Phi lại đồng ý, An Cách Nhĩ vẫn nhớ hôm nay là ngày “Làm theo ý Mạc Phi”, cho nên đành phải bước theo lên sân khấu.

Bước lên trên, nhìn thấy thi thể của hung thủ.

Hung thủ là nam, thoát nhìn chỉ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi.

An Cách Nhĩ nhíu mày, hỏi Thân Nghị, “Còn ai chết không chú?”

Thân Nghị lắc đầu, “Không có, ở bệnh viện vừa báo, ca sĩ kia chỉ bị thương, không có nguy hiểm đến tính mạng!”

“Không hợp lý.” An Cách Nhĩ lắc đầu, “Nam sinh này thoát nhìn là một học sinh, sao có thể có súng?”

Tất cả mọi người đều lắc đầu.

“Dựa theo cỡ của súng, có thể đã cướp súng của cảnh sát.” Oss ở bên cạnh nói, “Trước vụ này có một cảnh sát bị tập kích, cũng mất luôn súng.”

An Cách Nhĩ lại nhìn thi thể, chợt phát hiện trong lòng bàn tay nam sinh kia có nắm cái gì đó, liền chỉ chỉ pháp y đang khám nghiệm bên cạnh.

Pháp y cầm tay thi thể lên, An Cách Nhĩ nhíu mày, lúc giơ tay lên, cổ áo rớt xuống, có thể thấy rõ mấy vết sẹo trên cổ tay.

Pháp y cũng nhíu mày, “Tinh thần của thằng bé này không bình thường, đây rõ ràng là khuynh hướng tự hại mình!”

Oss đeo bao tay vào, mở bàn tay hơi nắm của nam sinh ra, bên trong có một tờ giấy.

“Cái gì vậy?” Oss mở tờ giấy ra, trên đó viết, “Người thứ nhất.”

“Cái gì?” Thân Nghị tiến tới, cầm lấy tờ giấy, có vẻ khó hiểu, “Cái này là thông báo giết người à? Có người thứ nhất chắc chắn sẽ có người thứ hai!”

An Cách Nhĩ vẫn đang ngẩn người, sau đó nhanh chóng đứng dậy, xoay đầu nhìn về phía lối ra. Hắn liếc mắt nhìn thấy ở cửa phía tây có một người đàn ông đeo kính râm, mặc quần áo đen, nhìn về phía này.

Tuy rằng là buổi tối, trong sân rất rộng, nhưng một người mặc đồ đen xuất hiện cũng quá khả nghi rồi!

“Bắt lấy hắn!” An Cách Nhĩ vươn tay chỉ về phía đó, đẩy đẩy Thân Nghị.

Tôn Kỳ vừa lúc ở giữa sân, nhìn thấy hướng An Cách Nhĩ chỉ, cũng nhìn qua, người đàn ông kia đồng thời bỏ chạy, cô lập tức đuổi theo. Chỉ tiếc đuổi ra tới bên ngoài — Ở ngoài còn rất nhiều người tụ tập, người nọ chỉ cần tháo kính ra, lên vào trong đám người là thoát!

“Hắn là ai?” Oss hỏi An Cách Nhĩ, “Nghị phạm?”

An Cách Nhĩ gật đầu, mà lúc này, Mạc Phi cũng lo lắng nhìn An Cách Nhĩ, hắn nhớ tới lời nhắn trên máy tính hôm trước — Người nọ muốn cùng “chơi trò chơi” với An Cách Nhĩ. Hôm nay vừa lúc là ngày thứ ba, mà người chết lại là người thứ nhất!

“Đội trưởng!” Lúc này, Tôn Kỳ đứng trước cửa thoát hiểm vẫy tay với mọi người.

An Cách Nhĩ bọn họ cùng bước tới.

Tôn Kỳ lấy đèn pin chiếu vào bên vách tường. Chỉ thấy trên vách tường màu trắng vừa được sơn lại, có một dòng chữ màu đen — Ba ngày sau, người thứ hai.

24. Chương 6-3: Bạn Cũ

Thân Nghị và Oss vây quanh hai người hỏi kỹ tình huống.

An Cách Nhĩ không muốn nói nhiều, vì thế giao công việc giải thích đó cho Mạc Phi.

Mạc Phi nói xong, Thân Nghị nhú mày, “Thoạt nhìn giống như khiêu chiến An Cách Nhĩ.”

“Nhưng mà loại thông điệp hần đưa một chút ý nghĩa cũng không có!” Oss có chút tức giận, “Chỉ có thời gian cùng số người, hần trốn đi đâu giết người, ai mà biết chứ? Mỗi ngày sẽ có nhiều người chết hơn!”

An Cách Nhĩ khẽ lắc đầu, “Sẽ không.”

Mọi người nhìn hần.

“Hần sẽ biến nó thành một chuyện náo động lớn giống như hôm nay vậy.” An Cách Nhĩ thản nhiên trả lời, “Hơn nữa còn là chỗ tôi có thể nhìn thấy, chiếm được ánh mắt của đông đảo công chúng. Nhưng mà có một chuyện rất kỳ lạ, tôi và Mạc Phi quyết định đi xem ca nhạc cũng chỉ mới cách đây hai ngày, trước khi đi cũng không nói với ai, đối phương làm sao biết được?”

“Chắc là trùng hợp đi.” Mạc Phi nói, “Dù sao, một vụ án như thế này xảy ra, cho dù không ở hiện trường, chúng ta nhất định vẫn sẽ biết! Lấy quan hệ của chúng ta với cảnh sát mà nói, cũng có thể nhìn thấy tờ giấy này.”

“Cho nên mới nói, đối phương biết rất rõ về chúng ta, hoặc là đã theo dõi chúng ta từ rất lâu.” An Cách Nhĩ trả lời.

“Tôi về cảnh cục tra khảo tên hacker kia!” Thân Nghị mang người đi, An Cách Nhĩ cùng Mạc Phi về nhà.

“An Cách Nhĩ!” Emma vội vã chạy ra, thấy băng vải trên cánh tay Mạc Phi, “Bà vừa xem tin tức, làm bà sợ muốn chết!”

“Cháu không sao, Emma.” Mạc Phi giật giật cánh tay, “Chỉ bị thương nhẹ thôi.”

“Emma, bà xem tin tức trên TV?” An Cách Nhĩ nghi hoặc, “Đưa tin nhanh vậy sao?”

“An Cách Nhĩ, buổi biểu diễn đó là truyền hình trực tiếp.” Mạc Phi chỉ tờ báo trên bàn, là truyền hình trực tiếp hơn nữa còn phát sóng toàn cầu.

“Trên mạng bây giờ khẳng định đã nháo nhào lên hết!” Mạc Phi bắt đầu dĩ lắc đầu, “Ca sĩ kia rất nổi tiếng, ít nhất cũng phải có mấy ngàn vạn fan!”

“Àn, một người được hơn ngàn vạn người yêu mến.” Câu nói của An Cách Nhĩ có chút lạc đề.

Mạc Phi lên mạng tìm kiếm, nguyên bản muốn tìm thông tin cùng bình luận liên quan, nhưng hần phát hiện trên rất nhiều diễn đàn, có người đăng, hung thủ làm vậy để khiêu chiến thần thám của cảnh sát, họa sĩ nổi tiếng — An Cách Nhĩ.

Mạc Phi sau khi đọc được hai từ ‘thần thám’, theo bản năng lộ ra nụ cười, nhìn An Cách Nhĩ.

“Ha ha.” An Cách Nhĩ cũng nở nụ cười, “Thần thám a...”

Mạc Phi gọi điện cho Thân Nghị, nói lại tình huống vừa gặp.

“An Cách Nhĩ, là đối thủ đã từng đụng qua à? Còn là một kẻ điên từng bị cháu bắt, cho nên về đây báo thù?” Emma lo lắng.

“Emma, đừng lo lắng.” An Cách Nhĩ an ủi bà, “Chỉ là một thằng nhóc hiếu thắng mà thôi.”

“Nhưng trận đấu này không công bằng!” Mạc Phi có chút tức giận, “Trận đấu của hần không có quy tắc, cũng không có gợi ý, một người trong tối, một người ngoài sáng, phải đấu thế nào?”

“Đối phương căn bản không xem đây là trận đấu, Mạc Phi.” An Cách Nhĩ cầm tách hồng trà lên, tinh tế thưởng thức, “Hần chỉ đang chứng minh, hần mạnh hơn tôi.”

Mạc Phi nhú mày, “Nói như vậy đây không phải cạnh tranh mà là kẻ thù?”

“Cái này căn bản không phải trò chơi con nít, hung thủ nếu như sợ bị bắt, hẳn sẽ không tới khiêu chiến, nói cách khác, hẳn cũng chưa chắc gọi tới cỡ đó!”

“Em có ý gì?” Mạc Phi cùng Emma liếc mắt nhìn nhau, không rõ An Cách Nhĩ muốn nói gì.

“Thật ra cũng tương đối dễ hiểu.” An Cách Nhĩ cười, “Một thanh niên mười sáu tuổi bình thường cầm súng đi giết chính thần tượng của mình nhất định phải bị kích động rất lớn. Mặt khác, muốn có một khẩu súng, người bình thường cũng không dễ dàng làm được.”

“Đối phương rất giỏi?” Mạc Phi hỏi.

“Hoàn toàn ngược lại.” An Cách Nhĩ lắc lắc đầu, “Người có năng lực sẽ không bao giờ lựa chọn cách trốn trong bóng tối, độ sức không công bằng, đoạt súng thật ra rất dễ dàng. Tôi cảm thấy đáng người của hắn cường tráng, nhất định về đánh nhau cũng rất giỏi.”

“Vậy hắn làm sao để xúi giục người ta phạm tội?” Mạc Phi tò mò.

“Mấu chốt chính là giới hạn thời gian kia.” An Cách Nhĩ nhợt nhạt cười, “Nếu như không có lời khiêu khích trên máy tính, vụ án lần này chẳng qua chỉ là một tên fan điên cuồng giết thần tượng mà thôi. Chỉ cần trước khi vụ án phát sinh, hắn báo cho chúng ta biết, nó liền biến thành do hắn xui khiến.”

“Em cảm thấy, hung phạm kia biết sẽ có vụ án xảy ra, cho nên giả vờ là do mình xui khiến, biến vụ này thành án giết người liên hoàn do mình gây ra?”

An Cách Nhĩ gật đầu.

Lúc này, Thân Nghị gọi điện tới, hỏi An Cách Nhĩ có xem tin tức chưa.

An Cách Nhĩ cười cười, hỏi Thân Nghị, “Đúng rồi, chú có quen phóng viên đưa tin không, hoặc là người bên truyền thông? Tôi muốn phát một thông cáo.”

Thân Nghị ngăn người, gật đầu, “Cảnh sát chúng tôi có kênh riêng, cậu cần nói gì, có thể cho cậu thông báo một cái.”

“Cái này thật không cần, lớn quá sẽ làm tôi giống như rất ngớ ngẩn.” Nói xong tùy tiện viết xuống tờ giấy, bảo Mạc Phi fax qua cho Thân Nghị.

Thân Nghị nhìn nhìn tờ giấy, có chút khó hiểu, “An Cách Nhĩ, đây là tình huống gì?”

“Sau khi đăng, dựa theo lời dặn của tôi, chuẩn bị đi bắt người.” An Cách Nhĩ cười thần bí.

Ngày hôm sau, tin tức tràn ngập tất cả các mặt báo cùng kênh truyền hình, mặt khác, còn một tin khác làm cho phóng viên cùng những người mê trinh thám hưng phấn, An Cách Nhĩ đáp trả.

So với khiêu khích của hung thủ, An Cách Nhĩ lại nhìn có vẻ rất nhàn nhã, hắn nói thế này, “Tất cả những lời nói khiêu chiến linh tinh đều là vô căn cứ, chính tôi cũng không nhận được lời khiêu chiến nào. Ba ngày sau tôi sẽ đi hưởng tuần trăng mật với người yêu trong vòng một tháng ở Malta. Nếu hung thủ thật sự muốn khiêu chiến, xin đợi tôi trở về đã, cảm ơn.”

Mạc Phi nhìn mảng tin thật to trên tờ báo, dở khóc dở cười nhìn An Cách Nhĩ, “An Cách Nhĩ, chỉ cần vậy thôi?”

An Cách Nhĩ từ chối cho ý kiến, nhún vai, “Trời mới biết.”

Khoảng hai giờ chiều, Thân Nghị đột nhiên gọi điện thoại tới, thanh âm có chút hưng phấn, “An Cách Nhĩ, bắt được rồi!”

An Cách Nhĩ mỉm cười, “Rất tốt, dựa theo manh mối tôi đưa lúc trước, thẩm tra đối chiếu sao rồi?”

“Đúng vậy, chính là người kia!” Thân Nghị hưng phấn, “An Cách Nhĩ, cậu suy luận thế nào mà ra vậy?”

“Chỉ là tùy tiện để ý mà thôi.” An Cách Nhĩ trả lời, sau đó cúp máy, nhìn Emma và Mạc Phi đang kinh ngạc bên cạnh.

“An Cách Nhĩ, sao bắt được người hay vậy?” Emma nghi hoặc hỏi.

“Cháu bảo để ý ở sân bay, nếu có người tới hỏi cháu có đặt vé máy bay không, thì nói có, đặt hai vé hạng sang đi du lịch ở Malta, thời gian là một tháng.” An Cách Nhĩ giải thích, “Sau khi hỏi xong, phải tìm một thanh niên chừng mười chín đến hai mươi mốt tuổi đặt vé cùng khoang. Mặt khác, hấn còn là người của thành phố K, nhưng hiện giờ sống ở thành phố S, từng là cô nhi hoặc sống trong gia đình ba mẹ từng li dị, từng phạm tội sử dụng bạo lực.”

Mạc Phi nhíu mày, do dự một lát, hỏi, “An Cách Nhĩ, người bị bắt tên gì vậy?”

“Nếu tôi đoán không lầm, hấn là bạn của anh.” An Cách Nhĩ thấp giọng nói, “Sự thật cũng đã chứng minh, hấn từng sống trong cô nhi viện với anh, hấn tên là Tần Liệt, anh có nhớ người này không?”

Mạc Phi thở dài, “Quả nhiên là hấn...”

An Cách Nhĩ hơi phồng má, có chút bất mãn nhìn Mạc Phi, tựa hồ vẫn còn giận chuyện hôm trước.

Mạc Phi áy náy, “An Cách Nhĩ, anh không phải có ý giấu em, anh chỉ nghĩ chuyện này không quan trọng.”

“Vậy bây giờ anh nói đi.” An Cách Nhĩ rất nhẫn nại, ngồi nghe Mạc Phi nói.

“Tần Liệt và anh đều là người bị ba mẹ vứt bỏ, hai đứa quen biết nhau trong một lần ẩu đả, sau đó trở thành bạn bè, car hai ở trong cô nhi viện một thời gian rất ngắn, bởi vì đã lớn nên có thể ra ngoài kiếm việc làm.” Mạc Phi bắt đầu kể lại chuyện năm xưa, “Tuy rằng bọn anh coi chuyện đánh nhau là bình thường, nhưng sau đó Tần Liệt lại gia nhập bang hội, anh thì không thích, cho nên cả hai dần dần trở nên bất hòa.”

An Cách Nhĩ khẽ gật đầu, “Hấn cũng không tới tìm anh nữa, nhưng nếu anh gặp chuyện phiền phức gì, hấn đều tới giúp anh, có đúng không?”

“Đúng vậy.” Mạc Phi gật đầu, “Tần Liệt luôn đi tìm mẹ mình, sau đó hấn tìm được, nhưng mẹ hấn đã lấy chồng khác hơn nữa còn có con gái, còn xin hấn đừng tới phá hạnh phúc gia đình.”

“Àn.” An Cách Nhĩ cười lạnh, “Có thể hiểu được cảm nhận của hấn, một người mẹ rất kém cỏi.”

“Sau đó hấn từng tự sát rất nhiều lần, nhưng lần nào cũng được cứu.”

“Anh cứu hấn?” An Cách Nhĩ chen vào một câu.

“Àn.” Mạc Phi bắt đầu kể, “Sau đó anh gặp chuyện không may, chạy đến thành phố S, không trở về nữa. Lễ vạ cổ lần đó, anh nghĩ anh đã nhìn thấy hấn, nhưng không dám xác định, cho nên cũng không nói gì. Bây giờ anh sống cùng một thám tử, bạn bè đều là cảnh sát, anh sợ hấn sẽ cảm thấy bài xích!”

“Mạc Phi, thay đổi cách sống, thoát khỏi cái vòng kia, không có nghĩa là anh đã phản bội, có hiểu không?” An Cách Nhĩ vỗ vỗ bả vai Mạc Phi.

Mạc Phi gật đầu.

Không lâu sau, Thân Nghị và Oss cùng xuất hiện trước cửa phòng tranh, mang kết quả thẩm vấn đến.

Thì ra, ‘Mỹ nữ XX’ mà dương của Tôn Kỳ nói chuyện, không phải là một người, mà là một tổ bốn người. Bốn người này tuổi không lớn, trạch nam bị bắt hôm trước, cùng với nam tử nổ súng trên sân khấu, đều là người cùng một tổ. Hai người còn lại cũng đã bị bắt. Chuyên môn của bọn họ là hacker, mục đích của mưu sát hư cấu nghe rất đẹp đẽ — Phải tiêu diệt toàn bộ những người dám phản bội tình yêu.

Những người này đều có thân thể rất đáng thương, bị ba mẹ vứt bỏ hoặc bị tình nhân phản bội, đều đã từng bị thương tổn. Bọn họ quen biết nhau trong một câu lạc bộ tự sát, mà Tần Liệt, cũng quen biết bọn họ trong câu lạc bộ kia.

Trạch nam lần trước bị bắt đã làm cho ba người còn lại cảm thấy vụ này không còn thực hiện được nữa.

Vì thế, bọn họ đưa ra một quyết định, phải rời khỏi thế giới này. Nhưng trước khi đi, bọn họ muốn giết ba người được công chúng yêu mến nhất, bọn họ muốn nhìn thấy nét thương tâm của mọi người, trả thù xã hội không công bằng này.

Tần Liệt đưa ra một chủ ý cho bọn họ, lúc tự vẫn, trong tay mỗi người hãy cầm một tờ giấy lần lượt viết ‘người thứ nhất, người thứ hai, người thứ ba’ lên. Như vậy, tuy rằng họ đã chết, nhưng sự uy hiếp vẫn luôn tồn tại, mọi người sẽ luôn sợ hãi, bản thân có thể trở thành người thứ tư!

“An Cách Nhĩ.” Oss cảm thấy thật thần kỳ, “Sao cậu biết Tần Liệt kia sẽ mua vé bay sang Malta với hai người?”

An Cách Nhĩ hơi nhún vai, “Hắn không phải theo tôi mà là theo Mạc Phi.”

Tất cả mọi người sửng sốt, ngẩng đầu nhìn Mạc Phi.

Mạc Phi cau mày hỏi, “Tần Liệt bây giờ ở đâu?”

“Nga, lúc bị bắt làm hắn bị thương, bây giờ đang ở trong bệnh viện...” Còn chưa dứt lời, Mạc Phi đã đứng lên, “Bên cạnh hắn có mấy cảnh sát?”

Thân Nghị cùng Oss liếc mắt nhìn nhau — Hai người.

“Hắn bị còng tay rồi, đã bị còng rồi!” Tôn Kỳ nói.

“Không phải!” Mạc Phi nhíu mày, “Tính cách của hắn tương đối hung hãn, mấu chốt chính là hắn không muốn sống!” Vừa dứt lời, điện thoại của Thân Nghị liền reo lên.

Nghe xong, sắc mặt của Thân Nghị liền trở nên khó coi.

“Có chuyện gì vậy chú?” Mạc Phi có dự cảm không lành.

“Bệnh viện vừa gọi tới, Tần Liệt đã đánh chết hai cảnh sát để bỏ trốn, còn đoạt luôn hai cây súng. Cây súng mà thằng nhóc cầm chạy lên sân khấu bắn loạn xạ, đã điều tra ra — Chính là cây súng bị mất của vụ đánh lén cảnh sát lần trước. Căn cứ theo xác nhận của nhân chứng mục kích, người đánh lén cảnh sát lần đó chính là Tần Liệt!”

“Tên này điên rồi à?” Oss gấp rút xin lệnh truy nã toàn thành, “Hắn có khi nào chạy ra ngoài thành không?”

“Sẽ không.” An Cách Nhĩ cười cười, “Hắn sẽ đến tìm tôi!”

25. Chương 6-4: Người Bị Lãng Quên

Mạc Phi rất ít khi nào đến gần An Cách Nhĩ khi hắn đang vẽ tranh, bởi vì lúc hắn sáng tác nghệ thuật, hắn không thích bị người khác quấy rầy. Nhưng lần này bên cạnh cửa sổ lại có một chiếc ghế, Mạc Phi có thể ngồi ở đó, ánh mặt trời chiếu lên người hắn, tầm mắt của hắn lại đặt lên An Cách Nhĩ, hắn có thể truyền đi cảm giác ấm áp.

An Cách Nhĩ lặng lẽ đứng trước giá, bắt đầu vẽ tranh.

Mạc Phi thì lặng lẽ ngồi ở đằng kia, nhìn An Cách Nhĩ vẽ.

Giờ khắc này, thời gian trôi đi rất chậm, Mạc Phi lần đầu tiên được thưởng thức chuyên chú bóng dáng của An Cách Nhĩ. Cái lưng đưa về phía hắn đem đến một cảm giác mới mẻ nói không thành lời.

Nếu coi trọng một người, sẽ càng thích nhìn mặt hắn, đôi mắt hắn, biểu tình, hỉ nộ ái ố, những cái phải nhìn ở trên mặt mới có thể biết được. Chỉ có khi chia lìa cùng lưu luyến, mất đi một người không đành lòng, mới có thể nhớ rõ bóng dáng của họ.

Bóng dáng, thường thường sẽ chỉ liếc mắt nhìn lần cuối, nếu cảm thấy vẫn còn lưu luyến, sẽ liền chạy nhanh về phía họ, nếu không sẽ quay đầu đi, đi thật xa, từ đó trở đi biến thành người xa lạ.

Mạc Phi không phải là người đa sầu đa cảm, nhưng chính câu “Hắn sẽ tới tìm tôi” lúc này của An Cách Nhĩ cùng bóng dáng hiện tại của hắn lại làm cho Mạc Phi cảm thấy rất khó chịu.

“Mạc Phi!”

An Cách Nhĩ đột nhiên mở miệng, nhưng thật ra lại làm Mạc Phi giật mình, ngẩng đầu nhìn hắn, theo bản năng hỏi, “Anh quấy rầy em à?”

An Cách Nhĩ cười cười, lắc đầu, “Tôi vẽ xong rồi.”

Lúc này Mạc Phi mới kịp phản ứng, nãy giờ chỉ lo suy nghĩ miên man, quên nhìn bức tranh của hắn.

Đứng lên đi tới bên cạnh An Cách Nhĩ, chiêm được một cái vuốt ve tán thưởng, “Biểu tình của anh đẹp lắm đó!”

Mạc Phi cười, chớp mũi nhẹ nhàng cọ trán An Cách Nhĩ, nhìn bức tranh kia.

An Cách Nhĩ rất ít vẽ loại này, tranh phong cảnh theo trường phái ấn tượng, trên bức tranh là một tòa giáo đường, mang phong cách cổ xưa, thoát ly kiểu cổ điển tinh xảo, mang một cảm giác mờ lung, tựa hồ rất đa cảm.

“Phái ấn tượng đều mang theo chút đa cảm.” Giống như đọc được cảm giác của Mạc Phi, An Cách Nhĩ thấp giọng nói, “Cho dù là vẽ một cảnh dưới ánh mặt trời, mặc kệ bức tranh mạnh mẽ tới đâu, nó vẫn không làm cho người ta cảm thấy vui vẻ và vĩnh hằng.”

“Tại sao?” Mạc Phi khó hiểu.

“Bởi vì phái ấn tượng chính là một thứ chớp nhoáng.” An Cách Nhĩ hơi nhếch khóe miệng, “Một thứ chớp nhoáng sẽ dễ dàng mất đi, chỉ có thể đến một lần, không bao giờ gặp lại.”

Mạc Phi vươn tay nhẹ nhàng nắm bả vai hắn, “An Cách Nhĩ, anh sẽ không để Tần Liệt tổn thương em.”

An Cách Nhĩ nở nụ cười, lắc đầu, vươn tay dùng hai ngón khê giữ cằm Mạc Phi, “Phải là tôi sẽ không để hắn làm anh bị thương, yên tâm đi, tôi sẽ bảo vệ anh.”

Mạc Phi bật cười, sau đó khôi phục vẻ nghiêm túc, “Em... em có biết tại sao hắn lại điên cuồng như vậy không?”

An Cách Nhĩ suy nghĩ, “Vẻ điên cuồng của hắn không phải do trời sinh, mà là do lực tác động từ bên ngoài.”

“Có người ép hắn?” Mạc Phi buồn bực.

An Cách Nhĩ khẽ lắc đầu, “Mạc Phi, anh xem « Nước mắt của mặt trời » chưa?”

“Rồi!” Mạc Phi gật đầu, “Một bộ phim rất hay.”

“Câu nào là ấn tượng nhất đối với anh?” An Cách Nhĩ hỏi.

“Nơi này là cái xó đã bị thượng đế lãng quên.” Mạc Phi đáp, cười bất đắc dĩ, “Mọi người nếu đã xem qua bộ phim đó, hầu như đều sẽ nhớ câu này.”

“Rất nhiều cuốn sách cùng phim ảnh đều dùng câu này làm chủ đề, tôi nhớ còn có triển lãm tranh nữa thì phải.” An Cách Nhĩ vuốt cằm, hai người họ còn có thể nói chuyện về một chủ đề hoàn toàn không liên quan, trước khi tên chém giết kia tới tìm.

“À, chủ đề của quạ đen tam bộ khúc hình như cũng là cái này.” Mạc Phi đáp, “Em giới thiệu bộ nào anh cũng xem, hình như là xem hết luôn.”

“Đó là tất nhiên.” An Cách Nhĩ được Mạc Phi tán thành, vô cùng đắc ý.

“Sao nữa, có liên quan gì tới Tần Liệt?” Mạc Phi khó hiểu.

“Con người là một trong những động vật yếu ớt.” An Cách Nhĩ thản nhiên nói, “Tư tưởng phức tạp và chỉ số thông minh cao, làm cho con người biến thành một loại động vật thiết thực nhất. Nhưng thiết thực tới đâu thì vẫn là động vật, động vật khi tranh đoạt một thứ gì đó, hoặc lâm vào hoàn cảnh khốn cùng, hay khi trở nên điên loạn, tất cả đều sẽ dùng tới phương pháp bạo lực!”

Mạc Phi nhìn An Cách Nhĩ, chờ hắn nói tiếp.

“Con người so với động vật tiến hóa hơn, cho nên dùng bạo lực càng thực dụng, giống như súng săn đối phó với móng vuốt vậy. Chỉ khi nào không thể thực dụng được nữa, con người mới dùng phương pháp bạo lực đơn thuần còn lại.” An Cách Nhĩ cười cười, “Vấn đề của Tần Liệt, hẳn là hắn đã mất đi tính thực dụng của chính mình, mấu chốt để cứu vớt cùng không chế hắn đã mất đi, vì thế hắn chỉ còn biết sử dụng bạo lực nguyên thủy để giải quyết vấn đề, phát tiết sự mất cân bằng trong lòng ngực.”

Mạc Phi nhíu mày, suy nghĩ thật lâu, “Hắn có phải đã bị cái gì đó đã kích?”

An Cách Nhĩ thấp giọng nói với Mạc Phi, “Tôi cảm thấy, có thể là do mẹ hắn.”

Mạc Phi sửng sốt, “Hắn...”

“Con người bắt đầu từ điểm nào, cuối cùng nhất định vẫn sẽ quay lại điểm đó, mặc kệ đó có phải là điểm cuối cùng của hắn hay không.” An Cách Nhĩ lấy ra một cây bút, ở dưới bức tranh, ký tên mình lên, “Khúc mắc của Tần Liệt chính là bị ba mẹ phản bội, quay về vẫn là phản bội, phản bội làm hắn tổn thương nhưng cũng cứu vớt hắn. Hận đời có đôi khi chính là sức mạnh để hắn tiếp tục sống. Mà khi tất cả xoay ngược trở lại, ngay cả hận ý cũng đã mất, người ta sẽ rất dễ dàng mất đi không chế.”

Lúc này, dưới lầu truyền đến tiếng bước chân.

Oss đẩy cửa ra, nói, “An Cách Nhĩ, cậu đoán không sai, mẹ của Tần Liệt đã qua đời cách đây không lâu, bị súng bắn chết. Mĩa mai nhất chính là, bị bắn lúc cảnh sát đuổi theo bắt Tần Liệt, cảnh sát nổ súng, mẹ hắn vì đỡ đạn cho hắn mà chết, người cảnh sát kia cuối cùng chỉ bị phạt nhẹ.”

An Cách Nhĩ gật đầu, “Thì ra là vậy, vì thế Tần Liệt tới thành phố S, ngẫu nhiên gặp được người từng quan trọng nhất với mình, chính là Mạc Phi. Nhưng hắn phát hiện Mạc Phi lại ở cùng với cảnh sát, trở thành cố vấn trình thám của cảnh sát, còn yêu một thám tử, song trọng phản bội a!”

“Hắn là cái này rồi.” Oss gật đầu, “Chúng tôi đã bố trí người vây quanh phòng tranh, một khi hắn tới sẽ liền bị bắt.”

“Biến bị thương thành phần nộ, ngược lại còn tổn thương vô số người vô tội là biểu hiện của một loại vô cùng yếu ớt, chỉ có người thất bại mới có thể làm.” An Cách Nhĩ thần nhiên đưa ra định nghĩa, “Thân ở vách đá cheo leo, leo tiếp so với lặn xuống càng cần nhiều dũng khí hơn, nói cách khác, nếu không sợ lặn xuống vậy sao không tiếp tục leo lên?”

“Nhưng mà, mẹ của hắn bị cảnh sát bắn chết, cũng không phải do cảnh sát kia cố ý, hắn chạy trốn làm gì? Mẹ hắn vì cứu hắn mà chết, hắn phải vứt bỏ oán hận năm đó rồi chuộc lỗi mới phải. Hắn phải hảo hảo sống tốt, nếu không sẽ làm mẹ hắn thất vọng.” Oss lầm bầm, “Bây giờ thì lại tới đây hại Mạc Phi!”

Tôn Kỳ ở bên cạnh vỗ tay, “Oss nói đúng, chính là loại này! Nhân sinh quan hoàn toàn chính xác!”

“Nhưng mà tôi lại cảm thấy có một chút kì lạ.” An Cách Nhĩ khó hiểu, “Hắn cùng mấy tên hacker kia gặp nhau, hơn nữa còn ‘chơi trò chơi’ với tôi, àn...”

“Sao vậy An Cách Nhĩ?” Đối với vấn đề này Mạc Phi vô cùng lo lắng, bởi vì đối phương đang nhắm vào An Cách Nhĩ.

“Kẻ điên với biến thái không giống nhau đâu Mạc Phi.” An Cách Nhĩ vỗ vai hắn, “Hắn phỏng chừng sẽ đến đây rất nhanh, đêm nay khoảng 7-8 giờ, có lẽ hắn sẽ chết trước cửa phòng tranh.”

“Chết?” Mạc Phi nhíu mày, “An Cách Nhĩ!”

“Chú em.” Oss bắt đầu diễn vai Mạc Phi, “Không phải do tôi đoán mà là chiếu theo hành động của hắn, cho dù có bị bắt cũng sẽ bị tử hình, hoặc là chung thân.”

“Nhưng mà các anh vẫn phải tận lực bắt sống hắn!” An Cách Nhĩ ra yêu cầu, “Bởi vì tôi còn có việc muốn hỏi hắn.”

“Được.” Oss gật đầu, đi bố trí cảnh lực.

An Cách Nhĩ bước xuống phòng khách, ngồi trên ghế sofa, mở máy tính ra, mở khung chat với mỹ nữ XX kia, đối phương không lên mạng, An Cách Nhĩ cũng không nói gì, chỉ ngồi đó chờ.

Eliza nhảy lên đầu gối hắn, cầm hạt đậu phộng, ngẩng mặt nhìn.

An Cách Nhĩ vươn tay nhẹ nhàng sờ cầm nó, “Cửu Dật chưa về à? Hắn có phải không cần mày nữa?”

Eliza vẫy vẫy đuôi, sửa lại nhúm lông màu trắng xinh đẹp, phiêu mắt liếc An Cách Nhĩ, như là nói — Người ta đâu có sợ!

An Cách Nhĩ cười, Mạc Phi thì khấn trương đứng trước cửa, sợ Tần Liệt đột nhiên xông tới, bắn lên An Cách Nhĩ.

Thời gian từng giây từng phút trôi đi, rốt cuộc, chuông đổ bảy giờ, đèn đường cũng sáng lên.

Mạc Phi đang muốn kéo màn, đột nhiên nhìn thấy đầu ngõ có người.

Mạc Phi lập tức kéo màn ra, khấn trương nhìn ra đầu ngõ.

Một lát sau, có người đi tới, hắn mặc quần áo trắng, rất đơn bạc. Bây giờ trời vẫn còn lạnh.

Mạc Phi bước ra ngoài.

Người trước mặt chính là Tần Liệt, một người rất thông minh, cũng rất có năng lực, hoàn toàn có thể tự nuôi sống bản thân, chậm rãi thay đổi cuộc sống khó khăn hoặc vận mệnh không công bằng. Về sau có thể gây dựng được sự nghiệp, có gia đình thuộc về mình. Đương nhiên, muốn làm được thật sự không hề dễ dàng.

Mạc Phi tự xét lại, nếu như bản thân không gặp được An Cách Nhĩ, có lẽ hắn sẽ giống như Tần Liệt, bỗng nhiên hắn hiểu ra tại sao An Cách Nhĩ lại nhắc tới bộ phim « Nước mắt của mặt trời ». Nếu như có một vùng đất tràn ngập bạo lực bị thượng đế lãng quên, như vậy những người sống ở đó sẽ bị gọi là những đứa trẻ bị ác ma cướp đi, bởi vì bọn họ đã bị thượng đế quên mất, ngay cả ba mẹ cũng hy vọng có thể lãng quên bọn họ. Bị cuộc sống nguyên rửa, bị người đời e sợ, không phải cuộc đấu tranh nào cũng giành được thắng lợi, cũng không phải mỗi một người lang thang đều gặp được một người như An Cách Nhĩ! Bản thân chính là một người vô cùng may mắn trong vô số những người bất hạnh.

“Cậu có khỏe không?” Tần Liệt hỏi Mạc Phi, “Đã lâu không gặp.”

“Àn.” Mạc Phi gật đầu, “Đã lâu không gặp.”

Tần Liệt đứng trong chốc lát, Oss bọn họ thì đứng trên lầu, súng ngắm vào Tần Liệt, chỉ cần hắn có hành động khác thường, sẽ lập tức bị bắn.

“Tôi nghe nói...” Mạc Phi muốn an ủi Tần Liệt chuyện mẹ hắn qua đời.

“Àn.” Tần Liệt gật đầu, ngồi xuống bậc thang dưới đèn đường, “Tôi không biết tại sao bà ấy phải cứu tôi? Tôi chết đi không phải tốt lắm sao, bà ấy có thể vui vẻ sống không cần lo lắng.”

Mạc Phi bước tới, ngồi xuống bên cạnh hắn, vươn tay vén ống tay áo của hắn lên, quả nhiên có rất nhiều vết cắt, nhớ tới bản thân lúc còn nhỏ cũng đã từng có loại xúc động này, nhưng sau đó nghĩ lại mới hiểu ra, trốn tránh là một hành động vô cùng ngu ngốc, một suy nghĩ sai lầm. Yếu đuối nhất thời có thể sẽ làm cho bản thân mất đi cuộc sống hạnh phúc cùng vui vẻ sau này, chính là An Cách Nhĩ.

“Cậu không nên bỏ cuộc quá sớm.” Mạc Phi nhìn hắn, “Đi tự thú đi.”

“Tôi muốn tới đây gặp cậu lần cuối.” Tần Liệt rút một cây súng từ trong túi ra.

Trên lầu hai, Oss ra lệnh cho tay bắn tỉa nổ súng, nhưng mà đối phương nhìn hắn nhú mày nói, “Mạc Phi ở gần quá!”

“Sách!” Oss chau mày.

“Bỏ súng xuống!”

Lúc này, từ ngõ hẻm bên kia, Thân Nghị rút súng chạy ra, nói với Mạc Phi, “Mạc Phi, vào trong!”

Mạc Phi nhìn nhìn Tần Liệt.

Tần Liệt nhìn hắn, “Tôi muốn chết bên cạnh cậu.”

Mạc Phi nhíu mày, “Cậu muốn từ bỏ một lần nữa?”

“Đã không còn quan trọng, từ bỏ hay không thì cũng chẳng là gì cả.” Tần Liệt giơ súng lên, chĩa vào mình.

Lúc này, An Cách Nhĩ từ bên trong bước ra, tựa vào khung cửa, nhìn bọn họ.

Tần Liệt khẽ nhíu mày, cúi đầu có chút chán nản nói, “Nếu biết cậu cô độc tới đây, ai cũng có thể yêu, năm đó tôi đã không bỏ cuộc...”

Mạc Phi nhíu mày, “Hắn là duy nhất, Tần Liệt.”

Tần Liệt giật mình, ngẩng đầu nhìn hắn.

“Tôi không phải phản bội cậu, chỉ là tìm được cho mình một cái gọi là nhà thôi.” Mạc Phi đứng lên.

Tần Liệt sững sờ thật lâu, vừa định giơ súng lên, đột nhiên có một bàn tay vươn đến, Tôn Kỳ không biết đã vọt ra phía sau hắn từ khi nào, đoạt lấy cây súng.

Mặt khác, vài cảnh viên cũng vọt tới, kéo hai tay hắn ra sau, còng lại.

“Nhà?”

Tần Liệt lại không thêm để ý, chỉ hét to về phía Mạc Phi, “Thứ đó không tồn tại!”

“Đương nhiên là có! Nếu không đi tìm, mãi mãi cũng sẽ không có được.” Tôn Kỳ lắc đầu, để cảnh viên dẫn hắn đi, trước khi đi, Tần Liệt xoay đầu về phía An Cách Nhĩ, hét to, “Vẫn chưa kết thúc đâu, tất cả vẫn chưa kết thúc!”

Oss chạy từ lâu hai xuống, hỏi An Cách Nhĩ, “Không phải cậu nói có chuyện muốn hỏi sao?”

“Không cần nữa.” An Cách Nhĩ nhẹ lắc đầu, “Tôi đã biết đáp án rồi.” Nói xong, vươn tay vẫy vẫy Mạc Phi, “Mạc Phi, lại đây.”

Mạc Phi bước tới, Emma lúc này cũng chạy từ nhà hai anh em nhà họ Hạ về. Bà lúc này đứng trên ban công nhìn thấy hết tất cả, trở về an ủi Mạc Phi.

An Cách Nhĩ ngồi xuống ghế sofa, gõ chữ vào khung chat — Tiếp theo đâu? Chừng nào mới bắt đầu?

Sau khi gửi đi, không bao lâu, đối phương đáp lại — Lần sau đi, thật đúng làm cho người ta đau lòng mà, con người thật yếu ớt.

An Cách Nhĩ cười lạnh một tiếng, tắt khung chat, khép màn hình lại.

Mạc Phi kinh ngạc, mở to mắt nhìn An Cách Nhĩ, bước tới hỏi, “An Cách Nhĩ... bên kia có người?”

An Cách Nhĩ cười, “Người luôn luôn ở đó.”

Mạc Phi chau mày lại, “Là ai? Tần Liệt biến thành thế này có phải do hắn tác động?”

An Cách Nhĩ gật đầu, Thân Nghị bước tới, “Tình hình thế nào?”

Mạc Phi lo lắng nhìn An Cách Nhĩ, “Hắn hình như đang nhắm vào em!”

An Cách Nhĩ nắm lấy bàn tay hắn, giúp hắn bớt lo lắng, “Đừng để ý, Mạc Phi, có vài người cho dù thế giới có thay đổi thế nào, bọn họ vẫn sẽ luôn tồn tại, chúng ta cũng vậy.”

Mạc Phi ngồi xuống thở dài, thật lâu sau, ngẩng đầu nhìn An Cách Nhĩ, “Anh sẽ không giống Tần Liệt, sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy!” An Cách Nhĩ gật đầu, hôn lên hai má Mạc Phi, “Cho tới hiện tại, anh cũng chưa từng bỏ cuộc.”

26. Chương 7-1: Vụ Án Thứ 7: Đầu Lâu Của Laura : Nghề Mới Của Cửu Dật

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Eliza!”

An Cách Nhĩ sáng nay dậy sớm, thấy Eliza ngồi một mình bên cửa sổ, lẳng lặng nhìn ra đầu hẻm. Từ ngày Cửu Dật đi làm ‘công việc mới’, ngày nào Eliza cũng ngồi đó chờ hắn về.

An Cách Nhĩ bước tới, đưa cho nó một hạt đậu phộng lớn, “Cửu Dật gọi điện, bảo trưa nay về tới rồi.”

Eliza ôm hạt đậu vẫy vẫy đuôi, nhảy lên đầu vai An Cách Nhĩ.

“Lần này Cửu Dật đi hơi lâu, Eliza nhớ cũng phải.” Mạc Phi bước tới để bữa sáng lên bàn cho An Cách Nhĩ.

Emma ở bên cạnh xay cà phê, “Nó tìm được công việc mới à?”

“Dạ, làm thần thám thật sự quá nguy hiểm!” An Cách Nhĩ lắc đầu, “Dựa vào năng lực cùng học thức của hắn, hắn có thể dễ dàng có được một cuộc sống giàu có, chỉ là hắn lại thích mấy trò kích thích.”

Đang nói, Ace ở gần cửa bỗng nhiên sủa lên mấy tiếng.

Eliza tựa hồ hiểu được, quăng hạt đậu chạy ra ngoài.

Bên ngoài liên truyền tới thanh âm cao hứng của Cửu Dật, “Eliza, có nhớ tao không?”

Eliza hưng phấn nhảy vào lòng bàn tay Cửu Dật, vẫy vẫy đuôi, chớp chớp mắt — Không có!

Cửu Dật đeo balo, xuất hiện ở trước cửa nhà, “A, ở bên ngoài đã nghe thấy mùi cà phê rồi, cho cháu một tách!”

Emma pha cho Cửu Dật một tách cà phê, Cửu Dật đặt balo xuống, ôm bà một cái, ngồi xuống uống cà phê nóng, “Hô, cuối cùng cũng được về nhà.”

Mạc Phi bưng bữa sáng ra, mọi người ngồi vào bàn, chờ nghe hắn nói về ‘công việc mới’.

Mà lúc này, Ace đột nhiên kêu gừ gừ, ủa ủa balo của Cửu Dật.

“A, Ace, đừng có ủa, trong đó có thứ dọa người!” Vừa nói vừa chạy tới, cầm cái túi lên, lấy ra một cái hộp, để xuống bàn.

“Nè, cho mọi người xem cái này.” Vừa nói, Cửu Dật vừa mở hộp ra.

Mọi người nhìn vào trong hộp, nhìn không được nhú mày.

Cửu Dật dùng hai tay lấy ra chiếc đầu lâu. Chiếc đầu lâu rất giống thật, nhưng màu lại trắng quá mức, mà kì lạ chính là, phía trên đầu lâu được vẽ đầy đồ án, giống như một loại chữ viết cổ đại.

“A...” An Cách Nhĩ đột nhiên trở nên kích động, cầm cái đầu lâu lên đi tới đi lui, “Trời ơi! Ra là truyền thuyết đó có thật!”

Mạc Phi và Emma nhìn nhau, lúc này, Oss chạy vào định ăn chực bữa sáng, vừa lúc nhìn thấy An Cách Nhĩ đang cầm đầu lâu.

“An Cách Nhĩ, mới sáng sớm đừng chơi trò kích thích như vậy có được không?” Oss bước vào, chào hỏi Emma và Mạc Phi, sau đó vỗ vai Cửu Dật, “Câu cuối cùng cũng về, Eliza không cần làm hòn vọng phu nữa.”

Cửu Dật đau lòng vuốt lông Eliza, “Thật đáng thương, Eliza, lần sau sẽ không như vậy nữa.”

Eliza ôm đuôi sửa lại lớp lông, liếc nhìn Cửu Dật — Người ta không có!

An Cách Nhĩ kích động nửa ngày, cuối cùng cũng bình tĩnh ngồi xuống.

Mạc Phi hỏi, “An Cách Nhĩ, sao lại hưng phấn vậy?”

“Anh không biết hả?” An Cách Nhĩ mọi người, “Mọi người chưa từng nghe qua?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không ai hiểu An Cách Nhĩ đang nói về cái gì.

“Cái này rất nổi tiếng đó, là đầu lâu của Laura!” An Cách Nhĩ nhìn mọi người, trên mặt tất cả đều là mù mịt, hẳn không thể làm gì khác ngoại trừ thở dài một hơi.

“Sao cái này cũng không biết a, nổi tiếng lắm đó!” An Cách Nhĩ đặt đầu lâu xuống, hỏi Cửu Dật, “Liên quan tới công việc mới của anh?”

“Không sai.” Cửu Dật gật đầu, “Công việc mới của tôi là giám định bảo vật và phá giải những câu đố bí ẩn.” An Cách Nhĩ gật đầu tán thưởng, “Quyết định rất thông minh!”

“An Cách Nhĩ.” Mạc Phi tò mò, “Đầu lâu của Laura là cái gì?”

“Nga!” An Cách Nhĩ nói, “Nếu nói đây là đầu lâu của Laura, thì đó chính là của một sử gia tên là Laura, có khắc chữ bí mật lên đầu lâu!”

Mọi người tò mò, lại dính dáng tới một truyền thuyết nào đó nữa sao?

“Chuyện này xảy ra vào khoảng năm mươi năm trước ở châu Phi.” An Cách Nhĩ bắt đầu nhớ lại, “Năm đó có một nhóm nhiếp ảnh, không chỉ săn tìm động vật ở châu Phi mà còn tìm khắp đại lục châu Âu. Một lần vào mùa mưa, bọn họ tới tới tị nạn ở một ngôi làng thổ dân. Những thổ dân vô cùng nhiệt tình với bọn họ, trong nhóm nhiếp ảnh có một bác sĩ, vừa lúc ở đó có một thổ dân bị viêm nhiễm, tình trạng rất nặng có thể đe dọa tới tính mạng, nhóm nhiếp ảnh đã dùng y học hiện đại chữa bệnh cho bọn họ.”

Tất cả mọi người vừa ăn sáng vừa nghe, trong lòng đều buồn bực, sao An Cách Nhĩ lại biết nhiều chuyện quái lạ như vậy?

“Sau khi cứu sống người kia, cả bộ lạc đều xem họ như những anh hùng, vì vậy để báo đáp họ, tù trưởng liền dẫn bọn họ tới một nơi.” An Cách Nhĩ nói, “Đó là một thảo nguyên mênh mông rộng lớn. Ở đó, có một cái mương không ai biết, mương không dài nhưng rất sâu, ban đầu nhìn giống như thung lũng Great Rift (1), nhưng khi nhìn xa thì cũng không lớn như vậy! Tù trưởng leo qua dây thừng tới chỗ khe nứt, nhóm nhiếp ảnh tất nhiên là đi theo tù trưởng. Lúc đó, tù trưởng nói với bọn họ, không được chụp hình, cũng không được nói cho bất kì ai biết! Nhóm nhiếp ảnh cũng đồng ý, đi theo tù trưởng vào thung lũng Great Rift, phát hiện ra trong lòng đất, có một di chỉ của một nền văn minh cổ đại.”

“Di chỉ cổ đại?” Mọi người đều há to miệng, là di chỉ của nền văn minh cổ xưa ở châu Phi? Là do ai để lại?

“Nghe nói, đó là một thành cổ có kiến trúc hùng vĩ không thua gì Ai Cập, mức độ tinh tế cũng không hề thua Trung Quốc, độ thần bí trong kiến trúc và bố cục còn vượt xa cả bộ tộc người Maya, vô cùng hùng vĩ!” An Cách Nhĩ sờ đầu Ace, “Đáng tiếc, thành cổ đã bị phá, trong thành không có người dân nào, nhưng lại để lại rất nhiều báu vật.”

“Oa...” Oss sờ cằm, “Chuyện này hẳn là rất khiếp sợ mới đúng, sao lại không nghe ai nói nhỉ?”

“Tù trưởng đã dẫn nhóm nhiếp ảnh, có thể lấy đi vài báu vật coi như là thù lao.” An Cách Nhĩ cười cười, “Nhưng đối với nhóm nhiếp ảnh suốt ngày tìm kiếm động vật trên thảo nguyên mà nói, phát hiện di chỉ cổ đại quan trọng hơn nhiều!”

Tất cả mọi người gật đầu, bày tỏ có thể hiểu rõ.

“Nhóm nhiếp ảnh thương lượng với tù trưởng, có thể quay làm phim tài liệu không. Tù trưởng nhất quyết từ chối, hẳn nói loài người rất tham lam, sẽ khiến nơi này máu chảy thành sông!” An Cách Nhĩ khâm phục, “Đúng là một tù trưởng vô cùng sáng suốt!”

“Sau đó thì sao?” Mạc Phi hỏi, “Nhóm nhiếp ảnh đồng ý không?”

“Đồng ý, bọn họ không muốn báu vật, mà là muốn tù trưởng nói cho bọn họ biết, di chỉ này thuộc về nền văn minh nào!” An Cách Nhĩ tiếp tục, “Tù trưởng nói cho bọn họ biết vài thông tin liên quan, hơn nữa còn cho bọn họ xem chữ viết lúc đó, chẳng qua bọn họ phải thẻ đọc trước tượng thần — Nếu có một ngày, bọn họ đem bí mật này truyền ra, bọn họ sẽ bị thần linh nguyên rủa!”

Mọi người đều nhú mồm, thần bí như vậy à!

“Sau đó, nhóm nhiếp ảnh kết thúc đợt tìm kiếm động vật ở châu Phi, quay về nước, không ai nhắc lại chuyện này nữa. Trong nhóm nhiếp ảnh, có một nhà nghiên cứu lịch sử châu Phi trẻ tuổi, tên của cô là Laura. Cô bị nền văn minh đó hấp dẫn, vì vậy làm nghiên cứu lớn, hơn nữa dựa vào trí nhớ kinh người, nhớ lại những chữ viết lúc tù trưởng cho bọn họ xem, viết xuống, cô muốn giải mã.”

Mọi người trợn mắt há mồm, lợi hại nha!

“Sau đó, thời gian trôi qua, cuối cùng, từng thành viên trong nhóm nhiếp ảnh bắt đầu lên đời. Bọn họ giống như được thần linh giúp đỡ, cả đời đều rất thuận lợi, công thành danh toại, giàu có vô cùng.” An Cách Nhĩ khe khẽ thở dài, “Nghiên cứu của Laura cuối cùng cũng thành công, cô giải được mật mã. Bởi vì không muốn lịch sử quan trọng bị thất truyền, cho nên, cô cho ra một câu hỏi bí ẩn.”

An Cách Nhĩ nói, “Laura để một nhà điêu khắc nổi tiếng, dựa theo tỷ lệ xương đầu của mình, làm một chiếc đầu lâu hoàn mỹ. Laura dựa vào sử thi trong trí nhớ, dùng chữ tượng hình khắc lên đầu lâu. Sau khi viết xong, cô tạ tội với thần minh cổ đại, bởi vì cô đã vi phạm lời thề. Cô đem chữ viết khắc lên xương cốt của mình, nếu thần linh muốn trừng phạt cô, cô có thể chết ngay bây giờ. Đồng thời, linh hồn của cô sẽ ở lại bên trong đầu lâu, vĩnh viễn bảo vệ chữ viết kia. Sau đó không bao lâu, Laura chết đi. Sau khi chết, con trai của cô trong lúc thu dọn di vật, tìm thấy cuốn nhật ký, trong đó đã ghi lại chuyện này, vì thế, bọn họ sửa lại thành tiểu sử của Laura, đem đi xuất bản.”

“Xuất bản?” Oss cau mày, “Vậy con trai cô ta không sợ bị nguyên rủa sao?”

“Cái này không hề có!” An Cách Nhĩ lắc đầu, “Lời nguyên đã kết thúc khi Laura chết đi. Nhưng sau khi cuốn sách phát hành không lâu, có một hôm, con trai của Laura ra ngoài, trong nhà đột nhiên xảy ra hỏa hoạn. Tất cả nghiên cứu của Laura đều bị đốt sạch. Nhưng trong truyền thuyết, trong đồng đồ nát, tất cả đều bị thiêu đốt, chỉ có chiếc đầu lâu kia là không bị gì, hơn nữa vẫn trắng như mới, những chữ viết trên đầu lâu cũng không hề bị ảnh hưởng!”

Oss cau mày nhìn chữ viết trên đầu lâu, “Tà môn vậy!”

An Cách Nhĩ gật đầu, “Sau đó, đầu lâu của Laura bị đưa con bán đi, chiếc đầu lâu được truyền qua rất nhiều tay, tư nhân, học viện, cửa hàng bán báu vật các loại. Cuối cùng ở cửa hàng bán báu vật, đột nhiên bị hỏa hoạn, chiếc đầu lâu không cánh mà bay, từ đó không còn rõ tung tích. Nhưng mà những chữ viết trên đầu lâu này, cũng chưa từng có ai giải được!”

Mọi người sau khi nghe xong, hai mặt nhìn nhau, đồng thanh, “Thật thần kỳ!”

Emma có chút không hiểu, “Cửu Dật, công việc mới của cháu là giám định cái này?”

Cửu Dật gật đầu một cái, “Dạ! Có một khách hàng ra giá cao để mua cái này, hần cần giám định đây là đồ thật hay giả, ngoài ra...”

“Cái gì?” Mọi người nhìn hần.

“Theo tục truyền, đầu lâu của Laura vẫn luôn ngủ say, người có được nó, không hề may mắn, cũng không gặp vận rủi.” Cửu Dật giải thích cho mọi người, “Nhưng người phú thương kia là một sử gia, si mê chữ viết trên đầu lâu của Laura, nghe nói hần đã từng nghiên cứu một thời gian, đã có thể khai phá một ít bí mật... Nhưng cách đây không lâu, vợ con hần bỗng nhiên gặp tai nạn.”

“Cái gì?” Mọi người cau mày, “Đều chết hết?”

“Cũng không phải, vợ hần bị kinh sợ, con hần bị gãy tay, nhưng quá trình cũng có thể xem là thập tử nhất sinh!” Cửu Dật nói, “Cổ chủ hy vọng tôi giám định đầu lâu này, đồng thời giúp hần điều tra, cái này là chuyện ngoài ý muốn, hoặc nguyên rủa, hay có người cố ý cản trở!”

An Cách Nhĩ nghe đến đó, cười một tiếng, “Cố ý cản trở?”

Cửu Dật nhún vai, “Đây cũng không phải thể mạnh của tôi!” Vừa nói vừa hỏi An Cách Nhĩ, “Thế nào? Có hứng thú tham gia không?”

“Đương nhiên là có!” An Cách Nhĩ cong khóe miệng, “Đây chính là vụ án vô cùng xinh đẹp, rất hợp với tôi!”

Oss nghe thấy, chột chột An Cách Nhĩ, hỏi, “Vậy những vụ trước tôi đưa cho cậu không đẹp hả?”

An Cách Nhĩ nhắc mi nhìn Oss, chỉ chỉ đầu lâu, “Nếu coi đây là Mãn Hán Toàn Tịch (2), thì thứ anh đưa chỉ là trứng chiên thôi.”

Oss lập tức nhếch môi, “Sao có thể chứ!”

An Cách Nhĩ thường thức nhìn đầu lâu, “Những chữ viết này rốt cuộc có ý nghĩa gì? Lời nguyên có thật sự tồn tại?”

“An Cách Nhĩ.” Emma lên tiếng, “Bà có một người bạn nghiên cứu về lịch sử châu Phi, có muốn hỏi một chút không? Ông ấy đã sống ở Tây Phi hơn ba mươi năm rồi, còn có một nông trường nuôi sư tử nữa!”

“Dạ được!” Mọi người gật đầu.

Emma lấy điện thoại, bấm số, “Hi, Riva, dạo này khỏe không?”

Hai người hàn huyên vài câu, đối phương xem ra rất nhiệt tình.

Oss nhỏ giọng nói với An Cách Nhĩ, “Chỉ số sát thương của Emma đối với đàn ông trên năm mươi tuổi là 100%!”

An Cách Nhĩ và Mạc Phi rất nghiêm túc gật đầu!

Emma hỏi đối phương về chuyện đầu lâu.

Nhưng đối phương lại trả lời thế này — Đây hoàn toàn là nguy tạo!

“Nguy tạo?” An Cách Nhĩ mếu máo.

“Con trai của Laura, thật ra là một tên lừa gạt nổi tiếng, chữ viết trên đầu lâu căn bản chỉ là do vẽ loạn.” Riva nói, “Lúc Laura đi châu Phi, đúng là có thấy chữ viết và hình ảnh quý báu, nhưng nền văn minh bị thất lạc thì đã nói quá rồi. Nếu như thật sự có một nền văn hóa thần bí như nền văn minh của người Maya và Ai Cập cổ đại, cho dù có đầu lâu kia hay không, các nhà khảo cổ cũng sẽ đi khai quật. Nhưng sự thật thì, chính phủ địa phương sử dụng máy bay và vệ tinh chụp toàn bộ khu phía tây lại, cũng không hề tìm được cái thung lũng Great Rift kia. Tù trưởng của bộ lạc cũng kiên quyết bảo không hề có chuyện này. Cuối cùng, con trai của Laura bị bắt vì tội lừa đảo, ở tù 10 năm!”

An Cách Nhĩ bĩu môi, có chút khó chịu hỏi, “Thật sao? Chú khẳng định chứ?”

“Thật sự là không hề có!” Riva cười cười, “Tôi dĩ nhiên dám khẳng định, bởi vì đây là một âm mưu, làm cho tôi phải ở châu Phi, lãng phí 15 năm đi tìm một nền văn minh không tồn tại!”

Tất cả mọi người đều há miệng — Đúng là một âm mưu!

Cúp điện thoại, Mạc Phi nhẹ nhàng vỗ vỗ An Cách Nhĩ đang thất vọng, an ủi hẳn.

Cửu Dật đút tay vào túi, đứng lên, “Àn, nghe cũng có lý, nhưng mà, chữ tượng hình muốn nguy tạo cũng cần phải có một giá trị nghệ thuật cao, tôi cảm thấy người bình thường không thể nào mô phỏng được!”

Mạc Phi cũng gật đầu.

“An Cách Nhĩ.” Emma thấy hẳn mất hứng, liền hỏi, “Hay là cháu đi gặp vị sử gia kia đi, mặc kệ đầu lâu này có thật hay không thì vẫn có vụ án xảy ra rồi, có đúng không?”

An Cách Nhĩ gật đầu, nhưng vẻ mặt vẫn vô cùng tiếc nuối.

Oss có chút hả hê, nói, “Biết tại sao không? Ai cho cậu dám dùng Mãn Hán Toàn Tịch để so sánh, kết quả thất truyền rồi chứ gì? Trứng chiên thì vẫn có đây đây nè! Há há!”

An Cách Nhĩ nheo mắt phóng dao, chỉ về phía Oss, “Ace, cẩn thận!”

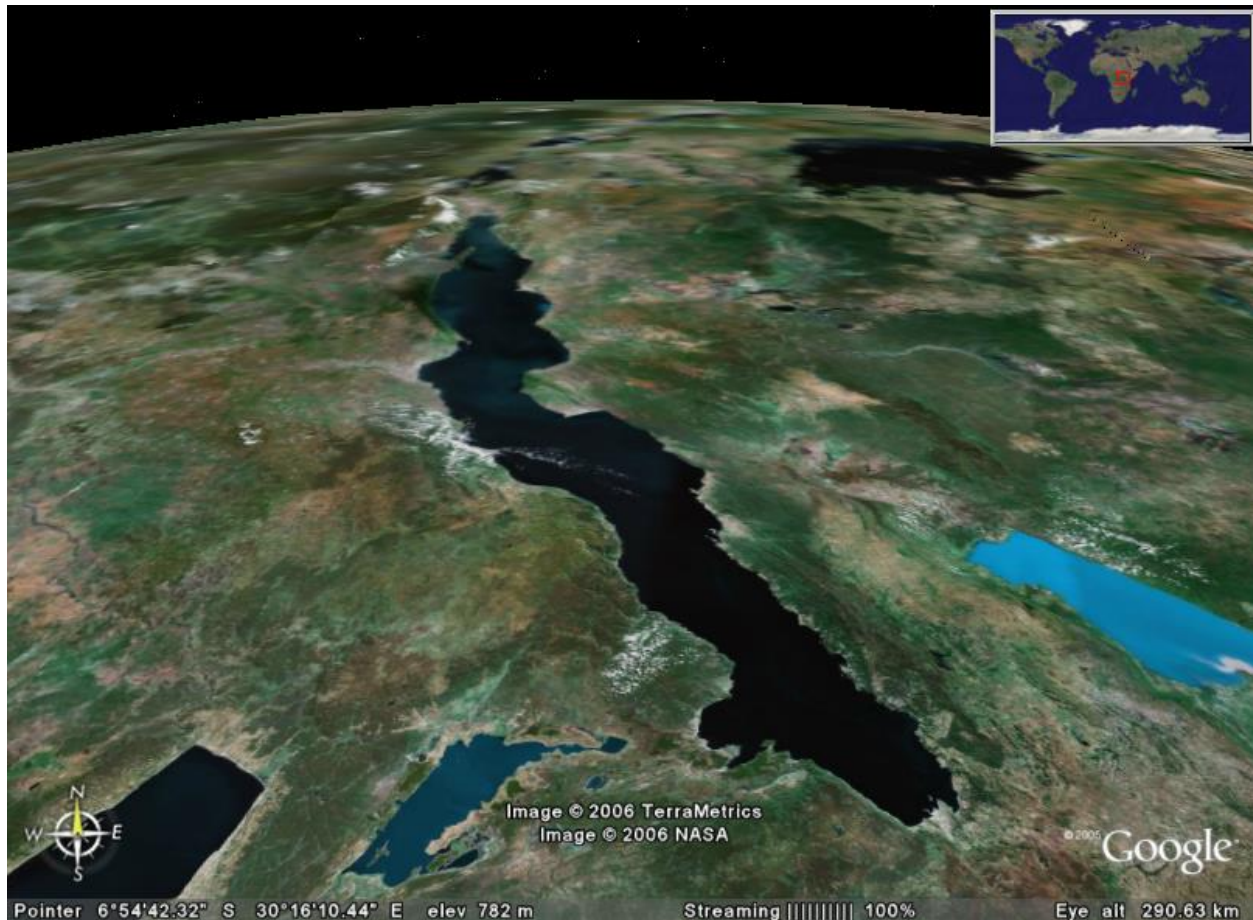
Ace nhào tới, lại một lần nữa cắn rách quần Oss, Oss lại không ngừng kêu la.

Hết chương 1.

(1) Thung lũng Great Rift: là tên được nhà thám hiểm Anh John Walter Gregory đặt vào cuối thế kỷ 19 cho một địa hình dạng máng, kéo dài liên tục khoảng 6.000 km² từ phía bắc Syria, tây nam châu Á đến trung tâm Mozambique, đông Phi. Ngày nay, thuật ngữ này thường được sử dụng để chỉ thung lũng của Rift đông Phi. [Wiki]

Hình chụp từ vệ tinh:

(2) Mãn Hán Toàn Tịch: là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán, được tổ chức trọn 3 ngày với 6 bữa tiệc. [Wiki]

27. Chương 7-2: Lời Nguyên Của Tòa Lâu Đài

An Cách Nhĩ cùng Mạc Phi đi theo Cửu Dật tới chỗ của chủ nhân chiếc đầu lâu.

Trước khi đi, Oss dặn dò mọi người, nếu quả thật là một vụ nghiêm trọng, có thể nguy hiểm đến tính mạng thì nên báo cho cảnh sát biết, để cảnh sát xử lý sẽ tốt hơn.

Vị chủ nhân kia ở vùng ngoại ô, xác thực mà nói thì ở vùng núi, trên đỉnh núi có một lâu đài, chiếm diện tích rất lớn, một mặt có thể nhìn thấy toàn bộ thành phố S, một mặt có thể nhìn ra biển, nếu nói đây là miếng đất hoàng kim, thì đường tới đó có vẻ hơi xa một chút.

An Cách Nhĩ ngồi trong xe, nhìn Mạc Phi đang lái rất cẩn thận, quay sang hỏi Cửu Dật, “Chủ nhân của đầu lâu là người nước ngoài?”

“Đúng vậy.” Cửu Dật gật đầu, “Đúng đầu gia tộc Eisen Deville đời thứ năm, mọi người gọi ông ta là tước sĩ Victor.”

“Tước sĩ?” An Cách Nhĩ cảm thấy buồn cười, “Ai phong tước cho ông ta?”

“Hình như là do thừa kế.” Cửu Dật thờ ơ nhún vai, “Một người núp trong rừng sâu nước độc, một quý tộc đã hết thời đi?”

An Cách Nhĩ gật đầu, “Quý tộc đã hết thời sao lại tới đây sinh sống?”

“Nga, hình như vừa dọn tới đây không lâu.” Cửu Dật nhỏ giọng nói, “Chủ yếu là vì vợ con bị thương, cho nên mới dọn tới đây tịnh dưỡng.”

...

Cuối cùng, xe của ba người cũng dừng lại trước một tòa lâu đài cổ.

An Cách Nhĩ xuống xe, ngẩng mặt nhìn những tảng đá màu xanh được xếp chồng lên nhau tạo thành bức tường, còn có những tảng đá hình thù kì lạ, không nhận được cảm thán, “Thật sự giống như pháo đài a!”

Cửa thành đột nhiên mở ra, một vị quân gia tóc bạc mặc áo đuôi tôm chạy ra đón tiếp.

Mạc Phi bước xuống, thấy An Cách Nhĩ đang che miệng cười, nhỏ giọng nhắc nhở, “An Cách Nhĩ, coi chừng bị đòn.”

An Cách Nhĩ nhắc mi nhìn hắn, đột nhiên hỏi, “Mạc Phi, anh có tin đầu lâu của Laura có thật không?”

Mạc Phi thờ ơ trả lời, “Em tin thì anh tin, em không tin thì anh không tin.”

“Đàn ông mà không có chủ kiến thì không được hoan nghênh đâu!” An Cách Nhĩ hơi nheo mắt lại.

Mạc Phi tỏ vẻ không hề gì, “Em hoan nghênh anh là được rồi.”

Mặc dù An Cách Nhĩ không được câu trả lời như mong muốn, nhưng mà câu nói này của Mạc Phi lại làm hắn thêm vui vẻ. Emma quả nhiên nói không sai, ở một mặt nào đó, Mạc Phi thật sự rất lãng mạn.

“Đi làm chính sự kìa, đừng có đứng đó tán tỉnh nhau nữa.” Cửu Dật thật sự hết cách với hai người này, bước theo quần gia vào lầu đài. An Cách Nhĩ và Mạc Phi chậm rãi theo sau, vừa đi vừa thưởng thức đồ trang trí.

Tòa lầu đài được trang trí rất đẹp, mỗi một món đều có thể nhìn ra nó không hề rẻ, còn có rất nhiều bộ sưu tập độc đáo, xem ra chủ nhân của tòa lầu đài này, không những là một nhà sưu tập mà còn là một người có kiến thức rất phong phú.

Mọi người bước vào phòng khách, bên trong càng thêm nguy nga tráng lệ, đối diện cửa vào là một bức tranh lớn, làm cho người ta cảm thấy chủ nhân của nó là một người rất tự kiêu, bức tranh là vẽ ông ta, máu chốt chính là, hẳn là phải dốc sức vẽ, cho ông ta thêm vài phần uy nghi mới đúng, thế mà lại trái ngược, nhìn ông ta có chút gian trá.

An Cách Nhĩ đối với dạng người dư tiền dư của này bắt đầu sinh ra chán ghét, Mạc Phi vươn tay vuốt lưng hắn, ý bảo — Bình tĩnh nào, An Cách Nhĩ.

Ngồi xuống ghế sofa, An Cách Nhĩ không lộ ra biểu tình gì gọi là chờ đợi, hắn càng nhìn bức tranh kia càng cảm thấy không vừa mắt.

Nhưng người tới tiếp đón bọn họ, không phải vị tước sĩ trong bức tranh, mà là một người trẻ hơn.

“Cha tôi đã từng nói qua.” Hắn vừa đi vừa nói, bước tới bắt tay với Cửu Dật, “Cám ơn đã tới giúp tôi!”

“Chẳng qua chỉ vì công việc thôi mà.” Cửu Dật bắt tay với hắn, giới thiệu cho mọi người, vị này là con trai của tước sĩ Victor, một nhà sử gia, Wiesen.”

Sắc mặt Wiesen tái nhợt, người rất gầy, dưới mắt có quầng thâm rất đậm, có thể thấy hắn bị mất ngủ rất nhiều đêm.

“Cậu có mang nó tới không?” Vừa ngồi xuống, Wiesen liền hỏi Cửu Dật.

Cửu Dật gật đầu, mở balo ra, lấy đầu lâu đưa cho hắn xem.

“Haizz...” Wiesen thở dài, nhìn An Cách Nhĩ, “Cha tôi lo lắng quả không sai, tôi cảm thấy mình gặp nguy hiểm!”

“Ý anh là lời nguyên?” Mạc Phi hỏi.

Wiesen gật đầu, “Không có đêm nào tôi ngủ yên, tôi luôn cảm thấy có người theo dõi tôi!”

“Vợ con anh đâu?” An Cách Nhĩ hỏi.

“Bọn họ ở trong phòng, vì để an toàn, tôi không thể để bọn họ ra ngoài!” Wiesen đỡ đầu, “Những con quỷ kia cứ đi theo chúng tôi, tôi vốn nghĩ sau khi chuyển chỗ sẽ không sao nữa, nhưng mà âm hồn của bà ta thật sự không tan!”

“Tại sao?” An Cách Nhĩ khó hiểu, “Bởi vì anh giải được chữ viết trên đầu lâu?”

Wiesen gật đầu, trong mắt thoáng lên sự sợ hãi.

“Những chữ viết đó có ý nghĩa gì?” An Cách Nhĩ tò mò, “Liên quan tới lịch sử của tòa thành kia? Hay là ghi chép của nền văn minh cổ đại?”

“Trên thực tế, tất cả đều không phải...” Wiesen đột nhiên hạ giọng, hơi thần bí nói, “Căn bản không có ghi chép gì về tòa thành cổ kia, tất cả đều là gạt người, đó chỉ là thứ Laura dùng để che giấu sự thật!”

An Cách Nhĩ nhìn Mạc Phi, Mạc Phi cau mày, trạng thái của Wiesen hình như không được tốt lắm.

“Vậy rốt cuộc nó là cái gì?” Cửu Dật hỏi.

“Laura năm đó, nhờ vào thứ này mà có được một cuộc sống như thần thánh.” Wiesen nhìn hai bên, giống như sợ có người theo dõi hắn, đè thấp thanh âm, “Biết không, giống như thần vậy.”

An Cách Nhĩ nở nụ cười, “Theo anh, cuộc sống gì mới được gọi là « cuộc sống của thần thánh »?”

“Đó là có thể nắm trong tay quyền sinh tử của mọi người!” Wiesen đề cao thanh âm lên vài phần, “Muốn cậu sống thì cậu sống, muốn cậu chết thì cậu phải chết, muốn cậu may mắn cậu liền gặp may, muốn cậu xui xẻo cậu liền gặp vận rủi!”

Mọi người nghe hắn nói xong, ai nấy đều sửng sốt.

An Cách Nhĩ hơi cau mày, “Cái gì?”

“Chính là lời nguyền!” Wiesen nghiêm mặt, “Trên đầu lâu của Laura, được viết đầy lời nguyền rủa! Chính là cái loại xuất xứ từ nền văn minh cổ đại, đã thất truyền... A!”

Wiesen còn chưa nói hết lời, đột nhiên ngồi yên bất động.

Mọi người tưởng hắn còn đang suy nghĩ nên kiên nhẫn chờ đợi.

Nhưng đợi nửa ngày cũng không thấy hấn nhúc nhích.

Cửu Dật tiến tới nhìn hấn, “Wiesen?”

Wiesen vẫn ngồi im ở đó, hai mắt nhìn trừng trừng về phía trước, giống như thấy một thứ gì đó rất dọa người.

Mọi người theo hướng của hấn nhìn sang, phía trước là cửa sổ mà, bên ngoài là biển, nhìn rất đẹp.

Nhưng Wiesen vẫn giữ trạng thái như thế, rớt cuộc, ba người cũng cảm thấy không bình thường.

Mạc Phi vươn tay đẩy hấn một cái, “Này!”

Theo động tác của Mạc Phi, thân thể Wiesen ngã xuống, trên mặt vẫn giữ trạng thái khiếp sợ kia. Mạc Phi cùng Cửu Dật lập tức đứng dậy, An Cách Nhĩ vươn tay sờ mạch, không ngoài dự liệu, hấn đã chết!

“Sao có thể...” Mạc Phi giật mình không thôi, mà quản gia bưng trà tới cũng nhìn thấy cảnh này, xông lại đẩy Wiesen, “Thiếu gia! Thiếu gia cậu bị làm sao vậy?”

Mạc Phi xoay đầu nhìn An Cách Nhĩ, An Cách Nhĩ bảo Cửu Dật, “Báo cảnh sát đi!”

“Không được báo cảnh sát!”

Nhưng lúc này, thanh âm của quản gia vang lên, ngăn trở mọi người.

An Cách Nhĩ hơi cau mày, “Thiếu gia của ông chết một cách bất thường, xảy ra án mạng mà không được báo cảnh sát là thế nào?”

“Không thể báo cảnh sát!” Quản gia biểu hiện vẻ kháng cự, “Báo cảnh sát sẽ làm tổn hại đến danh dự của thiếu gia!”

“Hấn chết rồi, còn danh dự gì nữa?” An Cách Nhĩ cười lạnh.

Cửu Dật bấm số, nhưng quản gia lại ngăn hấn lại, “Chờ một chút, tôi mang mọi người đi xem một thứ, các cậu sẽ biết tôi không hề nói láo!”

An Cách Nhĩ cau mày, Mạc Phi nhẹ nhàng kéo hấn, thấp giọng nói, “An Cách Nhĩ, tòa lâu đài này rất quỷ dị, cần thận coi chừng trúng kế.”

An Cách Nhĩ cảm thấy có lý, nhưng vẫn có chút muốn đi, vụ án lần này vô cùng hợp khẩu vị của hắn.

“Trong lâu đài này, chỉ có tôi và cô tỳ nữ, với người làm vườn bên ngoài kia thôi. Dựa vào năng lực của tôi, căn bản không thể tạo ra bất kì sự uy hiếp nào!” Quản gia lau mồ hôi, “Chuyện này, liên quan tới danh dự của gia tộc Eisen Deville, tôi nhất định phải xử lý thật cẩn thận!”

An Cách Nhĩ thấy ông nói rất dứt khoát, vẻ mặt cũng nghiêm túc, chỉ còn thiếu thê sống thê chết nữa thôi, hắn liền nhìn Mạc Phi bên cạnh.

Mạc Phi cuối cùng cũng gật đầu, đồng thời tăng thêm phòng bị, ba người đi theo quản gia lên lầu hai.

Quản gia cũng không dẫn bọn họ tới đâu xa, chẳng qua chỉ vào phòng thứ nhất trên lầu hai mà thôi, mở cửa ra, cho ba người nhìn vào bên trong.

Ba người vừa liếc mắt nhìn liền không khỏi giật mình — Bên trong có treo một đầu người! Không sai, là treo ngược lên trần nhà! Một cô gái trẻ tuổi bị treo lơ lửng giữa không trung, chiếc cổ vặn vẹo, con mắt muốn lọt ra ngoài, bị thắt cổ chết.

Sau đó không đợi mọi người hoàn hồn trở lại, quản gia dẫn mọi người tới phòng thứ hai, bên trong có một thiếu niên đang nằm trên giường, mắt mở trừng trừng nhìn về phía này.

Căn phòng thứ ba, là một ông lão nằm chết trên giường, khuôn mặt hốc hác xanh xao, giống như bị chết khô.

Cửu Dật nhìn một lát liền nhận ra, “Đây không phải là tước sĩ Victor sao?”

Quản gia gật đầu, “Không sai, chính là lão gia.”

“Không thể nào.” Cửu Dật có chút không hiểu, “Mấy ngày trước tôi còn gặp ông ấy mà.”

“Lão gia đột nhiên bị bệnh, qua một đêm liền biến thành như vậy.” Quản gia lo ngại nói, “Cả gia tộc này giống như bị nguyên rửa, đều chết hết...”

An Cách Nhĩ cau mày, “Đúng là rất giống bị nguyên rửa.”

“Nhưng gia tộc Eisen Deville có rất nhiều người thân và bạn bè, các đối tác cũng nhiều, quan hệ rất rộng.” Quản gia cay đắng nói, “Nếu như chuyện này để lọt ra ngoài, vậy sẽ có bao nhiêu lời nói xấu? Đồng thời không biết sẽ dính tới bao nhiêu người, tôi thật sự không dám nghĩ.”

An Cách Nhĩ liếc mắt nhìn quản gia, đột nhiên lên tiếng, “Vậy sao ông lại không bị gì?”

Quản gia sững sốt, “A?”

“Nga... tôi cảm thấy rất kì lạ, xem ra không chỉ liên quan tới những người chung dòng máu thôi, mà còn liên quan tới những người khác nữa.” An Cách Nhĩ lầm bầm, “Nếu như là do lời nguyền, vậy chẳng phải ông cũng sẽ phải chết sao, nếu lão gia, thiếu gia nhà ông làm chuyện xấu, vậy ông chắc cũng phải nhúng tay vào, có đúng không?”

“Cậu, sao cậu lại dám vô lễ như thế?!” Vẻ mặt của quản gia giống như không thể tin An Cách Nhĩ lại có thể nói ra những lời này.

Cửu Dật suy nghĩ một chút, An Cách Nhĩ đoán chừng đã phát hiện ra cái gì đó, cho nên mới độc mồm như vậy.

An Cách Nhĩ dứt hai tay vào túi, xoay người ra ngoài, nói với Cửu Dật, “Báo cảnh sát đi.”

“Mấy người...” Quản gia vội vàng đuổi theo, “Đây không phải trò đùa!”

“Ông sợ, không phải vì sợ ảnh hưởng đến danh dự của gia tộc, ông chỉ lấy cớ mà thôi.” An Cách Nhĩ thờ ơ nói, “Ông sợ những tội ác mình làm sẽ bị bại lộ, từ đó mất hết tất cả!”

Sắc mặt quản gia trở nên tái xanh, khẩn trương nhìn An Cách Nhĩ.

Mạc Phi nghe xong cũng cả kinh, chẳng lẽ quản gia chính là hung thủ?

An Cách Nhĩ chậm rãi bước ra ngoài, nói với Mạc Phi, “Đừng nhìn mấy thứ ở đây, hầu như toàn là những thứ trong truyền thuyết, mang sắc thái quái dị.”

Mạc Phi sững sốt.

Cửu Dật cũng gật đầu, “Đúng vậy, nào là bình hủ diệt thế giới trong truyền thuyết, còn có đầu rắn mang tới tai họa, tượng mèo đen của Ai Cập cổ mang tới xui xẻo, đều là những thứ Mạc Phi đang nghiên cứu.”

“Dĩ nhiên là không phải.” An Cách Nhĩ nhẹ nhàng khoát tay chặn lại, nhìn quản gia đang cau mày đi đằng sau, “Nếu tôi đoán không sai, chủ nhân của ông, luôn trung thành với những thứ mang ‘lời nguyền’, thật ra là để gạt tiền người ta, đúng không?”

Sắc mặt quản gia trầm xuống, cúi đầu không nói.

“Gạt tiền?” Cửu Dật cũng cảm thấy buồn bực, “Gia tộc Eisen Deville không phải kinh doanh về rượu sao? Cái danh quý tộc cũng là âm mưu?”

“Vừa đúng dịp, một năm trước tôi ở châu Âu, giao tiếp với các quý tộc để phá án, cũng đã nghe không ít chuyện liên quan tới bọn họ. Gia tộc Eisen Deville hiển hách một thời đã suy tàn, từ một gia tộc vững mạnh đã trở nên yếu ớt, không còn bao nhiêu người.” An Cách Nhĩ vừa nói vừa ngồi xuống ghế sô pha, “Căn cứ theo dấu vết ở đây, ông và chủ nhân của ông đã ở đây rất lâu, không phải chỉ mới tới đây tị nạn! Hai người đã từ châu Âu dọn về đây.”

Mạc Phi nhíu mày một cái, “Những vật mang lời nguyền, đều là công cụ gạt tiền của bọn họ?”

An Cách Nhĩ vỗ vỗ con mèo mang lại xui xẻo, “Thiếu gia nhà ông lại đặc biệt nghiên cứu về phương diện này. Cơ hồ mỗi một món, sau lưng nó đều chứa đựng một câu chuyện, dĩ nhiên, có thứ bị nguyên rửa thì cũng là chuyện bình thường. Những thứ tràn ngập thần bí đều luôn có giá trị. Một mặt các người tạo ra những câu chuyện thần bí, nâng cao giá món đồ. Mặt khác, để một món đồ bình thường biến thành thứ mang tới xui xẻo, các người liền đưa ra giá thấp thu hồi lại!”

“Tôi đúng là đã từng nghe qua, dạng này rất thịnh hành trong giới quý tộc.” Cửu Dật cũng gật đầu.

Quản gia cắn chặt răng không nói, An Cách Nhĩ lắc đầu.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng còi hụ, xe cảnh sát và xe cứu thương rất nhanh đã tới, bác sĩ chạy vào phòng, cấp cứu cho đứa con của Wiesen.

Thân Nghị và Oss cũng bước vào.

An Cách Nhĩ cười nhạt nhìn quản gia, “Tự mình khai báo là lựa chọn tương đối sáng suốt đó.”

28. Chương 7-3: Căn Gác Xếp

Sau khi nhận cuộc gọi, Thân Nghị mang theo Oss và Tôn Kỳ mau mau chạy tới tòa lâu đài.

Quản gia cau mày ngồi trên sô pha, đại khái nói với mọi người tình huống trong nhà, chủ nhân của hắn đúng là kiếm tiền bằng phương pháp mà An Cách Nhĩ nói.

Bởi vì gia tộc đã suy tàn, công chuyện làm ăn gặp khó khăn, để duy trì cái nhà này, nhất định phải tìm cách kiếm tiền. Hơn nữa, bản thân Wiesen lại có kiến thức lịch sử phong phú cùng kinh nghiệm giám định đồ cổ, cho nên hai cha con sử dụng phương pháp này để gạt người ta kiếm tiền.

Phương pháp này áp dụng rất đơn giản, đầu tiên, tước sĩ lợi dụng căn nhà rộng lớn của bọn họ, giấu món đồ cổ sau đó giả vờ phát hiện ra.

Sau khi tìm được, giả vờ thêm vào mấy truyền thuyết không rõ ràng hoặc lời nguyền. Sau đó chế tạo ra làm những việc xấu xa để chứng minh lời nguyền đó. Cơ bản cũng chỉ có đánh lén, ám toán vân vân, làm cho nhà đối phương gà bay chó sủa, hoành hành không kể ngày đêm, từ đó làm người ta nghi ngờ món đồ kia.

Sau đó, Wiesen lợi dụng thân phận sử gia, đi giải quyết vấn đề cho bọn họ, lấy món đồ cổ đi, giải trừ lời nguyền trong nhà, từ đó nhận được khoản thù lao to lớn. Sau đó mang món đồ đã mang lời nguyền cùng thân phận không rõ ràng, bán cho một người không sợ chết khác, rồi lại tiếp tục gây chuyện, thuận lợi nhận được khoản thù lao khác.

“Thì ra là dùng phương pháp này để kiếm tiền.” Thân Nghị lắc đầu cảm thán, “Khó trách không thể sống ở châu Âu nữa! Đoán chừng đã bị tiếng xấu, có khi còn phạm tội lừa gạt!”

“Nhưng mà, xem ra lần này vận xui đã tự ập xuống đầu mình.” An Cách Nhĩ nói tới đây, cảm thấy có chút buồn cười, “Đầu lâu của Laura lần này là tình cờ lấy được, vốn muốn rao truyền tin đồn, tìm kiếm khoản tiền nhiều hơn, cũng không nghĩ tới, bản thân lại dính chưởng! Nhưng bọn họ vẫn không muốn bỏ qua cơ hội kiếm tiền, cho nên liền nhờ Cửu Dật tra rõ chân tướng.”

Sắc mặt quần gia càng thêm khó coi, từ ánh mắt của ông, có thể nhìn ra An Cách Nhĩ đã đoán đúng.

“Nga.” Mạc Phi cũng bắt đầu hiểu ra, “Ông không chịu báo cảnh sát, vì sợ thân phận lừa gạt bị vạch trần, đến lúc đó những đồ vật trong nhà đều bị tịch thu! Ông mất hết tất cả, hơn nữa ông cũng đã lớn tuổi, sẽ không có ai chịu mướn ông, vấn đề dưỡng già liền trở nên khó khăn.”

“Tôi không phải lo cho mình!” Quần gia lên tiếng cãi cọ, “Chủ yếu tôi chỉ muốn giữ lại vài thứ cho tiểu thiếu gia thôi!”

“Bớt gạt người đi.” An Cách Nhĩ cười lạnh một tiếng, “Nếu ông thật sự lo cho tiểu thiếu gia nhà ông, vậy sao khi hấn bệnh nặng, ông lại không quan tâm? Ông không sợ nếu để chậm trễ, hấn sẽ chết à?”

Sắc mặt quần gia càng thêm khó coi, cúi đầu không nói.

Oss cau mày, “Ông giết người vì muốn chiếm đoạt tài sản?”

“Không có!” Quần gia kích động, “Tôi làm sao dám! Lần này thật sự là do ma quỷ làm! Tôi nghĩ là do báo ứng hoặc lời nguyền! Là thật, mọi người phải tin tôi!”

An Cách Nhĩ sờ cằm, “Thật sự không phải do ông làm?”

“Thật!” Quần gia liên tục lắc đầu, “Phu nhân là tự sát! Tôi sao có thể làm bà ấy tự sát được?!”

Mạc Phi cảm thấy có chút khả nghi, Wiesen vừa rồi còn đang nói chuyện với bọn họ, đột nhiên chết đứng,

chẳng lẽ bị trúng độc? Thời gian cũng quá sát, giống như không muốn chữ viết trên đầu lâu bị lộ ra ngoài.

Nghĩ tới đây, Mạc Phi nhin không được hỏi quản gia, “Wiesen nói, hắn đã giải được chữ viết trên đầu lâu, là thật à?”

“Là thật!” Quản gia rất tự tin gật đầu, “Thiếu gia ở phương diện này rất uy tín, nếu không cũng không gạt được nhiều người như vậy.”

Mọi người cảm thấy chuyện này thật tà môn, rốt cuộc là do ai sát hại?

Thân Nghị bảo cảnh viên vào dò xét hiện trường, Oss cũng bắt đầu đi kiểm tra các phòng.

Cửu Dật ủ rũ cúi đầu ngồi trên sô pha, “Ai... đợt này bị lỗ rồi! Đúng là khởi đầu thất bại a.”

“Cũng chưa nhất định, nếu đây lừa gạt, vậy anh cũng được tính trong những người bị lừa gạt, anh sẽ được trả lại một phần tiền.” An Cách Nhĩ đứng lên, bước ra cửa sổ nhìn xuống đồi, “Gần đây không biết có tiệm cơm nào không, để gọi bọn họ mang cơm tới.”

Mạc Phi hơi sững sốt, “An Cách Nhĩ, em phải ăn cơm ở đây?”

“Đúng vậy.” An Cách Nhĩ gật đầu, “Tối nay còn phải qua đêm ở đây nữa.”

Mọi người cả kinh há miệng, “Qua đêm?”

“Àn.” An Cách Nhĩ khẽ mỉm cười, “Không cảm thấy rất kích thích à?”

“An Cách Nhĩ, cậu quả nhiên vẫn là người có thần kinh sắt thép!” Oss cười khan hai tiếng, “Trò chơi kích thích này tự mình cậu chơi đi, tôi về điều tra, đi trước một bước.” Nói xong, Thân Nghị đứng lên đi, ông cực kì không muốn qua đêm ở đây!

An Cách Nhĩ thấy ông phải đi, cũng không hề cản, chỉ thờ ơ nói một câu, “Tối nay không ở lại, sẽ không bắt được hung thủ đâu đó.”

Mọi người đều sững sốt.

Thân Nghị giật mình hỏi An Cách Nhĩ, “Cậu biết ai là hung thủ?”

An Cách Nhĩ lắc đầu, “Không biết, nhưng mà căn phòng này đã bị nguyên rửa, như vậy trong phòng không những có thần minh cổ đại mà còn có cả đầu lâu của Laura, cho nên nhất định sẽ gặp!”

“Xung quanh không có cửa hàng, nếu lái xe xuống núi thì phiền lắm.” Cửu Dật nghiêng về phía ở lại đây qua đêm, dù sao, giờ mà đi thì cũng hơi kì, hẳn nhìn đồng hồ, “Chờ ăn tối xong rồi quay lại thì quá nguy hiểm, chi bằng ở đây giải quyết đi.”

“Vậy mọi người ở đây ăn cơm đi.” Quản gia mở miệng nói, “Tôi có thể nấu cơm.”

Oss nghe thấy, lập tức kéo An Cách Nhĩ qua, nhỏ giọng hỏi, “Ê, lỡ ông đầu độc tụi mình rồi sao?”

An Cách Nhĩ nghiêm túc suy nghĩ một chút, gật đầu với Oss, ý bảo hẳn nói có lý.

Oss thấy hẳn tiếp thu ý kiến của mình, cũng yên tâm bớt, thế mà An Cách Nhĩ lại hỏi quản gia, “Ông sẽ không đầu độc chúng tôi chứ?”

“Dĩ nhiên là không!” Quản gia kích động, “Sao tôi dám!”

“Vậy thì làm phiền ông, sau khi ăn tối tôi còn muốn ăn bánh phô mai.” An Cách Nhĩ đưa ra yêu cầu, quản gia vội vàng đáp ứng, gọi cô tỳ nữ vào bếp phụ mình nấu cơm.

“A...” Oss tức giận vô cùng, An Cách Nhĩ quá khinh người, không có Mạc Phi ở đây hẳn sợ mình đã ra tay đánh An Cách Nhĩ rồi.

Thân Nghị thì vẫn lo lắng, “An Cách Nhĩ, cậu không sợ sao?”

An Cách Nhĩ chỉ chỉ nhà bếp, “Ông ta đã đồng ý không đầu độc chúng ta rồi.”

Mọi người đều tức giận, đồng thời quay sang nhìn Mạc Phi, muốn hẳn dạy dỗ An Cách Nhĩ lại! Mạc Phi cũng bất đắc dĩ, An Cách Nhĩ nếu đã đồng ý thì sẽ không sao hết.

Thân Nghị đuổi cảnh viên về, quay sang hỏi An Cách Nhĩ, “Bước kế tiếp nên làm gì đây?”

An Cách Nhĩ suy nghĩ một lúc, nghiêm túc nói, “Giúp tôi một chuyện!”

“Chuyện gì?” Thân Nghị thấy An Cách Nhĩ nghiêm túc, chắc là một chuyện rất quan trọng, có thể là mấu chốt để phá án.

Nhưng An Cách Nhĩ lại nói, “Emma ở nhà một mình, chú giúp tôi tới bồi bà, tốt nhất là dẫn bà đi ăn tối, tối nay chú cũng ngủ lại ở phòng tranh đi, Emma ở nhà một mình, tôi không yên lòng.”

“Ách, cái này...” Thân Nghị bị làm khó, đây là một chuyện tốt, nhưng mà, người ta vẫn xấu hổ lắm a!

An Cách Nhĩ cũng không cho ông cơ hội phản đối, vỗ vỗ bả vai ông, “Chú đi lẹ đi, Emma chắc đói bụng rồi, tôi gọi cho bà báo trước một tiếng.”

Thân Nghị không thể làm khác hơn là lái xe đi trước, nhưng mà, phải dẫn Emma đi đâu ăn đây? Nhất định phải tới nhà hàng sang trọng, Emma nhất định sẽ thích nơi an tĩnh, ưu nhã!

An Cách Nhĩ trở vào trong, thấy Cửu Dật không nói chuyện với Oss, mà đang xếp cờ. Bàn cờ hết sức cũ kỹ, quy tắc mặc dù tương đối giống cờ vua, nhưng hình dáng có chút khác biệt, trên mỗi con cờ đều có một chiếc đầu lâu kì lạ.

“Bàn cờ ác ma?” An Cách Nhĩ cảm thấy hứng thú, cầm một con cờ lên xem, con cờ màu trắng, có dính đốm máu. Suy nghĩ một chút, khước miệng lại cong lên, đặt con cờ xuống, ngẩng đầu nhìn xung quanh, “Căn phòng này rất đặc sắc, khắp nơi đều là đồ vật bị nguyên rửa!”

“Đúng vậy, rất u ám, vậy mà cậu còn có tâm tư ngủ ở đây, tôi chẳng biết tim cậu làm bằng gì nữa!” Oss oán giận.

An Cách Nhĩ vươn tay, nắm tóc Oss kéo một cái, Oss đau đớn xoa xoa đầu. Sau đó hần bước vào nhà bếp, thấy Mạc Phi đang nấu cơm với quần gia... Nhà bếp mang phong cách châu Âu cổ điển, rất hợp với Mạc Phi.

An Cách Nhĩ tựa vào tường thưởng thức.

Quần gia nhìn thấy, nói với Mạc Phi, “Một mình tôi làm được rồi, hai người là khách, có thể ra ngoài ngắm nhìn tòa lâu đài, đồ ăn sẽ làm xong sớm thôi.”

Mạc Phi ở đây, thật ra là để đợi, giúp là chuyện phụ, giám sát mới là chuyện chính, hần cũng không muốn bị hạ độc. Nhưng mà An Cách Nhĩ lại chạy tới, kéo hần ra vườn hoa.

“An Cách Nhĩ!” Mạc Phi nhắc nhở hần, “Không giám sát ông ta sao? Lỡ ông ta bỏ độc vô thiệt rồi sao?”

“Không đâu.” An Cách Nhĩ bước tới vườn hoa dưới bầu trời chạng vạng, đập trên lớp cỏ mềm mại, “Nơi này lớn thật.”

Mạc Phi đoán An Cách Nhĩ chắc là lại có chủ ý quỷ quái gì đó, cho nên cũng không can, cùng hần dạo vườn hoa, ngắm phong cảnh, gặt đầu, “Đúng là một nơi rất tốt!”

Dọc theo đường đi, hai bên là những bông hoa đầy màu sắc rực rỡ, còn có những bụi cây được cắt thành những hình dạng khác nhau.

An Cách Nhĩ vừa nhìn vừa nói, “Vườn hoa ở Tây phương với vườn hoa ở Trung Quốc rất khác nhau, ở

Trung Quốc chú trọng vẻ thanh lịch với tự nhiên, còn ở Tây phương thì chú trọng quy tắc! Nếu theo cái này mà nói, đáng ra Tây phương phải có suy nghĩ cứng nhắc hơn Trung Quốc mới đúng chứ.”

Mạc Phi đi theo, thỉnh thoảng gật đầu một cái, cũng không đưa ra ý kiến gì.

An Cách Nhĩ xoay đầu nhìn hẳn, “Mạc Phi, sau vụ lần trước, anh đột nhiên trở nên buồn buồn.”

“Hả?” Mạc Phi ngẩn người, lập tức lắc đầu, “Không có, anh rất ổn.”

“Thật sao? Có vấn đề gì thì phải nói với tôi đó.” An Cách Nhĩ bóp bóp ót hẳn.

Mạc Phi gật đầu, cảm giác của mình gần đây có chút đè nén, An Cách Nhĩ lại vô cùng nhạy cảm với vấn đề này. Ngẩng đầu lên muốn hít thở không khí trong lành, nhưng khi vừa nhìn thấy thứ ở phía trước, Mạc Phi liền lùi lại, “Ách...”

“Chuyện gì?” An Cách Nhĩ xoay đầu nhìn hẳn.

“An Cách Nhĩ, em nhìn kia!” An Cách Nhĩ ngẩng đầu lên, theo ngón tay của Mạc Phi nhìn tới, chỉ thấy bên cửa sổ của lầu đài, có một người đàn bà đang đứng, nhìn kỹ có thể thấy bà mặc đầm đen. Từ kiểu cách, có thể nhìn ra chính là dạng váy cổ châu Âu, quá xa nhìn không ra tuổi tác, nhưng mà trên mặt có nếp nhăn, nghĩa là không còn trẻ. Bà ta núp bên cửa sổ, nhìn chăm chăm về phía An Cách Nhĩ và Mạc Phi, ánh mắt có chút kinh hoàng.

“Bà ta là ai?” An Cách Nhĩ nhíu mày.

“An Cách Nhĩ, em xem chiều cao của bà ta kia!” Mạc Phi nhắc nhở An Cách Nhĩ, “Anh cảm thấy bà ta hình như không có chân!”

An Cách Nhĩ ngẩng mặt lên, dùng bàn tay tạo thành ống nhòm, nhìn kỹ... quả nhiên! Người đàn bà kia giống như đang bay giữa không trung!

“Nga... Là hồn ma à?” An Cách Nhĩ thuận miệng hỏi một câu, xoay người chạy vào tòa lầu đài, “Chúng ta đi bắt bà ta!”

“An Cách Nhĩ!” Mạc Phi xoay đầu nhìn, thấy ‘con ma nữ’ kia chợt xoay người, chạy vào bên trong, chẳng lẽ muốn trốn?

Mọi người thấy Mạc Phi và An Cách Nhĩ vội vã chạy vào trong, đuổi theo hỏi, “Hai người làm gì vậy?”

“Trên gác có người!” Mạc Phi trả lời, Oss rung mình một cái, “Chẳng lẽ giống như trong tiểu thuyết kinh

dị?!”

Quản gia cũng nghe thấy tiếng động, vừa nghe hai người bảo trên gác có người, liền lắc đầu, “Căn gác đã bị khóa rồi, không có ai hết!”

“Chúng tôi rõ ràng đã nhìn thấy!” Mạc Phi xoay đầu nhìn An Cách Nhĩ.

An Cách Nhĩ gạt đầu, chỉ chỉ cửa phòng, “Hơn nữa còn bay giữa không trung.”

“Bay?!” Mọi người cả kinh.

Oss rút súng ra, “Ê, đừng có hù nha! Tôi tin khoa học, không sợ ma!”

Cửu Dật tốt tính nhắc nhở hắn, “Oss, nếu bên trong thật sự có ma bay bay, anh có cầm súng cũng không xài được!”

Quản gia lấy chìa khóa, mở cửa căn gác.

Mọi người nhìn vào trong — Ở đây có người á? Căn gác không nhỏ, nhưng rất dơ, trong phòng trống rỗng, tờ nhện kết đầy, hiển nhiên, ở đây đã lâu rồi không có ai vào, cũng không thấy người đàn bà kia.

An Cách Nhĩ quan sát căn gác, ở đây chứa những tác phẩm nghệ thuật, trong đây có không ít tranh, nhưng mà phần lớn đều đã hư.

“Những bức tranh này là do ai vẽ?” An Cách Nhĩ tò mò, những bức này hiển nhiên không phải tác phẩm nổi tiếng, trên tranh dính đầy bụi bặm, đoán chừng đã qua mấy năm rồi.

“Là do lão gia vẽ.” Quản gia trả lời, “Tước sĩ lúc trước là người rất thích vẽ tranh, hơn nữa chỉ thích vẽ chân dung.”

“Ông ta học trong học viện?” An Cách Nhĩ lật từng bức tranh, động tác chợt dừng lại, sau đó rút ra một bức, hỏi quản gia, “Người này là ai?”

Mọi người nhìn vào, bên trong vẽ chân dung của một người đàn bà khoảng chừng bốn mươi năm mươi tuổi, rất gầy, sắc mặt tái nhợt. Bà mặc một chiếc đầm đen, ngồi trên băng ghế nhìn chăm chăm, lộ ra vẻ âm trầm.

“Chính là bà ta!” Mạc Phi kinh ngạc không thôi, vừa rồi nhìn thấy dưới lầu chính là người đàn bà này, để xác định mình không nhìn lầm, Mạc Phi xoay đầu hỏi An Cách Nhĩ. An Cách Nhĩ cho hắn một câu trả lời khẳng định, vừa rồi hai người nhìn thấy chính là người đàn bà này!

“Nhưng mà, bức tranh được kẹp giữa rất nhiều tấm.” Tôn Kỳ có chút nghi ngờ, “Hai người làm sao thấy được?”

“Hơn nữa cũng không bay giữa không trung.” Oss cảm thấy có chút tà môn.

Tất cả đều cảm thấy rất khó tin, chỉ có quản gia là mặt trắng bệch.

An Cách Nhĩ chú ý tới chữ ký ở góc phải bên dưới, liền cười, “Nga!”

“An Cách Nhĩ?” Mạc Phi nhỏ giọng hỏi, “Phát hiện cái gì rồi?”

Mọi người tiến tới nhìn, bên dưới chỉ có hai chữ cái tiếng Anh — L.R.

“LR, là ai?” Oss không hiểu.

An Cách Nhĩ nhìn trần nhà, “Chắc là tôi đoán không sai đi?”

Quản gia điều chỉnh hô hấp của mình, nửa ngày sau mới lắc đầu, “Đây là người do lão gia căn cứ theo một tấm hình vẽ lại, là Laura.”

Lời vừa nói ra, ngoại trừ An Cách Nhĩ, ai cũng trợn mắt há miệng, nhớ tới chiếc đầu lâu dưới lầu — Thì ra đây chính là chủ nhân thật sự của nó, Laura!

Mà Mạc Phi lại không tài nào hiểu được! Nếu vừa rồi hắn thấy bức tranh này, vậy hắn có thể cho là ảo giác, nhưng rõ ràng, người kia có chuyển động mà! Bức tranh sao mà cử động được, hơn nữa làm sao có mặt nghiêng chứ!

29. Chương 7-4: Hồn Ma Quấy Nhiễu

Laura đã chết, đột nhiên xuất hiện trong tòa lâu đài, giống như bước ra từ bức tranh kia.

Giữa ban đêm trong tòa lâu đài cổ, cảm giác càng thêm kinh khủng.

Tóc gáy của Oss dựng hết cả lên, vươn tay kéo kéo An Cách Nhĩ, “Ê, cậu muốn qua đêm ở đây? Thấy ghê quá trời!”

Tôn Kỳ kéo Oss, ý muốn nói — Cảnh sát sao có thể sợ ma, cho dù có sợ cũng phải ở lại!

Oss tỏ ra bất đắc dĩ.

Trên mặt An Cách Nhĩ tràn ngập hứng thú, xoay mặt hỏi quần gia, “Lúc trước đã từng xuất hiện tình huống này chưa?”

Quần gia liên tục lắc đầu, nói chưa từng xảy ra! Bức tranh này lão gia đã vẽ lâu lắm rồi, cất ở đây cũng mấy năm rồi, chưa bao giờ gặp ma cả.

An Cách Nhĩ gật đầu, vỗ vỗ Mạc Phi, “Vậy chắc chúng ta bị ảo giác rồi?”

Mạc Phi khẽ cau mày, nhìn An Cách Nhĩ — Rõ ràng là đã thấy mà! Nhưng mà nếu An Cách Nhĩ đã nói vậy, chắc hẳn phải có lý do riêng, vì vậy Mạc Phi chỉ gật đầu, là do mình bị ảo giác.

“Đi ăn cơm đi.” An Cách Nhĩ giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, xoay người, suy nghĩ một chút, đột nhiên nói, “Đúng rồi Oss, mang bức tranh của Laura theo đi.”

“Mang cái đó theo á?” Oss kinh ngạc tròn to mắt nhìn An Cách Nhĩ, “An Cách Nhĩ, cậu không định chơi trò gì chứ...”

An Cách Nhĩ ý vị thâm trường nhìn hắn, “Mang theo đi, để một mình bà ta ở đây rất cô đơn.” Vừa nói vừa xoay người xuống lầu.

Mọi người còn đứng trên đó, bất giác đều cảm thấy gió lạnh nhẹ thổi sau óc.

Bữa ăn tối rất ngon, nhưng khi ăn cũng thập phần yên tĩnh.

Dù sao cũng là nhà người ta, hơn nữa còn theo truyền thống quý tộc, phòng ăn rất lớn, bàn ăn cũng lớn, khoảng cách giữa mỗi người rất xa, trong phòng cũng không có TV, An Cách Nhĩ còn đặt bức tranh cạnh lò sưởi, đối diện bàn ăn, làm cho ai cũng thấy rợn người.

An Cách Nhĩ thì có tâm trạng rất tốt, lúc đang ăn, thỉnh thoảng sẽ ngược mặt nhìn bức tranh, tựa hồ đang thưởng thức gì đó, theo cách nhìn của Oss, thì hành động này có chút quỷ dị. Cuối cùng, hắn nhìn không được mở miệng hỏi Mạc Phi, “Mạc Phi, cậu nói xem, An Cách Nhĩ nhà cậu có khi nào bị quỷ ám rồi không?”

Mạc Phi cau mày, ghé tởm nhìn Oss, “Anh đừng có nói bậy bạ!”

“Tôi thấy giống lắm mà!” Oss bĩu môi, “Tối cậu ngủ với hắn, cẩn thận coi chừng nửa đêm hắn thức dậy bóp cổ cậu chết sau đó hút dương khí!”

Mạc Phi đỡ khóc đỡ cười, liếc mắt nhìn Oss, “Thần kinh!”

Nhưng khi xoay đầu nhìn An Cách Nhĩ, chỉ thấy hắn nhìn bức tranh kia, khuôn mặt giống như đang cười.

Cuối cùng, Cửu Dật nhin không nổi, lên tiếng hỏi An Cách Nhĩ, “An Cách Nhĩ, cậu cười cái gì vậy?”

An Cách Nhĩ ngẩng đầu nhìn hắn, đưa cho Eliza một hạt đậu trong chén, nói, “Tôi đang nghe Laura kể chuyện.”

“Xoảng” một tiếng, cô tỳ nữ làm rót ấm trà bằng bạc xuống đất, giống như đã bị An Cách Nhĩ dọa. Quần gia bảo cô mau quét dọn, một bên nói với An Cách Nhĩ, “An Cách Nhĩ tiên sinh, đừng hù dọa mọi người, bức tranh sao có thể nói chuyện được?!”

“Sao lại không thể?” An Cách Nhĩ cười thản nhiên, “Laura kể cho tôi nghe một câu chuyện rất thú vị.”

“Câu chuyện gì?” Mọi người đều tò mò.

An Cách Nhĩ đặt dao xuống, cầm khăn lau miệng, nói, “Bà ta nói cho tôi biết, người hạ lời nguyền không phải bà ta, tạo ra cái chết của ba người cũng không phải thần minh cổ đại.”

“Chứ do ai làm?” Mạc Phi cau mày hỏi.

“A a.” An Cách Nhĩ nhìn xung quanh, “Những người ở đây!”

Tôn Kỳ rùng mình một cái, Oss vỗ vỗ bả vai cô, “Cô cứ để hắn phát điên đi, qua đêm nay chúng ta sẽ không sao, tối nay mặc kệ cô nhìn thấy cái gì, cũng hãy tự nói với mình đó chỉ là ảo giác, là ảo giác thôi!”

Quần gia cùng cô tỳ nữ nghi ngờ nhìn An Cách Nhĩ.

An Cách Nhĩ giống như chưa xảy ra chuyện gì, cầm ly rượu lên, nói với Mạc Phi, “Mạc Phi, rượu này ngon ghê.”

...

Ở phòng tranh, Emma tỉ mỉ bỏ bánh quy đã làm xong vào lò nướng, Ace một mực ở bên cạnh bồi bà.

Emma thỉnh thoảng cho nó ăn, Ace cao hứng, sữa hai tiếng, vẫy vẫy đuôi.

“An Cách Nhĩ hôm nay muốn ở lại nhà ma.” Emma lúc nãy nhận được điện thoại, liền nói qua với Ace, “Thanh âm của An Cách Nhĩ rất vui, nhất định đã gặp được một vụ án thú vị.”

Ace sửa lên hai tiếng, Emma nhẹ nhàng xoa đầu nó, “Nhưng nó vẫn là người thích trêu đùa người khác, bây giờ ngay cả bà nội cũng dám đùa, mà xem, nó còn dám bảo Thân Nghị tới đây, người ta chắc phải xấu hổ lắm.”

“Ấu.” Ace ngoái đầu lại, để Emma nắm lỗ tai nó.

Lúc này, chuông cửa đột nhiên vang lên.

“Ai nha...” Emma đứng lên, tháo tạp dề ra, bước ra ngoài, nhưng không ngờ tới, ngoài cửa không có Thân Nghị cũng chẳng có xe.

Emma và Ace nhìn nhau một cái, mở cửa ra.

Ace hướng về bậc thang sửa một tiếng, Emma liền nhìn thấy ở đó có một bó hoa hồng.

“Ai tặng vậy?” Emma cầm bó hoa lên, đứng trước cửa nhìn nhìn, trên đó có một tấm thiệp, bên trong không viết gì cả, chỉ in một kí hiệu kì lạ, giống như một chiếc vương miện của hoàng gia, chắc là logo của một tiệm bán hoa nào đó?

Đang trầm tư suy nghĩ, trước cửa đột nhiên có một chiếc xe hơi dừng lại, Thân Nghị mở cửa bước xuống, trước khi tới đây ông còn cố ý về nhà thay quần áo mới, chải tóc vuốt keo. Thấy Emma đứng trước cửa, trên tay cầm một bó hoa, hiển nhiên là vừa mới nhận, có người tặng bà ấy à?

Thân Nghị lập tức tối sầm mặt mũi, mắng mình quá ngu ngốc, sao lại quên mua hoa cho Emma chứ!

“Gâu!” Ace sửa một tiếng, vẫy vẫy đuôi nhìn Thân Nghị.

“Cảnh sát Thân.” Emma cười cười nhìn ông, mời ông vào nhà.

“Nga...” Thân Nghị khấn trương bước vào trong, trống ngực đánh liên tục, Emma quả nhiên được rất nhiều người theo đuổi! Mình phải cố gắng biểu hiện mới được!

...

“An Cách Nhĩ?” Mạc Phi rửa mặt xong, bước ra ngoài, thấy An Cách Nhĩ đang làm một chuyện kì cục.

Hắn đặt bức tranh của Laura trên đầu giường, bản thân nằm sấp trên giường, trong tay giữ Eliza đang gặm đậu phộng, vừa vuốt lông nó vừa nói chuyện với bức tranh.

“Mạc Phi, Laura kể rất nhiều câu chuyện thú vị.” An Cách Nhĩ xoay đầu lại.

Mạc Phi bất đắc dĩ nhìn hắn, “An Cách Nhĩ, đừng có phá, thật sự là có hơi dọa người đó!”

“Lúc sau mới là dọa người.” An Cách Nhĩ cong khóe miệng, thấp giọng nói một câu.

Mạc Phi không nghe rõ, vừa nằm xuống, liền nghe mấy tiếng xẹt xẹt vang lên, điện áp hình như không ổn, bóng đèn chớp nháy liên tục, không lâu sau toàn bộ đều tắt hết.

“Chi chi.” Eliza ngậm hạt đậu ngẩng mặt nhìn bốn phía.

Mạc Phi cũng ngồi dậy, lấy di động mở đèn lên, trong phòng ánh sáng mờ mịt, “Có chuyện gì xảy ra?” Mạc Phi không hiểu.

“Ma quây đó a.” An Cách Nhĩ trả lời, trong thanh âm mang theo vui vẻ.

“An Cách Nhĩ, đừng có quây.” Mạc Phi vô lực.

“Tôi không có mà, ma làm á.” Mạc Phi không biết An Cách Nhĩ nói dối hay nói thật.

“Này!”

Lúc này, trên hành lang truyền tới tiếng bước chân, sau đó cửa phòng mở ra, Oss vọt vào trong, “Cúp điện rồi!”

“Không phải.” An Cách Nhĩ lắc đầu, “Ma làm á.”

“Cậu...” Oss đột nhiên muốn cào tường, An Cách Nhĩ lại nữa rồi! Cứ chọn mấy thời điểm này mà hù dọa người ta!

“Là thật.” An Cách Nhĩ rất nghiêm túc nhìn mọi người, vươn tay chỉ trần nhà, “Căn nhà này bị ma ám rồi.”

Tôn Kỳ theo bản năng trốn ra sau Oss, “Tính tình An Cách Nhĩ thật xấu.”

Lúc này, đèn điện lại mở lên, chẳng qua ánh sáng rất khác biệt, mang sắc hoàng hôn, chỉ làm cho không

khí càng thêm kinh dị. Quần gia mang theo tỳ nữ và người làm vườn chạy vào, hỏi mọi người, “Mọi người không sao chứ? Đột nhiên bị cúp điện!”

“Xài đèn khẩn cấp à?” Tôn Kỳ nhìn ánh sáng vàng nhạt, “Tòa lâu đài này hẳn là có máy phát điện nhỉ?”

“Ân, không khí rất tốt, nếu có thể chớp lóe thì tốt hơn!” An Cách Nhĩ hài lòng gật đầu, hỏi Mạc Phi, “Lúc này nếu có hồng trà với bánh phô mai thì hay biết mấy.”

Mạc Phi đỡ trán than thở, Oss thở hổn hển, trong lòng rất muốn đánh chết An Cách Nhĩ.

Thời điểm không khí kinh dị đã giảm bớt một chút, mọi người đột nhiên nghe thấy tiếng la từ phòng khác truyền tới, là giọng của Cửu Dật.

Eliza lập tức vọt đi, chỉ thấy Cửu Dật đã chạy ra ngoài, tựa bên vách tường, nhìn vào trong phòng.

“Chi chi!” Eliza nhảy lên bả vai Cửu Dật, theo tầm mắt của hắn nhìn vào trong, xoay đầu lại, vẻ mặt xem ra có chút bối rối.

Mạc Phi với Tôn Kỳ cũng chạy tới, “Có chuyện gì?”

“Lúc này...” Cửu Dật chỉ vào cửa sổ bên trong, “Có một người mặc đồ trắng đứng ở đó nhìn vào.”

“Ê, ngoài kia làm sao có người được, có nhìn lầm không?” Oss thấy sắc mặt của hắn trắng bệch, không giống như nói dối.

“Thật!” Cửu Dật hít sâu, thấy Eliza vươn tay sờ sờ má mình như an ủi, hắn vội vàng sờ nó một cái, “Cả đời này tôi chưa từng sợ như lúc này.”

“An Cách Nhĩ, có muốn đi xem một chút không?” Mạc Phi xoay đầu hỏi An Cách Nhĩ vẫn đang nằm lì trên giường.

“Ân?” An Cách Nhĩ không yên lòng gật đầu, vươn tay nhẹ nhàng sờ bức tranh, “Bắt đầu hạ thủ từ Cửu Dật?”

“Oa a!”

Lúc này lại nghe thanh âm của Oss thất thanh kêu lên.

Mạc Phi cảm thấy da đầu mình tê rần, xoay đầu lại, thấy Oss kéo Tôn Kỳ chạy vào, Cửu Dật cũng chạy

theo, quần gia cũng vọt vào trong, “Rầm” một tiếng đóng cửa lại.

“Chuyện gì?” Mạc Phi không hiểu tại sao mọi người lại kinh sợ như vậy, “Có chuyện gì xảy ra?”

“Laura!” Quần gia chỉ ra hành lang, “Laura đang tới!”

“Laura?” Mạc Phi cau mày, muốn ra ngoài xem nhưng lại bị Cửu Dật và Oss kéo lại, “Thật! Mặc một chiếc đầm màu đen! Mặt xanh lè, y như cương thi!”

“Nhưng chủ nhà này đã chết, bà ta còn muốn gì nữa?” Quần gia hỏi mọi người, “Bà ta còn muốn giết ai?”

“Nga, bà ta rất tức giận, không phải tức giận cả nhà tước sĩ.” An Cách Nhĩ thờ ơ nói, “Bà ta tức giận vì có người dám bất kính với mình, bà ta rõ ràng không làm gì mà lại bị vu oan, cho nên rất không vui.”

“Ý cậu là, có người đổ tội cho bà ta?” Oss cau mày, “Nói như vậy, Laura không phải kẻ giết người?!”

Tôn Kỳ nhẹ nhàng kéo hần một cái, “Sao có thể chứ, Laura đã chết rồi!”

“Nga, ý tôi là, không phải do lời nguyên?” Oss đổi lời, cũng cảm thấy bản thân có hơi hoang đường.

An Cách Nhĩ gật đầu một cái, “Đúng vậy.”

Lúc đang nói chuyện, tiếng đập cửa đột nhiên truyền tới, còn có tiếng gầm nhẹ nữa.

Quần gia vội vàng chặn cửa, “Mau chặn cửa lại, đừng để bà ta vào!”

Oss chạy tới giúp đỡ, Mạc Phi không hiểu gì cả, xoay đầu nhìn An Cách Nhĩ — Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?!

“Không ngăn được đâu, bởi vì bà ta đang rất tức giận.” An Cách Nhĩ vừa nói vừa chỉ vào bức tranh, “Nhìn đi.”

Mọi người xoay đầu nhìn, trong nháy mắt cứng đờ. Dưới ánh sáng mờ mờ, trong bức tranh kia chẳng còn thấy Laura đâu, chỉ để lại một không gian trống rỗng — Thật sự có thể đi ra từ bức tranh á?

“Nha!” Tôn Kỳ rốt cuộc chịu hết nổi, cùng cô tỳ nữ hét to.

“Không sao đâu.” An Cách Nhĩ nói với Mạc Phi, “Mở cửa đi, bà ta sẽ không làm hại người vô tội, bà ta chỉ

tìm người vu oan cho mình thôi.”

Oss nghe vậy, đôi tay không tự giác buông lỏng, tiếng gõ cửa liên tục vang lên, chấn động cả căn phòng.

Mọi người nhìn nhau, cũng nhìn An Cách Nhĩ, mắt thấy cánh cửa không ngừng rung động.

An Cách Nhĩ vươn tay chỉ cánh cửa, một lần nữa nghiêm túc nói với Mạc Phi, “Mạc Phi, mở cửa đi, để bà ta vào.”

...

“Không được!”

Đang lúc Mạc Phi định mở cửa ra, liền nghe thấy một tiếng kêu vang lên, một thanh âm kì lạ.

Tất cả mọi người đều sửng sốt.

An Cách Nhĩ cười cười, gật đầu với Oss, “Người đó chính là hung thủ của vụ án lần này.”

30. Chương 7-5: Thủ Thuật Đáng Sợ

“Rầm rầm rầm” Tiếng đập cửa không hề dừng lại, nhưng tất cả đều nhìn về phía một người, người đó đứng cạnh cửa, kéo cánh tay Mạc Phi, không cho hắn mở cửa — Cô tỳ nữ.

“Cô là hung thủ?” Cửu Dật tròn to hai mắt, nhìn cô tỳ nữ có vẻ ngoài không được đẹp lắm.

Đại khái vì sự tồn tại quá mức mờ nhạt, nên mọi người không chú ý tới. Xác thực mà nói, là căn bản không hề chú ý tới.

An Cách Nhĩ ngáp một cái, dùng tay nâng cằm, “Không phải chỉ có mình cô ta.”

Mọi người lại ngốc lảng, Oss hít sâu giữ vững bình tĩnh, “An Cách Nhĩ, người đập cửa ngoài kia là ai?”

An Cách Nhĩ nhún vai, “Laura!”

Lúc này, tiếng đập cửa dừng lại.

Quản gia nhìn cô tỳ nữ, nói với An Cách Nhĩ, “Lá gan của cô ta rất nhỏ, cho nên sợ ma...”

“A a.” An Cách Nhĩ gật đầu, “Cô ta có lá gan nhỏ, tôi tin.”

Đột nhiên căn phòng sáng lên, xem ra đã có điện trở lại.

“Sở dĩ mất điện, là bởi vì có người kéo điện áp, muốn tạo thành một giả tượng gặp ma, để làm chúng ta nghĩ là do ma quấy phá.” An Cách Nhĩ ngồi dậy, “Thật ra để giết một người, làm họ nổi điên hoặc ngã bệnh, ngoại trừ thuốc và làm họ bị thương, còn có một phương pháp khác hay hơn!”

“Hành hạ tinh thần?” Mạc Phi hỏi.

An Cách Nhĩ tán thưởng nhắc mi, “Ân, ở tình huống này mà vẫn có thể tỉnh táo để suy nghĩ, không tệ nha Mạc Phi.”

Mạc Phi cười cười, mọi người cũng lấy lại thần trí.

“Chúng ta đã từng xử lý rất nhiều vụ án, nó dễ dàng làm chúng ta suy nghĩ tất cả những vụ án đều có động cơ, tất cả những cái chết đột ngột đều do chất độc, tất cả mưu kế đều là những điều kế quỷ dị, tất cả cái chết đều không phải mưu sát đơn thuần.” An Cách Nhĩ cười cười, “Có một phương pháp vô cùng đơn giản mà không cần hành hạ, không cần tự tay giết, mà cũng chẳng để lại dấu vết, đó chính là làm họ sợ hãi!”

“Sợ hãi?” Tất cả mọi người buồn bực.

“Ý cậu là, cả nhà Wiesen chết vì quá kinh sợ? Phu nhân vì quá sợ mà tự tử, con trai bị hù dọa nên ngã bệnh?” Oss hỏi.

An Cách Nhĩ nhún vai, “Nếu là hạ độc, cảnh sát đầu tiên sẽ nhận định, hung thủ tuyệt đối là một trong ba người còn ở trong tòa lâu đài, đúng không?”

Tất cả mọi người gật đầu.

An Cách Nhĩ mỉm cười hỏi mọi người, “Nếu như mọi người là một trong ba người đó, mọi người là hung thủ, phương pháp tốt nhất để thoát tội là gì?”

Tất cả ngần người, Cửu Dật nhắc mi, “Giá họa cho hai người còn lại?”

“Đúng ha...” Mọi người đều gật đầu.

“Ba người kia chết là do lời nguyên, với bị một ai đó giết, cái nào đáng tin hơn?” An Cách Nhĩ híp mắt cười hỏi, “Không có cảnh sát nào lại lấy hồn ma làm kết án, hơn nữa, trong một tòa lâu đài lớn như thế này, một người giả trang thành ma mà không bị phát hiện, độ khó hẳn là rất cao, vậy nếu ba người cùng phối hợp thì thế nào?”

Mọi người cau mày, Tôn Kỳ nhìn ba người làm, “Ba người liên thủ?”

“Đừng... đừng có nói bậy!” Quần gia có chút nóng nảy.

“Đây thật ra chỉ là một suy luận rất ngớ ngẩn.” An Cách Nhĩ cười híp mắt nói, “Khổng muốn bị nghi ngờ là hung thủ, cho nên dồn đẩy trách nhiệm. Bản thân không muốn bị nghi ngờ là hung thủ, cho nên đẩy trách nhiệm cho người khác. Tất cả không muốn bị nghi là hung thủ, cho nên đẩy hết cho hồn ma.”

“Loại suy luận này rất hoang đường.” Quần gia lắc đầu, “Cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng nghe nói!”

“Suy luận cũng chỉ là lý thuyết.” An Cách Nhĩ hỏi cô tỳ nữ, “Ba người chủ của cô bị lời nguyên hại chết, lúc này ở trên gác, tại tôi bảo nhìn thấy hồn ma của Laura, sao lúc đó cô không sợ mà giờ lại sợ?”

“Vì lần này là chính mắt thấy.” Cô tỳ nữ khấn trương nói.

“Không phải.” An Cách Nhĩ cười cười, lắc đầu, “Bởi vì có hai người kia ở đây, đối cách khác, ba người đều ở đây, không có ai đi giả ma giả quỷ, cho nên cô cảm thấy đó thật sự là ma, nếu như ở đây ít đi một người, cô sẽ không sợ như vậy.”

“Tôi...”

“Lúc mới vào phòng ăn cũng vậy.” An Cách Nhĩ vừa nói vừa vươn tay lấy bức tranh, “Phải làm gì bây giờ? Hay bà đi chứng minh đi.”

“Cậu đừng có giả thần giả quỷ!” Quần gia có chút kích động, “Tôi căn bản không hề tin trên đời này có ma!” Vừa nói, vừa nhanh chóng mở cửa ra.

Mọi người nhìn ra ngoài, hành lang trống không, không có hồn ma Laura nào.

Đúng lúc này, An Cách Nhĩ lên tiếng, hỏi một câu, “Mọi người nghĩ một cánh cửa có thể chặn được một hồn ma?”

Mọi người xoay đầu nhìn, hít một hơi, chỉ thấy bức tranh An Cách Nhĩ đang cầm, lúc này còn trống không, bây giờ đã có hình trở lại. Mà càng làm người ta bất an hơn, đó chính là — Lúc này là bức tranh Laura nhìn thẳng, còn bây giờ ánh mắt của đã chuyển ra cửa, ánh mắt cực kỳ tà ác.

“Nha!” Cô tỳ nữ giống như không thể chịu nổi kích động, xoay người bỏ chạy, nhưng khi vừa xông ra ngoài, đụng phải cua quẹo liền gặp Laura.

“A!” Cô quay đầu lại, sau lưng vẫn là Laura.

“A!” Cô tỳ nữ kinh sợ quá độ, khóc lên kêu to, chỉ quản gia, “Là ông ta nghĩ ra, là do ông ta!”

“Tĩnh táo lại đi!” Quản gia kéo cô vào, nhưng lúc này cô tỳ nữ đã không còn tâm trí, khi xoay vào trong liền đụng phải bức tranh kia...

“A!” Cô hét lên chói tai làm những người còn lại cũng cảm thấy kinh hoảng.

An Cách Nhĩ lắc đầu, Mạc Phi cau mày nhìn hai Laura ở ngoài cửa... Ở đâu ra vậy?

Cửu Dật thì nghi ngờ nhìn Eliza trên bả vai, chỉ thấy nó đang cầm đậu phộng, vừa nhai vừa nhìn chăm chăm Laura vừa vẩy đuôi, giống như đã gặp người quen.

Oss giữ ngực, bình lại hô hấp, hần lúc này cũng sợ, xoay đầu hỏi An Cách Nhĩ, “An Cách Nhĩ, cậu giở trò quỷ gì vậy...”

An Cách Nhĩ nhẹ nhàng vươn tay rút ra hai bức tranh khác, một bức vẽ Laura với ánh mắt ôn hòa, một bức trống không.

“Cậu...” Tôn Kỳ chợt hiểu ra, “An Cách Nhĩ, là do cậu vẽ?”

An Cách Nhĩ cười một tiếng, đối với Laura ngoài cửa hơi khoát tay, bày tỏ cảm tạ, “Được rồi, để hai người cực khổ rồi.”

Sau đó, liền thấy hai người kia tháo lớp mặt nạ xuống, xoa xoa mặt.

“Là hai người á?!” Tôn Kỳ cùng Oss hét lên, thì ra là hai cảnh viên.

“Hai người không phải đã xuống núi rồi sao?” Oss giật mình.

Hai cảnh viên tựa hồ chơi rất vui, lắc đầu, “Không có, chúng tôi không có về, mọi người nghe theo lời An Cách Nhĩ, giả bộ đi về, sau đó chia ra, lên vào phòng ba người lục soát, hơn nữa còn tìm kiếm cả trong lán ngoài tòa lâu đài. Chúng tôi phát hiện một chiếc đầm màu đen dùng để giả trang Laura, giống như An Cách Nhĩ nói, ba người đều có trang bị để giả trang thành Laura.”

“Cái này đâu có xem là chứng cứ được!” Quản gia vẫn chối bay biến.

“Còn chưa được?” Oss bội phục nhìn ông, “Nhân chứng, vật chứng đều đã lấy được, còn chưa cái gì nữa?”

An Cách Nhĩ cười cười, “Ông sợ cái gì? Hù chết người ta cũng đâu được tính là mưu sát nhỉ?”

Oss nhìn An Cách Nhĩ, trong lòng nói, cậu còn giúp hung thủ?

Ba người nhìn nhau, trên mặt có một nét thần sắc kì dị thoáng qua, hình như là hy vọng. Rồi lại nghe An Cách Nhĩ nói tiếp, “Nhưng mà nếu như có dự mưu dọa người, đặc biệt còn biết người bị hại có thần kinh yếu, thì cũng vậy thôi.”

Ba người há miệng.

Oss gọi điện hỏi thăm kết quả nghiệm thi, bọn họ kiểm tra bệnh trạng của nhà tước sĩ, thì ra cả nhà có chứng bệnh tim, đều bị suy tim mà chết. Mà phu nhân thì bị thần kinh suy yếu trong một thời gian dài, phải tự sát. Căn bệnh của đứa con trai tương đối nặng, cả người gầy gò, suy yếu, không ngừng nói mình thấy ma, một người đàn bà mặc đầm đen.

“Làm một tên lừa gạt, trong lòng luôn phải chịu một áp lực rất lớn.” Cửu Dật nhìn ba người, “Mặt khác, tôi còn một việc nghĩ mãi mà vẫn chưa thông.”

Mạc Phi xoay đầu nhìn An Cách Nhĩ, chỉ thấy hấn cong khóe miệng, “Anh muốn hỏi, cả nhà tước sĩ đều chỉ nói dối chứ không sử dụng bạo lực, tại sao lại phải sử dụng phương pháp này để hù chết họ?”

Ba người nhìn nhau, cúi đầu không nói.

“Chúng tôi dựa theo ý của An Cách Nhĩ, tìm được rất nhiều cơ quan ở đây!” Hai cảnh viên có chút hưng phấn, nói, “Có thể nói đều dùng để chính người!”

“Chính người?” Oss cười cười, “Thì ra là vậy, cho nên ba người mới sử dụng luôn phương pháp hù dọa mà hai cha con đó thiết kế?”

Ba người vẫn cúi đầu không nói.

“Còn nữa.” Cảnh viên hưng phấn nói, “Cô tỳ nữ này có thói quen viết nhật ký, đều đã viết hết vào đó!”

“Vô dụng!” Quản gia trợn mắt liếc cô tỳ nữ.

Cô tỳ nữ cúi đầu.

An Cách Nhĩ cười lắc đầu, “Bình thường thôi, xác suất của vấn đề mà.”

“Xác suất?” Quản gia không hiểu.

“Rất đơn giản!” An Cách Nhĩ gật đầu, “Trong ba người sẽ có một người chỉ đạo, số ba là một con số rất đặc biệt, trong ba người, sẽ luôn có một người nhất gan.”

“A.” Quản gia cười ha hả, “Cậu gọi đây là suy luận? Nực cười.” An Cách Nhĩ cầm hai bức tranh quơ quơ, “Cần gì quan tâm tới suy luận cái gì? Chỉ cần bắt được người xấu là được rồi, quản gia tiên sinh.”

“Là bọn họ không tốt!” Quản gia hét lên, “Chúng tôi mạo hiểm vì bọn họ, lao tâm lao lực, nhưng bọn họ thì sao? Keo kiệt không chịu chi ra một đồng!”

Cảnh viên còng tay ông lại, nói với An Cách Nhĩ, “Dưới đất còn tìm thấy một lượng xăng lớn, có thể là họ muốn đốt tòa lâu đài này.”

“Có thể hiểu được.” Cửu Dật cười cười, “Chỉ cần thiêu hủy hiện trường, sẽ không để lại bất kì chứng cứ nào. Chẳng qua là ông không nghĩ tới, tôi sẽ dẫn theo một người như thế này tới đây, đúng không?”

Quản gia cúi đầu, “Rõ ràng cậu chỉ cần tới giám định món đồ, đâu cần kêu nhiều người tới như vậy...”

Oss nhìn An Cách Nhĩ, “Thì ra là cậu đã biết từ đầu, sao lại không nói sớm, giờ vẫn phải qua đêm ở một nơi quỷ quái như thế này.”

“Bởi vì rất là thú vị chứ sao.” An Cách Nhĩ hí hóp mắt trả lời.

“Ai... Sớm muộn gì tôi cũng sẽ chết vì cái tính này của cậu.” Oss đỡ trán, xoay người cùng Tôn Kỳ và Cửu Dật ra ngoài.

Mạc Phi bước tới mép giường, nhìn bức tranh trong tay An Cách Nhĩ, cúi đầu nhìn dưới gầm giường, lấy ra một bản màu với giấy vẽ, “Em vẽ lúc anh đi tắm à?”

“Àn.” An Cách Nhĩ gật đầu, “Lấy được trong phòng bé trai á.”

“Ra vậy, An Cách Nhĩ, em không phải muốn đùa giỡn Oss, mà là muốn ba người kia trải qua cảm giác sợ hãi, đúng không?”

An Cách Nhĩ nhẹ nhàng vuốt bức tranh trước mặt, “Bức tranh này, không phải do tước sĩ vẽ.”

“Hả?” Mạc Phi tò mò, “Chứ do ai vẽ?”

“Thủ pháp rất non, hơn nữa cảm giác giống như mới vẽ, máu chốt là, cảm giác khi vẽ Laura rất kinh khủng, làm cho người khác cảm thấy, người vẽ rất sợ, rất sợ!”

Mạc Phi cau mày, “Ý em là...”

“Anh không cảm thấy à, mặt của Laura giống như là sự kết hợp của quản gia, cô tỳ nữ và người làm vườn, con người chỉ lộ ra khuôn mặt mới đáng sợ đúng không?” An Cách Nhĩ nhỏ giọng nói, “Điểm khác nhau chính là, tranh do tước sĩ vẽ chỉ có hình chứ không có thần, là một cảnh củi khô, mà bức tranh này, có cả hai thứ, là một thiên tài vẫn chưa được bộc lộ.”

“Là do con trai của Wiesen vẽ?” Mạc Phi thở dài, “Là một thiên tài nhỏ, đáng tiếc bị kinh sợ quá độ...”

“Nó hẳn là đã nhìn thấy mặt của Laura trong thời gian dài, hù dọa quá mức mới làm nó bị bệnh, hơn nữa người thân lại lần lượt chết đi.” An Cách Nhĩ lạnh lùng nói, “Cha con tước sĩ bị hù chết có thể hiểu, nhưng hai mẹ con là người vô tội, không cần phải bị báo ứng như hai người kia.”

Mạc Phi tiến tới, nằm trên giường cho hấn tựa vào mình, “An Cách Nhĩ, em quả nhiên là vì chính nghĩa cho nên mới làm thám tử?”

“Ấn... chắc là không.” An Cách Nhĩ cau mày, “Đừng dùng từ nặng như thế.”

Mạc Phi nhìn hấn cười.

“Có thể mang tranh với đầu lâu của Laura về không?” An Cách Nhĩ híp mắt cười hỏi.

Mạc Phi khở sở, “Anh không muốn, rất kinh khủng.”

“Lấy làm giữ nhà được mà!” An Cách Nhĩ nhắc mi.

Mạc Phi bỏ cuộc, “Được rồi, nghe theo em hết...”

Đang lúc nói chuyện, điện thoại đột nhiên reo lên, là một tin nhắn.

Mạc Phi mở di động ra xem, là số lạ.

“An Cách Nhĩ...”

Mạc Phi mở tin nhắn ra, nhúu mày đưa cho An Cách Nhĩ xem.

An Cách Nhĩ nhận lấy, chỉ thấy một hàng chữ — Còn tiếp tục, người tiếp theo.

An Cách Nhĩ nhúu mày, bật dậy chạy ra cửa sổ nhìn xuống.

Mạc Phi cũng đi theo, chỉ thấy phía dưới tòa lâu đài, giữa lưng chừng núi, ánh trăng chiếu sáng một mảng.

Dưới ánh trăng, có một người đang đứng, hẩn hơi nghiêng mặt nhìn về phía cửa sổ của An Cách Nhĩ. Người này mặc một bộ trang phục kì lạ, đội mũ, bên vai còn khoác một áo choàng.

Có thể vì người này lựa được một góc độ quá tốt, hoặc do ánh sáng mờ mờ, khoảng cách quá xa... An Cách Nhĩ và Mạc Phi không thể nhìn thấy khuôn mặt của hắn.

Người nọ cầm trong tay một chiếc ống thuốc, hít một hơi, nhẹ nhàng thổi khói ra, hình bóng rõ ràng, có thể thấy mũi người nọ khoằm xuống.

“Là mặt nạ?” Mạc Phi hỏi.

“Àn... Hắn cos một người nào đó.” An Cách Nhĩ nhàn nhạt nói.

Mạc Phi sững sốt hồi lâu, kêu lên một tiếng, “Sherlock Holmes?”

An Cách Nhĩ khẽ gật đầu một cái, lại lắc đầu, “Đúng là rất thú vị!”

31. Chương 8-1: Vụ Án Thứ 8: Necronomicon : Cuốn Sách

Lúc An Cách Nhĩ và Mạc Phi trở về nhà, đó đã là buổi trưa của ngày hôm sau.

Vừa bước vào cửa liền thấy Thân Nghị tay cầm đĩa bánh ngọt, vừa ăn vừa đỏ mặt.

Oss vọt vào trong, “Đói quá trời quá đất!”

“Đội trưởng, vụ án phá được rồi!” Tôn Kỳ nói cho Thân Nghị biết.

“Hả? Ồ.” Thân Nghị gật đầu một cái, tiếp tục đỏ mặt ăn bánh ngọt.

An Cách Nhĩ cùng Mạc Phi buồn bực, Thân Nghị sao lại phải đỏ mặt? An Cách Nhĩ ngồi xuống bên cạnh ông, hỏi, “Ai, chú có làm chuyện gì kì quái với Emma không vậy?”

“Không có! Dĩ nhiên là không có!” Thân Nghị vội vàng phản biện, “Tôi rất kính trọng Emma.”

“Àn, vậy thì tốt.” An Cách Nhĩ cười cười, vươn tay vuốt bộ lông mềm mại của Ace.

Mạc Phi bưng một tách hồng trà cùng điểm tâm ra cho An Cách Nhĩ, sau đó vào trong phụ Emma làm cơm trưa.

An Cách Nhĩ tựa trên ghế sofa, cảm thấy là lạ, liếc một cái liền thấy bó hoa hồng trên bàn, không nhịn được cười thành tiếng, “Chú rất biết hành động nha, không tồi!”

“Hả?” Thân Nghị không hiểu nhìn hẩn.

“Đội trưởng, lần đầu hẹn hò đã tặng hoa hồng rồi sao? Động cơ không đơn giản nha!” Tôn Kỳ cười hì hì nói.

Thân Nghị cả kinh, sắc bánh ngọt, vội vàng lắc đầu, “Ách... không phải, cái này không phải tôi tặng.”

“Không phải chứ?” Tôn Kỳ xoay mặt nhìn bó hoa hồng, “Cái này là hoa hồng đen, mắc lắm nha!”

“Hoa hồng đen?” An Cách Nhĩ cũng cau mày nhìn kỹ, “Rõ ràng là màu đỏ mà?”

“Là màu phấn đó, hai người không thấy xung quanh có vòng đen à!” Tôn Kỳ nghiêm túc nói, “Đây là loại rất đắt, trong nước khẳng định không có cách nào trồng được!”

Thân Nghị cười cười, “Tôi còn tưởng chất lượng không tốt, qua một đêm đã héo, hôm qua nhìn đỏ hơn hôm nay.”

“Cái gì?!” Không đợi An Cách Nhĩ gật đầu, Tôn Kỳ chợt nhảy dựng lên.

Mọi người không hiểu nhìn cô, “Sao cô lại kinh ngạc như thế?”

“Là hoa hồng đổi màu! Là đổi màu đó!” Tôn Kỳ cầm lên ngửi một cái, “Là rất đắt, cực kì đắt, đắt lắm lắm luôn á!”

An Cách Nhĩ và Thân Nghị nhìn nhau một cái, trong lòng nói, cái bà này có cần thổi phồng dữ vậy không.

Tôn Kỳ tay cầm bó hoa, nhìn thấy tấm thẻ kia, trên đó có in hình vương miện.

“Đây là cái gì?” An Cách Nhĩ đưa tay nhận thẻ, cau mày nhìn một lát, chưa từng thấy bao giờ, vương miện nhìn rất kỳ lạ, chính giữa có vài khối bảo thạch. Vương miện ở mỗi thế kỉ, mỗi quốc gia đều khác nhau, loại này chắc là vương miện của đức vua, cụ thể là ở thời kì nào, có thể cần phải tra một chút.

“Oa, mười hai đóa!” Tôn Kỳ xoay đầu nói, “Rất chịu chi tiền nha, có ai đang theo đuổi Emma hả?”

Thân Nghị lập tức cảm thấy nguy hiểm, “Bó hoa này rất đắt sao?”

Tôn Kỳ lập tức gạt đầu, “Ân, hết mấy vạn đó chú!”

Thân Nghị cau mày, lòng nói, đồ xa xỉ! Thứ lãng phí! Đồ phô trương! Không có phẩm vị!

An Cách Nhĩ cầm lấy bó hoa nhìn nhìn, “Ân, nhìn kỹ thì đúng là rất đẹp, có thể đổi màu.”

“Lát nữa sẽ chuyển hết sang màu đen đó!” Tôn Kỳ kích động nói, “Nhìn đẹp ghê, mười hai đóa, có nghĩa là...” Suy nghĩ một lát, cô lấy di động ra, “Để tôi lên weibo hỏi.”

An Cách Nhĩ nhắc mi — Lại là đồ khoa học kỹ thuật với truyền thông, thấy mắc ghét!

Mạc Phi bước tới, ngồi đối diện An Cách Nhĩ, cầm lấy bó hoa, “Xác định là tặng cho Emma sao?”

An Cách Nhĩ nheo mắt lại, trong lòng có chút buồn bực, Mạc Phi không được tự nhiên hả? Sao lại không ngồi cạnh mình mà lại ngồi đối diện? Còn ngồi gần Cửu Dật nữa chứ... Yêu Cửu Dật hả? Phải giết Cửu Dật! [Trời đất quỷ thần ơi:))]

“Có rồi, mười hai đóa hoa hồng có nghĩa là càng ngày càng yêu!” Tôn Kỳ tra được kết quả, nói với An Cách Nhĩ.

An Cách Nhĩ nhắc mi, nhìn Thân Nghị, “Tôi không thích người tặng bó hoa này, không cho hẳn Emma đâu, chú đến trước nên chú thắng.”

“An Cách Nhĩ!” Emma bước từ trong bếp ra, trừng mắt nhìn An Cách Nhĩ, “Không được nói bậy!”

Mọi người đang lo lắng có được ăn cơm trưa ở đây không, Thân Nghị đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại.

“Xem ra lại không được ăn rồi.” Tôn Kỳ nhìn Thân Nghị bước ra ngoài nghe điện thoại, chú ý tới Cửu Dật đang nằm dài trên sofa, “Anh bị sao vậy?”

Cửu Dật ngẩng mặt lên, xoa xoa Eliza trong lòng bàn tay, “Nga... Làm ăn bị lỗ, tâm tình không tốt.”

“Ai, có gì đâu, anh đẹp trai như vậy, đâu sợ không kiếm được tiền, cùng lắm thì kiếm vợ giàu có để người ta nuôi!” Tôn Kỳ cười hì hì nhạo báng, Cửu Dật bất đắc dĩ khẽ vuốt Eliza, “Không được đâu, lỡ người ta không đối xử tốt với Eliza thì sao.”

Eliza đẩy tay Cửu Dật ra, bắt đầu rửa mặt liếm lông. Ace ngẩng mặt lên, liếm liếm nó, Eliza vội vàng né đi, nhưng vẫn bị liếm, cả người đều dính nước miếng, bất mãn chạy lên vai Cửu Dật, tiếp tục liếm lông.

“An Cách Nhĩ, ăn cơm xong tới cảnh cục đi.” Thân Nghị nhận điện thoại xong, quay trở lại, “Có chuyện lạ!”

“Lại có chuyện lạ?” An Cách Nhĩ nhớ tới tin nhắn ngày hôm qua... nếu như là cùng một người, vậy thì không giống phong cách của hắn làm, phải là cách mấy ngày mới đúng chứ?

“Ai chết?” Mạc Phi hỏi.

“Một giáo viên trung học.” Thân Nghị trả lời, “Dạy môn số học, chừng 30 tuổi, tên là Thái Văn.”

“Cái chết của cô ta có gì đặc biệt à?” An Cách Nhĩ hỏi.

“À, nghe nói là có chút quỷ dị, kì lạ nhất chính là có người tới cảnh cục tự thú, nói mình là hung thủ.” Thân Nghị bổ sung, “Chỉ có một người.”

An Cách Nhĩ nghe xong, khẽ cau mày, “Ý của chú là, giáo viên bị một hung thủ giết chết, mà người đến nhận tội, không có đủ năng lực để giết người?”

Oss gãi gãi đầu, Thân Nghị gật đầu, “Chính xác!”

“Chú nói cặn kẽ chút đi.” Tôn Kỳ cũng không hiểu.

“Có một nữ sinh trung học, tên là Tôn Tĩnh, đến cảnh cục tự thú, nói mình đã giết chết cô giáo.” Thân Nghị tóm tắt, trực tiếp vào vấn đề, “Cô giáo bị siết cổ, treo trên chiếc đồng hồ lớn ở trước cổng trường, cô giáo có vóc dáng cao, cao 172cm, nặng 60kg, nữ sinh kia cao chưa tới 150cm, chỉ nặng hơn 30kg.”

Oss cau mày, “À, nếu dùng dụng cụ, chắc là làm được... nhưng con bé chỉ mới học trung học? Tuổi còn quá nhỏ sao có thể có thâm cừu đại hận gì?”

“Bởi vì con bé dùng dụng cụ nên mới nói là không thể!” Thân Nghị nói, “Kết quả nghiệm thi cho thấy, cô giáo bị siết cổ trực tiếp, sau đó bị treo lên chiếc đồng hồ, muốn làm được tất cả, phải là một nam tử có chiều cao 180cm trở lên, nặng ít nhất 80KJ, và còn cần một cánh tay rất mạnh!”

“Vậy con bé kia mượn năng lực gì?” An Cách Nhĩ hỏi.

“Nguyên rửa.”

“Lại là nguyên rửa?” Oss cảm thấy giống như vừa mới ăn bánh ngọt, giờ lại ăn nữa nên có chút ngán, “Không có gì mới hết sao?”

“Sách... Nguyên rửa lần này không giống như vụ trước, nghe nói là học được từ một quyển sách.” Thân Nghị vỗ vỗ An Cách Nhĩ, “Có phải rất hứng thú không? Có muốn đi tra không?”

Mạc Phi đứng lên dọn dẹp.

An Cách Nhĩ lộ ra chút mất hứng, đuổi người, “Chẳng có hứng thú gì hết.” Vừa nói vừa đứng lên bước lên lầu, “Mạc Phi, tôi muốn đi tắm.”

Mạc Phi chạy lên chuẩn bị cho An Cách Nhĩ.

Thân Nghị không thể làm gì khác hơn là dẫn Tôn Kỳ và Oss đi tra án trước, Cửu Dật cảm thấy rất hứng thú với cuốn sách kia, cho nên cũng đi theo.

Lúc Mạc Phi chuẩn bị nước ấm cho An Cách Nhĩ, hẩn ngồi cạnh bồn tắm, ngẩn người.

An Cách Nhĩ bước tới, “Sao vậy? Tâm sự nặng nề à?”

“Cái người gửi tin nhắn kia, không biết có mục đích gì đây.” Mạc Phi cau mày, “Anh cảm thấy lại dính phải nhân vật nguy hiểm.”

“Đừng có nói vụ án nữa!” An Cách Nhĩ nhúng tay vào nước, sau đó sờ tóc Mạc Phi, cơ hồ phải làm cho nó loạn hết cả lên mới hài lòng.

Mạc Phi đưa tay thử nước.

An Cách Nhĩ “Ừm” một tiếng, nhảy vào trong bồn.

“Nước còn chưa có ấm!” Mạc Phi vội vàng mở to vòi nước nóng, tắt vòi nước lạnh đi, thấy An Cách Nhĩ

nghiêm mặt, vươn tay sờ cảm hần một cái, “Có lạnh không?”

An Cách Nhĩ ngẩng mặt nhìn Mạc Phi một lúc, “Muốn tới căn nhà cũ.”

“Cũ... Ý em là chỗ của anh?” Mạc Phi chợt nghĩ tới căn nhà bỏ hoang, “Lâu rồi không có tới, đêm ở đó lạnh lắm.”

“Muốn đi.” An Cách Nhĩ nhỏ giọng nói.

“Được rồi, em tắm đi, anh đi xếp đồ.” Mạc Phi ra ngoài lấy chăn, cầm theo lò sưởi, chờ An Cách Nhĩ tắm xong, lau người cho hần, rồi mặc quần áo cho hần, trong mắt lúc nhìn thẳng cũng chỉ là tâm vô tạp niệm.

Sau đó lại nghe An Cách Nhĩ phiền não nói, “Không đi nữa.”

Mạc Phi không hiểu nhìn hần, “Sao vậy?”

“Anh đoán xem...” An Cách Nhĩ chợt hỏi, “Lâu rồi không tới đó, ở đó có khi nào có người ở không?”

Mạc Phi bị câu nói kia làm da đầu tê rần, “An Cách Nhĩ, em đừng có dọa anh chứ! Em bị nghiện rồi sao?”

“Tôi chỉ là có cảm giác bất an tương đối mãnh liệt, bó hoa kia chắc là đưa cho anh rồi.” An Cách Nhĩ cau mày ngẩng đầu, hung tợn trừng mắt nhìn Mạc Phi, “Lại giống như cái người lần trước!”

“Người lần trước là người nào? Ý em là...”

“Không cho nói tên!” Sắc mặt An Cách Nhĩ càng thêm khó coi, cắt lời Mạc Phi, “Quên cái tên đó đi!”

“An Cách Nhĩ, được rồi.” Mạc Phi dùng khăn lông lau tóc cho hần, trên mặt cuối cùng cũng hiện ra chút vui vẻ, không còn nét không vui khi nãy nữa.

“Hai đứa, bà có quấy rầy không?”

Lúc này, Emma bước lên lầu, muốn dọn phòng tắm.

Mạc Phi lập tức chạy như bay tới, “Emma, bên trong trơn lắm, để cháu làm được rồi.”

Emma gật đầu, bước tới chỗ An Cách Nhĩ, lau tóc giúp hần, “Mạc Phi rất hiểu chuyện.”

An Cách Nhĩ đắc ý, “Dạ.”

“Cho nên cháu không được ăn hiếp nó.” Emma dùng sức lau hai cái, “Cháu có thể lừa gạt người khác, nhưng có kế hoạch gì cũng phải nói cho Mạc Phi biết một tiếng, đừng có cả nó mà cũng lừa!”

An Cách Nhĩ hơi sững sờ, “Tại sao vậy bà?”

“Mạc Phi khác với mọi người!” Emma cau mày, “Lúc trước cháu không phải đã đảm bảo với bà, sẽ đối xử với Mạc Phi tốt hơn sao, đừng để nó cảm thấy mình bị lạnh nhạt.”

“Cháu không có!” An Cách Nhĩ cãi cò, mặt khác, hẳn tựa hồ cảm thấy không khí có chút khác biệt, chẳng lẽ bất an trong lòng chính là sự biến hóa rất nhỏ của Mạc Phi?

Chờ Mạc Phi dọn phòng tắm xong, lúc bước ra, hẳn đã thấy An Cách Nhĩ đứng trước cửa nhìn mình.

“Sao không xuống dưới?” Mạc Phi lấy di động ra, gọi cho Thân Nghị, nhờ ông tìm bạn bè tới căn nhà cũ lúc trước của hắn, xem xem có ai ở đó không, không biết An Cách Nhĩ suy đoán là đúng hay sai, mặt khác, Thân Nghị cũng nhân cơ hội thuật lại một chuyện cho Mạc Phi.

Mạc Phi sau khi nghe xong, định xuống lầu, đột nhiên cảm thấy ngón tay An Cách Nhĩ vẽ vòng tròn trên lưng mình, thầm thì trong miệng, “Lần sau nếu có dọa bọn Oss nữa, tôi sẽ nói cho anh biết trước.”

Mạc Phi ngây người, sau đó nở nụ cười, gật đầu, “Àn.”

Xuống lầu, Mạc Phi mở máy tính ra, ngồi xuống gõ “Necronomicon”, sau khi ra kết quả liền đưa cho An Cách Nhĩ xem.

Sau khi nhìn tấm hình một quyển sách màu đen bị rách góc, An Cách Nhĩ cau mày, “Necronomicon của Ai Cập cổ đại? Là thật hay giả vậy?”

“Chú Thân Nghị vừa nói với anh, con bé kia chính là dùng lời nguyên trong quyển sách này giết chết cô mình.” Vừa nói vừa lấy di động ra, cho An Cách Nhĩ nhìn hai tấm hình mà Thân Nghị gửi sang. Một tấm là thi thể cô giáo bị treo trước đồng hồ lớn. Một tấm khác là chụp trong cuốn Necronomicon, tấm hình cũng là thi thể bị treo trước đồng hồ lớn.

“Phía trên có chữ.” An Cách Nhĩ cầm di động nhìn kỹ, “Hình như là chữ tượng hình của Ai Cập cổ đại.”

Mạc Phi lắc đầu, ý bảo không biết.

“Àn... Không có lý do gì một nữ sinh trung học lại biết những chữ này.” An Cách Nhĩ nhẹ nhàng gõ cằm,

“Có chút thú vị rồi đó.”

Hết chương 1.

(*) Necronomicon: Một cuốn sách được cho là đã ghi chép lại những bùa phép, những sinh vật huyền bí có mặt trên thế giới. Những câu chuyện trong đó tưởng chừng như có thật nhưng đó chỉ là do tác giả Howard Phillips Lovecraft tự viết nên. Cuốn sách này chưa bao giờ được phát hành nhưng lại được rất nhiều người bỏ công truy tìm, hơn nữa còn có rất nhiều tác giả khác dựa vào nội dung của Necronomicon, tạo nên những câu chuyện của riêng mình. Necronomicon thường được sử dụng trong các bộ phim kinh dị hoặc những tình tiết mang sắc thái huyền bí. [Cre: Howstuffworks, edit lại từ gek.vn]

32. Chương 8-2: Kỉ Niệm Thời Đi Học

Lúc Mạc Phi và An Cách Nhĩ tới trường học, sắc trời đã tối.

Sân trường vào ban đêm rất khác với ban ngày, cả trường đều đã tắt đèn, những cửa sổ giống như những đôi mắt nhìn chằm chằm hai người.

Mạc Phi ngẩng mặt nhìn xung quanh, “Đừng nói là ở trường thật sự có ma nha.”

“Những nơi ban ngày rất đông người, khi đêm xuống lại vắng tanh, thường làm cho người ta cảm thấy kinh khủng, đây chính là sự chênh lệch.” An Cách Nhĩ giơ ngón tay, quơ quơ trước mặt Mạc Phi, “Đương nhiên, ở linh sơn hoang dã, ngày thường không có ai qua lại, khi đêm xuống sẽ càng thêm kinh khủng hơn.”

Mạc Phi cười hỏi, “Vậy An Cách Nhĩ, đối với em ở đâu mới không kinh khủng?”

“Không có a... Nếu anh nghĩ ở đây kinh khủng, nó sẽ liên kinh khủng, nếu anh nghĩ không kinh khủng, thì kinh khủng vẫn là kinh khủng, nhưng nó chỉ làm anh cảm thấy anh không khống chế được thôi.” An Cách Nhĩ tặc lưỡi hai tiếng, “Nhưng có vài cảm giác khác, thì lại hoàn toàn ngược lại, ví dụ như vui vẻ đi, anh nghĩ về vui vẻ chưa chắc anh sẽ vui vẻ, nhưng nếu anh nghĩ mất hứng, anh sẽ tự nhiên mất hứng.”

“Đừng nói nữa.” Mạc Phi vỗ vỗ bả vai An Cách Nhĩ, “Đi thôi, Oss đang chờ.”

An Cách Nhĩ theo chân Mạc Phi bước vào sân trường, Oss nói bọn họ đang ở thư viện, quyển sách với mấy thầy cô đều đang ở đó.

Nhưng mà không biết đèn điện ở đây có phải có vấn đề hay không, hơn nửa đêm rồi mà một ngọn đèn cũng không có, toàn bộ sân trường đều đen thui.

“Sao lại tối vậy?” Mạc Phi cau mày, may là có mang theo đèn pin.

“Ở đây là trường trung học, cũng không phải trường nội trú, khoảng bốn giờ chiều là học sinh đã về hết rồi.” An Cách Nhĩ vừa đi vừa nhìn bức tường trắng trước mặt, trên đó được vẽ rất nhiều, hơn nữa cũng không tệ. Hắn đứng quan sát một lúc, “Àn, ngôi trường này còn bồi dưỡng nghệ thuật cho học sinh à.”

Lại đi một lát, hai người nhìn tòa nhà màu trắng trước mặt, trước lầu có một bức tượng, có nhiều cuốn sách tạo nên, đây hẳn là thư viện.

“Có cần phải bí mật vậy không.” An Cách Nhĩ oán giận nói, “Để cái bảng hiệu rõ ràng bộ chết hả?”

“Àn...” Mạc Phi gật đầu, không tự giác xoay người lui về sau nhìn xung quanh.

An Cách Nhĩ thấy hắn không ngừng lui về sau, hỏi, “Mạc Phi, anh nhìn cái gì vậy?”

“An Cách Nhĩ, em không nghe thấy tiếng bước chân sao?” Mạc Phi hỏi, “Anh cảm thấy, sau khi chúng ta bước vào trường, hình như luôn có người đi theo chúng ta.”

“Không có đâu.” An Cách Nhĩ xoay đầu nhìn, “Lúc này ở ngoài cửa, cả bảo vệ tôi cũng không thấy.”

“Có thể do anh khẩn trương quá, cho nên nghi thần nghi quỷ.” Mạc Phi cười cười, ngẩng đầu, trên lầu hai có đèn sáng, còn có bóng người, bên dưới có xe cảnh sát, đèn xe lóe lóe, có mấy nhân viên bước từ thư viện ra, hai người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm — Cuối cùng cũng thấy người sống.

Ở lầu hai của thư viện, có rất nhiều nhân viên đang tụ tập ở đó, ngoại trừ bọn Oss, còn có vài người mà hai người chưa từng gặp qua, chắc là giáo viên của trường học.

Trong góc, có một nữ sinh đang ngồi, vóc dáng thoát nhìn rất nhỏ, thân thể gầy yếu, mắt to, da trắng, rất đáng yêu.

Nữ sinh khi thấy An Cách Nhĩ bước vào liền ngẩng đầu nhìn một cái, sau đó tiếp tục cúi đầu.

An Cách Nhĩ quan sát một lát, đồng phục sạch sẽ, ôm balo in hình búp bê, tay cầm điện thoại màu hồng có dán hình phim hoạt hình. An Cách Nhĩ không nói chuyện với Thân Nghị bọn họ, mà bước thẳng tới cửa sổ, nhìn ra ngoài.

“An Cách Nhĩ.” Oss kéo tay áo hắn, ý bảo hắn đi theo mình.

An Cách Nhĩ đi theo hắn, bước tới trước bàn, trên đó có một quyển sách, rất dày và cũ, tờ giấy giống như đã bị nướng qua, khô vàng, phía trên viết đầy kí hiệu kì lạ, rậm rạp chẳng chừa.

“Cuốn này là viết tay?” An Cách Nhĩ cầm cuốn sách lên, cẩn thận suy nghĩ, “Hình như đã lâu lắm rồi.”

“Sách này từ đâu mà có?” Thân Nghị nhin không được lên tiếng hỏi thủ thư, “Học sinh năm nhất không phải phải trải qua kiểm tra nghiêm ngặt sao?”

Thủ thư là một giáo viên hơn 60 tuổi, đeo cặp kính dày, ông cũng bắt đầu già, “Cuốn sách này, đúng là không phải của thư viện, nhưng mà trước đây, tôi có nghe một truyền thuyết về quyển sách này.”

“Truyền thuyết?” Mạc Phi cảm thấy kì lạ, sách của thư viện mà vẫn có truyền thuyết, có truyền thuyết cũng được đi, nhưng mà thủ thư còn không biết quyển sách này tồn tại, đây là cái thể loại gì?

An Cách Nhĩ lật một tờ xem, trên đó được viết đầy bùa chú, còn có một hình vẽ. Trên đó vẽ một người chết được treo trên đồng hồ, so với thi thể kia rất giống nhau... Nội dung quyển sách này tương đối quỷ dị, mỗi trang hầu như đều viết về bùa chú, mà một một bùa chú, đều phối hợp với một kiểu chết.

An Cách Nhĩ xem hồi lâu, cười lên, “Có vẻ tà ác.”

“Đúng vậy, là Necronomicon đó.” Thủ thư thuận miệng nói một câu, “Đã nhiều năm như vậy, cũng chết không ít người rồi.”

“Nhiều năm?” An Cách Nhĩ nghe thấy lời của thủ thư.

“Ách...” Thủ thư há miệng, ý thức mình nói sai, hốt hoảng giải thích, “Cái này...”

An Cách Nhĩ tựa hồ không muốn truy hỏi, tiếp tục lật từng trang xem, “đây là trang 11, cuốn sách này có tổng cộng 30 trang, mỗi trang là một kiểu chết, ông đừng nói với tôi là trước đây đã chết 10 người rồi đi?”

Thủ thư lúng túng, “Cái đó...”

“Trường học này rất lớn, nếu trong một thời gian dài đã chết 10 người, có thể sẽ không có ai chú ý, nhưng nếu liên quan tới cuốn sách này, vậy thì lại khác.” An Cách Nhĩ nói, “Cái này đã thuộc về án mưu sát liên hoàn rồi.”

Thủ thư nhìn hiệu trưởng, hiệu trưởng cảm thấy không ngừng lau mồ hôi, bộ dáng trông như rất gấp.

“Nghĩa vụ của mọi người là hợp tác với cảnh sát.” Thân Nghị xệ mặt xuống, “Ông còn có điều giấu diếm đúng không?”

“Không có... Thật ra đã kéo dài ba mươi năm rồi.” Hiệu trưởng lau mồ hôi than thở, “Trường chúng tôi cứ ba năm một lần, sẽ có một người chết. Mỗi học sinh học ba năm, mỗi khi tốt nghiệp, sẽ lại gặp một vụ án.

Nhưng mỗi lần, người chết không phải là học sinh, mà là giáo viên, nhân viên tạp vụ, thậm chí là nhân viên của nhà trường, mỗi một vụ án phát sinh, quyển sách thần bí này lại xuất hiện, chỉ khi nào vụ án kết thúc, quyển sách sẽ lại không cánh mà bay, ba năm sau, nó lại xuất hiện!”

“Hiệu trưởng, ông đang kể chuyện xưa à?” Oss cảm thấy có quỷ mới tin cái này, “Coi như là án mưu sát liên hoàn đi, nhưng giết người kéo dài những ba mươi năm, sao tôi có thể tin được! Kể chuyện chẳng hợp lý gì hết, nếu là thật, sao ông lại không đi báo án?”

Sắc mặt hiệu trưởng trắng bệch, đầu đổ đầy mồ hôi.

“Nói cách khác, mỗi lần quyển sách này xuất hiện thì sẽ có người chết, đúng không?” An Cách Nhĩ nói, vươn tay về phía Thân Nghị xin mượn bật lửa, “Vậy đốt nó đi.”

“Ai!” Oss vội vàng nhào tới bảo vệ quyển sách, Tôn Kỳ ôm lấy cánh tay An Cách Nhĩ, “Vật chứng của người ta mà!”

Mạc Phi sợ bọn họ quá kích động sẽ làm An Cách Nhĩ bị thương, cho nên lặng lẽ kéo người ra bước tới bên cửa sổ, “An Cách Nhĩ, đừng có phá, em có manh mối chưa?”

An Cách Nhĩ ngẩng mặt lên suy nghĩ, “Tôi vừa mới tới thôi, manh mối đâu ra a, hơn nữa, là án ba mươi năm lận, phải tra xét.”

“Em không đưa ra ý kiến gì sao?” Mạc Phi nhắc nhở An Cách Nhĩ, “Vụ lần này không phải hợp với em lắm à?”

“Vây nè.” An Cách Nhĩ thừa dịp mọi người không chú ý tới, thấp giọng nói với Mạc Phi, “Lúc này đúng là có người đi theo chúng ta.”

Mạc Phi hơi kinh hãi, “Hung thủ?”

An Cách Nhĩ suy nghĩ một lát, “Cũng chưa chắc, có lẽ là tới xem náo nhiệt thôi.”

“Nhưng lúc này đâu có thấy ai, hơn nữa bên dưới cũng có cảnh sát!” Mạc Phi vừa nói vừa nhìn xuống dưới.

“Chắc là đi rồi.” An Cách Nhĩ tựa vào bên cửa sổ, thấp giọng hỏi, “Mạc Phi, anh có thích con nít không?”

Mạc Phi ngẩn người, không hiểu vấn đề của An Cách Nhĩ có liên quan tới vụ án hay không, nhưng mà từ trước tới giờ người kia đã luôn như vậy rồi, cho nên vẫn gật đầu, “Thích lắm.”

Hai người đứng bên cửa sổ xì xào nói chuyện, Oss nhin không được lên tiếng, “Hai cái người kia, bàn vụ án

giùm cái đi, làm lẹ lẹ để tui còn về tắm rửa, đi ngủ nữa.”

An Cách Nhĩ xoay đầu lại, nhìn nữ sinh ngồi trong góc, hơi cười cười, “Àn, ba mươi năm đúng là biến hóa rất lớn... có thể là do thời đại không giống nhau đi, ba mươi năm trước có thể là một món đồ rất được coi trọng, ba mươi năm sau chắc gì đã còn được như thế.”

“Có ý gì?” Oss nhăn nhó nhìn An Cách Nhĩ, “Nói rõ ràng chút đi, có phải là mấu chốt để phá án không?”

An Cách Nhĩ vỗ vỗ ót hần, “Tự suy nghĩ đi, ba mươi năm dài như vậy, cũng không đến nỗi là rất khó tìm, manh mối nằm ở thời gian, thời gian có thể thay đổi tất cả.” Nói xong, kéo Mạc Phi ra ngoài.

“An Cách Nhĩ, sao lại nói với Oss, manh mối nằm ở thời gian?” Mạc Phi và An Cách Nhĩ cùng nhau về nhà, trên đường bước ra khỏi trường, Mạc Phi lên tiếng hỏi.

“Mạc Phi, có phải khoảng thời gian đi học của anh không dài đúng không?” An Cách Nhĩ lại hỏi vấn đề không liên quan.

“Đúng thế.” Mạc Phi gật đầu, “Có mấy năm thôi, hơn nữa anh thường cúp cua, có lúc lại muốn đi làm, cho nên việc học bị cắt ngang.”

“Vậy anh có kỉ niệm gì về mái trường không?” An Cách Nhĩ cảm thấy hứng thú, kéo tay Mạc Phi, cười hỏi.

“Àn...” Mạc Phi suy nghĩ, bất đắc dĩ cười cười, “Thật ra thì cũng chẳng có gì vui, lúc đi học hầu như toàn là đi đánh nhau, thầy cô cũng chẳng thích anh mà.”

“Vậy sao anh lại hâm mộ mấy đứa học sinh quá vậy?” An Cách Nhĩ vươn tay, chọc chọc má hần.

Mạc Phi có chút xấu hổ, “Nhưng cũng có vài chuyện vui mà, thời học sinh rất quý giá.”

“Vậy a.” An Cách Nhĩ không rõ, cười nhìn Mạc Phi, “Cũng chính vì quý giá, nên phải bảo vệ, không nên bị phá hư.”

“Cho nên, vụ án lần này có liên quan đến bảo vệ thời gian?” Mạc Phi tiếp tục suy đoán.

“Anh đừng có học cái tính của Oss, lúc nào cũng có thể suy nghĩ về vụ án, càng làm như vậy càng không phá được.” An Cách Nhĩ nhắc nhở Mạc Phi, “Hung thủ cũng chẳng phải thám tử, suy nghĩ bình thường của bọn họ là mô thức cuộc sống chứ không phải mô thức dò án. Suy nghĩ về vụ án quá mức, sẽ làm bản thân bị giam trong suy nghĩ, không giúp gì cho việc phá án cả.”

“Nga...” Mạc Phi lập tức bày ra bộ dáng đã thụ giáo, hai người bước tới chiếc xe của mình đậu bên cửa

trường học. Mạc Phi vừa móc chìa khóa ra, liền nhìn thấy ở phía xa trong bóng tối, có một bóng người.

Người nọ đứng dưới đèn đường, dáng vẻ xem ra rất khôi ngô, phải là nam. Trên tay hắn có cầm một chiếc búa, giống như búa phòng cháy, hình như có nước nhỏ giọt, trên đất ướt một mảng nhỏ.

“An Cách Nhĩ, lên xe đi.” Mạc Phi cau mày nhìn chằm chằm người nọ, phỏng hờ hắn làm ra hành động gì đó.

An Cách Nhĩ không động đậy, vẫn đứng đó nhìn người kia.

Mạc Phi mở cửa xe, kéo An Cách Nhĩ ra sau, lấy điện thoại ra nhấn 8 số, mắt vẫn nhìn người kia chăm chú. Mà ngay phút Mạc Phi bấm số gọi cho Oss, người kia liền xoay người vọt vào trong tòa nhà đang xây dựng bên cạnh.

Mạc Phi sợ hắn sẽ nhảy ra từ chỗ khác, vội vàng đẩy An Cách Nhĩ vào xe, còn mình thì khẩn trương nhìn chăm chăm bốn phía.

Không lâu sau, Thân Nghị mang mọi người chạy ra ngoài.

“Mạc Phi!” Oss vừa chạy vừa hỏi, “Hung thủ gì? Ở đâu?”

Mạc Phi chỉ chỉ cột đèn, “Chỗ đó có thể có vết máu, nhưng người thì chạy mất rồi.”

Oss và Tôn Kỳ chạy sang nhìn, chỉ chốc lát, hai người đã trở lại, “Đúng là có vết máu, người nọ dùng búa đánh ai?”

“Cũng chưa hẳn là máu người.” An Cách Nhĩ ngồi trong xe nhìn ra ngoài, “Ai, ở một nơi đẹp như thế này, phụ cận có cần tăng cường quản lý không?” Vừa nói vừa vươn tay chỉ cột đèn xanh đèn đỏ, “Bên kia hẳn là có camera.”

Thân Nghị vội vàng liên lạc với bên giao thông, kiểm tra máy camera ở đây, An Cách Nhĩ ngoắc ngoắc Mạc Phi, “Về đi.”

“Chờ chút!” Oss ngăn lại, “Tự nhiên thấy một người cầm búa, hai người thấy hắn nhìn trường học hay là nhìn hai người?”

An Cách Nhĩ trừng mắt nhìn, “Hắn là không có nhìn trường học.”

“Khăng định chứ?” Oss cả kinh, “Cậu lại đắc tội với biến thái nào nữa vậy?”

An Cách Nhĩ có chút buồn ngủ, nâng cằm trả lời, “Ân, gần đây hình như tôi đặc tội với không ít biến thái, anh hỏi ai?”

“An Cách Nhĩ!” Oss gấp gấp.

“Không cần lo lắng, tôi cảm thấy hắn chỉ là người đi ngang thôi.” An Cách Nhĩ thả lỏng vai, hỏi Mạc Phi, “Đúng ha?”

Mạc Phi không lên tiếng, chẳng qua hắn đang liều mạng nhớ lại, bóng dáng của người kia có giống người mình từng thấy không.

“A!”

Bên đây đang nói chuyện, phía trước đột nhiên có tiếng con gái kêu.

Mọi người ngẩng đầu lên, người gào thét là Tôn Kỳ, cô đang đứng cạnh đường lớn, một tay chỉ về tòa nhà đang xây dựng, một tay mãnh liệt ngoắc mọi người.

Oss chạy tới, cũng sững sờ, không biết đã nhìn thấy cái gì.

An Cách Nhĩ có chút tò mò, vì vậy xuống xe kéo Mạc Phi tới nhìn. Chỉ thấy ở một góc cửa tương đối bí mật, có một đồng lông đầm đìa máu, hình như là da thú.

“Chắc là mèo đêm với chó hoang.” Thân Nghị đứng bên đồng da thịt kiểm tra một chút, “Bị lột da, da thì còn mà thịt thì mất.”

“Quả nhiên là người đi ngang qua.” An Cách Nhĩ cười cười, “Chẳng phải là hung thủ, cũng chẳng phải là biến thái, chẳng qua vừa làm thịt xong, đi ra liền đụng phải chúng ta.”

33. Chương 8-3: Người Lang Thang

Hành động của An Cách Nhĩ hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Oss bọn họ, hắn không đi tra xét về cuốn sách kia, thậm chí một chút hứng thú cũng không có, trực tiếp leo lên xe, bảo Mạc Phi chở về nhà.

Thân Nghị bọn họ cũng không có cách, dù sao tính cách thích độc lập hành động của An Cách Nhĩ cũng đâu phải mới ngày một ngày hai, đột nhiên dùng một cái, nói cho mọi người biết hung thủ là ai.

“Chú đoán xem.” Oss hăng hái bừng bừng hỏi Thân Nghị, “Lần này có khi nào An Cách Nhĩ cũng không

phá được?”

“Cậu rất muốn nhìn thấy An Cách Nhĩ không phá được án à?” Thân Nghị cười hỏi, “Hắn không có manh mối, chúng ta cũng chẳng phá được án.”

“Mặc dù tôi rất muốn phá án, nhưng mà tôi vẫn muốn một lần nhìn thấy dáng vẻ không phá được án của An Cách Nhĩ, chỉ vậy thôi tôi đã hài lòng lắm rồi!” Oss bắt đầu nói, “Chú nói thử xem, chẳng lẽ trên đời này không có tội phạm nào vượt qua được An Cách Nhĩ?”

“Tà mãi mãi không thể thắng chính, anh có phải cảnh sát không vậy!” Tôn Kỳ thu thập vật chứng, chuẩn bị về cảnh cục.

“Tôi không phải muốn hắn không phá được án, mà tôi chỉ muốn nhìn thấy dáng vẻ nhận thua của hắn thôi.” Oss ngẩng mặt bắt đầu tưởng tượng, “Hai người không cảm thấy hắn càng ngày càng giống thần côn chứ chẳng còn là người nữa sao? Làm người phải có lúc mắc sai lầm, vậy mới là người chứ.”

Thân Nghị và Tôn Kỳ nhìn nhau, cảm thấy Oss nói rất có lý, khi An Cách Nhĩ mắc sai lầm sẽ có biểu lộ gì, tất cả đều có chút mong đợi. Quan trọng nhất là, bọn họ luôn luôn cầu cứu An Cách Nhĩ khi gặp vụ án khó, điều này rất chạm vào lòng tự ái làm cảnh sát của Thân Nghị bọn họ.

“Đội trưởng.”

Lúc này, có một cảnh viên chạy tới nói với Thân Nghị, “Chúng tôi tìm được một số thứ, chú có muốn tới xem không?”

Thân Nghị gật đầu, cùng Oss đi theo cảnh viên.

Cảnh viên dẫn bọn họ tới một con hẻm trong góc đường, tìm được một cái nắp hầm có thể mở được, kéo ra nhìn, bên trong có rất nhiều đồ dùng sinh hoạt, giống như một căn nhà.

“Mặc dù rất dơ, nhưng hình như vẫn có người ở, hơn nữa thời gian cũng không ngắn.” Oss bóp mũi nhảy xuống dưới, nhìn bốn phía, phát hiện bên trong có đầy đủ, có giường, có bàn, mấu chốt là có rất nhiều sách.

“Trắng đến kì lạ.” Tôn Kỳ cầm chiếc đèn làm bằng dầu lâu của động vật lên, đưa cho Oss bọn họ xem.

“Đúng vậy, còn mang một mùi máu tanh là lạ.” Oss cũng gật đầu.

“Đều là truyện nước ngoài.” Thân Nghị cầm lên vài cuốn xem thử, móc điện thoại ra bấm số, “An Cách Nhĩ, đi xa chưa? Có thứ tốt cho cậu xem nè.”

An Cách Nhĩ đặt điện thoại Mạc Phi xuống, gõ cằm, “Mạc Phi, quay lại đi, Thân Nghị bọn họ tìm được thứ thú vị.”

“Nga.” Mạc Phi gật đầu, quay đầu xe, hỏi, “Có chuyện gì thú vị?”

“Bọn họ tìm được chỗ ở.” An Cách Nhĩ nói tới đây thở mạnh một cái, “Của một kẻ lang thang.”

Mạc Phi bất đắc dĩ, không biết có phải do An Cách Nhĩ cố tình hay không.

“Anh cảm thấy, tại sao một người lại muốn đi lang thang?” An Cách Nhĩ cảm thấy hứng thú, hỏi Mạc Phi.

“Àn...” Mạc Phi suy nghĩ một chút, “Nếu nói là lang thang, đại khái vì không có nơi nương tựa, hoặc là không có năng lực tự sinh tồn?”

“Vậy anh cảm thấy cái dạng cuộc sống gì mới là có nơi nương tựa?” An Cách Nhĩ tiếp tục đặt câu hỏi.

“Có người nhà dĩ nhiên là tốt nhất, không có người nhà thì lúc nào cũng phải nhìn người ta.” Mạc Phi nhớ tới cuộc sống lúc trước của mình, có chút cảm khái, “Nếu còn nhỏ, chẳng có kỹ năng sinh tồn gì, vậy chỉ có thể kỳ vọng gặp được một người tốt, có thể tạm thời chăm sóc cho mình, cho đến khi có được một số kỹ năng nhất định, có thể dựa vào chính mình, lúc đó sẽ không cần sống lang thang nữa.”

“Vậy anh nói thử xem, năng lực sinh tồn là năng lực gì?” Vấn đề của An Cách Nhĩ vẫn còn chưa kết thúc.

“Sinh tồn... căn bản là trụ cột về kinh tế.” Mạc Phi đáp, “Muốn tự kiếm tiền nuôi sống bản thân, tốt nhất phải biết một nghề nào đó, được dạy dỗ đương nhiên là tốt hơn. Thân thể khỏe mạnh cũng được, cường tráng một chút để có thể chịu cực.”

An Cách Nhĩ nhẹ nhàng cười một tiếng, “Một người được học hành đàng hoàng, lại vô cùng thông minh, sao lại muốn đi lang thang?”

“À? Vậy thì có thể là vì một lý do nào đó.” Mạc Phi nghiêm túc suy nghĩ, “Có lẽ thần kinh không ổn, bị kích động... hoặc chính là vì quá tuyệt vọng.”

An Cách Nhĩ cong khóe miệng, “Người đi lên dốc, nước chảy xuống thấp, tất cả đều cảm thấy, có nhà, có ăn có mặc, có dạy dỗ, có phẩm vị, có địa vị xã hội, được người ta tôn trọng, đây mới là cuộc sống, có đúng không?”

“Đại đa số đều cho là vậy đi, dĩ nhiên những thứ này đều là vật chất, anh nghĩ quan trọng nhất là có người nhà, có bạn bè, được làm việc mình thích, như vậy sẽ không cô đơn, không cần nhiều vật chất như thế.” Mạc Phi vừa nói, vừa dừng xe trước con hẻm mà Thân Nghị nói.

An Cách Nhĩ ngồi im trong xe, dựa vào cửa sổ nhìn cảnh đêm bên ngoài.

“An Cách Nhĩ, đi thôi.” Mạc Phi nhắc nhở An Cách Nhĩ.

An Cách Nhĩ liếc Mạc Phi, dựa vào cửa ngáp một cái, hình như lại lười nữa rồi.

“An Cách Nhĩ?” Mạc Phi vỗ vỗ hán, “Làm xong sớm rồi về ngủ, ha?”

Mạc Phi nhỏ nhẹ nói, giống như đang dụ con nít, An Cách Nhĩ rất nghe lời, gật đầu.

Hai người dọc theo con phố đen kịt đi vào bên trong, phía trước cách đó không xa có vài cảnh sát, xe cảnh sát đậu gần đó, đèn xe sáng lóa.

“Bên kia.” Mạc Phi kéo tay An Cách Nhĩ, để hán đi nhanh hơn. An Cách Nhĩ đi rất chậm, nhìn hai bên ngõ hẻm, giống như quan sát gì đó.

“An Cách Nhĩ?” Mạc Phi nghĩ hán không được thoải mái, xoay đầu nhìn, “Nếu em thấy mệt, vậy chúng ta về trước?”

An Cách Nhĩ chỉ làm một động tác tay nhẹ nhàng, ý bảo ‘đừng có lên tiếng’... cũng đồng nghĩa kêu Mạc Phi dừng tai lắng nghe.

Mạc Phi lắng tai nghe tiếng gió xung quanh. Trong đêm tối an tĩnh, hán nghe thấy một tiếng thở, giống như của người đang ngủ. Cảm giác như mình đang bước vào một căn phòng tập thể, tất cả đều đã thiếp đi, tiếng hít thở rất bình thản.

“Sao lại như vậy?” Mạc Phi buồn bực.

“Là vấn đề của khí lưu, gió xuyên qua hai tòa nhà đang xây dựng lại tạo thành.” An Cách Nhĩ vừa đi vừa nói, “Con người đối với chỗ ở rất cầu kỳ, người bình thường sẽ chọn nơi mình thích, anh có cảm thấy người sống lang thang có nhiều sự lựa chọn hơn?”

Mạc Phi nghe xong, cảm thấy thú vị, “An Cách Nhĩ, cách nói của em, cần thận suy nghĩ có thể thấy nó cũng có lý. Người bình thường có rất ít sự lựa chọn, phải chọn chỗ giao thông tiện lợi, gần chỗ làm hay là rời khỏi nhà tiện hơn. Nhưng người sống lang thang, có thể lựa chọn mọi nơi, bốn bề là nhà. Họ muốn xem mặt trời mọc, có thể dọn ra ở khu phía đông, muốn xem mặt trời lặn, liền chuyển sang khu phía tây.”

“Àn.” An Cách Nhĩ nở nụ cười, “Mạc Phi, cách nói này rất lãng mạn, muốn xem mặt trời mọc liền xuống dưới cầu ở phía đông, muốn xem mặt trời lặn liền xuống dưới cầu ở phía tây.”

“Lúc trước anh đã từng làm chuyện đó.” Mạc Phi hỏi hần, “Em có cảm thấy, người kia chính là thích loại này nên mới sống lang thang?”

An Cách Nhĩ gật đầu, “Bên kia là trường học, ban ngày sẽ có tiếng chuông, lúc ăn trưa cũng sẽ rất náo nhiệt, anh nhìn xem, hai bên con hẻm có rất nhiều trúc, ở đây ban ngày có thể bán thịt nướng.”

“Ân.” Mạc Phi cảm thấy đúng, “Ban ngày rất náo nhiệt, buổi tối lại có khí lưu, giống như đang sống trong kí túc xá, cuộc sống ở đây giống như sống trong trường vậy.”

An Cách Nhĩ bước tới lối vào của căn nhà kia, vươn tay sờ lỗ mũi, “Mùi máu tanh.”

Mạc Phi cũng ngửi thấy, khẽ cau mày, “Lúc này ở đầu hẻm có xác chó mèo, có phải do người ở đây giết?”

“Có lẽ.” An Cách Nhĩ chậm rãi leo xuống dưới, Thân Nghị bọn họ đang dùng đèn rọi đồ xem xung quanh.

“Sách gì vậy trời?” Oss lật xem, cau mày, “Một chữ cũng xem không hiểu.”

“Một vài tác phẩm văn học thôi.” An Cách Nhĩ vươn tay lấy một quyển, “Cuốn này có rất nhiều nếp gấp, chứng tỏ được đọc rất nghiêm túc, là bản gốc, giấy tốt, bố trí đẹp... hẳn là không rẻ.”

“Bây giờ vẫn còn người biết thưởng thức sách sao?” Oss nhìn xung quanh, “Nơi này mỗi món đều rất tốt, sách cũng thuộc loại đắt tiền, hẳn là con nhà giàu có, vậy sao lại tới đây sống? Chẳng có lẽ có tiền đem đi mua sách hết?”

An Cách Nhĩ nhìn Mạc Phi.

Mạc Phi vừa mới nói chuyện với An Cách Nhĩ, biết người này thích trường học nên mới sống ở đây. Nói cách khác đã nắm được đại tiền đề, manh mối kế tiếp là sách... một người thích trường thì có nhiều sách là đúng rồi, từ chỗ này có thể suy luận ra cái gì chứ?

Dáng vẻ cúi đầu suy nghĩ của Mạc Phi, làm An Cách Nhĩ hứng thú. Nhưng hàng lông mày của Mạc Phi lại nhíu lại, chứng tỏ, người kia không suy ra được manh mối.

“Nhiều sách như vậy, hẳn là phải vào nhà sách mới mua được.” An Cách Nhĩ tìm một cái ghế có tạo hình bằng phẳng, ngồi xuống, “Tôi phát hiện hẳn rất có phẩm vị, mỗi một món đồ đều mang phong cách riêng.”

Oss gật đầu, đúng là vậy nhưng nó có nghĩa là gì?

Trong đầu Mạc Phi liền có linh quang chợt lóe, “Thư viện!”

“Thư viện cái gì?” Oss nhìn Mạc Phi.

“Mỗi thư viện đều sẽ có người đi mua sách, sẽ tiếp xúc với nhiều sách.” Mạc Phi thấp giọng nói, “Thư viện của trường học là một trường hợp đặc biệt.”

Thân Nghị chờ Mạc Phi nói xong, cũng ngăn người.

“Ở đây, mỗi một cuốn sách đều bị che giá tiền lại.” Tôn Kỳ chợt chú ý tới một hiện tượng tương đối kì lạ, chỉ có vài cuốn sách là không có che giá tiền thôi, “Đây là thủ pháp thường thấy ở thư viện.”

“Những cuốn này trộm từ thư viện? Nhưng thư viện của trường trung học lại có mấy cuốn thâm ảo như thế này á?” Oss suy nghĩ, “Có khi nào liên quan tới vụ giết người liên hoàn kia không?”

“Tìm được chủ nhân của nơi này liền biết.” An Cách Nhĩ cảm thấy chiếc giường với cái bàn ở đây rất thú vị, “Thủ công a, dùng vật liệu thượng hạng, người này rất biết thưởng thức.”

“An Cách Nhĩ, hẩn chừng nào thì về?” Thân Nghị vỗ vỗ An Cách Nhĩ đang híp mắt thưởng thức đồ đạc, “Nếu hẩn là hung thủ giết chết cô giáo kia, có thể bắt được không?”

“Hẩn không phải hung thủ sát hại cô giáo.” An Cách Nhĩ lắc đầu, nói một câu làm mọi người giật mình không thôi.

“Sát hại cô giáo đó, là người của thư viện.” An Cách Nhĩ chậm rãi nói, “Người sống lang thang thú vị này, đang nhắc nhở cảnh sát tìm bắt hung thủ.”

“Tra mấy người trên 50 tuổi đi?” Oss đề nghị, “Vụ án kéo dài nhiều năm như vậy, tuổi tác chần chẫn không nhỏ!”

“Nếu chẳng qua chỉ là vấn đề tuổi tác, vậy chúng ta cần nhắc nhở để làm gì?” An Cách Nhĩ vẫn lắc đầu, “Truyền thuyết của sân trường, còn có cuộc sống ở đó cũng là một phần rất quan trọng!”

34. Chương 8-4: Bày Bố Nghị Trận

Người sống lang thang kia vẫn một mực chưa chịu về.

Lúc An Cách Nhĩ đi về, hẩn đề nghị Oss khóa cửa lại, nếu không thì mình giống như tự tiện xông vào nhà dân, có chút không tốt.

“Cái hầm này không phải hẩn mua đi?” Tôn Kỳ leo lên, “Không biết mùi máu tanh bay ra từ đâu nữa.”

“Có thể là mùi rỉ sét.” Mạc Phi nhẹ nhàng gõ nắp cống.

An Cách Nhĩ vỗ vỗ Oss, “Đây là một chỗ ở kì lạ, cho dù có liên quan tới vụ án hay không, anh cũng nên chú ý tới người sống ở đây.”

“An Cách Nhĩ, cậu nghĩ hẩn là nhân vật nguy hiểm?” Oss ghi lại địa chỉ, bảo cảnh viên chú ý tới.

Bây giờ là rạng sáng, xung quanh bốn bề yên tĩnh.

An Cách Nhĩ bọn họ bước ra từ con hẻm tối om.

Thân Nghị hỏi hẩn, “An Cách Nhĩ, cậu nói hẩn có liên quan tới vụ án giết người liên hoàn?”

“Àn, chẳng qua hẩn có thù riêng, quyển Nicronomicon kia sử dụng vào việc khác.” An Cách Nhĩ nói, “Nhìn kỹ thì thấy, quyển sách đó là tự tay viết, tự phù, tự vẽ, cũng có thể tùy theo thời gian gia tăng.”

“Ý của cậu là, cuốn sách này sử dụng cho việc khác, chúng ta không thể bị nó gạt?” Thân Nghị cau mày.

“Tôi đề nghị cảnh sát nên sử dụng phương pháp đơn giản nhất.” An Cách Nhĩ khẽ mỉm cười, “Trong trường có gì nhiều nhất?”

Mọi người nhìn nhau, Oss trả lời, “Học sinh.”

An Cách Nhĩ nghĩ một lát, “Còn gì nữa không?”

“Đồ trong trường cũng nhiều, đồng phục, bài thi, sách...”

“Thu thập bút tích của các nhân viên trong thư viện, đem so với bút tích trong quyển sách, cái này phải nhờ tới chuyên gia.” An Cách Nhĩ nói xong, cùng Mạc Phi về nhà.

“An Cách Nhĩ, còn nữ sinh kia thì sao? Nó nói nó giết cô mình?” Mạc Phi nhắc nhở An Cách Nhĩ.

“Học sinh trung học năm nhất thì chỉ khoảng 13, 14 tuổi thôi, ở tuổi này giữa các nữ sinh đều có những bí mật nhỏ. Nó sẽ không giữ bí mật riêng đâu, chỉ cần hỏi mấy bạn chơi thân là biết, manh mối này rất thú vị.”

Mạc Phi trầm mặc một hồi, tựa hồ đang suy tư, “An Cách Nhĩ, ở trường học có vụ án phát sinh, đều được xử lý qua loa, cho nên lúc trước có nhiều người chết như vậy vẫn không có ai phát hiện. Lần này không phải nhờ con bé kia đi tự thú, thì vụ này cũng đã chìm mất luôn rồi...”

An Cách Nhĩ điều chỉnh lại tư thế, “Có vài vụ án thoát nhìn rất phức tạp, nhưng khi có quá nhiều manh mối để lẫn vào nhau, Oss bọn họ sẽ lại trông cậy vào tôi, chỉ một cái liền biết là ai, nhưng đại đa số vụ án đều phải dựa vào bọn họ tự giải quyết, tối nay phỏng chừng bọn họ lại thức cả đêm.”

Xe hai người dừng lại trước cửa nhà.

An Cách Nhĩ vừa xuống xe liền cau mày — Trước cửa lại có một bó hoa hồng.

An Cách Nhĩ bước tới, ngồi xổm xuống nhìn bó hoa chăm chăm.

“Hình như không giống bó hôm qua.” Mạc Phi muốn cầm bó hoa lên.

“Dừng có đừng!” An Cách Nhĩ kéo tay Mạc Phi lại, “Ai biết có phải thứ dơ bẩn gì không!”

“An Cách Nhĩ, lại có tấm thiệp.” Mạc Phi chỉ chỉ tấm thiệp, ở trên lại có in hình vương miện, “Vẫn là người kia.”

An Cách Nhĩ đứng lên, “Chọc trúng biến thái hồi nào vậy?”

Mạc Phi ngược lại cảm thấy An Cách Nhĩ biết rất rõ.

“Ace, có thấy ai cầm bó hoa này tới không?” An Cách Nhĩ vuốt cổ Ace, Ace sủa lên hai tiếng, tất nhiên nó không hiểu An Cách Nhĩ nói gì cả.

An Cách Nhĩ bảo Mạc Phi cầm một cái thùng, dùng cái gấp lớn gấp bó hoa vào thùng, sau đó viết chữ lên một tờ giấy rồi dán lên thùng, trên đó viết — Thùng rác.

Làm xong, Mạc Phi phủ tay, “An Cách Nhĩ, lễ tặng cho Emma thì sao?”

“Vậy càng không được, quá lả lơi, không phù hợp thẩm mỹ của tôi! Emma sẽ không thích ông ta.” Nói xong, An Cách Nhĩ xoay người vào nhà, đi tắm chuẩn bị đi ngủ. Mạc Phi đi phía sau, chẳng biết tại sao lại nghĩ tới — Tiểu ác ma!

Sáng sớm hôm sau, Oss mang đôi mắt gấu trúc, chạy vào ăn chực bữa sáng.

“Oss, cháu bị sao vậy?” Emma đưa cho hắn một tách cà phê.

“Đừng nhắc nữa bà ơi, tụi cháu phải ở cạnh chuyên gia cả đêm.” Oss uống một ngụm cà phê, hơi thanh tỉnh lại, “Người mua sách cho thư viện, nhân viên quản lý, còn có công chức về hưu, mấy giáo viên, tính luôn cả hiệu trưởng, bút tích so với cuốn sách có vài đoạn giống nhau.”

“Nhiều người vậy?” Mạc Phi không hiểu, “Sao lại như thế?”

“Tôi nói sợ hai người không tin.” Oss cười khở, “Đám người này buôn bán ma túy.”

Emma kinh ngạc, “Nghiêm trọng vậy sao?”

“Dạ.” Oss thần bí hỏi, “Biết chúng tôi sao lại phát hiện không?”

“Những chữ viết trong cuốn sách?” An Cách Nhĩ cười nói, “Đó chỉ là mật mã, phá được là xong rồi.”

“An Cách Nhĩ, cậu quả nhiên đã sớm biết nhưng lại không chịu nói!” Oss có chút bực mình, “Hôm qua mười mấy cảnh viên cùng làm mới phá được đó.”

“Quyển sách này rất tiện, bởi vì là do viết tay, cho nên mỗi lần có tin tức gì chỉ cần viết lên đó, nếu không biết mật mã, sẽ không hiểu gì hết.” An Cách Nhĩ cười nói, “Tôi tiện tay lật vài trang, thấy có chữ mới viết với chữ đã viết rất lâu, cho nên đoán ám ngữ, sau đó giải được căn bản là — Mấy giờ giao hàng ở đâu, đồ để ở chỗ nào, tiền sẽ để ở đâu.”

“Chiêu này đúng là cao minh!” Oss nói, “Một chút manh mối cũng không để lại! Hơn nữa mọi người ở thư viện đều có thể đi, lại dùng trường trung học làm nơi che giấu.”

“Cô giáo kia phát hiện bí mật của bọn họ, nên mới bị giết diệt khẩu?” An Cách Nhĩ hỏi.

“Đúng vậy, đây cũng là chỗ cao minh của bọn họ.” Oss nói, “Trên đời này không có bức tường nào gió có thể lọt qua, trải qua nhiều năm như vậy, bí mật bị phát hiện, hoặc đối phương gỡ quẻ hỷ hàng, tóm lại họ sẽ giết những ai họ cho là nguy hiểm. Bọn họ đã sớm chọn một ông già, lúc trước làm bảo vệ, một khi mọi chuyện bị phát hiện, cảnh sát nhất định sẽ truy cứu, bọn họ sẽ giả họa cho ông ta, nói ông ta là sát thủ liên hoàn! Sau đó tự tạo ra hiện trường giả là ông ta tự sát, còn mình thì được thoát thân.”

An Cách Nhĩ cười cười, “Đúng là một kế hoạch hoàn thiện... nhưng mà trăm mật một sơ, cuốn sách nào sao lại chuyển tới đây?”

“Cái này đúng là không biết, qua một đêm, cơ hồ mỗi một học sinh đều bàn luận về nó.” Oss lắc đầu một cái, “Bây giờ mấy đứa con gái nhiều chuyện thấy ớn! Truyền tin đúng lệ.”

An Cách cúi đầu không nói một lúc, “Thú vị đó.”

Oss ăn sáng xong liền đi, buổi trưa có tin tức, nói cảnh sát đã phá được băng buôn lậu ma túy, thanh trừ ma túy trong học viện, chuyện này làm truyền thông quan tâm rất nhiều.

“An Cách Nhĩ, vụ này vẫn dễ phá như mấy vụ trước.” Emma xem tin tức, xoay đầu nhìn An Cách Nhĩ, lại thấy hần hơi cau mày, nhìn chằm chằm màn hình di động trong tay.

“An Cách Nhĩ, em muốn gọi cho ai?” Mạc Phi bước tới ngồi xuống bên cạnh, “Ngày mai là cuối tuần, có muốn đi chơi không?”

“Đi chơi hả, được a...” An Cách Nhĩ không yên lòng gật đầu, “Tôi đang chờ tin nhắn.”

Mạc Phi lập tức nhớ tới người kia, “Em cảm thấy, tin tức về cuốn sách đó là do hần truyền đi?”

“Àn, hoặc là cái tên cầm dao kia.” An Cách Nhĩ cầm dây móc điện thoại, lắc lắc.

“Giúp truyền tin đi, là mấu chốt phá án lần này!” Mạc Phi cũng hiểu ý An Cách Nhĩ, “Có phải là người xấu không?”

Hai người đang nói chuyện, điện thoại liền rung lên, An Cách Nhĩ mở ra nhìn, màn hình báo có tin nhắn.

Tin nhắn đến từ một dãy số lạ, chỉ có vài chữ — Hai ta ai thông minh hơn!

An Cách Nhĩ cười lạnh một tiếng, “Nhàm chán!”

Sau đó, di động lại rung lên, một tin khác được gửi tới — Vụ lần này là do ta giúp.

An Cách Nhĩ nâng cằm đưa di động cho Mạc Phi, Mạc Phi biết hần muốn trả lời nhưng lưỡi bấm bàn phím, cho nên cầm lấy nhìn An Cách Nhĩ.

“Người biết sớm hơn ta, chẳng phải là cạnh tranh công bằng.” An Cách Nhĩ vừa nói, Mạc Phi liền bấm theo.

Rất nhanh, liền có tin nhắn — Biết chứ, lần này chẳng qua chỉ là chào hỏi thôi, muốn tranh tài không?

An Cách Nhĩ bảo Mạc Phi nhắn hỏi hần, hoa hồng có phải do hần gửi không.

Mạc Phi hỏi, bên kia nhắn lại — Hoa hồng gì?

An Cách Nhĩ cau mày, “Không phải của hần...”

Mạc Phi đặt di động xuống, hỏi An Cách Nhĩ, “Bây giờ làm gì?”

“Anh bảo Oss đưa cho hần hai vụ huyền bí.” An Cách Nhĩ nói, “Để hần phá đi, phá án vẫn tốt hơn là đi làm tội phạm.”

“Nga.” Mạc Phi nhấn cho Oss, Oss gửi sang hai vụ đơn giản, Mạc Phi trực tiếp chuyển qua cho hần.

“Bắt đầu từ hôm nay, xem ai phá án trước.” An Cách Nhĩ bảo Mạc Phi nhấn thêm một câu.

Đối phương cũng nhấn lại một tin — OK!

An Cách Nhĩ bước ra ngoài nghiên cứu bó hoa, cầm cành cây lên lật lật.

“An Cách Nhĩ!” Mạc Phi đuổi theo, “Em không xem tài liệu của vụ án? Không sợ thua sao?”

An Cách Nhĩ cười nhẹ, “Kệ nó đi, để hần thắng cũng chẳng sao, phá án là được rồi, để Oss nhận tiền thưởng, mời chúng ta đi ăn cơm.”

“Nga...” Mạc Phi đứng bên cạnh hần, dùng bả vai đánh đánh vai hần, “Em xấu quá! Bảo hần làm công ích giúp phá án.”

“Nếu không thì hần sẽ rảnh rồi sinh nông nổi, đi hại người!” An Cách Nhĩ dùng cành cây lấy ra một sợi dây buộc màu tím, trên sợi dây có dính tro màu xám.

“Giống nước bùn quá.” Mạc Phi nhìn kỹ.

“Tiệm bán hoa ở ven đường...” An Cách Nhĩ nói xong cũng cười, “Tiệm bán hoa căn bản cũng không mở ở ven đường nhỉ?”

“Có thể bảo Oss tìm chuyên gia phân tích, tra thành phần trong nước bùn là có thể biết ở đâu.” Mạc Phi chống tay lên đầu gối, đứng cạnh An Cách Nhĩ, “Khoa học bây giờ tiến bộ lắm.”

An Cách Nhĩ không chịu, “Lợi dụng khoa học là phạm quy!”

Mạc Phi không hiểu quy tắc này ở đâu ra, bỏ dây màu tím lại vào thùng, “Thôi kệ đi, cuối tuần đi đâu chơi đây? Emma muốn tụ họp với bạn bè, chỉ có hai chúng ta thôi.”

An Cách Nhĩ neho mắt cười một tiếng, bàn với Mạc Phi cuối tuần đi đâu chơi.

Emma bước ra cửa, thấy hai người đang nói chuyện phiếm, bộ dáng như con nít đang chơi bùn đất, lắc đầu một cái, quay vào trong chuẩn bị bữa tối.

Lúc này, điện thoại đột nhiên reo lên.

Emma bắt máy, người gọi tới là một người bạn cũ, Phùng Di.

Phùng Di gọi điện tới, là nhờ giúp đỡ, bà biết cháu của Emma quen nhiều cảnh sát, còn là một thám tử, thôn của bà gần đây xảy ra một chuyện lạ, còn có người chết. Bà muốn cháu của Emma giúp một tay, phí dụng cả thôn sẽ kiếm tiền trả.

Emma rất quen thuộc với Phùng Di, cho nên không tiện từ chối, liền hỏi, “Liên quan tới cái gì vậy?”

Phùng Di thần bí nói, “Liên quan tới cương thi.”

Emma nghe xong cảm thấy có vẻ quỷ dị, “Cương thi! Dọa người vậy sao, có nguy hiểm không?”

“Không gạt bà.” Phùng Di hạ thấp giọng, “Chuyện này rất tà môn, người trong thôn không ai dám ra ngoài, tôi biết An Cách Nhĩ có thể giúp...”

“Cái gì cương thi vậy bà?”

An Cách Nhĩ vừa lúc bước vào, nghe thấy Emma nói cương thi, liền kéo bà tới ghế sofa ngồi xuống, ôm lấy Ace.

“Là Phùng Di.” Emma đưa điện thoại cho An Cách Nhĩ.

“Bà Phùng Di!” An Cách Nhĩ cũng quen bà, cười híp mắt gọi, “Thôn của bà có cương thi gì a?”

“Đúng vậy, An Cách Nhĩ.” Phùng Di căn kê kể lại, đại khái là một tháng trước, người trong thôn đào giếng, đào được một nửa thì bị kẹt, bọn họ đào được một hộp sắt của quân dụng, rất lớn, bên trên có in hình lá cờ của Nhật Bản, có thể do quân Nhật năm đó để lại.

“Nga?” An Cách Nhĩ cảm thấy có chút hứng thú, “Trong hộp có cái gì?”

“Bên trong có một ông cụ được bọc vải trắng quanh thân thể với một thanh đao chỉ huy, đao rất đẹp, cái hộp giống như quan tài đơn giản, đây kín, cho nên thanh đao còn rất mới.” Phùng Di thở dài, “Lúc đầu

mọi người đều cảm thấy không có gì, coi như là đào được một vật báu, lão Kim thích sưu tập mấy món đồ như thế, cho nên nói với mọi người, cái này xem như thù lao đào giếng, mọi người đều đồng ý.”

“Bà, cái này phải trả công mà nhỉ?” An Cách Nhĩ hỏi, “Có giá trị lịch sử nha, rồi mọi người xử lý thi thể kia thế nào?”

“Thi thể thì bỏ vào quan tài chôn lại chỗ cũ, mọi người tìm chỗ khác đào giếng, phần lớn đều không để ý tới.” Phùng Di lại thở dài một tiếng, “Nhưng không ai ngờ tới, đêm đó, lão Kim đào giếng xong, cầm đao về nhà, bị giết ở giữa đường!”

An Cách Nhĩ nhắc mi, “Giết ở giữa đường? Chết thế nào?”

“Nhắc tới thật là thảm!” Phùng Di nói, “Là bị đao chỉ huy một nhát chém chết, còn đao thì không cánh mà bay. Máu chốt là, sáng hôm sau, mọi người phát hiện chỗ chôn chiếc quan tài kia đã bị xới lên, nắp hòm mở ra, đất đầy vãi, thi thể cũng mất! Cho nên tất cả đều nghĩ là do cương thi quậy phá!”

“Có lẽ có tên cướp dám giết người, ngay cả thi thể cũng dám trộm?” An Cách Nhĩ hỏi, “Cũng không thể xác minh là do cương thi làm.”

“Trên cổ của lão Kim có một vết cắn, máu trong người cũng bị rút hết.” Phùng Di nói, “Hơn nữa mấy ngày nay, vào buổi tối trong thôn có người thấy một võ sĩ Nhật Bản cầm đao, đi tới đi lui trong bóng tối.”

“Nga? Tà môn vậy sao?!” Mắt An Cách Nhĩ sáng lên, rất có thần thái. Emma bắt đầu cười cười với Mạc Phi đang đi tới — Xem ra kế hoạch cuối tuần lãng mạn của hai đứa bị phá rồi, phải đi tra án.

Mạc Phi ngược lại chẳng có vấn đề gì, bước tới ngồi xuống bên cạnh An Cách Nhĩ, cùng hắn nghe điện thoại.

“Bà, cho cháu địa chỉ, sáng mai tụi cháu qua.” An Cách Nhĩ viết địa chỉ xong, cúp máy, tìm Cửu Dật bọn họ, hỏi có ai muốn tham gia hoạt động ngoại khóa không. Cửu Dật và Oss đều rảnh, vì thế, An Cách Nhĩ, Mạc Phi, Cửu Dật, Oss cùng mang theo Ace và Eliza, cuối tuần này tới thôn của Phùng Di, tra vụ án cương thi giết người.

35. Chương 9-1: Vụ Án Thứ 9: Chôn Giấu : Ngôi Làng Kỳ Lạ

Cuối tuần, Mạc Phi, An Cách Nhĩ, Oss và Cửu Dật cùng nhau tới thôn của Phùng Di. Đáng lẽ là đi từ sáng sớm, nhưng do An Cách Nhĩ lười biếng, động tác chậm chạp, giống như không có tinh thần cho nên mới dời xuống buổi chiều.

“Đây là tài liệu về thôn Phùng mà tôi lấy từ cảnh cục về.” Oss đang lái xe, hẳn nhờ Mạc Phi đưa xấp tài

liệu cho An Cách Nhĩ, “Nhưng mà rất kì lạ, tôi đã xem qua, thôn Phùng nằm sâu trong núi, chiến tranh năm đó cũng không hề có quân Nhật cư trú. Tại sao lại có những thứ kia?”

An Cách Nhĩ nhận tài liệu, lật xem, “Có biên niên sử luôn á? Cái thôn này xưa lắm hả?”

“Đúng vậy, thôn này tồn tại mấy trăm năm rồi.” Oss cũng không biết nhiều, “An Cách Nhĩ, lần này nghe thấy ghê quá trời, sao cậu lại muốn tới một nơi khủng bố như thế?”

“Bởi vì dì Phùng Di là bạn của Emma chứ sao.” An Cách Nhĩ khép tài liệu lại, dựa đầu vào Mạc Phi.

“An Cách Nhĩ, em mệt à?” Mạc Phi thấy sắc mặt An Cách Nhĩ không tốt, nhíu mày hỏi, “Say xe?”

“Hử?” An Cách Nhĩ lắc đầu, “Tôi đau đầu.”

“Tiểu tử cậu sau khi có Mạc Phi rồi hình như ít khi bệnh lắm nhỉ?” Oss theo kính chiếu hậu nhìn ra sau, cảm thấy sắc mặt An Cách Nhĩ đúng là không tốt.

“Ngủ một lát đi.” Mạc Phi để An Cách Nhĩ nằm xuống, gác đầu lên chân mình, An Cách Nhĩ rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Trên đường đi càng ngày càng vắng, Mạc Phi sờ trán An Cách Nhĩ, cảm thấy ẩm ẩm — An Cách Nhĩ bị sốt!

“Mấy hôm trước trời đâu có mưa?” Cửu Dật cũng lo lắng, An Cách Nhĩ đúng thật là được Mạc Phi chăm sóc rất tốt, nghe nói trước kia thân thể rất yếu, gặp trời mưa là phát sốt.

“Có thể mấy ngày nay bận tra án nên bị mệt, hơn nữa còn thiếu ngủ mấy đêm nên chắc mới bị bệnh.” Mạc Phi hỏi An Cách Nhĩ, “Hay là chúng ta về nhà nha?”

“Hay vào bệnh viện gần đây đi?” Cửu Dật đề nghị, Eliza nhảy tới bên người An Cách Nhĩ, tò mò nhìn nhìn, thấy hắn mê man, lại dùng đầu cọ cọ.

“Chỗ này là thâm sơn cùng cốc [nơi rừng núi hẻo lánh], lấy đâu ra bệnh viện?” Oss dò GPS không tìm được gì, bèn gọi điện nhờ trợ giúp.

Bên cạnh cục giúp hắn tìm, nói ở vùng đó căn bản không có bệnh viện, cho dù là bệnh viện ở gần đó cũng phải lái xe cả nửa ngày, vậy trở về thì hơn!

“Không được rồi, vẫn là về đi!” Mạc Phi rất lo lắng cho An Cách Nhĩ, quyết định bảo Oss quay đầu xe, về nhà.

Nhưng Oss chạy được khoảng nửa tiếng, nhìn thấy con đường trước mặt rối tinh rối mù, bị chặn.

“Lở đất?” Cửu Dật đổ mồ hôi, cũng may là đi sớm, nếu không thì chết rồi!

“Chỗ này hẳn là không có đất lở mới đúng chứ.” Mạc Phi cũng lắc đầu, “Tôi biết phải chạy qua con đường này, cho nên đã cố tình dò thời tiết và địa lý thế nào.”

“Đúng vậy!” Oss gật đầu, “Chỗ này không phải nơi phát sinh lở đất.”

“Chít chít.”

Eliza đứng trên đầu vai Cửu Dật, hướng về đồng đất xa xa kêu hai tiếng.

Mọi người nhìn sang, chỉ thấy hai cái máy xúc đất đang chạy.

Oss xuống xe, la to về phía đó, “Này!”

Vài công nhân đứng trên đồng đất xua tay với bọn họ, “Mạch nước ngầm bị vỡ nên phải sửa gấp, mọi người phải đổi đường! Con đường này mai mới thông lại!”

“Đổi đường khác?” Mạc Phi dò GPS, nhú mày, “Nghĩa là phải vòng qua núi? Vậy chẳng phải bọc nguyên một vòng lớn ư?!”

“Làm sao bây giờ?” Oss nhìn mọi người.

“Hay là gọi máy bay tới đón chúng ta đi?” Cửu Dật đề nghị.

Oss rút rút khóe miệng, “An Cách Nhĩ bị bệnh chứ có phải thiên tai lũ lụt đâu mà cứu viện, tôi tìm máy bay ở đâu ra?”

“Để tôi công An Cách Nhĩ ra ngoài tìm xe.” Mạc Phi nhìn đồng đất, nhú mày, căn bản không ra được! Mạch nước ngầm phun rất kịch liệt, nơi nơi đều là nước bùn.

“Sao lại khéo thế.” Cửu Dật bất đắc dĩ, nhún vai, “Mới có nửa tiếng.”

“Nhìn thế nào cũng thấy quý dị.” Oss nhìn An Cách Nhĩ ở phía sau đã chìm vào giấc ngủ, người này một khi đã bệnh thì y như con nít, không làm gì, chỉ biết ngủ. Ở thôn trang phía trước đang có một kỳ án cần phá và một cương thi đang chạy lung tung, giờ phải làm thế nào mới phải?

“Trên xe có thuốc.” Mạc Phi mở cốp xe, lấy hòm thuốc, đầu tiên đo nhiệt độ cơ thể cho An Cách Nhĩ trước, “Sốt nhẹ thôi.”

“Gặp tình huống này phải xử lý thế nào?” Oss và Cửu Dật đều luống cuống.

“Không sao, An Cách Nhĩ sốt cao hay nhẹ cơ bản tôi đều xử lý được, mau lái xe tới thôn kia, để An Cách Nhĩ ngủ một giấc.” Mạc Phi bình tĩnh xử lý bệnh tình của An Cách Nhĩ, Cửu Dật và Oss mau mau lên xe, thả nhanh tốc độ, mau chóng tới thôn Phùng.

Cái gọi là bất lợi trước khi xuất quân, đại khái chính là tình huống này. Mọi người còn tưởng tới đây bắt cương thi, còn chưa tới nơi thì An Cách Nhĩ phát bệnh.

Lúc xe chạy tới thôn Phùng, trời đã gần chuyển tối, thôn trang được núi bao vây, trên núi đủ loại hoa quả, hơn phân nửa đã bị cây che lấp, ngay cả ánh trăng cũng không thấy rõ.

“Chỗ này không có ma mới lạ đó.” Oss xuống xe, có chút bực dọc.

An Cách Nhĩ bọn họ tới đây, gây không ít sự chú ý, ở đây giống như một thôn trang nhỏ tương đối phong bế, bình thường hẳn là ít có ai tới.

“An Cách Nhĩ tới rồi!” Phùng Di đã lớn tuổi, hẳn là cũng hơn sáu mươi, nhưng bà cũng giống như Emma, thoát nhìn vẫn còn trẻ.

Phùng Di thấy xe dừng trước cửa nhà, nhưng người bước xuống lại là ba người xa lạ.

“Mấy cậu là?” Phùng Di không rõ tình hình.

“A, dì là Phùng Di?” Oss mau chóng nói, “Tụi cháu cùng tới với An Cách Nhĩ, nhưng mà trên đường đi An Cách Nhĩ đột nhiên ngã bệnh, cho nên...”

Lúc đang nói chuyện, Mạc Phi đã bế An Cách Nhĩ đang say ngủ ra khỏi xe, “Cậu ấy cần nghỉ một đêm trước đã.”

“A! An Cách Nhĩ bệnh rồi?” Phùng Di cũng ngượng ngùng, nhờ An Cách Nhĩ lặn lội đường xa tới đây, ai ngờ trên đường lại bị bệnh. Bà liền đi chuẩn bị phòng, để hẳn nghỉ qua đêm.

“Ở đây có một bác sĩ.” Phùng Di mau chóng gọi điện thoại, không lâu sau có một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi chạy tới. Người kia bộ dáng rất giỏi giang, cách ăn mặc cũng không giống cô nương hằng năm sinh hoạt ở nông thôn.

“Tôi tên là Vệ Hâm, là bác sĩ, vừa vặn mới tới đây vài ngày.” Vệ Hâm bắt đầu dĩ cười cười, “Em của tôi nói ở đây có cương thi gì đó, còn nói rất sợ, không dám ở một mình, cho nên tôi xin nghỉ vài ngày tới đây ở với nó.”

“Cô cũng vì chuyện cương thi mà tới đây?” Cửu Dật hỏi.

“Trên đời này làm gì có cương thi, nhất định là ảo giác hoặc chỉ là lời bịa đặt.” Sau khi Vệ Hâm kiểm tra thân thể cho An Cách Nhĩ, cô khẽ nhún mày, “Thân thể của cậu ấy rất yếu.”

“Tại sao An Cách Nhĩ lại bị sốt?” Mạc Phi sốt ruột.

“Lấy thể chất của người này mà nói, phải là thường xuyên phát sốt này nọ, lần này là do quá mệt mỏi và bị cảm lạnh.” Vệ Hâm lắc lắc đầu, “Người này khi sinh ra đã yếu, không có cách, chỉ có thể chú ý nghỉ ngơi, đừng làm việc quá độ. Nhưng mà không phải bệnh nặng, xử lý rất dễ, dùng liệu thuốc dân gian là được.”

“Thuốc dân gian?” Mạc Phi do dự, “Tôi không biết thân thể An Cách Nhĩ có thể uống thuốc Đông y hay không?”

“Ai bảo cho hắn uống thuốc Đông y bao giờ?” Vệ Hâm nở nụ cười, “Nấu một chén nước gừng cho hắn uống, ngày mai sẽ khỏe lại.” Vệ Hâm nói xong, định trở về nhà.

“Hâm Hâm!” Phùng Di có chút lo lắng, “Sao lại đi một mình? Trời tối rồi!”

“Tôi đưa cô về.” Oss nói.

“Không cần, chỉ có vài bước thôi.” Vệ Hâm xua tay, cầm hòm thuốc ra ngoài, “Ngày mai tôi lại đến xem.”

Oss ra ngoài, lại bị Vệ Hâm đẩy vào trong, hắn không còn biết làm gì hơn là từ bỏ.

“Huyền nào dữ vậy sao di?” Quay về phòng, Cửu Dật hỏi Phùng Di.

“Sáng hôm nay, lão Vương vào vườn cây xem hoa trái thế nào, không nghĩ tới lại trượt chân ngã chết. Đã báo cảnh sát nhưng bọn họ thấy chết ngoài ý muốn nên cũng không quan tâm.” Phùng Di thở dài, “Tất cả mọi người đều nói là do cương thi đấy! Trước kia, đừng nói là người, ngay cả con chó con mèo còn biết nhau, mọi người ai cũng sống rất tốt, ai biết lại xảy ra chuyện này.”

“Àn...”

“An Cách Nhĩ?” Mạc Phi nghe thấy tiếng An Cách Nhĩ, còn xoay người, hắn biết đối phương đã tỉnh nên chạy tới dìu.

“Mạc Phi.” An Cách Nhĩ vẫn còn hơi choáng, người cũng còn nóng.

“Đừng lật chăn, em vẫn còn đang sốt.” Mạc Phi đè chăn lại cho An Cách Nhĩ, Eliza ngồi xổm bên gối đầu, nhìn hẩn.

“Chúng ta đang ở đâu?” An Cách Nhĩ thấy mình nằm trong một căn phòng xa lạ, liền hỏi Mạc Phi.

“Chúng ta đã tới thôn Phùng, đang ở trong nhà dì Phùng Di.” Mạc Phi giúp hẩn lau mồ hôi, “Cửu Dật và Oss đều đang ở dưới lầu hỏi tình hình, em nghỉ ngơi trước đi.”

“Àn.” Toàn thân An Cách Nhĩ đều bủn rủn, “Mạc Phi.”

“Muốn uống nước?” Mạc Phi hỏi.

An Cách Nhĩ hơi nheo mắt lại, gật đầu, có Mạc Phi đúng là rất tiện.

Mạc Phi uống một ngụm nước, đút cho An Cách Nhĩ, Eliza ở bên cạnh che mắt đi.

An Cách Nhĩ vì vẫn còn sốt, trên mặt đỏ ửng, nở nụ cười, nói với Mạc Phi, “Ngốc, sẽ lấy đó.”

“Em mới ngốc.” Mạc Phi đút xong, xoa xoa đầu An Cách Nhĩ, “Em có thấy anh bị lây bao giờ chưa?”

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên nghe thấy tiếng thét thảm thiết của phụ nữ ở xa xa! Thanh âm không tính là xa lắm nên nghe rất rõ ràng.

“Giọng quen quá!” Mạc Phi chạy như bay ra cửa sổ nhìn tình hình bên ngoài, Eliza cũng nhảy lên đầu vai hẩn, mở to hai mắt nhìn xuống dưới.

Dưới lầu, Oss cũng nghe thấy.

“Ai nha, hình như là Hâm Hâm!” Phùng Di đứng lên, chạy ra mở cửa nhìn xem.

“Tiếng la vọng lại từ phía xa.” Oss và Cửu Dật cầm đèn pin, ra ngoài đi tìm, đồng thời, cách vách có mấy căn nhà, người bên trong cũng nghe thấy động tĩnh, liền chạy ra cùng Oss và Cửu Dật đi tìm.

“Xảy ra chuyện gì?” An Cách Nhĩ nằm trên giường, hỏi Mạc Phi đang nhúu mày đứng bên cửa sổ.

“Lúc này có một bác sĩ tới khám cho em, một mực đòi về nhà một mình, người kêu hình như là cô ấy.” Mạc

Phi bước tới ngồi xuống bên cạnh An Cách Nhĩ, “Oss với Cửu Dật chạy đi tìm rồi.”

“Nga.” An Cách Nhĩ gật đầu, hỏi, “Mạc Phi, sau khi vào thôn, có phát hiện cái gì không đúng không?”

“Cái này...” Mạc Phi chỉ lo chăm sóc cho An Cách Nhĩ, quan sát này nọ đều quên sạch, “Anh không chú ý lắm, thôn này hình như rất ít người tới. An Cách Nhĩ, nếu sáng mai em vẫn chưa khỏe, anh đưa em đi bệnh viện.”

An Cách Nhĩ nhìn chăm chăm Mạc Phi trong chốc lát, gật đầu, “Ân, tôi nằm ngủ một lát, chừng nào bọn Oss về thì gọi tôi.”

“Được.” Mạc Phi gật đầu.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Mạc Phi đứng bên cửa sổ, chỉ thấy ánh đèn pin tụ tập cùng nhau, theo sau là tiếng khóc.

Hơn nửa đêm, Oss và Cửu Dật mới trở về. Uống chén trà liền chạy lên xem An Cách Nhĩ, thấy hắn đã tỉnh, giờ đang uống nước gừng.

“Khỏe chút nào chưa, An Cách Nhĩ?” Oss bước tới, cổ tay áo và ống quần đều ướt.

“Bác sĩ kia chết đuối?” An Cách Nhĩ đột nhiên hỏi.

“Oa!” Oss rung mình, “Bị bệnh mà vẫn còn thần còn dữ vậy đó hả?”

“Sáng nay có người chết?” An Cách Nhĩ không đáp mà hỏi tiếp.

“Có một ông lão lên núi bị té chết.” Cửu Dật trả lời thay, “Quản lý thôn này thì phải, nghe nói bình thường rất nhiệt tình.”

Oss chắc chắc hai tiếng, lắc đầu, “Cậu nhìn đi, bên ngoài sắp thành thiên hạ đại loạn rồi! Tôi khuyên bọn họ báo cảnh sát, nhưng ai cũng nói cảnh sát không đáng tin, cứ nói là do cương thi quấy phá, chuẩn bị chia người lên núi tìm cương thi.”

An Cách Nhĩ lắng lắng nghe, sau đó hỏi Oss, “Cô bác sĩ kia đi được bao nhiêu lâu?”

“Chừng mười mấy phút đi?”

“Nhà cô ta xa lắm hả?”

“Nghe nói là đi vài bước là tới.” Cửu Dật suy xét, “Đi hơn mười mấy phút phải là rất xa, đi mấy bước sao lại tới con sông phía trước?”

“Hai người nghe thấy tiếng kêu, từ đây chạy tới bờ sông tốn bao nhiêu phút?” An Cách Nhĩ tiếp tục đặt câu hỏi.

“Ân... Chưa tới hai phút!” Oss trả lời, “Có nhiều người chạy cùng với chúng tôi, người trong thôn này rất nhiệt tình.”

“Một người trưởng thành, từ trên bờ rơi xuống sông chết đuối, cần bao nhiêu lâu?” An Cách Nhĩ cười cười, “Không thấy lạ à?”

Oss và Cửu Dật liếc mắt nhìn nhau, đúng là không ổn.

“An Cách Nhĩ.” Mạc Phi nhìn hắn, “Em cảm thấy người chết rất kì lạ, không phải ngoài ý muốn cũng không phải do cương thi?”

“Tổn vốn không tin có cương thi.” An Cách Nhĩ lè lưỡi, cảm thấy nước gừng rất cay, “Thôn dân nhiệt tình có chỗ lợi cũng có chỗ hại. Bởi vì mặc kệ là ai chết, bọn họ đều sẽ chạy tới, nói cách khác, vô luận là ai xuất hiện ở hiện trường, đều sẽ không bị nghi ngờ.”

Oss chau mày, “An Cách Nhĩ, cậu bảo hung thủ là thôn dân?”

“Người chưa quen thuộc địa hình hắc là không làm được.” An Cách Nhĩ hơi nhún vai, “Tự đi quan sát đi, sẽ tìm được người khả nghi.” Nói xong, xoay người nằm xuống, Mạc Phi đắp chăn cho hắn, An Cách Nhĩ tiếp tục ngủ.

Cả thôn tối nay không ai ngủ được, người nhà của Vệ Hâm thì khóc, cũng có chút giận Phùng Di trời đã tối còn gọi tới xem bệnh.

Phùng Di khổ sở lại tự trách.

Mạc Phi đứng bên cửa sổ, nhìn đèn pin không ngừng lập lòe, đó là người tuần tra trong thôn. Xoay đầu lại nhìn An Cách Nhĩ, hắn đang ngủ say, Eliza cuộn tròn nằm bên cạnh.

Oss dù sao cũng là cảnh sát, ở dưới lầu hỏi vài người dân, còn làm bảo vệ hiện trường và gọi cảnh sát địa phương, sáng mai phái người tới.

Cửu Dật đang đứng trong sân, nhìn rừng cây um tùm trên núi, không biết đang nghĩ cái gì.

Mạc Phi âm thầm suy nghĩ, lần này An Cách Nhĩ đi lại bất tiện, vậy mình phải làm sao? Cẩn thận quan sát, giống như An Cách Nhĩ thường làm?

Nghĩ đến đây, Mạc Phi bắt đầu quan sát mọi góc ngách trong thôn, phát hiện thôn dân bị hỏi đứng tùm nùm ba trước cửa nhà Phùng Di thảo luận, lâu lâu lại liếc mắt nhìn Cửu Dật, trong ánh mắt hàm chứa bài xích nồng đậm.

Mạc Phi bỗng nhiên hiểu ra, ở một thôn trang thế này, giống như một vương quốc nhỏ, có trật tự riêng. Bây giờ, đột nhiên có người tới phá vỡ, bọn họ trở nên rất luống cuống.

An Cách Nhĩ mở mắt ra, thấy Mạc Phi đang quan sát, vẻ mặt chuyên chú, liền hơi hơi nở nụ cười — Đúng thế đó Mạc Phi! Quan sát biểu hiện của mỗi người khi gặp chuyện đả kích, người không có phòng bị, không có tính toán thì sẽ có phản ứng gì, đó mới chính là con người thật sự!

36. Chương 9-2: Bị Tập Kích Lúc Nửa Đêm

Oss và Cửu Dật hỏi vài thôn dân, bọn họ đều nhất trí bảo là do cương thi giết người. Nhất trí tới nỗi Oss và Cửu Dật bắt đầu nghi ngờ những người này thông đồng cho khẩu cung giả.

“Oáp...”

Rạng sáng, Oss và Cửu Dật buồn ngủ bước lên lầu.

“Mấy người kia có phải được huấn luyện không? Ai cũng trả lời y như nhau!” Oss nằm xuống sô pha, thở dài.

“Không có gì tiến triển?” Mạc Phi hạ giọng hỏi, tay lấy khăn lau mồ hôi cho An Cách Nhĩ.

Oss bắt đầu dĩ lắc đầu.

“Không cần chườm túi đá?” Cửu Dật chỉ xuống dưới, “Lúc này tôi có thấy đá trong tủ lạnh.”

“An Cách Nhĩ sẽ đau đầu, không dùng phương pháp đó được.” Mạc Phi lắc đầu, vươn tay sờ tay An Cách Nhĩ, cảm nhận độ ẩm, vẫn còn sốt nhẹ. An Cách Nhĩ sốt cao thì may rồi, bình thường sau khi hạ sốt là xong. Nhưng một khi bị sốt nhẹ thì cực kì phiền phức, kéo dài rất lâu vẫn không thấy khá chút nào. Bây giờ An Cách Nhĩ giống như con thỏ dụ ngoan, không nói lời nào cũng không tỉnh, chỉ mơ mơ màng màng ngủ.

“Cốc cốc cốc.”

Lúc này, có tiếng gõ cửa vang lên, Phùng Di đẩy cửa ra, nhìn vào bên trong, “An Cách Nhĩ khỏe chút nào chưa?”

“Tốt hơn rồi dì.” Mạc Phi trả lời.

“Phùng Di, sao dì còn chưa ngủ?” Oss vươn tay nhận thức ăn khuya Phùng Di đưa, “Tụi cháu làm phiền dì?”

“Lớn tuổi nên không ngủ được.” Phùng Di ngồi xuống, nhẹ giọng hỏi, “Có phải nếu An Cách Nhĩ không hạ sốt, sáng sớm mai các cháu phải về đưa nó đi bệnh viện?”

Mạc Phi, Oss và Cửu Dật liếc mắt nhìn nhau, đều có chút khó xử, trong thôn lại có người chết, bọn họ nếu mà đi thì có chút bỏ trách nhiệm.

Nương theo ánh đèn, Mạc Phi bỗng nhiên để ý thấy mặt của Phùng Di hơi sưng, nhú mào, “Phùng Di, mặt dì bị sao vậy?”

“Hả?” Phùng Di cả kinh, che mặt lại, “Nga, kem chà răng.”

“Kem chà răng?” Oss nhìn kỹ, “Sưng hết mặt rồi dì.”

“Không sao không sao, già rồi nên nhiều bệnh ấy mà.” Phùng Di cười cười rồi đứng dậy, để mọi người nghỉ ngơi sớm, ra ngoài đóng cửa lại.

Người đi rồi, Oss ngồi ngậm nửa trái trứng ngỗng người, sau khi phục hồi tinh thần, chỉ thấy thần sắc của Mạc Phi và Cửu Dật cũng không khác gì nhau.

“Có thể nào...” Oss chỉ bên ngoài, hạ giọng nói, “Dì Phùng Di bị người trong thôn đánh không?”

Cửu Dật đứng lên, bước tới bên cửa sổ, nhìn xuống dưới, thật lâu sau mới xoay đầu lại, “Chúng ta hình như bị theo dõi, trước cửa có hai người đang đi lại.”

“Tại sao phải làm vậy?” Oss khó hiểu, “Chúng ta tới tra án cho bọn họ mà.”

“An Cách Nhĩ đã từng nói, thôn trang nhỏ như thế này cũng giống như một vương quốc, một khi trật tự bị xáo trộn, con người cũng sẽ thay đổi.” Mạc Phi thấp giọng nói, “Cái chết của Lệ Hâm, có khi nào là do cô ấy phát hiện cái gì?”

“Chúng ta làm gì tiếp đây?” Cửu Dật nhìn Oss, “Ở đây nữa có thể chúng ta sẽ gặp nguy hiểm.”

“Để tôi gọi cho đội trưởng bảo bọn họ chạy suốt đêm mang người tới đây.” Oss lấy điện thoại ra, nhú mày.

“Sao vậy?” Mạc Phi thấy thần sắc của Oss kì lạ, lập tức lên tiếng hỏi.

“Mất sóng rồi.” Oss giơ di động cho mọi người nhìn, “Lúc này rõ ràng là có.”

“Hả?” Thần sắc Cửu Dật ngưng trọng, “Tại sao? Có người phá thiết bị?”

“Xem ra, bọn họ sẽ không dễ dàng để chúng ta gọi người tới.” Mạc Phi lo lắng, “Không biết có ngăn cản chúng ta rời đi không, nếu không thì bệnh tình của An Cách Nhĩ coi như xong!”

“Lúc này tôi đã sớm gọi điện cho cảnh cục địa phương, nhưng mà phải tới giữa trưa mai bọn họ mới phải người tới.” Oss nhìn ra ngoài cửa sổ, “Xem ra tối nay chúng ta phải giữ vững tinh thần mới được.”

“Mọi người nghỉ ngơi chút đi.” Mạc Phi thấy vẻ mặt hai người khẩn trương, liền đề nghị, “Đầu óc không sáng suốt đối với việc phá án là rất bất lợi, nếu ngày mai không đi được, chúng ta sẽ tra vụ này tới cùng.”

Cửu Dật và Oss đều gật đầu, dựa theo chuẩn bị của Phùng Di, Cửu Dật và Oss ở một phòng, kế phòng An Cách Nhĩ và Mạc Phi.

Trước khi đi, Oss tìm trong tìm ngoài, tìm được một cây cờ lê, đưa cho Mạc Phi.

“Không cần đâu...” Khi nhìn thấy hung khí, Mạc Phi theo bản năng kháng cự, áp lực tính cách thô bạo của mình trong một thời gian dài làm cho Mạc Phi rất e ngại cầm lấy những thứ có thể làm vũ khí.

“Để bảo vệ An Cách Nhĩ, Mạc Phi.” Oss vỗ vai hắn, “Tôi ở bên cạnh, có chuyện gì thì kêu tôi!”

“Ừ!” Mạc Phi gật đầu, cầm cờ lê.

“Eliza.” Cửu Dật nhìn Eliza đang vuốt đuôi ngồi ở bên cạnh An Cách Nhĩ, “Tối nay muốn ở với An Cách Nhĩ?”

Eliza chớp mắt, lắc lắc đuôi, chọn một góc thoải mái, nằm xuống cạnh cánh tay An Cách Nhĩ, giống như muốn ngủ với hắn.

“Đúng là cô nhóc tốt.” Cửu Dật sờ sờ đầu nó, cùng Oss về phòng ngủ.

Mạc Phi ngồi xuống bên cạnh An Cách Nhĩ, chuẩn bị canh An Cách Nhĩ tới sáng, đêm dài chìm trong im lặng, địa lý được núi bao ba mặt, làm cho thôn trang có vẻ tối đen không một ánh sáng.

Mạc Phi nhớ lại một câu An Cách Nhĩ nói với hắn sau khi tới đây, cộng với những gì hắn thấy và nghe từ nãy tới giờ. Mạc Phi cảm thấy thôn này có rất nhiều điểm đáng ngờ: Thôn dân không tin tưởng cũng không hợp tác, hay chỉ đơn giản là do mê tín? Nếu quả thật là cương thi, vậy tại sao lại có hai người chết, đều là ngoài ý muốn? Một ngã chết, một chết đuối... Phùng Di tại sao lại bị đánh?

Nghĩ một hồi, Mạc Phi mơ màng thiếp đi, ngay lúc ngủ như không ngủ, Mạc Phi bỗng nhiên cảm thấy ngón tay truyền tới cảm giác đau đớn.

Hắn bừng tỉnh, chợt nghe Eliza “chít chít” kêu lên.

Đồng thời, có một cái bóng tới gần, động tác rất nhanh tạo ra tiếng gió. Mạc Phi cảm nhận được sự nguy hiểm, vì thế cầm cờ lê trong tay hướng lên trên đỡ lấy, tiếng kim loại va chạm vang lên.

Mạc Phi cầm cờ lê ngẩng đầu nhìn... Kinh ngạc không thôi.

Chỉ thấy trong căn phòng tối đen lại có một người, người nọ có khuôn mặt trắng bệch, không đoán ra diện mạo, chỉ có ánh mắt tối tăm nhìn mình chăm chăm. Hắn mặc một chiếc áo choàng rộng thùng thình, trong tay cầm đao, chém về phía Mạc Phi. Đao bị cờ lê chặn lại, nhưng lưỡi đao thì hiển nhiên rất sắc bén, trên cờ lê thô dày, xuất hiện nhiều lỗ thủng.

“Người là ai!!” Mạc Phi thấy người nọ còn muốn chém, liền vung chân đá vào bụng hắn.

“Ngô...” Người nọ hừ một tiếng, ngã xuống đất.

Mạc Phi đứng lên, cầm cờ lê chạy tới, khi gặp phải nguy hiểm ý định muốn bảo vệ liền dâng trào mãnh liệt, làm cho Mạc Phi trở nên bạo lực. Hắn giữ lại cánh tay quơ đao của người nọ, một cước đạp vào chỗ vừa nãy, sau đó giơ cờ lê đập vào đầu đối phương.

Người nọ lập tức vươn tay đỡ trán, máu chảy dài trên khuôn mặt trắng bệch. Mạc Phi không hề bỏ qua, kéo người nọ lên quăng đi.

Một tiếng “Rầm” thật lớn vang lên, người nọ và cánh cửa cùng bay ra ngoài, tiếng động quá lớn đánh thức Oss và Cửu Dật, hai người lập tức chạy qua, nhìn thấy một người máu me đầm đìa xin tha, Mạc Phi thì giờ ghé lên, trong mắt tràn ngập sát khí.

“Mạc Phi!” Oss nhào tới giữ chặt Mạc Phi mất đi khống chế, Cửu Dật thu đao trong tay người nọ trước, sau đó ngồi xổm xuống xem xét tình hình của đối phương. Người giả trang thành cương thi đi đánh lén dĩ nhiên là người trong thôn, Cửu Dật biết người này, lúc nãy đặt câu hỏi hắn đã chú ý tới, bởi vì người này điên điên khùng khùng. Người này là cậu nhỏ của Vệ Hâm, tên là Lưu An, nổi danh bị bệnh thần kinh, còn là một người câm.

Cửu Dật nhíu mày, “Giả trang cương thi đi giết người chính là cậu?”

Lưu An lúc này rất kích động, một mặt bị Mạc Phi đánh, hơn nữa về mọi phương diện, cảm xúc của hắn đều không ổn định, kêu la giãy dụa không ngừng.

“Xảy ra chuyện gì?” Phùng Di chạy lên lầu, nhìn thấy tình hình cũng sợ tới mức kêu lên, lập tức chạy đi gọi người. Không lâu sau, người trong thôn đều tụ tập lại, bắt Lưu An trói lại nhốt trong phòng. Mấy thôn dân nghe nói bắt được hung thủ giả làm cường thi đi giết người, ai cũng cầm gậy lên, nói muốn giết hắn, nhưng bị Oss cản lại, cấm không cho sử dụng hình phạt riêng!

Thôn dân tụ tập lại rất đông, khó khăn lắm Oss mới đuổi đi được, Cửu Dật thở một hơi, “Không ngờ lại bắt được hung thủ.”

Oss vốn định muốn hỏi Lưu An, nhưng hắn là người câm, nói cái gì cũng nghe không hiểu, đành phải tiếp tục giam hắn, chờ sáng dậy rồi tính tiếp.

Mạc Phi vẫn đứng trước cửa phòng, Cửu Dật bước tới vỗ vai hắn, “Không sao chứ, Mạc Phi?”

“Hả?” Mạc Phi ngẩng đầu, giống như vừa khôi phục lại, lắc lắc, “Không sao... Người kia sao rồi?”

“Không có gì.” Oss thấy Mạc Phi lo lắng, liền cười cho hắn nhìn đao trong tay, “Nếu cậu không phát hiện, tiểu tử kia đã chém chết cậu và An Cách Nhĩ rồi, chuôi đao này cũng không phải đồ giả.”

“Cũng may Eliza đánh thức tôi.” Mạc Phi thấy Eliza đang ngồi chồm hổm trên giường, muốn vươn tay sờ đầu nó. Không ngờ Eliza lại né tránh, nhảy lên bả vai Cửu Dật, sau đó chui vào túi che mắt đi.

Mạc Phi ngẩn người, thấy tay mình dính máu, sắc mặt cũng chuyển trắng, nói, “Tôi đi rửa tay...” Sau đó chui tọt vào toilet.

“Eliza.” Cửu Dật chột chột nó, trách cứ, “Sao lại như vậy, mày không phải thích Mạc Phi nhất sao?”

Eliza ôm đuôi, đáng thương nhìn Cửu Dật, trong đôi mắt to ngấn nước, Cửu Dật cũng không biết làm sao, có thể Eliza bị Mạc Phi dọa, cho nên vươn tay sờ đầu nó.

“Khụ khụ.”

Lúc này, An Cách Nhĩ nằm trên giường đột nhiên ho khan mấy tiếng.

Cửu Dật và Oss xoay mặt nhìn hắn, kinh ngạc, “An Cách Nhĩ, cậu tỉnh rồi?”

An Cách Nhĩ nằm trên giường, mặt nhìn ngoài cửa, chặn che tới mũi, chỉ để lộ hai con mắt mở to, rất có thần thái.

“Cậu tỉnh khi nào thế?” Oss hỏi, “Mạc Phi...”

“Khụ khụ.” An Cách Nhĩ lại ho khan, vươn đầu ngón tay nhẹ nhàng kéo chần xuống, lộ ra cái miệng, “Oss.”

“Sao?” Oss và Cửu Dật đều nhìn An Cách Nhĩ.

“Hai người dám thừa dịp tôi ngủ đi ăn hiếp Mạc Phi.” Ngữ khí của An Cách Nhĩ có chút dọa người.

“Không có!” Oss lập tức lắc đầu.

Cửu Dật cũng dở khóc dở cười, “An Cách Nhĩ, chúng tôi thật sự không có!”

An Cách Nhĩ dùng đầu ngón tay giữ chần, “Hung thủ vẫn còn trong thôn.”

“Hung thủ không phải người kia?” Oss giật mình, “Nhưng mà, đao và quần áo... có thể nói nhân tang đều lấy được rồi.”

“Trong chúng ta, đã có người biết hung thủ là ai.” An Cách Nhĩ bỗng nhiên sâu kín nói, “Nói chính xác thì không phải người.”

“An Cách Nhĩ!” Oss rút cổ lại, “Trời còn chưa sáng, đừng có nói lung tung có được không?”

Lúc này, Mạc Phi đã rửa tay xong, bước ra ngoài.

Chợt nghe An Cách Nhĩ chậm rãi nói, “Eliza thích Mạc Phi nhất, nó đánh thức Mạc Phi vì muốn hấn tự vệ.”

Mạc Phi sững sốt.

Eliza lập tức nhô đầu ra ngoài, nhảy lên vai Mạc Phi, ngửi ngửi.

“An Cách Nhĩ...” Cửu Dật hình như đã hiểu ra, “Ý cậu là, trong số chúng ta, Eliza đã biết hung thủ là ai?”

“Đúng thế.” An Cách Nhĩ gật đầu, “Hung thủ không để lại diện mạo nhưng để lại mùi, mùi thì không thể nào giả được, không ai có thể gạt nổi Eliza.”

Tất cả mọi người đồng loạt nhìn về nhóc con sóc bay trên vai Mạc Phi, Eliza vẫy chiếc đuôi to xinh đẹp, ngồi xổm xuống, nghiêng đầu nhìn mọi người, không biết mọi người đang nhìn cái gì.

An Cách Nhĩ vậy vậy Mạc Phi, “Mạc Phi, lại đây.”

Mạc Phi thuận theo bước tới, ngồi xuống giường, An Cách Nhĩ gác đầu lên chân hần, chậm rãi nói, “Trong thôn này, có một bí mật được chôn giấu, bất kì ai đụng vào, đều phải chết.”

“Á!”

An Cách Nhĩ còn chưa dứt lời, phòng bên cạnh bỗng nhiên truyền ra tiếng thét khủng khiếp.

Oss lập tức chạy sang mở cửa ra, chỉ thấy Lưu An đã chết, miệng vết thương chém từ cổ kéo dài xuống ngực, rất sâu, máu bắn lên tường. Lưu An vẫn bị trói, cửa sổ thì mở toang.

Oss chạy tới bên cửa sổ nhìn xung quanh, chỉ thấy bên trong thôn trang tối đen, có mấy tàng cây lay động, dưới ánh trăng chiếu xuống, trong thôn lại chỉ là một mảng âm u, trong bóng tối, giống như đang cất giấu thứ gì, có một ai đó đang rình rập

37. Chương 9-3: Tội Ác Của Ngôi Làng

Oss ngồi xổm xuống nhìn thi thể của Lưu An, nhú mày, “Đừng nói là võ sĩ Nhật trong truyền thuyết làm đi nha?”

“Cương thi mà trèo cửa sổ à?” Cửu Dật bước tới bên cửa sổ nhìn xuống, bên dưới là một mảng tối tăm làm người ta khiếp đảm.

Hần cũng cảm thấy Eliza căng thẳng nhảy hai cái, oạch một tiếng chui tọt vào trong túi, đưa đầu ra ngoài nhìn xung quanh, có vẻ rất sợ hãi.

“Eliza, có chuyện gì?” Cửu Dật vươn tay vuốt đầu Eliza, đồng thời hần cũng cảm thấy có hơi thở khác thường, giống như ở gần đó có ánh mắt đang theo dõi, hơn nữa không chỉ có một ánh mắt, hết thấy đều giấu trong bóng tối không thể nhìn rõ, tất cả đều đang rình rập bọn họ.

Cửu Dật lui ra sau, hỏi Oss, “Anh có bất giác cảm thấy ở đây có chút quỷ dị không?”

Oss nhún vai, “Tôi thấy đêm nay tốt nhất là đừng ngủ, chờ trời sáng rồi gọi cảnh sát tới, sau đó chúng ta rút lui.”

Đang nói chuyện, dưới lầu bỗng nhiên truyền tới tiếng đập cửa rầm rầm.

Hai người liếc mắt nhìn nhau — Lại là ai nữa đây?

Rất nhanh, có tiếng bước chân vội vã truyền tới, Phùng Di hỏi, “Ai vậy?”

“Là tôi, Phùng Di.” Trả lời là một người đàn ông trung niên.

“Nga, Tiểu Tần, có chuyện gì?” Phùng Di đứng trước cửa, hỏi người nọ

“Chúng tôi tới tuần tra, xe của bạn bà hình như bị gì đó.” Đối phương vừa nói xong, Oss cả kinh, lập tức phóng xuống dưới nhìn thử... Phát hiện bánh xe đã bị đâm, bốn bánh đều bị, vậy mai làm sao đi đây?!

“Chắc là do con nít phá.” Tiểu Tần nói với Oss, “Nếu các cậu không ngại, chúng tôi cho các cậu mượn xe.”

“Nga, vậy...” Oss gật đầu, “Vậy sáng mai làm phiền chú.”

“Sáng mai mọi người đều cần dùng tới xe.” Tiểu Tần mặt không chút thay đổi nhìn Oss, “Cho nên chỉ có thể đi bây giờ, không sao, chúng tôi rất thuộc đường, chở mọi người tới bệnh viện sau đó quay về là được.”

Oss sững sốt, đối phương đang có ý đuổi khách ư?!

Cửu Dật đứng trên lầu hai, theo cửa sổ nhìn xuống, Eliza nhìn ra ngoài xong lại chui vào túi, mở đôi mắt to nhìn Cửu Dật, tỏ vẻ bất an.

“Tao cũng vậy, Eliza.” Cửu Dật nhẹ nhàng sờ đầu nó, “Trong mắt đám người đó, ẩn chứa ác ý.”

Mạc Phi và An Cách Nhĩ ở phòng bên cạnh, tự nhiên cũng nghe thấy tiếng nói chuyện ở bên ngoài.

“An Cách Nhĩ, hình như bọn họ đang đuổi chúng ta đi.” Mạc Phi nhỏ giọng nói, “Anh cứ cảm thấy mấy người trong thôn này, ai cũng có vấn đề.”

“Bọn họ không phải muốn chúng ta đi, Mạc Phi.” An Cách Nhĩ lắc đầu, “Bọn họ muốn chúng ta chết!”

Mạc Phi cả kinh, “Cái gì?”

“Nếu muốn chúng ta đi thì đã không chọt thủng bánh xe, bảo chúng ta lấy xe bọn họ.” An Cách Nhĩ nhìn đồng hồ, “Bây giờ chỉ còn hai tiếng nữa là trời sáng, chỉ có hai tiếng mà cũng không chờ được?”

“Em cảm thấy bọn họ sẽ động tay động chân vào chiếc xe, trên đường đi làm chúng ta bị tai nạn?” Mạc Phi

nhú mảy, “Tại sao?”

An Cách Nhĩ ôm gối nằm trên giường, mỉm cười nhìn Mạc Phi.

“Sao thế?” Mạc Phi thấy An Cách Nhĩ còn có tâm tư cười, bản thân cũng không biết làm sao.

An Cách Nhĩ chỉ lắc đầu, “Theo tình hình trước mắt, ở đây là an toàn nhất!”

“Tại sao?”

“Bởi vì có Phùng Di.” Lý do của An Cách Nhĩ làm Mạc Phi giật mình, “Cho nên trong thôn này, chỉ có ở đây là an toàn nhất.”

“An Cách Nhĩ, vậy là có ý gì?” Mạc Phi càng nghe càng chau mày lại.

“Võ sĩ kia vào nhà Phùng Di, tại sao lại tới giết chúng ta?” An Cách Nhĩ hỏi.

Mạc Phi ngăn người, “Vì chúng ta gây trở ngại cho bọn họ?”

An Cách Nhĩ gạt đầu, “Mấy người chết kia đều bị giết ở bên ngoài, có thể nói là gặp ‘cương thi’, nhưng mà đêm nay, cương thi lại bỏ qua những người tuần tra, còn leo vào đây tìm chúng ta?”

Mạc Phi theo gợi ý của An Cách Nhĩ, suy nghĩ một chút, đúng là có nhiều chỗ không ổn, “Đúng vậy, hơn nữa còn leo lên lầu hai, hành vi này hình như cương thi không thể làm.” Mạc Phi đứng lên, “Còn nữa, hẳn rất rành kiến trúc trong nhà Phùng Di!”

“Trong bọn họ có vài người giận Phùng Di vì kêu bác sĩ Vệ tới xem bệnh, nhưng không một ai giận Phùng Di vì gọi chúng ta tới.” An Cách Nhĩ cười, “Anh không thấy rất mâu thuẫn à?”

“An Cách Nhĩ, chẳng lẽ Phùng Di cũng liên quan tới vụ này?” Lần đầu tiên nhìn thấy Phùng Di, Mạc Phi đã cảm thấy rất thân thiết, không muốn tin bà lại liên quan tới sự kiện giết người khủng khiếp này.

An Cách Nhĩ lắc đầu, “Dì ấy không biết, nếu không đã không gọi tôi tới.”

“Vậy kết luận là gì? Hung thủ rốt cuộc là ai?”

Lúc này, Oss và Cửu Dật bước vào, Oss bắt đầu nói, “An Cách Nhĩ, nếu không bắt được hung thủ, phỏng chừng chúng ta sẽ bị đuổi đi.”

“Không thể lên xe của bọn họ.” An Cách Nhĩ lắc đầu, “Tôi chắc chắn chiếc xe đó đã bị phá, trừ khi không muốn sống nữa anh mới lên xe.”

Oss và Cửu Dật kinh ngạc nhìn đối phương, “Vậy phải làm sao bây giờ? Bọn họ có rất nhiều người!”

“Có thể gọi trưởng thôn tới không?” An Cách Nhĩ hỏi Oss, “Tôi muốn nói chuyện với ông ta.”

Oss gật đầu, xuống lầu một, trong chót lát, trưởng thôn đã tới.

Trưởng thôn đã lớn tuổi, sắc mặt âm trầm, ngồi xuống ghế sofa trước mặt An Cách Nhĩ, “Người trẻ tuổi, thân thể đã khỏe lên chưa?”

An Cách Nhĩ cười cười, gật đầu, “Àn, khỏe nhiều rồi.”

“Vậy à.” Trưởng thôn hỏi, “Tìm ta có chuyện gì?”

“Người kia ở đâu?” An Cách Nhĩ không hề giấu diếm, hỏi một câu.

Trưởng thôn sững sốt, chau mày lại, “Hả?”

“Các người đồng tâm hiệp lực, không tiếc giết cả người trong thôn để bảo vệ người kia.” An Cách Nhĩ thần nhiên nói, “Hắn và Phùng Di, có quan hệ gì?”

Sắc mặt trưởng thôn liền chuyển xanh, nhìn chằm chằm An Cách Nhĩ thật lâu, sau đó lắc đầu, “Ta không biết cậu đang nói cái gì.”

“Các người hắn là sẽ không đợi đến sáng mai, chờ cảnh sát mang cảnh khuyển lên núi, cho nên các người phải tốn cả đêm đưa hắn đi?” An Cách Nhĩ nhìn thẳng vào mắt trưởng thôn, “Các người giấu hắn ở chỗ nào? Sau cốp xe? Vậy thì thừa lúc chúng tôi gặp tai nạn các người có thể đưa hắn đi an toàn.”

Trưởng thôn sững sốt, mở to mắt nhìn An Cách Nhĩ, “Cậu...”

Oss và Cửu Dật liếc mắt nhìn nhau, nhìn xuống lầu, bên dưới đã có hai chiếc xe dừng trước cửa, một chiếc chuẩn bị dẫn đường, một chiếc cho bọn họ mượn.

Oss liếc mắt thấy cốp xe của chiếc dẫn đường không đóng chặt, giống như cố ý để một khe hở. Hắn bước tới mở cốp xe ra.

Bên trong cốp xe có một người đang nằm. Người này xem ra cũng không lớn, nhưng để râu rất dài, còn là

râu cằm, xem ra đã lâu rồi không cạo. Thân thể rất gầy, cho nên mới có thể cuộn lại nằm trong cốp xe.

“Oss.”

Lúc Oss còn đang thất thần, Cửu Dật đứng bên cạnh thấp giọng gọi một tiếng, Oss xoay đầu lại, chỉ thấy mọi người trong thôn đang bao lấy chiếc xe, trong tay cầm cuốc, búa các loại.

“Này!” Oss rút súng ra, “Lui ra sau! Các người nên biết mình đang làm gì!”

Bọn họ hiển nhiên không động đậy, trong mắt mang theo sát khí, Eliza vừa nhô đầu ra liền chui vào, Cửu Dật cũng có chút căng thẳng, tuy rằng Oss có súng, nhưng đối phương lại có nhiều người.

Ngay thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, chợt nghe tiếng còi cảnh sát hụ lên ngay đầu thôn. Bọn họ xoay đầu lại, có hai chiếc xe cảnh sát cộng thêm một chiếc chống bạo động chạy vào.

Mấy chiếc xe dừng lại, Thân Nghị và Tôn Kỳ lao xuống, đội viên trên xe chống bạo động cũng xuống theo.

Thân Nghị gọi điện nhờ trợ giúp, Tôn Kỳ dùng loa phóng thanh, hướng về bọn họ, nói, “Bỏ vũ khí xuống! Mọi người có lý trí một chút đi!”

Oss và Cửu Dật bây giờ mới có thể nhẹ nhàng thở ra, tới rất đúng lúc, nhưng lại có chút không rõ, tại sao Thân Nghị bọn họ lại tới đây? Điện thoại mất sóng, cảnh cục chỗ này cũng nói trưa mai mới tới được mà?

“An Cách Nhĩ đã nói với Emma.” Thân Nghị nói, “Nếu gọi điện cho hắn lúc mười một, mười hai giờ đêm lại thấy báo mất sóng, thì phải gọi cho chúng tôi, bằng mọi giá phải chạy tới đây.”

Oss và Cửu Dật liếc mắt nhìn nhau, miệng thì mở lớn, An Cách Nhĩ đã phân phó từ trước? Hắn biết sẽ xảy ra chuyện? Thằng nhóc này tính kể từ bao giờ thế, quá đáng sợ!

Phùng Di nghe tiếng hỗn loạn ở bên ngoài, cũng chạy ra, khó hiểu, “Mọi người, sao lại thế này?”

Lúc câu hỏi vừa thốt ra khỏi miệng, bà liếc mắt liền thấy có một người đứng cúi đầu bên cạnh chiếc xe, là vừa chui từ cốp xe ra. Sững sốt hồi lâu, Phùng Di vui mừng kêu lên, “Hiếu Huy! Hiếu Huy, con về từ khi nào vậy?!”

Thiếu niên cúi đầu, bộ dáng xấu hổ.

Thân Nghị bọn họ bước tới chiếc xe, nhìn vào trong, phát hiện có một thùng sắt, trong rương có cây khô được băng lại, còn có... đao. Trên đao dính máu, chính là đao chỉ huy vừa dài vừa bén.

Oss nhìn nam tử có tên là Hiểu Huy, hỏi, “Giả trang thành võ sĩ Nhật Bản đi giết người là cậu?”

Hiểu Huy gật đầu, “Phải, là tôi.”

“Không phải!”

Nhưng lúc này, trưởng thôn ở lâu hai la lên, “Không phải nó! Là ta!”

“Còn có tôi nữa!”

Có mấy người thân thể cường tráng bước ra.

“Vẫn là chờ kết luận của An Cách Nhĩ đi.” Thân Nghị nâng cằm nhìn lên lâu.

Mạc Phi hỏi trưởng thôn, “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Trưởng thôn thở dài, nhìn An Cách Nhĩ, “Lúc đó Phùng Di nói với ta, phải tìm một thám tử trẻ tuổi tới phá án, ta vẫn luôn nghĩ, cái gì mà thám tử, cái gì mà phá án chứ, đều là gạt người, chỉ là trò con nít. Nhưng không nghĩ tới, trên đời này lại có chuyện thần kì như vậy.” Nói xong, ông nghi hoặc nhìn An Cách Nhĩ, “Cậu bị bệnh, nằm ở nhà suốt ngày sao lại biết rõ vậy? Thật ra cậu không phải thám tử mà là tiên, có phải không?”

An Cách Nhĩ lắc đầu, cười nói, “Lý do rất đơn giản! Từ đầu tôi đã không tin có cương thi.”

Trưởng thôn nhú mày, tỏ vẻ không hiểu.

“Lúc đào giếng tìm được một thi thể, dùng băng vải bọc lại để trong hòm chôn sâu dưới đất. Hòm là do chiến tranh năm đó để lại, còn có đao... Rất huyền thoại, sức tưởng tượng rất phong phú.” An Cách Nhĩ hơi nhắc mi, “Nếu như không có đoạn cương thi đi giết người thì tôi sẽ không nghi ngờ. Nhưng cương thi lại chạy đi giết người, điểm đáng ngờ cũng xuất phát từ đó.”

Trưởng thôn nhú mày, “Chính vì thế mà cậu nghi ngờ chúng tôi?”

“Dem tất cả nhân tố huyền thoại, mê tín, phi khoa học bỏ đi, câu chuyện thật sự chính là — Sáng sớm phát hiện một thi thể được chôn nhiều năm trước và một cây đao để trên mặt đất, buổi tối, người cầm đao đi đã bị giết.” An Cách Nhĩ ngồi dậy, lại cảm thấy hơi choáng, liền nằm xuống giường, Mạc Phi rót cho hắn một ly nước.

“Sau khi phát hiện thi thể, lại bị giết, lý do rất đơn giản, vì đã biết một sự thật không nên biết! Chính là phát hiện một bí mật chôn trong lòng đất.” An Cách Nhĩ thản nhiên nói, “Khi một cảnh sát tùy tiện nhận

vụ án đơn giản thế này, đều sẽ nghĩ tới điều trên. Người đào được thi thể phát hiện dấu vết hung thủ để lại, cho nên bị giết để bịt miệng.”

“Vây...”

“Ông cụ leo lên núi làm vườn bị ngã chết.” An Cách Nhĩ nói tiếp, “Người thường xuyên leo núi sẽ không có khả năng dễ bị trượt chân, trừ khi có ai truy đuổi, hoặc nhìn thấy gì đó rất đáng sợ cho nên bỏ chạy, hoặc là, bị ai đó đẩy xuống. Có rất nhiều khả năng nhưng lại không có cái nào là do cương thi làm! Tới chuyện của bác sĩ Vệ, cô ấy là một bác sĩ, đây là một thôn trang nhỏ, mỗi bác sĩ có tri thức về giải phẫu đều sẽ cảm thấy thi thể có chút khác thường. Lúc tôi mơ mơ màng màng, tôi có nghe thấy đánh giá của cô ấy, bác sĩ Vệ là một người hoàn toàn không tin có cương thi, thậm chí là khinh bỉ, hiển nhiên, cô đã có chút hiểu rõ nội dung của sự kiện đó. Lúc về nhà, cô khéo léo từ chối ý tốt của Oss, cố ý về một mình, tôi nghĩ, chắc là tới gặp ông?”

Trưởng thôn nghe An Cách Nhĩ nói xong, cuối cùng nở nụ cười, “Ha ha... rất giỏi, ta không thể hiểu được sao cậu có thể nghĩ ra.”

“Eliza vô cùng bất an.” An Cách Nhĩ nói, “Nó sợ mùi vị trên người Mạc Phi, tay Mạc Phi đúng là có dính máu, nhưng trừ cái đó ra thì còn có mùi khác! Mùi trên thân thể Lưu An làm cho nó càng thêm bất an, bởi vì có rất nhiều mùi rối loạn! Lúc trước hấn bị mọi người vây xung quanh, chính là để ép hấn chịu tội thay, giống như nhiều năm trước, đứa nhỏ kia gánh tội giúp hấn, có đúng không?”

Trên khuôn mặt già nua của trưởng thôn, sau vẻ ngạc nhiên chính là sự hối hận, cuối cùng là nước mắt chảy không ngừng, “Không liên quan đến bọn họ! Phùng Di và Hiểu Huy thật sự vô tội, người có tội là thôn dân chúng tôi! Dưới lòng đất, chính là mai táng những tội ác của toàn bộ thôn làng.”

An Cách Nhĩ khẽ gật đầu, tựa hồ đã biết đủ, sau đó dựa vào Mạc Phi, nói muốn ngủ thêm chút nữa.

Mạc Phi đỡ hấn nằm xuống, đắp chăn lên.

Trưởng thôn lấy ra một tờ giấy trong túi, đưa cho Mạc Phi.

Lúc này, Thân Nghị đã mang cảnh viên lên lầu, trưởng thôn gơ tay, để cảnh sát còng lại. Trước khi đi, thôn trưởng chỉ tờ giấy, Mạc Phi thấy trong đó ghi một phương thuốc Đông y, “Ta là một lão bác sĩ Đông y, phương thuốc này có thể dùng để điều trị cho hấn.”

Nói xong, theo cảnh sát ra ngoài.

Trong phòng, Cửu Dật ngồi cạnh An Cách Nhĩ, Eliza không còn cảm thấy nguy hiểm nữa, nhảy ra ngoài, cợ cợ Mạc Phi.

An Cách Nhĩ miễn cưỡng mở mắt ra, vươn tay đẩy đẩy nó, ôm cánh tay Mạc Phi, chìm vào giấc mộng.

38. Chương 10-1: Vụ Án Thứ 10: Cái Chạm Chết Chóc : Cô Gái Trong Lồng Sắt

Trưởng thôn thẳng thắn nói ra tội ác năm đó cho Thân Nghị bọn họ.

Xác ướp trong hòm kia, thật ra chẳng phải thầy khô hay xác ướp, mà là thi thể của một thiếu niên mất tích trong thôn.

Tên của thiếu niên kia, mọi người đều nhớ rõ, tên là Phùng An, mà người trốn trong xe, là con của Phùng Di, Phùng Hiểu Huy.

Phùng Di là một người tốt, mọi người trong thôn đều kính trọng bà, bà có tâm địa thiện lương lại nhiệt tình, là một người có thể mang tới tiếng cười cho mọi người.

Phùng An là một đứa trẻ mồ côi được Phùng Di nhặt về nuôi, Phùng An và Phùng Hiểu Huy mau chóng trở thành bạn tốt. Hai đứa con trai dưới sự chăm sóc của Phùng Di dần lớn lên, nguyên bản tất cả đều rất tốt, nhưng sau khi Phùng An đến đây, đã xảy ra vài chuyện, ví dụ như lũ lụt, hạn hán, cháy nổ.

Vì thế, trong thôn bắt đầu có nhiều lời đồn, nói Phùng An là một đứa trẻ mang tới tai họa, nó sẽ mang lại điềm xui cho cả thôn.

Kiểu mê tín này, làm cho cuộc sống của Phùng An trở nên khó khăn. Giống như An Cách Nhĩ đã từng nói, mỗi một thôn làng đều giống như một vương quốc nhỏ, một người ngoài bước vào, có thể sẽ trở thành một người chịu tội thay.

Phản ứng tàn nhẫn đầu tiên chính là tui nhỏ.

Những lời nói của cha mẹ sẽ là nền tảng cho hành vi của bọn nhóc, chúng nó bắt đầu bài xích Phùng An, mà Phùng Hiểu Huy thì đứng giữa hai bên, vô cùng khó xử.

Trong một lần đánh nhau, có một đứa bé lỡ tay đẩy Phùng An xuống núi. Phùng An không may đụng trúng tảng đá to, chết ngay tại chỗ.

Hôm đó, tất cả đứa trẻ đều nói với cha mẹ mình, Phùng Hiểu Huy là người đẩy Phùng An.

Lúc đó, thân thể của Phùng Di không được khỏe, mọi người trong thôn quyết định tự mai táng cho Phùng An, còn ép Phùng Hiểu Huy giữ bí mật, nếu nói ra sẽ bị cảnh sát bắt.

Không thấy Phùng An đâu, Phùng Di càng thêm lo lắng, bệnh tình cũng chuyển nặng.

Phùng Hiểu Huy bởi vì tức giận, áy náy, thương tâm, quá nhiều đả kích cho nên cuối cùng phát điên.

Phùng Di đưa Phùng Hiểu Huy tới bệnh viện tâm thần để điều trị, còn mình thì tới viện dưỡng lão.

Sau đó, theo lời bọn nhỏ kể lại, mọi người trong thôn cũng biết sự thật. Cả thôn đã hại ba người, làm gia đình người ta trở thành bị kịch, điều này làm cho bọn họ vẫn luôn tự trách.

Nhiều năm sau, giống như mơ lại một giấc mộng, Phùng Di trở lại, nhưng Phùng Hiểu Huy vẫn ở bệnh viện tâm thần.

Một ngày kia, Phùng Hiểu Huy trốn khỏi bệnh viện, bằng trí nhớ trở lại quê nhà. Tình cảnh của hắn trở nên kì lạ, cho nên mọi người trong thôn quyết định giấu hắn đi.

Con người có đôi khi rất kì lạ, cùng lúc cảm thấy bản thân đã sai lầm, vô cùng áy náy, muốn đi bồi thường. Cùng lúc lại nghĩ sẽ mất quyền lợi cơ bản nhất của bản thân, không muốn gánh trách nhiệm quá dễ dàng.

Sơ suất đẩy ngã Phùng An năm đó là con trai của trưởng thôn, cha của thôn trưởng từng là lính bộ đội, có để lại một ít chiến lợi phẩm cho ông, chính là cái hòm và đao chỉ huy. Vì thế thôn trưởng liền dùng chiếc hòm để mai táng Phùng An, bỏ luôn thanh đao và hòm. Như vậy, cho dù sau này có bị phát hiện, cũng có thể nói là xác ướp, cương thì gì đó là chối cho qua chuyện.

Nhưng không may, Phùng Hiểu Huy đã về, tâm trí cũng dần khôi phục, sự thật năm đó cũng sắp bị vạch trần.

Bọn họ bắt đầu hợp lực che dấu tội ác năm đó, đương nhiên cũng bảo vệ Phùng Di và Phùng Hiểu Huy.

Người thứ nhất bị giết, chính là vì ông đã lợi dụng chuyện này để vợ vét tài sản của trưởng thôn, cho nên... trở thành người hy sinh thứ nhất.

Tiếp đó là bác sĩ Vệ khi nghe tin đồn cương thi mà tới, cô nhảy bèn nhận ra sự thật năm đó, nên trở thành người hy sinh thứ hai.

Người làm vườn và Lưu An bị giết vì đã biết những chuyện không nên biết, hơn nữa còn không chịu đứng chung trận tuyến với bọn họ, không phải chiến hữu thì là kẻ thù! Vì thế dẫn tới họa sát thân.

Chân tướng năm đó đã được phanh phui, việc duy nhất có thể làm bây giờ là trừng phạt những người đó, đương nhiên, đây cũng chẳng phải vấn đề liên quan tới An Cách Nhĩ.

Phùng Hiểu Huy đi theo Phùng Di quay về bệnh viện kiểm tra, lựa chọn trị liệu tiếp hay đã bình phục trở về nhà.

Mạc Phi đứng trước cổng thôn, lẳng lặng nhìn, cảm giác thôn trang bình lặng tựa hồ đang lắng lư, một vương quốc đang sụp đổ.

Vụ án đã kết thúc, mọi người quay về thành phố.

An Cách Nhĩ vẫn còn bệnh, cơn sốt vẫn kéo dài, Mạc Phi từ chối nhận vụ án mới trong vòng ba tháng, để An Cách Nhĩ có thể dưỡng bệnh.

Emma và Mạc Phi dốc lòng săn sóc cho An Cách Nhĩ, phương thuốc của trưởng thôn có chút tác dụng, gần đây sắc mặt của An Cách Nhĩ trở nên hồng hào, tinh thần cũng tốt lên.

Qua ba tháng, An Cách Nhĩ bắt đầu sốt ruột.

Sáng sớm hôm nay, Mạc Phi mở to mắt, chợt nghe tiếng đàn của An Cách Nhĩ ngoài bàn công, nói là đánh đàn thì chi bằng nói là đập đàn thì đúng hơn.

Mạc Phi xuống lầu, lấy đồng thư chất đồng trong hòm thư để ngoài cửa, chọn vài bức cho An Cách Nhĩ chuẩn bị phá án.

An Cách Nhĩ xuống lầu, ngồi trên ghế sofa, nói với Mạc Phi, “Mạc Phi, hình như nào tôi chảy mồ rồi.”

“Vậy sao?” Mạc Phi đưa xấp thư còn chưa xử lý cho An Cách Nhĩ, “Thật ra, toàn thân em chỉ thiếu mỗi mồ thôi đó.”

An Cách Nhĩ nằm xuống, gác đầu lên lưng Ace, “Có vụ án nào cho tôi động não không?”

Mạc Phi biết hấn lười nên mở thư đọc cho hấn, “Để anh đọc.”

An Cách Nhĩ cọ cọ lớp lông mềm mại của Ace, lẳng lặng chờ nghe.

“Àn, nhiều nhất là điều tra ngoại tình, mấy lời nhờ vả mất tích linh tinh.” Mạc Phi lật vài lá, tìm được một tấm có bìa hình con cá dạng hoạt hình, “An Cách Nhĩ, lá này chắc là sẽ làm em hứng thú.”

An Cách Nhĩ xoay mặt nhìn, “Có câu đồ à?”

“Về hải tặc...”

“Nga?” An Cách Nhĩ ngồi dậy, cọ cọ Mạc Phi, “Hải tặc?!”

“Người viết thư là hội trưởng hiệp hội câu cá, họ Trương.” Mạc Phi nhìn sơ, “Vị hội trưởng Trương này rất có tiền, ông cùng một nhóm thích biển, mỗi tuần đều tổ chức một buổi câu cá hoặc thám hiểm, trước đó không lâu, bọn họ mua được một bảo bối từ một người đánh cá.”

“Bảo bối?” An Cách Nhĩ cầm đĩa bánh ngọt Emma đưa tới, cắn một miếng, tâm tình cũng tốt lên.

“Nền móng của chiếc thuyền cổ.” Mạc Phi đưa tấm hình gửi kèm cho An Cách Nhĩ xem.

“Nền móng?” An Cách Nhĩ cầm tấm hình nghiên cứu, trên tấm hình giống như xác thuyền, nhìn không ra có cái gì đặc biệt, “Thứ này có liên quan gì tới hải tặc?”

“Trên thuyền có khắc chữ.” Mạc Phi xem thư, nói với An Cách Nhĩ, “Theo ghi chép, chiếc thuyền đó là thuyền hải tặc.”

An Cách Nhĩ ngáp một cái, “Thì ra là hải tặc gần duyên hải, tôi còn tưởng là Blackbeard hoặc là thuyền trưởng Jack... Thật là thất vọng.”

“Nhưng mà An Cách Nhĩ.” Mạc Phi nói tiếp, “Sau khi hội trưởng Trương mua nó về, trong hiệp hội đã có ba người chết.”

“Chết như thế nào?” An Cách Nhĩ thiếu hứng thú, “Chết đuối?”

“Đều là chết ngoài ý muốn, một người chết đuối, một người bị sốc do dị ứng, một người trúng gió.” Mạc Phu nhún vai, “Nhưng trước khi mỗi người chết, hội trưởng Trương đều mơ thấy họ!”

An Cách Nhĩ cau mày, “Có ý gì?”

“Ông mơ thấy một người đàn ông đứng trên chiếc thuyền mà ông mua về.” Mạc Phi dựa theo nội dung của bức thư nói cho An Cách Nhĩ, “Hội trưởng Trương nói với người kia mình muốn ai chết, ngày hôm sau, liền hay tin người đó đã chết.”

An Cách Nhĩ nhìn chằm chằm Mạc Phi trong chốc lát, Emma ở bên cạnh che miệng, “Hiện tượng siêu nhiên?”

“A.” An Cách Nhĩ nở nụ cười, “Tôi cảm thấy ông ta nên tìm bác sĩ tâm thần để chẩn đoán bệnh tình, chữa chứng vọng tưởng!”

“Hình như cảnh sát cũng nói thế với ông.” Mạc Phi bất đắc dĩ, “Nhưng ông ta vẫn bất an.”

“Bất an?” An Cách Nhĩ không hiểu, “Bất an phải có lý do, nói như vậy có thể là do áy náy hoặc cảm thấy

nguy hiểm, ông ta cảm thấy cái chết của những người kia liên quan tới mình? Hoặc là ông ta có thể trở thành người kế tiếp?”

“Ông ta nói trước khi ba người kia chết, bọn họ đều đã từng tiếp xúc qua.” Mạc Phi xoay mặt sau, “Người đầu tiên, trong lúc ăn cơm cùng người nhà, hội trưởng Trương nói người kia keo kiệt ích kỷ, không phải người tốt. Người thứ hai, hội trưởng Trương nói ông ta đoản mệnh. Người thứ ba, hai người phát sinh khắc khẩu, trù đối phương chết sớm.”

“Hội trưởng gì gì đó, độc mồm thiệt!” An Cách Nhĩ sờ sờ mũi, “Là tự ông ta lo ngại đi, một hiệp hội, ở cùng một chỗ, trước mặt vui vẻ sau lưng thì nói xấu nhau, có trùng hợp thì cũng rất bình thường.”

“Cho nên em không nhận vụ này?” Mạc Phi hỏi.

“Àn... Không có gì hay.” An Cách Nhĩ ôm Ace cọ cọ, “Không có vụ nào thú vị hơn sao?”

“A...” Mạc Phi kiểm trong chồng thư, ngẩng đầu nhìn An Cách Nhĩ, “An Cách Nhĩ, khéo quá!”

An Cách Nhĩ chớp mắt, “Cái gì khéo?”

“Cái hiệp hội câu cá kia, cũng xài phong thư giống cái này.” An Cách Nhĩ quơ quơ một phong thư, đưa cho An Cách Nhĩ nhìn.

An Cách Nhĩ nheo mắt lại.

Mạc Phi mở thư ra, “An Cách Nhĩ, là con gái của người bị sốc chết do dị ứng gửi.”

An Cách Nhĩ nghi hoặc, “Cô ta thấy cái chết của ba mình có điều khác thường?”

“Cô ta nói ba mình có chứng dị ứng rất nghiêm trọng với trứng, chỉ cần ăn trứng cái gì có trứng thì sẽ lập tức lên cơn sốc. Tim ông ta gần đây không tốt, cho nên sẽ không bao giờ tự động đi uống sữa trứng.” Mạc Phi đọc thư xong, “Cô ta nghi có người ép ba mình uống.”

An Cách Nhĩ suy nghĩ, vẫn lắc đầu, “Không có hứng, có cái nào thú vị hơn không?”

“Bên này có vụ án sẽ làm cậu hứng thú.”

Đang nói chuyện, Thân Nghị cầm văn kiện từ cửa bước vào.

“An Cách Nhĩ.” Thân Nghị đưa văn kiện tới trước mặt An Cách Nhĩ, “Cậu tuyệt đối sẽ có hứng thú!”

An Cách Nhĩ thấy ông Trần Ngập tự tin, cũng có chút ngạc nhiên, vươn tay lấy văn kiện, mở ra... bên trong có một tấm ảnh.

An Cách Nhĩ rút tấm ảnh ra, có chút khó hiểu nhìn Thân Nghị, “Thì sao?”

“Nhìn người trong tấm ảnh kìa.” Thân Nghị nhắc nhở.

An Cách Nhĩ và Mạc Phi cùng nhìn vào tấm ảnh, trong hình là một căn phòng âm u, trong góc phòng có một cái lồng bằng thủy tinh, trong cái lồng là một chiếc lồng sắt ba lớp, lớp ngoài cùng làm bằng sắt thô to, lớp thứ hai là lưới đánh cá, lớp thứ ba là sắt mỏng.

Trong cái lồng dùng để giam hãm thậm chí là khủng long, đang giam một cô gái mặc đầm trắng.

An Cách Nhĩ rút rút khoe miệng, nhìn Thân Nghị, “Ngược đãi con nít? Tôi ghét nhất chính là dạng này.”

“Là một cô gái.” Thân Nghị không đợi An Cách Nhĩ nói xong, liền thấp giọng chen vào nói cho hắn biết, “Thiếu nữ này, có một năng lực thần kì.”

“Năng lực?” An Cách Nhĩ ngẩng đầu nhìn Thân Nghị, “Năng lực gì?”

“Một khi chạm vào ai, cho dù chỉ chạm nhẹ, vận mệnh của đối phương sẽ bị con bé đó nắm trong tay.” Thân Nghị cười nói, “Nếu con bé muốn cậu chết thì cậu phải chết!”

An Cách Nhĩ hơi nhướn mày, nhìn Mạc Phi.

Mạc Phi cũng có vẻ ngạc nhiên, “Sao có thể có năng lực này được... Con bé này từ đâu tới?”

“Lúc trước chỉ là một nữ sinh trung học bình thường.” Thân Nghị cười cười, “Không cần thận hại chết bạn mình nên đi đầu thú. Lúc đầu mọi người đều nghĩ con bé này mắc chứng vọng tưởng, nhưng chính con bé đã làm trước mặt cho chúng tôi nhìn.”

“Làm thế nào?” Emma khẽ nhúm mày. Một cô gái rất đáng yêu, chỉ khoảng 14, 15 tuổi, mà lại có năng lực của một ác ma?

“Con bé giết vài người ngay trước mặt cảnh sát.” Thân Nghị lắc lắc đầu, “Cho nên sự tồn tại của con bé đã trở thành bí mật lớn nhất.”

“Rồi sao?” An Cách Nhĩ hỏi, “Chú tìm tôi để làm gì?”

“Gần đây lại xảy ra vài vụ án ly kỳ.” Thân Nghị chỉ cô gái trong bức ảnh, “Con bé nói trên đời này có một người cũng giống như nó, có năng lực nắm vận mệnh của người khác.”

“Chú muốn tôi bắt người kia?” An Cách Nhĩ nở nụ cười, “Đúng là đáng sợ nha, thử nghĩ đi, một ngày nào đó tự nhiên đụng phải hắn, từ nay về sau liền bị người ta điều khiển vận mệnh.”

“Cậu chịu nhận vụ này chứ?” Thân Nghị hỏi, “Hắn là cảm thấy hứng thú đi.”

“Nói là hứng thú, chi bằng nói tôi vốn không tin có năng lực này trên đời.” An Cách Nhĩ thả tấm ảnh, “Trước hết để tôi gặp người này đã, cô gái mang lại cái chết trong truyền thuyết.”

39. Chương 10-2: Năng Lực Đoán Trước Tương Lai

An Cách Nhĩ nghe về cô gái kia liền nổi lên chút hưng phấn, quyết định cùng Mạc Phi đi theo Thân Nghị.

Ba người tới phòng giam đặc biệt của cảnh sát, An Cách Nhĩ gặp được nữ sinh kia.

Về ngoài của cô thoát nhìn bình thường hơn cả bình thường, phòng giam sau khi trải qua thay đổi lại, bây giờ giống như đang lấy căn phòng của con gái giam lại trong lồng sắt.

Trong phòng còn có mấy món đồ chơi bằng lông, bức tường màu sắc rực rỡ, còn được vẽ nhiều hình ảnh dễ thương...

Nữ sinh đang xem manga, ngẩng đầu, khi nhìn thấy Thân Nghị liền trở nên cao hứng, “Chú tới rồi? Cháu còn có thể ở lại đây bao lâu?”

An Cách Nhĩ và Mạc Phi giật mình nhìn Thân Nghị, như hỏi — Con bé có thể ra ngoài?

Thân Nghị gật đầu, “Cha mẹ con bé đã chứng thực tâm lý con bé có vấn đề, cho nên chỉ có thể thả ra hoặc mang con bé đi khám bệnh.”

“Vậy mà chú vẫn còn bắt con bé ở đây?” An Cách Nhĩ muốn cười.

Thân Nghị nhún vai, “Con bé muốn đợi ở đây, hơn nữa dựa vào năng lực của nó thì thả ra rất nguy hiểm.”

Mạc Phi không rõ, “Tại sao lại muốn tự giam mình?”

Thân Nghị nhún vai, “Không biết.”

An Cách Nhĩ bước tới trước cửa sắt, cẩn thận đánh giá cô gái kia.

“A?” Cô gái nhìn thấy An Cách Nhĩ, lập tức buông cuốn truyện trong tay, chạy tới, “Anh là ai?”

“Tôi tên là An Cách Nhĩ.” An Cách Nhĩ trả lời, sau đó hỏi, “Em là ai?”

“Em tên là Tô Tiểu Cẩm.” Cô gái trả lời, “Bọn họ đều nói em có bàn tay tử thần.”

Khóe miệng An Cách Nhĩ khẽ cong lên, “Em sờ vào ai liền có thể khống chế vận mệnh của họ?”

Tô Tiểu Cẩm nhẹ nhàng giữ song sắt, “Chỉ là một loại cảm giác thôi.”

An Cách Nhĩ suy nghĩ, gật gật đầu, “Thật ra tôi có thể hiểu ý em.”

“Ý em là gì?” Tô Tiểu Cẩm cười hì hì.

“Con người đúng là sẽ có một ít cảm giác năng lực đặc biệt, nói ví dụ như giác quan thứ sáu, hoặc là ảo giác bản thân bị bệnh.” An Cách Nhĩ tìm băng ghế ngồi xuống, “Nếu không thì là năng lực quan sát, năng lực phân tích và năng lực suy luận.”

“Anh cảm thấy chỉ là trùng hợp hoặc là do em nói dối?” Tô Tiểu Cẩm vươn ngón tay ra song sắt, “Vậy anh có muốn thử không?”

An Cách Nhĩ thấy cô vươn tay ra, liền giơ tay tới, chưa kịp đụng vào đã bị Mạc Phi kéo lại.

Thân Nghị cũng nhíu mày, “An Cách Nhĩ, đừng chạm vào nó, thật sự nguy hiểm lắm.”

An Cách Nhĩ cười, “Tôi không tin.”

Thân Nghị cũng không khuyên hấn, xoay mặt nhìn Mạc Phi.

Mạc Phi nhìn nhìn An Cách Nhĩ, “Nếu em muốn thử thì để anh làm.” Nói xong, định vươn tay nắm ngón tay của Tô Tiểu Cẩm, còn chưa chạm vào đã bị An Cách Nhĩ kéo lại.

Thân Nghị muốn cười, nhìn An Cách Nhĩ.

An Cách Nhĩ không được tự nhiên, gãi gãi cằm, trừng mắt liếc Mạc Phi.

Tô Tiểu Cầm thấy phản ứng của An Cách Nhĩ, nở nụ cười, “Hay là để em xem tướng cho anh?”

“Từ siêu năng lực đổi thành coi bói?” An Cách Nhĩ buồn cười.

Tô Tiểu Cầm cười cười chỉ An Cách Nhĩ, “Nguy hiểm đang vây xung quanh anh!”

An Cách Nhĩ xoay đầu lại, Mạc Phi nhú mày.

“Trong lòng anh đang để ý tới một người, có đúng không?” Tô Tiểu Cầm hứng thú nhìn biểu tình của An Cách Nhĩ, “Anh ý thức ra đang có một nhân vật nguy hiểm nhưng anh không bắt được.”

An Cách Nhĩ trầm mặc một lát, “Trong lòng ai cũng có người để chú ý, nguy hiểm có thể giải thích theo nhiều cách, kỹ xảo này của em thuộc lại lừa bịp, nói sao chẳng được.”

Tô Tiểu Cầm ngồi xuống băng ghế đối diện An Cách Nhĩ, hay tai gác lên lưng ghế, quan sát An Cách Nhĩ, “Anh là họa sĩ.”

An Cách Nhĩ hơi nhướn mày, “Rồi sao?”

Tô Tiểu Cầm bỗng dừng nói chậm lại, dùng thanh âm trầm thấp nói, “Hôm nay anh phải cẩn thận, sẽ gặp nguy hiểm.”

An Cách Nhĩ cong khóe miệng, giống như mỉm cười, “Có ý gì, sao lại nói có nguy hiểm? Tôi phải phòng bị một chút vậy.”

Tô Tiểu Cầm nghĩ nghĩ, “Cẩn thận bên trái và phía trên.”

An Cách Nhĩ nhướn mày, ý bảo — Tôi sẽ chờ xem sao.

Mạc Phi cảm thấy bất an, Tô Tiểu Cầm này có ý gì? Chú ý bên trái và phía trên?

Sau cuộc nói chuyện, An Cách Nhĩ và Tô Tiểu Cầm có thể nói là không hợp nhau.

Tô Tiểu Cầm là người theo chủ nghĩa bi quan, cho là con người mà bị hủy diệt là xong, trong vũ trụ không có sinh vật nào có trí tuệ như con người, con người là duy nhất, Trái Đất chỉ là một cái trục đứng yên.

An Cách Nhĩ là người theo chủ nghĩa lạc quan kiên định, hơn nữa vô cùng tin tưởng có người ngoài hành tinh tồn tại.

Tô Tiểu Cầm luôn xem mình như chúa cứu thế, làm cho An Cách Nhĩ rất không thích, chỉ là một học sinh trung học thôi mà, không biết ai đã dạy cô quan niệm già dặn còn tà giáo như vậy.

Quan niệm hai người hoàn toàn khác nhau, nói chuyện được nửa tiếng, An Cách Nhĩ cảm thấy đã nắm được quá nhiều tư liệu, vì thế đứng lên, “Về thôi Mạc Phi.”

Mạc Phi đi theo An Cách Nhĩ ra ngoài.

Bỗng nhiên chợt nghe Tô Tiểu Cầm nói, “Anh tên là Mạc Phi a...”

Tất cả sững sốt, Mạc Phi xoay đầu nhìn Tô Tiểu Cầm.

“Anh đang kiểm chế bản thân?” Tô Tiểu Cầm nghiêng đầu, “Bản tính giống như ác ma?”

Mạc Phi khẽ cau mày.

“Cuộc sống bây giờ có phải rất nhàm chán?” Tô Tiểu Cầm nghiêng đầu hỏi, “Lại sống cùng một người nhàm chán như vậy.”

Mạc Phi lắc đầu, “An Cách Nhĩ không hề nhàm chán.”

“Em cũng không nói người đó là anh ta.” Tô Tiểu Cầm cười xấu xa, “Xem đi, quả nhiên ngày nào cũng giống như người hầu chăm sóc một người, mỗi ngày đều bị vụ án khó khăn quấy nhiễu, rõ ràng chính là ác ma vậy mà cứ liều mạng dựa vào chính nghĩa để sống.”

“Đủ rồi.” Thân Nghị có chút nghe không vào, “Đừng nói nữa.”

“Sợ cái gì chứ?” Tô Tiểu Cầm nói tiếp, “Mạc Phi, có phải anh rất sợ hãi, sợ một ngày mình không thể khống chế bản tính ác ma của mình?”

Lúc đang nói chuyện, An Cách Nhĩ và Mạc Phi đã đi khỏi phòng giam.

Thân Nghị đóng cửa lại, đuổi theo, “Xin lỗi, An Cách Nhĩ.”

An Cách Nhĩ nhú mày, “Nó nói Mạc Phi chứ chẳng phải tôi, tại sao lại giải thích với tôi, Mạc Phi cũng đâu phải người hầu của tôi.” Nói xong, xoay người thờ phì phì bỏ đi.

Mạc Phi có chút bất ngờ, Thân Nghị bên cạnh vỗ vai hắn, “Lần đầu tiên thấy An Cách Nhĩ tức giận đó.”

Mạc Phi gật đầu với Thân Nghị, đuổi theo người kia.

Mới vừa ra khỏi cảnh cực, liền nhìn thấy An Cách Nhĩ đang băng qua đường, Mạc Phi cả kinh, trong đầu hiện lên — bên trái!

Xoay mặt nhìn, quả nhiên có một chiếc xe lao tới.

“An Cách Nhĩ!” Mạc Phi ôm lấy An Cách Nhĩ kéo lại.

Trên đường có vài chiếc xe thắng lại, lái xe mắng to, “Muốn chết hả!”

Mạc Phi khoát tay xin lỗi bọn họ, mấy người kia thở phò phò lái đi.

Mạc Phi kéo An Cách Nhĩ tới kiểm tra, “Có sao không?”

“Không sao.” An Cách Nhĩ lắc đầu.

Mạc Phi xoay đầu nhìn ra đường cái, nhỏ giọng hỏi, “Là trùng hợp sao?”

“Là kẻ sách.” An Cách Nhĩ nói, “Cố ý nói tầm bậy tầm bạ để chọc tức tôi, tôi nhất định sẽ băng băng ra đường, trước cảnh cực là đường một chiều, nguy hiểm tự nhiên đến từ bên trái.”

Mạc Phi bất động thanh sắc, hỏi, “Vậy là em trúng kế?”

An Cách Nhĩ hừ một tiếng, “Là trùng hợp!” Nói xong, xoay người đi.

Mạc Phi cười cười, lắc đầu đuổi theo, vừa đi vừa đề phòng nguy hiểm xung quanh.

Đi được một khoảng xa, An Cách Nhĩ bỗng nhiên dừng lại, Mạc Phi không để ý, xem tí nữa là đụng trúng, “An Cách Nhĩ, sao thế? Không đi nữa thì gọi taxi nha?”

An Cách Nhĩ xoay đầu, nhìn Mạc Phi, “Từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ xem anh là người hèn.”

Mạc Phi nở nụ cười, “Đương nhiên là anh biết.”

An Cách Nhĩ nhìn hấn, “Anh biết thật sao?”

“Em sẽ nói chuyện yêu đương với người hầu à?” Mạc Phi nói, “Cũng sẽ chẳng có ai tìm một người như anh làm người hầu.”

An Cách Nhĩ nhăn mặt, kéo tay Mạc Phi đi. Trong lòng tức giận, không phải với Tô Tiểu Cầm mà chính là câu vừa nãy của Mạc Phi — Một người như anh!

Mạc Phi tự động phân biệt bản thân thành một thể cá biệt so với người bình thường, cơ bản là loại thấp hơn mọi người, cũng không biểu đạt nội tâm bất mãn, đương nhiên An Cách Nhĩ cũng không biết trong lòng Mạc Phi có bất mãn hay không, cảm xúc của Mạc Phi được hấn giấu ở rất sâu, không cho bất cứ ai nhìn thấy. An Cách Nhĩ bỗng nhiên hiểu ra nguyên nhân bản thân bất an mấy ngày nay — Emma nói hấn không cho Mạc Phi xem nội tâm của mình, mà Mạc Phi cũng vậy.

An Cách Nhĩ khoanh tay, nhìn chăm chú Mạc Phi bên cạnh — Để Mạc Phi nói chuyện thật ra rất đơn giản, Mạc Phi đối với mình chính là trạng thái nói gì nghe nấy. Nhưng điều khó khăn nhất là... Làm sao để Mạc Phi bày tỏ tâm ý?

Về tới nhà, An Cách Nhĩ nhìn đồng thư trên bàn, nói với Mạc Phi, “Mạc Phi, đem đi đốt đi.”

Mạc Phi kinh ngạc, “Vậy sao được! Em không đọc thì anh đọc giúp em, nói không chừng có người cần chúng ta giúp!”

An Cách Nhĩ cong khóe miệng, thấy chưa, Mạc Phi rõ ràng là có chủ kiến riêng!

Ace thấy An Cách Nhĩ đã về, vẫy vẫy đuôi với hấn.

An Cách Nhĩ vỗ đầu nó, ngồi trên ghế sofa, thấy Mạc Phi theo bản năng vào bếp pha trà cho mình, An Cách Nhĩ bỗng nhiên đứng lên.

“Chờ chút!” An Cách Nhĩ gọi Mạc Phi.

Mạc Phi khó hiểu xoay đầu lại, hỏi An Cách Nhĩ, “Có phải muốn ăn bánh?”

“Tới đây.” An Cách Nhĩ vẫy tay.

Mạc Phi khó hiểu bước tới, cảm thấy An Cách Nhĩ có điều gì đó kì lạ.

“Ngồi xuống đi!” An Cách Nhĩ vỗ vỗ sofa.

“Anh đi pha trà cho em...” Mạc Phi chỉ chỉ nhà bếp.

“Ngồi xuống!” An Cách Nhĩ ấn hần xuống ghế, “Tôi đi pha trà.”

Mạc Phi trợn mắt há mồm nhìn An Cách Nhĩ, không rõ người kia có vấn đề gì, “An Cách Nhĩ...”

An Cách Nhĩ chậm chạp chạy vào nhà bếp, nhìn nhìn công cụ pha trà trên bàn, bắt đầu nghiên cứu, trà phải pha thế nào? Có cần nấu không?

Nhớ tới trong tủ chén bát có cuốn sách dạy pha trà mà Mạc Phi mua, An Cách Nhĩ muốn lấy xuống xem.

Mở tủ ra...

“Cong” một tiếng, cùng với thanh “Ái da” của An Cách Nhĩ truyền từ trong bếp ra.

Mạc Phi đang ngồi trên sofa sờ đầu Ace, vừa nghe thấy, cả kinh chạy vào xem — An Cách Nhĩ mở tủ trên cao, bị một cái chén rơi xuống trúng đầu.

“An Cách Nhĩ!” Mạc Phi phóng tới, ôm đầu An Cách Nhĩ cẩn thận xem xét, phát hiện không bị chảy máu, thoáng an tâm một chút, kéo An Cách Nhĩ ra ngoài, “Em đừng có quậy nữa, trong nhà bếp rất nguy hiểm, coi chừng bị thương!”

An Cách Nhĩ xoa đầu bất mãn.

Emma đang phơi quần áo trên lầu cũng bước xuống, “Hai đứa về rồi?”

“Emma, giúp cháu lấy hòm thuốc.” Mạc Phi chỉ chỉ ngăn tủ.

“Nga...” Emma lập tức chạy đi lấy.

An Cách Nhĩ bị Mạc Phi ép ngồi xuống ghế, Mạc Phi giúp hần kiểm tra da đầu, tận lực tránh chỗ bị thương.

“Sao lại bị thương?” Emma đưa hòm thuốc tới.

An Cách Nhĩ bĩu môi, “Cháu không cẩn thận thôi mà.”

“Bên trái và phía trên, nói chuẩn hết rồi.” Mạc Phi bất đắc dĩ, “Không có khả năng tạo ra vụn pha trà đi

ha?”

An Cách Nhĩ bất mãn, “Là trùng hợp! Đối với người thuận tay phải thì phía trên và bên trái đều là nơi phát sinh nguy hiểm!”

Emma không rõ hai người đang nói gì, Mạc Phi nói lại lời của Tô Tiểu Cầm cho bà nghe.

Emma nói, “Tô Tiểu Cầm kia là thần côn hay có năng lực đoán trước tương lai?”

“Cháu không tin có năng lực đó trên đời.” An Cách Nhĩ khinh thường nở nụ cười, “Theo cháu thấy, vạch trần cái gọi là năng lực đoán trước tương lai so với phá án còn thú vị... Ái da!”

An Cách Nhĩ giật mình một cái, Mạc Phi đung phải chỗ u.

“Đau quá!” An Cách Nhĩ nhìn Mạc Phi.

“Cho chữa!” Mạc Phi bôi thuốc cho An Cách Nhĩ, “Ai bảo không nghe lời.”

An Cách Nhĩ bị mắng nhưng trong lòng rất vui, Mạc Phi đang dạy mình kìa! Mạc Phi rất ít khi tức giận, phải không ngừng cố gắng mới được, làm cho Mạc Phi dao động nhiều hơn!

40. Chương 10-3: Câu Đố Khiêu Khích

Mạc Phi bôi thuốc cho An Cách Nhĩ, “Tô Tiểu Cầm có lợi hại cách mấy cũng không thể đoán ra em sẽ mở tủ, bị cái chén rót trúng đầu ha?”

An Cách Nhĩ mếu máo, “Không tin nguy khoa học! Không tin mê tín! Tin khoa học, tin suy luận, tin âm mưu quỷ kế!”

“An Cách Nhĩ, bị khiêu chiến tới no luôn rồi sao?” Emma bước tới, chọc cục u trên đầu hắn.

“Ái da!” An Cách Nhĩ che đầu, ngẩng mặt nhìn Emma.

Emma giúp hắn xoa xoa, “Sau khi Mạc Phi tới đây, lâu rồi không thấy cháu bị thương, nhớ ghê!”

An Cách Nhĩ thở dài, “Nhớ cái gì hả bà? Cả ngày đầu đầy cục u hả?”

Cứ như vậy hai ngày, cục u cũng xẹp xuống, hôm nay Thân Nghị dẫn Oss ủ rũ tới phòng tranh, nói trong cảnh cục có một cảnh sát đã chết, lát nữa bọn họ phải tham gia nghi thức truy điệu.

Mạc Phi, “Ai vậy chú?”

“Cậu cũng biết đó, cảnh sát kia họ Vương, sắp về nghỉ hưu.”

“Sao lại chết? Hi sinh trong lúc chấp hành nhiệm vụ?”

“Không biết.” Oss lắc đầu, “Tổ bên kia làm nhiệm vụ, lão Vương hình như bị trúng gió, nói chung là chết rất bất ngờ.”

Mạc Phi cảm thấy tiếc nuối, “Trong nhà còn ai không?”

“Còn một đứa con gái đang đi học, vợ thì mất rồi.” Oss bắt đầu kể, “Lâu rồi cảnh cục không gặp bi kịch này, mọi người ai cũng bị đả kích.”

An Cách Nhĩ nhìn nhìn thần sắc của Oss và Thân Nghị, “Nếu chết do ngoài ý muốn thì giờ này hai người phải trực tiếp tố lỗi truy điệu, đâu phải tới chỗ tôi nhỉ?”

Thân Nghị và Oss nhìn nhau, bộ dáng giống như muốn nói nhưng lại thôi.

“Có gì đặc biệt à?” Mạc Phi hỏi.

Thân Nghị liếc mắt nhìn Oss, ý bảo hắn nói.

Oss mở miệng, “Trước một ngày lão Vương chết, đã từng tới đưa cơm cho Tô Tiểu Cẩm, Tô Tiểu Cẩm tiên đoán hôm nay ông ấy sẽ chết, còn sờ tay lão Vương.”

“Chẳng phải không cho nó chạm vào người ta sao?” An Cách Nhĩ nhíu mày.

“Lão Vương không tin, ông ấy nói nhìn Tô Tiểu Cẩm giống như con gái mình, thấy không ai muốn đưa cơm cho nên đã tự mình đi...” Thân Nghị hiển nhiên rất phản cảm với Tô Tiểu Cẩm.

“Tô Tiểu Cẩm có ý hại chết lão Vương hay chỉ là trùng hợp?” Mạc Phi nhin không được hỏi.

“Một lần thì có thể là trùng hợp, nhưng đã rất nhiều lần rồi, tôi cảm thấy không thể là trùng hợp được.” Oss nhìn An Cách Nhĩ, “Nếu để nó đi thì thật sự rất không cam lòng!”

An Cách Nhĩ ngồi trên ghế sofa vuốt lông Ace, thật lâu sau mới nói, “Chờng nào mới thả?”

“Bởi vì cái chết của lão Vương nên chúng tôi định giam thêm một thời gian.” Thân Nghị nói, “Nhưng không thể giam quá lâu, trong khoảng thời gian ngắn, có thể giải câu đố không?”

“Câu đố...” An Cách Nhĩ bỗng nhiên đứng lên, bước vào nhà bếp.

Mạc Phi và Thân Nghị đi theo, “An Cách Nhĩ?”

An Cách Nhĩ đứng bên cửa sổ trong nhà bếp nhìn ra ngoài, nhìn trong chốc lát lại xoay người lên lầu, ra ban công nhìn khắp nơi, cuối cùng ra ngoài, bước khỏi con hẻm nhìn mọi người đi đường.

“An Cách Nhĩ...” Mạc Phi nắm lấy tay hắn, “Có vấn đề gì?”

An Cách Nhĩ cong khóe miệng, “Nhận được một bức khiêu chiến khác.”

Mạc Phi nghe xong, có chút giật mình, “An Cách Nhĩ, ý em là... có người cố ý viết thư khiêu chiến? Dùng cách nào?”

An Cách Nhĩ khoanh tay nhìn lầu hai trên tòa nhà ngoài đầu ngõ. Trên lầu hai có cửa sổ, cửa sổ hướng về con hẻm, khoảng cách không gần, bình thường cũng chẳng có ai để ý, bởi vì ở chỗ đó chưa bao giờ được bật sáng, hẳn là một tòa nhà không có người ở.

An Cách Nhĩ chỉ chỉ căn phòng kia, Oss và Thân Nghị cùng lên lầu, vừa vào tòa nhà cũng chẳng thấy quản lý, trực tiếp lên trên phá cửa.

Trong phòng, bốn vách tường trống trơn, nhưng trên tường lại dán đầy hình. Tất cả đều chụp An Cách Nhĩ cùng những người thường ra vào phòng tranh, số lượng rất lớn. Mạc Phi nhíu mày, người này luôn luôn theo dõi An Cách Nhĩ! Hơn nữa còn từ rất lâu.

“Nhìn nè!” Oss phát hiện bên tường có một xấp ảnh được xếp riêng, mỗi một tấm đều được dùng bút đỏ gạch chéo. Mà mấy tấm này chính là mấy người lúc trước Tô Tiểu Cầm chạm qua, tấm cuối cùng là lão Vương!

Bên dưới tấm ảnh của lão Vương có vẽ mũi tên, bên góc tường có gì đó bị tờ báo che lại.

Oss cúi người lấy xấp báo ra, chỉ thấy bên dưới là bó hoa hồng, trên đó có một tấm danh thiếp, trong tấm danh thiếp có in kí hiệu vương miện.

An Cách Nhĩ cầm tấm danh thiếp nhìn nhìn, gật đầu.

Oss xoay người gọi về cảnh cục, gọi người bên giám định tới, điều tra hiện trường.

An Cách Nhĩ bước đi trong căn phòng, vừa đi vừa nhìn chăm chăm mấy tấm ảnh trên tường.

Thân Nghị an bài người canh gác xung quanh, thật không nghĩ tới, tất cả đều hướng về phía An Cách Nhĩ, đối phương nguyện ý trả một cái giá rất đắt chỉ để khiêu chiến An Cách Nhĩ, có thể thấy đã được chuẩn bị rất chu đáo.

Oss điều tra hiện trường, tìm được một cây bút ghi âm, đưa cho An Cách Nhĩ xem.

An Cách Nhĩ gạt đầu, Oss bật đoạn ghi âm. Thanh âm đã trải qua xử lý, khó phân biệt nam nữ.

Nội dung như sau:

Gửi An Cách Nhĩ,

Thật cao hứng, rốt cuộc người cũng chú ý tới ta, ta nghĩ đối với người, ta càng ngày càng thiếu kiên nhẫn. Người lại đem sự thông minh, tài hoa của mình lãng phí trong mấy chuyện vô vị! Bây giờ phát hiện ra, người trời buộc người chính là con chó hoang bên cạnh kia.

Vì để người được tự do, ta thay người nguyện rửa hũ. Người cũng biết, ta là người có năng lực của thần chết, bị ta nguyện rửa thì ai cũng phải chết. Ta thay hũ hạn định một thời gian, thế nào? Hai mươi bốn tiếng được không?

Nắm chắc thời gian để nói lời từ biệt đi An Cách Nhĩ, sau hai mươi bốn tiếng, hũ sẽ hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của người. Trò chơi chấm dứt, tất cả sẽ lại bắt đầu một lần nữa.

Tất cả mọi người nhìn An Cách Nhĩ, sau đó xoay mặt nhìn Mạc Phi.

Trên mặt Mạc Phi vẫn như cũ, không có biểu tình gì, thấy mọi người nhìn mình, chỉ có thể bất đắc dĩ cười gượng một tiếng.

An Cách Nhĩ cầm cây bút, nhìn trái nhìn phải, nói với Oss, “Mở ra đi, bên trong hũ là có máy nghe trộm.”

Oss có chút không biết nói gì, Thân Nghị cũng nhú mày, An Cách Nhĩ hoàn toàn chẳng để ý tới nguyên tắc điều tra có lợi, nếu thật sự có máy nghe trộm, vậy phải nhân cơ hội phản lại, tại sao lại nói thẳng ra như thế?

Mở bút ghi âm ra, quả nhiên thấy một máy nghe trộm màu đen rất nhỏ.

An Cách Nhĩ cầm lấy máy nghe trộm, nói, “24 tiếng? Nếu là thần chết thì thích lúc nào thì làm lúc đó chứ, sửa lại đi. 12 tiếng, thế nào?”

Tất cả lo lắng nhìn An Cách Nhĩ, đối phương tuyên bố muốn giết Mạc Phi, khiêu khích hắn như vậy có được không?

An Cách Nhĩ nói xong, đưa máy nghe trộm cho Oss, kéo Mạc Phi qua, “Mạc Phi, trưa nay ăn cái gì?”

Mạc Phi kéo An Cách Nhĩ về nhà, Oss và Thân Nghị nhìn nhau, lập tức an bài cảnh sát bao vây cả phòng tranh.

Về tới nhà, An Cách Nhĩ ngồi trên ghế sofa, vươn tay vuốt lông Ace, hai mắt nhìn chăm chăm tách trà.

Mạc Phi bước tới ngồi bên cạnh, cũng không nói gì, chỉ lo lắng nhìn hắn.

An Cách Nhĩ bỗng nhiên quay sang, nhìn Mạc Phi.

Mạc Phi bị ánh mắt của hắn làm hoảng sợ, “Sao vậy... An Cách Nhĩ?”

An Cách Nhĩ vươn tay, nhẹ nhàng khoác vai Mạc Phi, kéo hắn lại gần mình.

Mạc Phi nhích tới, chợt nghe An Cách Nhĩ nói nhỏ vào tai mình. Mạc Phi cả kinh nhìn An Cách Nhĩ, “Em xác định?”

An Cách Nhĩ xoa tóc hắn, “Cứ làm theo lời tôi.”

Mạc Phi gật đầu, “Àn.”

An Cách Nhĩ cười hỏi, “Không sợ tôi lừa anh?”

Mạc Phi lắc đầu, “Sao có thể!”

“Lời của mấy người kia đừng bao giờ tin.” An Cách Nhĩ lại nhắc nhở Mạc Phi, “Lời của bọn họ cũng chẳng phải sự thật.”

Mạc Phi gật đầu.

Chiều hôm đó, Thân Nghị thu được tin tức, Tô Tiểu Cầm bỗng nhiên đòi ra ngoài, người giám hộ của cô

cũng bảo cảnh cục không có quyền giữ cô ở lại.

Thân Nghị hỏi An Cách Nhĩ, “Thả người không?”

“Có thể không thả à?” An Cách Nhĩ cười hỏi lại.

Thân Nghị lắc đầu, “Không có bằng chứng, hơn nữa nếu công khai thì sẽ bị xem là vớ vẩn, cảnh cục sẽ biến thành trò cười.”

“Vậy thì thả đi.” An Cách Nhĩ nói, “Cũng sẽ bị bắt nhanh thôi, tông phạm của kẻ mưu sát, chỉ tiếc là tuổi còn nhỏ, bị bắt vài năm lại được thả.”

“Hung thủ rốt cuộc là ai?” Oss ngồi xổm xuống nhìn cửa sổ xa xa, “Không lý nào theo dõi lâu như vậy mà chúng ta lại không phát hiện!”

“Từ đâu mà biết hắn theo dõi lâu rồi?” An Cách Nhĩ hỏi, “Là từ đồng ảnh đó à?”

“Nhưng mà theo góc độ thì đúng là có người chụp ảnh!”

“Đừng bị biểu hiện giả dối đó làm che mắt!” An Cách Nhĩ vươn tay chỉ mắt mình, “Giống như lúc đầu nghĩ nữ sinh kia có siêu năng lực, sau đó lại cảm thấy nó khiêu chiến cảnh sát, bây giờ thì phát hiện ra là đang nhắm vào tôi, nhưng ai cũng không biết, rốt cuộc cái nào mới là điểm kết thúc!”

Mọi người cảm thấy lời của An Cách Nhĩ rất mập mờ — Chẳng lẽ hung thủ không nhắm vào hắn? Còn nhắm vào ai nữa?

An Cách Nhĩ đứng lên, ra ban công đàn một bản, không để ý ánh mắt to nhỏ đang nhìn mình.

Oss giữ chặt Mạc Phi đang định lên lầu đưa điểm tâm cho An Cách Nhĩ, “Mạc Phi, ác bá nhà cậu nói cái gì vậy?”

Mạc Phi cười vô lực, “Tôi cũng không rõ.”

“Nói ra chút xiu đi, hồi nãy rõ ràng thấy hai người to nhỏ với nhau nha.” Oss xài chiêu vừa cứng vừa mềm.

Mạc Phi nhìn Oss, thấp giọng nói, “An Cách Nhĩ nói đêm nay sẽ có màn phiêu lưu.”

“Hả?” Oss không hiểu, Mạc Phi xoay người lên lầu.

Cả buổi chiều bình an vô sự, Mạc Phi vẫn ở cùng An Cách Nhĩ, trời dần dần tối, hạn kì sắp tới.

Mọi người rất khẩn trương, Emma chuẩn bị đồ ăn cho mọi người.

An Cách Nhĩ nhìn đồng hồ, kỳ hạn mười hai tiếng là chín giờ tối nay.

Lúc bảy giờ, Tôn Kỳ tới phòng tranh, cầm theo một phần tư liệu, “Đây là thứ cậu nhờ tôi điều tra.”

“Cám ơn.” An Cách Nhĩ mở văn kiện, cuối cùng nở nụ cười, “Quả nhiên là vậy?”

Thân Nghị bước tới, tò mò nhìn, “An Cách Nhĩ, cậu điều tra cái gì vậy? Sao không nghe cậu nói gì hết!”

Vừa dứt lời, Oss chạy từ trên lầu xuống, “Mạc Phi đâu?”

Tất cả sửng sốt, nhìn xung quanh, Emma tìm trên tìm dưới, “Mạc Phi lúc nãy lên lầu tìm tư liệu cho An Cách Nhĩ!”

“Cửa ban công không có đóng!” Oss vươn tay chỉ, sắc mặt mọi người đại biến, cùng nhớ tới lời tiên đoán của đối phương — Làm Mạc Phi biến mất!

An Cách Nhĩ khép văn kiện lại, trên mặt không có kinh hoảng mà là nở nụ cười, “So với trong tưởng tượng của tôi còn thiếu kiên nhẫn hơn!” Nói xong, vẫy tay với mọi người, ý bảo — Cùng hấn ra ngoài!

41. Chương 10-4: Huyết Thống Thiện Ác

Mạc Phi đột nhiên biến mất, hơn nữa còn đi theo đường cửa sổ, điều này làm cho Oss bọn họ không thể lý giải.

Đối với sự hiểu biết về Mạc Phi của bọn họ, hấn luôn nghe theo An Cách Nhĩ, như thế nào lại ra ngoài trong tình huống An Cách Nhĩ đã dặn dò? Hay là bị ai uy hiếp?

An Cách Nhĩ ra khỏi nhà, bước tới vị trí dưới ban công, nhìn trái nhìn phải, hướng về phía xa xa.

“An Cách Nhĩ, giờ chúng ta đi đâu?” Tất cả mọi người không rõ.

“Mạc Phi bình thường đều ở cùng tôi, mỗi ngày nhất định sẽ tới chỗ này, nơi đó có thể theo vị trí ban công nhìn ra.”

Oss nghĩ nghĩ, vỗ đầu, “A! Sân bóng rổ?!”

An Cách Nhĩ gật đầu, “Ngày nào tôi cũng đứng trước cửa sổ nhìn các anh chơi bóng, mỗi ngày đều sẽ có một ông già ngồi xe lăn đi ngang nhìn các anh.”

Oss gật đầu, “Hình như mỗi ngày đều tới nói chuyện với mấy người bạn già.”

“Tôi đã quan sát ông già đó rất nhiều lần.” An Cách Nhĩ nhú nhú khoe miệng, “Râu, màu da, thậm chí là nếp nhăn trên tay với trên mặt đều chưa từng thay đổi.”

Thân Nghị nhú mày, “An Cách Nhĩ, cậu cảm thấy ông già đó là giả trang?”

An Cách Nhĩ gật đầu.

“An Cách Nhĩ, tại sao phát hiện lâu rồi mà không nói chúng tôi biết?!” Oss có chút bất đắc dĩ, “Bây giờ chỉ có Mạc Phi đi một mình, vậy gặp nguy hiểm thì sao?”

“Hắn cũng không để lộ cái gì.” An Cách Nhĩ mỉm cười, “Tôi tự nhiên sẽ không để Mạc Phi đi mạo hiểm, nhưng cũng không thể can thiệp quyết định của hắn.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, không hiểu được, nhìn An Cách Nhĩ.

“Vậy...” Thân Nghị thấp giọng hỏi, “Nếu Mạc Phi thật sự biến mất thì sao?”

“Sẽ không.” An Cách Nhĩ trả lời đơn giản, “Mạc Phi sẽ không bỏ tôi đi.”

An Cách Nhĩ nói câu này rất nhỏ, không thể chắc chắn là tự tin hay không, giống như chỉ trình bày sự việc.

Mạc Phi lúc này đúng là tới sân bóng rổ.

Lúc nãy trong phòng, hắn nhận được một tin nhắn, nội dung của nó làm hắn có chút sợ hãi.

Trong tin nhắn là một tấm hình và một câu kèm theo.

Trong tấm ảnh chụp ba người. Một cặp nam nữ trung niên, vẻ mặt mang nét tang thương, nhưng Mạc Phi liếc một cái liền nhận ra, là cha mẹ hắn, còn có một thiếu niên gầy gò mười lăm mười sáu tuổi, so với khuôn mặt Mạc Phi có chút giống... Là em trai hắn.

Còn câu kia chính là — Đến sân bóng rổ.

Mạc Phi tuy biết tin nhắn mang hàm ý uy hiếp, nhưng không hiểu sao lại có chút cảm ơn người gửi tin.

Sau khi sống cùng An Cách Nhĩ, hắn vẫn chưa về gặp người nhà, em trai hắn đã lớn, vóc dáng đúng là không thấp, cha mẹ cũng già đi không ít, tóc bạc rất nhiều.

Mạc Phi chưa từng nghĩ mình lại có một tấm ảnh gia đình, cẩn thận lưu ảnh lại, đợi lát nữa đem đi in.

Nghĩ nghĩ, Mạc Phi gửi tin nhắn cho An Cách Nhĩ, sau đó mới tới sân bóng rổ.

An Cách Nhĩ tất nhiên đã thấy tin nhắn cho nên mới bảo mọi người tới sân bóng rổ, hơn nữa hắn nhớ lại ông già kia... Nhưng mà hắn thích thừa nước đục thả câu với Oss bọn họ, nếu nói thẳng thì chẳng còn ý nghĩa nữa.

Trong sân bóng lúc này, Mạc Phi bước vào, chợt nghe tiếng bóng đập trên mặt đất.

Điều này làm hắn cảm thấy kì lạ.

Mạc Phi vòng qua cửa sắt, chỉ thấy bên trong có một thiếu niên chơi bóng.

Thiếu niên này vỗ bóng, chạy ba bước, ném bóng vào rổ, sau đó chụp bóng, chạy ra ngoài, theo hướng nghiêng lại ném vào rổ.

Thiếu niên này là học sinh trung học, không có gì đặc biệt.

Mạc Phi nhìn xung quanh... Chẳng lẽ người nọ phát hiện có người đang chơi bóng nên không xuất hiện?

Mạc Phi lấy di động ra muốn xem lại, chợt nghe thiếu niên kia đón bóng, nói, “Không nghĩ anh lại tới một mình.”

Mạc Phi hơi sửng sốt, gương mặt nhìn nam sinh... Lập tức sững sờ tại chỗ.

Thiếu niên đang chơi bóng, ban đầu thì hắn không biết, nhưng nhìn lại tin nhắn... Thiếu niên này chẳng phải là người chụp hình chung với ba mẹ hắn sao? Là em trai của hắn! Tên là Mạc Thiện. Tuy rằng lúc đặt tên, Mạc Phi không có ở đó, nhưng hắn biết cha mẹ muốn đặt tên này cho đứa sau, mong nó có thể khác anh trai, trở thành một con người thiện lương đơn thuần.

Mạc Thiện vỗ bóng hướng về phía Mạc Phi, mắt nhìn chăm chăm hẳn, “Khó trách mẹ đều nói anh rất đẹp trai, đúng là đẹp hơn tôi một chút.”

Mạc Phi khẽ nhú mày, nghe từ “mẹ” này có chút buồn cười.

Mạc Phi hỏi hẳn, “Em gửi tin nhắn cho anh?”

“Đúng vậy.” Mạc Thiện bước tới gần Mạc Phi, khoảng cách còn hai ba bước thì dừng lại, hỏi, “Anh có muốn về nhà không?”

Mạc Phi hơi chần chờ, “Ba mẹ có cho không?”

“Anh nói thử đi?” Mạc Thiện cầm trái bóng lên xoay xoay, “Khi anh gặp rắc rối, bọn họ cũng chẳng cần lo lắng đề phòng, tự nhiên sẽ tốt hơn.”

Mạc Phi gật gật đầu, thời gian Mạc Thiện từ một thằng nhóc biến thành thiếu niên rất ngắn, thế cho nên sự biến hóa làm Mạc Phi không thể nào chấp nhận được.

Mạc Thiện thấy Mạc Phi vẫn gật mình nhìn mình, nhin không được mỉm cười, “Đáng sợ vậy à? Lúc tôi thấy anh cũng chẳng sợ.”

Mạc Phi hơi sững sốt.

Mạc Thiện chớp mắt mấy cái, “Ít nhất, trong trí nhớ của anh, tôi là một đứa nhóc đáng yêu, trong trí nhớ của tôi anh là một thằng điên đánh người ta tới tàn phế... Nga, đúng rồi, ba nói, anh là quỷ chuyển thế.”

Mạc Phi nghe xong, ban đầu thì không dám xác định, bây giờ thì có thể chắc chắn, Mạc Thiện có dính vào chuyện này!

Lúc trước vẫn chưa từng gặp, là chủ mưu? Không đúng! Có thể nó nghe theo chỉ thị của ai? Bây giờ nó chỉ là một học sinh trung học, hoặc là học sinh cấp ba. Không thể tham gia mấy tổ chức phạm tội linh tinh gì đó đi...

“Là em gửi tin nhắn cho anh?” Mạc Phi hỏi, “Học trường nào vậy?”

“Là tôi, cảm ơn tôi đi.” Mạc Thiện ném trái bóng đi, “Anh hẳn là không có ảnh gia đình, tôi cho anh một tấm, anh có thể photoshop ghép mình vào, tôi đã sớm tốt nghiệp, giờ đang học đại học.”

Mạc Phi hơi giật mình, Mạc Thiện hẳn là còn nhỏ lắm mà?

Mạc Thiện thấy Mạc Phi nghi hoặc, nở nụ cười, “Đồ ngốc, đương nhiên là tôi nhảy cóc, chắc là người thứ nhất thất bại, nên người thứ hai lại thành công ngoài dự kiến đi.”

Mạc Phi có chút bất đắc dĩ, mình và Mạc Thiện tình cảm không sâu, chủ yếu là vì không thấy mặt, nghe Mạc Thiện nói như thế, Mạc Phi cũng chẳng so đo, hỏi tiếp, “Tìm anh có chuyện gì?”

Mạc Thiện nhún vai, “Chơi bóng thôi, chẳng phải ngày nào anh cũng ra đây chơi bóng sao?”

Mạc Phi trầm mặc, nói, “Vô luận là ai dạy em, hoặc có bất kì lý do nào để em làm vậy, đối phương vẫn là người xấu.”

Mạc Thiện vẽ mặt phức tạp nhìn Mạc Phi, “A.. Anh cho là tôi bị người khác điều khiển? Anh tưởng tôi ngu như anh à?!”

Mạc Phi không nói gì, ánh mắt lạnh tỉnh nhìn Mạc Thiện, trong lòng có chút bất an, tâm lý của Mạc Thiện có chút vấn đề, trong quá trình trưởng thành đã xảy ra chuyện gì? Đây là hy vọng duy nhất của cha mẹ hắn.

Mạc Phi nhặt trái bóng rổ xem như bóng đá tâng bóng bằng đùi, trái bóng rớt xuống, lăn tới chân Mạc Phi, hắn cũng mặc kệ, nói tiếp, “Đúng rồi, quên nói cho anh biết một chuyện.”

Mạc Phi chờ thiếu niên nói.

“Tiểu Cẩm là bạn gái tôi.” Mạc Thiện nhún vai, thấy Mạc Phi có chút buồn bực, tươi cười càng thêm sáng lạn, “Tuy rằng bộ dáng bình thường, nhưng mà loại người có thể theo tôi thì ít lắm.”

Mạc Phi nhíu mày — Tô Tiểu Cẩm không thể thoát khỏi mấy vụ án giết người, Mạc Thiện là bạn trai của nó? Vậy trong mấy vụ án kia cũng có phần của thằng nhóc này?

Mạc Phi lo lắng, “Em theo anh tới cảnh cục, chúng ta từ từ nói chuyện.”

“Anh là cảnh sát à?” Mạc Thiện hỏi.

Mạc Phi nhíu mày, “Ba mẹ có biết chuyện này không?”

“Đương nhiên là không, ba mẹ mà biết thì đau lòng lắm.” Mạc Thiện dứt hai tay vào túi, “Sang năm tôi lấy bằng thạc sĩ, thuyết trình về gen của sinh vật, có thể thay đổi gen di truyền của con người không, cứu vớt người có khuynh hướng bạo lực lại vội vàng, thế nào? Rất giỏi phải không?”

Mạc Phi thở dài, người này chắc là không phải giả mạo đi? Mạc Thiện là người thế này ư?

“Nga nga?” Mạc Thiên cúi người, ngẩng mặt lên, đánh giá Mạc Phi, “Sắp sửa mắt kiên nhẫn a, ánh mắt đáng sợ quá đi, muốn đánh em trai mình sao?”

Mạc Phi lắc đầu, hỏi lại, “Tại sao anh lại đánh em?”

“Chẳng phải anh có khuynh hướng bạo lực à?” Mạc Thiên lè lưỡi, “Không muốn đánh tôi?”

Mạc Phi giương mắt nhìn Mạc Thiên, “Em bảo anh tới đây rốt cuộc là muốn nói cái gì?”

Mạc Thiên hơi sững sốt, lập tức chỉ vào mình, “Chỉ có tôi muốn nói với anh? Anh không có gì muốn nói với tôi sao?”

Mạc Phi lắc đầu.

Sắc mặt Mạc Thiên có chút khó coi, “Đúng thôi, anh bỏ nhà đi mà, cho nên tình thân cũng chẳng quan trọng.”

“Anh chẳng phải bỏ nhà đi, mà là bị ba mẹ vứt bỏ.” Mạc Phi không nhanh không chậm nói, “Tình thân đối với anh mà nói, nó giá trị như mọi thứ khác, chỉ có điều An Cách Nhĩ mới là người thân của anh, cái gọi là người thân, chính là quan tâm tới người của mình, chứ không phải người có quan hệ huyết thống, ít nhất là anh nghĩ vậy. Ban đầu anh cũng chẳng để ý tới em, nếu em không gửi tin nhắn thì anh cũng chẳng biết, tình cảm với ba mẹ cũng rất nhạt, anh không biết bản thân có nhớ bọn họ hay không, mọi người sống tốt là được rồi, em về đi.”

Mạc Thiên nghe xong, tựa hồ có chút ngạc nhiên, không nghĩ Mạc Phi sẽ trả lời như thế.

Mạc Phi thấy thiếu niên không còn gì muốn nói, liền xoay người chuẩn bị về.

“Khoan đã.” Mạc Thiên kêu một tiếng.

Mạc Phi xoay đầu lại, đồng thời, hắn đã thấy An Cách Nhĩ bọn họ đã đứng gần đó.

Thật ra mọi người đã đứng đó lâu rồi, Mạc Thiên kia giống như một đứa trẻ bị dạy hư, luôn luôn khiêu khích Mạc Phi, chạm vào nỗi đau của hắn. Oss muốn tới giúp đỡ, thằng nhóc này làm người ta không vừa mắt, nhưng An Cách Nhĩ lại cản — Để Mạc Phi xử lý.

Quả nhiên, Mạc Phi phản kích rất tốt, Oss theo bản năng nhìn An Cách Nhĩ, tâm nói... Ngay cả An Cách Nhĩ mà Mạc Phi còn thu phục được, huống chi là thằng nhóc thối tha kia. Chỉ số thông minh cao thì làm phách hả mấy, thông minh mà đi phạm tội thì cũng chẳng khác nào cặn bã!

Oss hỏi Thân Nghị, “Chúng ta có bắt nó không?”

Thân Nghị nhú mày, “Không có bằng chứng, bắt bằng niềm tin à?”

An Cách Nhĩ vươn tay vuốt góc áo, “Bắt nó chi bằng để nó tự chui đầu vào.” Nói xong, nhìn đồng hồ, vẫy vẫy Mạc Phi, “Về thôi, Mạc Phi.”

Mạc Phi đang muốn xoay đầu nhìn Mạc Thiện, nhưng thấy An Cách Nhĩ gọi mình, liền bước tiếp. Mạc Thiện có kêu cách mấy hần cũng không dừng lại.

An Cách Nhĩ bước tới trước cửa sắt, nhắc chân nhẹ nhàng đá trái bóng đi, để nó cố định gần cửa.

Tất cả đều không rõ hành động ngớ ngẩn này của An Cách Nhĩ có nghĩa là gì.

“Từ từ, tôi còn chưa nói xong!”

Mạc Thiện đuổi theo, xoay đầu trả lời thiếu niên chính là An Cách Nhĩ, hần chỉ hỏi một câu, “Đang đợi ba mẹ tới à?”

Mạc Thiện sững sốt, Mạc Phi cũng giật mình, xoay đầu nhìn Mạc Thiện.

An Cách Nhĩ suy nghĩ, “Đặc sắc nhất chính là lúc ba mẹ vừa tới, thấy cậu bị cảnh sát bắt đi, sau đó cậu liền lên án Mạc Phi giả họa cho cậu, bạo lực với cậu, có phải không?”

Mạc Thiện nhìn chằm chằm An Cách Nhĩ, “Anh bớt nói bậy đi.”

“Tôi không nói bậy.” An Cách Nhĩ tự tin, “Có muốn nói chuyện với mẹ mình không? Bà ấy nghe nãy giờ.” Nói xong, móc di động ra.

Mạc Thiện biến sắc, An Cách Nhĩ khép di động lại, “Đồ ngu, tôi làm sao biết số điện thoại nhà cậu chứ?”

Mặt Mạc Thiện đỏ lên, từ nhỏ tới lớn chưa từng bị ai chửi là ngu.

An Cách Nhĩ lè lưỡi, “Nhóc ngu đần, Mạc Phi đẹp trai hơn cậu, ba mẹ cậu ngay cả đặt tên cũng dựa vào tên hần mà đặt, tháng nào mẹ hần cũng chạy tới phòng tranh nhìn trộm hần, hần cũng gửi tiền lương lão về cho ba mẹ, cậu biết à? Cậu là tội phạm giết người, vô tù bóc lịch chỉ là chuyện sớm muộn, tới lúc đó đừng có khóc rồi đi cầu cứu Mạc Phi.”

“Anh nói bậy gì đó, tôi không phải...” Mạc Thiện sốt ruột, vừa mở miệng, An Cách Nhĩ liền cười nói, “Nga...”

Thì ra là không phải, vậy thì cậu chỉ muốn chọc người ta gây chú ý, trò con nít, mau về nhà ăn cơm kìa, đừng có quần lầy Mạc Phi của tôi.” Nói xong, kéo Mạc Phi về.

Mạc Phi bất đắc dĩ, An Cách Nhĩ ăn hiếp Mạc Thiện quá rồi.

Mạc Thiện nhú mày, hét lên, “An Cách Nhĩ, anh đừng tưởng anh rất thông minh, có người còn thông minh hơn anh!”

An Cách Nhĩ xoay đầu nhìn thiếu niên, che lỗ tai lại, “Hả? Nói gì? Nói gì nói lớn lên! Nói trong họng sao người ta nghe được.”

Mạc Thiện còn muốn đuổi theo, nhưng bị Oss cản lại, Thân Nghị rút ra thẻ cảnh sát, “Mạc Thiện, chúng tôi có chuyện muốn hỏi cậu, mời theo chúng tôi về cảnh cục hỗ trợ điều tra.”

Mạc Thiện lại nhìn, An Cách Nhĩ và Mạc Phi đã đi xa, hấn tức giận đá trái bóng dưới chân.

Trái bóng nằm ở vị trí An Cách Nhĩ đặt lúc nãy, một cước của Mạc Thiện làm trái bóng bay vào khung cửa sắt, bắn ngược trở ra, vừa lúc trúng đầu Oss.

“Ái da!” Oss che đầu, đầu óc choáng váng.

Thân Nghị vừa lòng cười cười, lấy còng tay, “Đánh lén cảnh sát nha, theo tôi về cảnh cục, tôi sẽ giáo dục tư tưởng cho cậu, thuận tiện điều tra vụ án giết người.”

...

Trên đường về, Mạc Phi hỏi An Cách Nhĩ, “An Cách Nhĩ, Mạc Thiện thật sự không sao chứ?”

An Cách Nhĩ xoay đầu liếc hần, “Thằng nhóc đó hết thuốc chữa rồi, lo cho nó làm gì.”

Mạc Phi há miệng, cười vô lực, “Lúc nãy anh nói chuyện với nó, thật sự không lo không được, nó có thể là hung thủ...”

Mạc Phi còn chưa dứt lời, chỉ thấy An Cách Nhĩ nhìn về bóng người cách đó không xa.

Ánh trăng chiếu xuống ngã tư đường âm u, trên mặt đất nhuộm một thanh sắc quỷ dị.

An Cách Nhĩ và Mạc Phi rõ ràng nhìn thấy một bóng người. Người này hình như có quen biết, cẩn thận nhớ lại, chính là người đứng dưới pháo đài cổ lần trước. Lúc đó hần cũng đứng dưới ánh trăng, bóng che đi

khuôn mặt, lúc này hắn khoác chiếc áo choàng kì lạ, trong tay cầm búa. Đương nhiên, hình tượng cao lớn, thoát nhìn cũng chẳng phải hạng người thấp hèn.

Người nọ đứng trên con đường, khuôn mặt giấu trong bóng tối nên không thấy rõ, chỉ có bóng dáng là rõ ràng.

Đứng trong chốc lát, hắn xoay người chạy vào cánh rừng, biến mất.

Mạc Phi muốn đuổi theo, nhưng bị An Cách Nhĩ giữ lại, “Mặc kệ hắn đi.”

“Tại sao?” Mạc Phi còn tưởng An Cách Nhĩ biết người nọ.

An Cách Nhĩ nhỏ giọng nói, “Hắn có cầm búa đó! Không được tới gần người cầm vũ khí!”

Ngoài miệng thì nói thế nhưng trong lòng An Cách Nhĩ lại nhớ tới một việc — Vương miện, người cầm búa, áo choàng lớn... Không hề có quan hệ gì! Có cái gì tương tự chứ...

42. Chương 11-1: Vụ Án Thứ 11: Kế Hoạch Của Ác Ma : Mối Nguy Của Mạc Phi

Cuộc đột kích của Mạc Thiện làm cho mọi chuyện bắt đầu trở nên nghiêm trọng hơn, hơn nữa mục tiêu hình như còn nhắm thẳng vào Mạc Phi.

Tô Tiểu Cẩm được thả ra đã bỏ chạy, từ đó về sau mai danh ẩn tích.

Bởi vì không đủ chứng cứ nên không thể bắt Mạc Thiện, còn chuyện trái bóng ở sân bóng rổ tất nhiên không thể bắt hắn, Thân Nghị phái người theo dõi Mạc Thiện hai ngày, nhưng hắn cũng chỉ là một học sinh bình thường, không tới chỗ nào đáng để hoài nghi.

Thân Nghị bọn họ không tra được manh mối, muốn nhờ An Cách Nhĩ, nhưng An Cách Nhĩ không hề đề cập tới chuyện này, giống như hắn đã có tính toán.

Mấy ngày nay, Thân Nghị và Oss đều chạy tới phòng tranh, nhưng mấy ngày nay An Cách Nhĩ không hề nhận vụ án hay vẽ tranh, chỉ cùng Mạc Phi cả ngày, tuy rằng chuyện tình cảm của hai người bọn họ bình thường đã rất tốt, nhưng lúc này thì đúng là dính như keo.

Mạc Phi không rõ An Cách Nhĩ có chủ ý gì, nhưng hắn có thể chắc chắn rằng, An Cách Nhĩ nói cái gì hắn sẽ làm cái đó, không muốn gì hơn.

Hôm nay, thời tiết trong lành, sáng sớm Emma đi mua thức ăn trở về, trong tay cầm mấy trái bong bóng bay.

Mạc Phi đang quét sân, thấy bà liền chạy tới cầm phụ, “Emma, chẳng phải cháu nói để cháu đi mua sao?”

“Tiện đường thôi mà, trưa nay có khách nên bà muốn nấu lẩu.” Emma cười cười bước vào nhà, cột bóng bay vào thành ghế, còn lấy ra con gấu bông từ trong túi.

An Cách Nhĩ đang ngồi trên ghế sofa vuốt lông Eliza. Cửu Dật ra nước ngoài đi mua thiết bị, để Eliza bên nhà An Cách Nhĩ, cho nó chơi với Ace.

Mạc Phi cất cây chổi đi, bước tới, Emma nhét con gấu vào tay Mạc Phi. Mạc Phi nhìn nhìn con gấu, có chút khó hiểu, “Gấu bông?”

An Cách Nhĩ nhìn thấy, liền hỏi, “Emma, sao Mạc Phi có quà mà cháu không có?”

“Cái này cho cháu.” Emma lấy móc chìa khóa đưa cho hắn.

An Cách Nhĩ vươn tay lấy nhưng xa quá nên tay chỉ có thể lơ lửng giữa không trung, có chút buồn bực, Ace ngậm móc chìa khóa, xoay đầu bỏ vào tay An Cách Nhĩ.

An Cách Nhĩ cầm lên nhìn, là một con Husky bằng bông, rất giống Ace, cầm móc chìa khóa trong tay quơ quơ, An Cách Nhĩ nhủ thầm, “Vẫn là cho Mạc Phi đi, cháu không mang chìa khóa.”

Emma cười cười.

Mạc Phi hỏi bà, “Sao lại mua nhiều đồ chơi quá vậy bà?”

“Bởi vì hôm nay có khách.” Emma bày nguyên liệu ra, còn có bột bánh pudding với bột chocolate.

Mạc Phi nghi hoặc, “Làm bánh pudding chocolate?”

“Ừ, còn có bánh dâu.” Emma bày ra rổ dâu tươi.

Mạc Phi có chút khó hiểu, tại sao Emma lại làm nhiều loại bánh ngọt cho con nít ăn vậy?

An Cách Nhĩ nằm lên lưng Ace, như có chút mất hứng, “Đều là mấy thứ cháu không thích ăn.”

“Cho nên không phải làm cho cháu ăn rồi, hôm nay chịu thiệt chút đi ha.” Emma nói xong, chỉ An Cách Nhĩ, cảnh cáo, “Lát nữa không được ăn nói bậy bạ!”

“Emma, bà mời ai tới chơi vậy?” Mạc Phi hỏi.

Emma buông thứ gì đó, nhỏ giọng nói, “Mấy hôm trước bà nhận được một cuộc điện thoại.”

Mạc Phi không nghe ra trọng điểm, chỉ nhìn Emma.

An Cách Nhĩ cũng hừ một tiếng, “Emma, có phải bà đã mời người không nên mời?”

Emma có chút xấu hổ nhìn An Cách Nhĩ, “Không nên ngăn cản bọn họ gặp mặt, An Cách Nhĩ.”

Mạc Phi khẽ nhú mày, đại khái cũng đoán ra, liền hỏi, “Là người nhà cháu?”

“Ừ.” Emma gật đầu.

“Mấy thứ này là chuẩn bị cho Mạc Thiện?” Mạc Phi có chút bất ngờ.

“Không cần đối xử tốt với thằng nhóc chết tiệt đó!” An Cách Nhĩ lập tức nói, có thể thấy hẳn không có hảo cảm với Mạc Thiện.

“Không phải.” Emma lắc đầu, hỏi Mạc Phi, “Cháu không biết mấy năm trước, mẹ cháu đã sinh thêm một cô con gái?”

Mạc Phi sững sờ, thật lâu sau mới hỏi, “Em gái cháu?”

“Ừ.” Emma gật đầu, “Năm nay bốn tuổi.”

Mạc Phi nở nụ cười, nhưng lập tức có chút nghi ngờ, “Bọn họ chủ động muốn tới?”

Emma gật đầu, “Sau khi mẹ cháu mất liên lạc với cháu, bà ấy rất lo lắng, sau đó nghe được cháu ở đây nên có vài lần tới nhìn trộm.”

Mạc Phi cúi đầu không nói, tựa hồ có tâm sự.

“Cháu tha thứ cho bọn họ đi, dù sao cũng là người thân, bọn họ bây giờ cũng rất hối hận.” Emma khuyên Mạc Phi.

“Cũng chưa chắc, có quan hệ huyết thống mà còn nở bỏ rơi người ta mà.” An Cách Nhĩ dội gáo nước lạnh, Emma trừng mắt nhìn hắn, hắn đành phải nhún vai thỏa hiệp, thật ra trong lòng ghen lại rất bức bối, cảm thấy Mạc Phi có chút oan uổng.

Mạc Phi cũng không nói gì, im lặng cầm nguyên liệu mang vào nhà bếp nấu.

Emma thấy hắn đã đi, liền thấp giọng hỏi An Cách Nhĩ, “Có phải hảo tâm của bà không tốt, làm chuyện dư thừa?”

An Cách Nhĩ cau mày, dùng sức gạt đầu, “Đúng thế đó! Emma gây họa rồi.”

Emma đánh hắn một cái, “Cháu sợ Mạc Phi bị cướp đi thì có!”

An Cách Nhĩ xoa xoa cánh tay, nhìn Emma, “Mẹ của Mạc Phi sao lại đột nhiên muốn gặp hắn? Có nói lý do gì không bà?”

“Hình như tình trạng của Mạc Thiện đã làm bọn họ đi tìm hiểu về chứng cấu gât của con nít.” Emma nói, “Khuyên hướng bạo lực của Mạc Phi là do phương diện tinh thần, khiến cho...”

An Cách Nhĩ giận tái mặt, “Cái gì? Ý của bọn họ là nói Mạc Phi bị điên?”

Emma lắc đầu, “Tất nhiên là không phải, mẹ của Mạc Phi nói vì do lúc trước không hiểu biết về tình trạng của nó, chỉ mù quáng tin tôn giáo, cảm thấy nó bị ác ma chiếm xác.”

An Cách Nhĩ nghe xong, đứng lên, bước tới bên bàn cầm móc chìa khóa, vươn tay chọc chọc hai cái mũi nó, sắc mặt vẫn bình tĩnh, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó.

Emma vào bếp giúp Mạc Phi, thấy hắn không có biểu hiện gì là cao hứng hay mất hứng, chỉ nấu cơm như bình thường, bà liền cảm thấy trong lòng không ổn.

Emma cuối cùng nhịn không được, chạy ra nhỏ giọng hỏi An Cách Nhĩ, “An An, có thật là bà đã làm sai?”

An Cách Nhĩ nở nụ cười, lắc đầu, “Không, là một chuyện tốt.”

Emma không yên lòng, “Nhưng nhìn Mạc Phi giống như đang giận...”

An Cách Nhĩ nhìn về phía nhà bếp, nhỏ giọng nói với Emma, “Trong lòng Mạc Phi có một tiểu ác ma thích đùa dai với mọi người.”

Emma cái hiểu cái không trở lại nhà bếp, chỉ thấy Mạc Phi nhìn bà mỉm cười.

Khoảng mười một giờ trưa, Mạc Phi vẫn đang nấu cơm, An Cách Nhĩ ngồi trên bậc thang, Eliza ngồi trên vai hắn, nhìn về ngã tư ở phía đầu hẻm.

An Cách Nhĩ nhìn chăm chăm chốc lát, hai hàng lông mày hơi nhăn lại, suy nghĩ gì đó.

Lúc này, chỉ thấy Ace chạy ra đầu hẻm, chuyên chú nhìn về phía trước. Bình thường Ace không sửa, lúc gặp nguy hiểm cũng không sửa, bây giờ nó đang ngồi ở đầu hẻm, nghiêng đầu nhìn phía trước, rất hiếu kỳ.

An Cách Nhĩ hơi nheo mắt lại.

Trong chốc lát, phía trước liền xuất hiện một bé gái còn chưa cao bằng Ace.

An Cách Nhĩ nhìn thoáng qua, nhin không được nhú mày — Con bé này hơi giống Mạc Phi, nhất là đôi mắt. Bé gái chạy tới bên Ace, vươn tay sờ, Ace cũng không tỏ vẻ bài xích, chỉ nhẹ nhàng vẫy đuôi, ngửi tay nó.

“Mama, chó bự ghê!” Con bé xoay đầu lại nói.

An Cách Nhĩ nâng cằm, đánh giá bé gái, nó mặc một chiếc váy hình chấm tròn.

Bé gái xoay đầu gọi mẹ, nhưng lại không có ai bước ra, chi tiết này làm An Cách Nhĩ hơi nhú mày lại.

Bé gái ôm Ace cọ cọ, An Cách Nhĩ huyết sáo một cái, Ace lại tức xoay đầu chạy về phía hắn.

Bé gái đứng im, tò mò nhìn An Cách Nhĩ. Lát sau, nó giang rộng hai tay chạy tới, ” Ca ca!”

Mí mắt An Cách Nhĩ giật giật, kéo Ace tới chặn trước mặt mình. Bé gái nhào tới ôm trúng Ace, ngẩng mặt lên nhìn An Cách Nhĩ.

An Cách Nhĩ xê ra một bên, buồn bực nói, “Cái thứ sinh vật bé tí.”

Bé gái đứng trước cửa ngẩng mặt nhìn, đôi mắt to sáng, nở nụ cười tươi, giống như rất thích An Cách Nhĩ, “Ca ca đẹp ghê!”

An Cách Nhĩ lại nhích sang một bên, “Tôi không phải anh của em.”

“An Cách Nhĩ.” Emma bước ra, nhẹ nhàng vỗ bả vai An Cách Nhĩ, có chút bất mãn với thái độ của hắn, vươn tay kéo bé gái, “Kệ nó đi, nó có chứng sợ con nít.”

An Cách Nhĩ đứng lên, nhìn bé gái chưa cao tới đầu gối mình, khẽ nhíu mày — Hắn rất miễn cảm với con nít, cảm thấy mấy đứa nhỏ này có tính lừa gạt rất mạnh. Chúng nó ý mình nhỏ đi ‘mê hoặc’ mọi người, tất cả con nít đều là sự kết hợp giữa thiên sứ và ác ma.

Hắn xoay người vào nhà.

Bé gái tò mò nhìn An Cách Nhĩ, ngửa mặt hỏi Emma, “Anh con đâu?”

Emma cười cười, “Đang nấu cơm.”

Lúc này, ngoài ngõ có hai người bước vào, một người là phu nhân, độ tuổi trung niên, hình thể có chút gầy yếu. An Cách Nhĩ đã nhìn thấy mẹ của Mạc Phi, nhưng đó là rất lâu trước kia, bây giờ so với khi đó đúng là già hơn một chút. Phía sau bà là một thiếu niên mười mấy tuổi, là Mạc Thiện. Sắc mặt An Cách Nhĩ lập tức khó coi, quan sát mọi hành động cử chỉ của hắn.

Trên mặt Mạc Thiện lộ ra tươi cười, lễ phép chào hỏi Emma, thoạt nhìn là một đứa trẻ rất nghe lời. Mà vị phu nhân kia có vẻ không yên lòng, trong tay cầm một cái túi, khẩn trương gật đầu với Emma.

An Cách Nhĩ đứng phía sau, mặt không chút thay đổi nhìn bọn họ, hiển nhiên không thể dùng hai từ “nhiệt tình” để hình dung, ngay cả “thân thiện” còn chưa tính nữa kia.

Cảm nhận được ánh mắt “không chào đón” của An Cách Nhĩ, mẹ của Mạc Phi càng thêm thận trọng. Mạc Thiện vừa đưa mắt nhìn An Cách Nhĩ liền nhìn chỗ khác, tận lực không chú ý tới hắn.

Emma mời bọn họ ngồi, hỏi danh tính. Thì ra bé gái tên là Mạc Đình, năm nay bốn tuổi rưỡi, sau khi vào nhà liền đi theo An Cách Nhĩ, giống như cái đuôi, ngẩng mặt tò mò nhìn hắn.

An Cách Nhĩ đành phải chạy vào nhà bếp trốn.

Mạc Đình chạy theo, vừa vào liền chú ý tới Mạc Phi đang mặc tạp dề.

Mạc Phi cúi đầu nhìn nó, nó cũng ngẩng mặt nhìn Mạc Phi.

Hai bên nhìn nhau trong chốc lát, Mạc Phi ngồi xổm xuống, tươi cười hỏi nó, “Bao nhiêu tuổi?”

“Bốn tuổi rưỡi.” Mạc Đình nhìn chằm chằm Mạc Phi rất lâu, sau đó túm lấy cánh tay hắn, “Ca ca!”

Mạc Phi gật đầu, vươn tay sờ đầu nó.

An Cách Nhĩ tựa bên bàn bếp lẳng lặng quan sát hai người.

Emma vào nấu thay Mạc Phi, bảo hấn ra ngoài ngồi.

Mạc Phi ra tới cửa, hấn nhìn An Cách Nhĩ, giống như muốn hỏi ý kiến, hấn có nên ra hay không.

An Cách Nhĩ không hiểu sao lại rất cao hứng, ánh mắt của Mạc Phi là xin trợ giúp, làm cho hấn có cảm giác như Mạc Phi đang nương nhờ.

An Cách Nhĩ dứt hai tay vào túi, bước tới gần đó, hỏi Mạc Phi, “Tại sao lại cố tình tới ngay lúc này?”

Mạc Phi lắc đầu, hấn cũng cảm thấy kì lạ. Mặc dù dưới ánh mắt người ngoài, cha mẹ tới thăm đứa con đã thất lạc nhiều năm là rất bình thường, nhưng sự chán ghét và sợ hãi của cha mẹ năm đó vẫn luôn ở trong lòng hấn, Mạc Phi không biết tại sao bọn họ lại đột nhiên thay đổi quan niệm.

Bước ra phòng khách, không khí lập tức trở nên có chút quỷ dị.

An Cách Nhĩ ngồi xuống sofa, tiếp tục dựa vào Ace xem TV, không để ý tới hai mẹ con ở bên kia. Cử chỉ này làm cho người ta cảm thấy rất không hợp với hình tượng thân sĩ của An Cách Nhĩ, có vẻ không lễ phép, nhưng Mạc Phi biết, An Cách Nhĩ có lý do và tính toán riêng của hấn.

Bé Mạc Đình lên ghế, Mạc Phi ngẩng đầu nhìn mẹ và Mạc Thiện.

Mẹ Mạc Phi nhìn hấn cười, “Đã lâu không gặp.”

Mạc Phi gật đầu, ngồi xuống rót trà.

Chính lúc này, bên ngoài truyền tới tiếng gọi, “An Cách Nhĩ! An...”

Vẫn như ngày xưa, Oss cầm văn kiện y như chày nhà vọt vào, hình như lại là án lớn. Nhưng mới bước vào cửa liền ngây người, kinh ngạc nhìn mấy người khách.

Hấn cười cười với bọn họ, lập tức chạy tới bên cạnh An Cách Nhĩ, nháy mắt với hấn, ý hỏi — Cái này là sao?

An Cách Nhĩ lắc đầu, trả lời, “Không biết, mẹ của Mạc Phi đột nhiên gọi điện muốn tới đây làm khách.”

Mạc Phi bất đắc dĩ nhìn hần, nói lớn tiếng quá nha, An Cách Nhĩ cố ý làm không khí thêm xấu hổ.

Mẹ Mạc Phi bất đắc dĩ gật đầu với An Cách Nhĩ, “Cám ơn cậu đã luôn chiều cổ Mạc Phi.”

An Cách Nhĩ nhún vai, “Là Mạc Phi chiều cổ tôi.”

“Ca ca bị bệnh hả?” Mạc Đình nghiêng đầu hỏi Mạc Phi, tựa hồ không nhìn thấy hần bị bệnh gì.

“Bệnh?” Mạc Phi có chút khó hiểu.

Sắc mặt An Cách Nhĩ càng thêm khó coi.

Mẹ Mạc Phi đứng lên, bước tới bên cạnh An Cách Nhĩ, “Cám ơn cậu trong khoảng thời gian qua đã chăm sóc Mạc Phi, tôi quyết định mang Mạc Phi về.”

Trong nhà bếp, Emma hình như cũng nghe thấy, bà lập tức chạy ra.

“Nhà của con ở đây.” Mạc Phi tựa hồ có chút không vui, từ chối, “Con không về đâu hết.”

Oss thấy vẻ mặt của mẹ Mạc Phi rất nghiêm túc, liền cười nói, “Bác gái, Mạc Phi đã hơn mười tám tuổi rồi, hần ở đâu là quyền của hần.”

“Nó có bệnh cần trị, nếu không hại người thì sẽ hại mình.” Bà nói rất nghiêm túc, “Tôi muốn chữa khỏi bệnh cho nó, sau đó sẽ để nó đi.”

Emma bước nhanh tới ngăn cản, “Mạc Phi có bệnh gì? Hôm qua cô chỉ nói muốn tới thăm, còn nói rất áy náy...”

“Tôi đúng là rất áy náy vì không phát hiện ra sớm, cho nên mới để nó đi lưu lạc ở bên ngoài lâu như thế.” Mẹ Mạc Phi nói, “Nó có bệnh về tinh thần, cho nên mới có khuynh hướng bạo lực, tôi đã hỏi qua bác sĩ, có thể trị được. Giáo sư trường đại học của Mạc Thiện cũng đã liên hệ với mấy chuyên gia khoa tâm thần ở nước ngoài, đều nói có thể trị được.”

Mọi người đều có chút không biết nói gì, nhìn vẻ mặt kiên định của vị phu nhân kia.

Mạc Phi cảm thấy buồn cười, “Con không bị bệnh tâm thần.”

“Có hay không, phải khám mới biết được.” Mạc Thiện xen mồm vào, “Anh hai, cả nhà đều muốn tốt cho anh, khuynh hướng bạo lực rất nguy hiểm.”

Mạc Phi nhú mày, cảm thấy có thể là do Mạc Thiện gỡ trờ.

“Cô muốn xóa sạch sai lầm năm đó cho nên không tiếc vu oan cho con mình có bệnh?!” Emma hoàn toàn nổi giận, nhìn mẹ Mạc Phi, “Tôi không chào đón cô, mau mang hai đứa con của mình về đi!”

“Ở đây tôi có ba đứa con!” Mẹ Mạc Phi cũng bắt đầu cáu gắt, “Sai lầm của tôi ngày xưa đúng là không thể thay đổi, nhưng không thể thay đổi chuyện tôi là mẹ nó!”

Emma bắt đầu bốc hỏa, tâm nói đúng là không có chuyện gì làm, đi lo chuyện ruồi bu, tự nhiên tin lời cô ta làm gì. Oss nhẹ nhàng vỗ bả vai An Cách Nhĩ, “Nói gì đi!”

Thần sắc trên mặt An Cách Nhĩ vẫn rất bình thường, hần vuốt cằm nhìn mọi người, thật lâu sau mới mở miệng, “Các người hình như đang sợ cái gì đó.”

Mẹ Mạc Phi hơi sững sốt, trong mắt lộ ra tia bất an, ngay cả Oss chậm tiêu cũng nhìn ra.

“Thật kì lạ.” An Cách Nhĩ lầm bầm, “Ba mẹ xa lánh, anh em ghen tị oán hận,... đã mười mấy năm không liên lạc, cũng chẳng quan tâm sống chết ra sao, đột nhiên lại xông ra, chỉ bằng để tôi đoán nguyên nhân đi ha?”

43. Chương 11-2: Ký Ưc Từ Kiếp Trước

Yêu ai yêu cả đường đi, hận ai hận cả đường đi lối về. An Cách Nhĩ ngoại trừ lúc điều tra vụ án, hầu hết thời gian đều đi vẽ tranh, cũng chính là một người có tính cách cực kì bốc đồng.

An Cách Nhĩ ghét người nhà Mạc Phi, mặc kệ bọn họ có là người tốt hay không, nhưng đây chính là điểm tuyền huyệt trong cách làm tình nhân của hần.

Nhưng có đôi khi không nhịn được, Mạc Phi sẽ gọi điện về nhà, nghe giọng nói của bọn họ mặc dù bản thân vẫn luôn không nói gì. Lần nào cũng là mẹ hần bắt máy, vẫn luôn ôn nhu hỏi hần có khỏe không, nhắc hần chú ý bản thân coi chừng bị cảm. Đương nhiên, đó là hồi xưa, và cũng đương nhiên, đối với An Cách Nhĩ thì đó là một hành động giả nhân giả nghĩa. Cũng không nhất định là lời xuất phát từ quan tâm, có thể chỉ là một loại cứu vớt lỗi lầm.

Người giỏi làm tổn thương người khác cũng rất giỏi chuộc lỗi, bởi vậy sau khi gây ra tổn thương cho người ta, bọn họ thường tỏ ra khoan dung độ lượng, sau đó lại gây tổn thương lần thứ hai.

Khi Mạc Phi mới vừa rời khỏi thành phố của mình, tới đây ở cùng An Cách Nhĩ, lúc đó hần như con thú nhỏ bị thương, thân mình tràn ngập vết thương, không tin bất kì ai, đối với bản thân là luôn là tự mình cứu lấy cùng với trạng thái bị đuổi đi, không thể dùng hai từ đáng thương để hình dung được, người chưa từng trải qua cảm giác đó sẽ không bao giờ hiểu được, cho nên An Cách Nhĩ chưa bao giờ an ủi Mạc Phi.

Tới đoạn thời gian tình cảm phát triển, An Cách Nhĩ và Mạc Phi bắt đầu dung nhập cuộc sống của nhau, xem đối phương là người thân quan trọng nhất của mình, từ đó trở đi Mạc Phi cũng không gọi điện về nhà nữa.

Tình cảm là thứ hai bên phải nỗ lực thì mới có quyền yêu cầu đáp trả, chẳng phải là thứ có thể định khuôn theo huyết thống được. Nói ví dụ như Mạc Phi đối với Emma, mặc dù không chung dòng máu nhưng tình cảm lại rất sâu đậm, đối với Oss và Cửu Dật bọn họ cũng thế, đều xem hần như em trai, quan tâm càng nhiều hơn. Không cần lý do gì, cũng chẳng đề cập tới đạo đức, đó chỉ là tình cảm biến hóa theo bản năng mà thôi.

Mẹ Mạc Phi bây giờ tự nhiên xông ra đòi bắt Mạc Phi đi, hơn nữa còn nói tinh thần hần có vấn đề, điều này đã thật sự chọc điên An Cách Nhĩ. Nhưng An Cách Nhĩ không phải là người sẽ dựa vào tức giận để giải quyết vấn đề, hơn nữa tức giận cũng không làm được trò trống gì, vì thế hần bắt đầu sử dụng đại não của mình, quan sát bọn họ, không ngừng suy nghĩ, biểu tình gần giống như ngây người.

Mà lúc này, ngay cả Emma cũng đã vô cùng tức giận, cảm thấy bản thân gây ra phiền phức cho Mạc Phi, đúng là hồ đồ! Bà cũng đã làm mẹ hơn nữa còn là một bà nội, bà rất khó tưởng tượng ra, một người mẹ hiền lành đột nhiên trở nên khác thường, vô cùng cực đoan, liếc mắt nhìn kỹ, rõ ràng là một người ôn nhu.

Mẹ Mạc Phi tất nhiên có thể nhìn thấu sự phản cảm trong mắt An Cách Nhĩ và bài xích của Mạc Phi.

“Mẹ chỉ muốn dẫn con đi kiểm tra thôi, Mạc Phi.” Bà nói, “Nghe nói tính cách là do não trước khống chế, mẹ chỉ muốn xác định một chút, sau này sẽ không quấy rầy cuộc sống của con...”

Oss lắc đầu, “Chuyện này phải để Mạc Phi đồng ý thì mới được. Hơn nữa cái gì mà não trước não sau chứ, Mạc Phi rất bình thường, không nên nghe người ta nói bậy.”

An Cách Nhĩ không cười, hỏi Mạc Thiện, “Lúc nãy cậu có nhắc tới giáo sư đại học, xin hỏi, giáo sư đó tên là gì?”

Trên mặt Mạc Thiện lộ ra ý cười, “Họ Chu, giáo sư Chu Thành Văn, giảng dạy ở đại học X, chắc là nghe qua rồi đi? Thầy ấy là người có quyền uy nhất trong khoa thần kinh. Còn có giáo sư từ nước ngoài, cùng với một số giáo sư trong trường của tôi, tôi đã đi hỏi nhiều người, câu trả lời đều giống nhau.”

“Tôi biết người này.” An Cách Nhĩ đối với học thuật có hiểu biết nhất định, có quen biết một số người. Mà vị Chu Thành Văn này thì hần chưa từng nghe qua, nhưng hần có thể xác định đã từng gặp trong một buổi triển lãm tranh, nhưng mà hần không rõ tại sao người này lại hứng thú với Mạc Phi?

“Đây là số điện thoại và địa chỉ phòng khám của thầy ấy.” Mạc Thiện dường như đã có chuẩn bị trước, “Nếu các anh lo lắng, có thể tự mình tới xem, hoặc là trực tiếp đưa anh hai đi, chúng tôi sẽ không can thiệp.”

An Cách Nhĩ cầm tờ giấy, nhét bên dưới laptop, sau đó ngẩng đầu nhìn Mạc Phi.

Mạc Phi lúc này chỉ có thể dùng trầm mặc để chống đỡ, tiểu Mạc Đình vẫn luôn ngẩng mặt nhìn anh hai chưa từng gặp qua, tựa hồ phải nhìn cho đã mắt, còn nhỏ giọng nói gì đó với mẹ, chắc là hỏi về Mạc Phi.

An Cách Nhĩ nghĩ nghĩ, hỏi Emma, “Hình như cháu ngữi được mùi khét...”

“Chết!” Emma nhớ mình đang nấu nước đường, bây giờ thì khét chắc rồi, lập tức chạy vào tắt bếp.

An Cách Nhĩ đứng lên, cẩn thận vòng qua chỗ Mạc Đình, bước tới bên cạnh Mạc Phi, “Đói quá à, chuẩn bị ăn cơm chưa?”

Mạc Phi kinh ngạc nhìn An Cách Nhĩ, Oss lại giống như nhìn thấy mặt trời mọc ở hướng tây, bộ dáng như sắp tận thế — An Cách Nhĩ không phát hỏa! Lúc này rõ ràng lửa giận bùng bùng nhưng bây giờ lại không bùng nổ, cũng không nói lời châm chọc làm người ta tức chết, còn ăn cơm với người mình không thích nữa chứ?! An Cách Nhĩ biết nhần nại rồi! Oss thật sự rất muốn hét lên.

Mạc Phi nhìn thẳng mắt An Cách Nhĩ làm cho hấn cũng có chút đành chịu, bước tới bên bàn ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn mẹ Mạc Phi, quả nhiên ai cũng có nét khiếp sợ trên mặt, cảm thấy không thể tin được.

An Cách Nhĩ đang đắc ý, bỗng nhiên Mạc Đình nhào tới ôm chân hấn, “Ca ca!”

An Cách Nhĩ cả kinh, kéo Mạc Phi tới, “Hấn mới là anh của em, đừng gọi bậy!”

Mẹ Mạc Phi cũng không khẩn trương như lúc này, kéo Mạc Đình, “Đình Đình, đừng phá ca ca.”

“Mama cũng nói là ca ca kìa.” Con bé vô cùng chấp nhất, tựa hồ rất thích An Cách Nhĩ, không chịu buông, miệng cười như hoa nở rộ. An Cách Nhĩ cứng ngắc nhìn nó, không hiểu sao lại nghĩ tới có phải hồi nhỏ Mạc Phi cũng giống thế này không, nếu tưởng tượng như thế thì cũng cảm thấy con bé có chút đáng yêu, nhưng nó vẫn là sinh vật đáng sợ!

Mạc Phi biết khi An Cách Nhĩ không biết cách ứng phó với người khác, sẽ trở nên cứng ngắc, điểm này làm cho hấn nhìn như vô tình, nhưng thật ra An Cách Nhĩ là một người ôn nhu, không dám tiếp cận vì trong lòng không biết người kia có đáng tin hay không.

Mạc Phi bước tới, sờ đầu Mạc Đình, “Cậu ấy tên là An Cách Nhĩ.”

Mạc Đình mở miệng, nhìn Mạc Phi, hai má đỏ lên, sau đó ôm đầu gối An Cách Nhĩ, nói, “An Quả ~”

An Cách Nhĩ thấy nó có hành động tiến thêm một bước, căng thẳng bầu lưng ghế, một tay nắm tay áo Mạc Phi, nhìn hấn, như là hỏi — Giờ phải làm sao?

Mạc Phi cười, nói với mẹ, “Mẹ ngồi đi, con đi lấy đồ ăn.”

Bà gật đầu, Mạc Thiện cũng bước tới ngồi xuống đối diện An Cách Nhĩ, “Anh sẽ đưa Mạc Phi đi khám?”

An Cách Nhĩ cười, “Để xem sao.”

Mẹ Mạc Phi khẩn trương, “Xin cậu đưa Mạc Phi đi, nó chỉ nghe lời cậu thôi.”

“Sao bác biết?” An Cách Nhĩ buồn bực nhìn bà.

“Ách...” Mẹ Mạc Phi hơi cúi đầu, “Tôi... gần đây có tới quan sát, nó rất nghe lời cậu.”

An Cách Nhĩ cười hỏi, “Là có người quan sát cho bác sau đó mới đưa tư liệu đi? Ví dụ như một số lượng lớn ảnh chụp.”

Oss liền nghĩ tới người chụp lén ở tòa nhà kia — An Cách Nhĩ vẫn luôn kín như bưng, có phải vì đã phát hiện đối phương nhắm vào Mạc Phi cho nên mới cố ý giấu?

Mẹ Mạc Phi nhăn mày lại, “Ban đầu, tôi không rõ nó đang làm cái gì.”

Lúc đang nói chuyện, Mạc Phi bưng đồ ăn ra.

“Sau đó tôi phát hiện quan hệ của hai người, tôi cũng có chút áy náy.” Mẹ của Mạc Phi cũng rất thẳng thắn, lầm bầm, “Là do tôi ít quan tâm nó cho nên mới thế này.”

Oss ở bên cạnh, tâm nói, bác cũng gan ghê đó, dám nói mấy lời này trước mặt An Cách Nhĩ, giống như Mạc Phi bị An Cách Nhĩ gạt đi vậy. Ấn ý trong đó chẳng phải là vì năm đó không chăm sóc Mạc Phi, để hắn đi lang thang nên mới dẫn tới kết cục như hôm nay ư? Chắc chắn, Oss đổ mồ hôi hột, chắc An Cách Nhĩ sẽ nổi nóng rồi đi?

Nhưng ngoài dự đoán của Oss và Mạc Phi, lực chú ý của An Cách Nhĩ hoàn toàn bị Mạc Đình lôi kéo, hắn tận lực né tránh Mạc Đình đang chuẩn bị từ đầu gối nhào lên người hắn. Hắn cảm trái táo giờ trước mặt con bé, vươn tay lấy tách trà.

Oss nghi hoặc nhìn thoáng qua Mạc Phi — Thằng nhóc này đúng là không đơn giản nha, ban đầu vẫn nghĩ An Cách Nhĩ thu phục hắn, nhưng bây giờ rõ ràng là hắn thu phục An Cách Nhĩ mới đúng!

Mạc Phi có chút không thích ứng với kiểu nhẫn nại này của An Cách Nhĩ, từ trước tới giờ hắn đều cho rằng, bản thân có thể sống sót, bắt đầu cuộc sống mới, đều là nhờ An Cách Nhĩ, bây giờ bị người nhà của người yêu hiểu lầm, đáng lẽ phải rất khó chịu mới phải. Nhưng An Cách Nhĩ lại dễ dàng tha thứ, còn muốn

ăn một bữa cơm thật ngon.

Mạc Phi muốn mở miệng nói, nhưng An Cách Nhĩ lại đột nhiên vươn tay túm lấy hần, chỉ Mạc Đình đang chơi với Eliza, về mặt oán niệm — Tôi bị nó ảnh hưởng nghiêm trọng!

Mạc Phi nhin không được nở nụ cười, ôm Mạc Đình lên thả vào lòng mẹ, An Cách Nhĩ thở ra một hơi.

Mạc Phi quay vào bếp, Mạc Thiện cười nói với mẹ, “Con sẽ luôn nhớ về khoảng thời gian tụ họp với anh hai khi ra nước ngoài.”

Mẹ Mạc Phi nhìn An Cách Nhĩ, “Có thể cho Mạc Phi về nhà một thời gian ngắn không?”

An Cách Nhĩ nhướn mày, “Đương nhiên không được.”

Mẹ Mạc Phi có chút mất mát, “Chúng tôi muốn bồi thường một chút...”

An Cách Nhĩ cười một tiếng, “Làm người không được quá tham lam, bác có hai đứa con có thể quan tâm chăm sóc, nhưng Mạc Phi chính là người bị người thân vứt bỏ, bác cần tới hai mươi năm để thích ứng, giờ cũng phải cho hần hai mươi năm chứ, lúc này lại đi đòi công bằng sao, bác gái?”

Mẹ Mạc Phi vô cùng xấu hổ.

Oss nhẹ nhàng thở ra — An Cách Nhĩ quả nhiên là An Cách Nhĩ, đừng cho hần cơ hội bùng nổ a.

Mẹ Mạc Phi thức thời gạt đầu, Mạc Thiện nhìn An Cách Nhĩ cười.

An Cách Nhĩ hỏi hần, “Cậu học trường nào?”

Mạc Thiện nói tên trường cho hần, An Cách Nhĩ nghĩ nghĩ, “Àn, lại nói a, Mạc Phi cũng rất thông minh, lúc trước thi vào trường đại học danh tiếng, đậu ngon ơ.”

Mẹ Mạc Phi kinh hỉ gạt đầu.

“Mà tiếc ghê.” An Cách Nhĩ không chút khách khí giáng đòn chí mạng, “Lúc đi thi thì tuổi quá lớn, hơn nữa lúc phỏng vấn, thầy giáo hỏi tại sao thông minh như thế mà lúc trước không đi học. Nga, đúng rồi, sau đó còn phát hiện lỗi lớn trong lý lịch nữa chứ! Mấy thầy cô đều sợ, nhưng khi nghe nói hần là trẻ lang thang thì mọi người đều hiểu, nói cha mẹ mất đứa con như vậy thật đáng thương, hết sức sai lầm! Tôi nói hần bị vứt bỏ, mấy thầy cô đó liền mắng chửi quá trời...”

An Cách Nhĩ chơi rất xấu, nói nhỏ vô cùng, lúc Mạc Phi đi ra thì hắn lại cầm tách trà lên uống, vẻ mặt mẹ Mạc Phi rất áy náy, Mạc Thiện không nói gì nhìn hắn, vẻ mặt kia như là hỏi — ăn hiếp người lớn tuổi vui lắm sao?

An Cách Nhĩ nhìn hắn khinh bỉ — Ai biểu hồi đó ăn hiếp con nít làm chi?!

“Hắc hắc.”

Không khí đang xấu hổ, Mạc Đình bỗng nhiên giơ bàn tay nhỏ bé, bẻ miếng bánh hạnh nhân đưa cho Eliza đang ngồi trên đầu Ace.

Oss rất thích con nít nên liền chạy tới gần với Mạc Đình, không khí mới dịu đi một chút.

An Cách Nhĩ nâng cằm chờ được ăn, chợt nghe Mạc Thiện hỏi, “An Cách Nhĩ, anh luôn đi tra án có phải không?”

“Thi thoảng thôi.” An Cách Nhĩ ngáp một cái.

“Tôi có chuyện rất muốn hỏi anh.” Mạc Thiện có chút hứng thú, cũng mặc kệ An Cách Nhĩ có nghe không, “Đình Đình có chút kì lạ.”

An Cách Nhĩ nhìn Oss đang chọc cười con bé, âm thầm bĩu môi — Con nít đứa nào chẳng kì lạ, có cái gì đâu chứ!

“Nó nhớ rất rõ chuyện kiếp trước.” Một câu này của Mạc Thiện đã làm An Cách Nhĩ và Oss đều nhin không được xoay mặt nhìn hắn như nhìn thú lạ.

“Đều là trong lúc nằm mơ nói mơ thôi.” Mẹ Mạc Phi chặn Mạc Thiện lại, “Đừng nói cái gì kì lạ.”

“Nhưng mà lần nào Đình Đình cũng nói y chang nhau!” Mạc Thiện có chút ủy khuất, kiên trì theo đuổi suy nghĩ của mình.

“Nghĩa là con bé chuyển thể đầu thai?” Oss kinh ngạc nhìn vẻ mặt khờ dại của Mạc Đình.

“Nó nói kiếp trước nó chết lúc bốn tuổi rưỡi.” Mạc Thiện hơi nhếch khóe miệng, nụ cười có chút quỷ dị, “Cũng chính là lúc này.”

An Cách Nhĩ nhú mày, nhìn Mạc Thiện.

“Chết như thế nào?” Oss tò mò.

“Hình như là gặp người điên hay biến thái gì đó.” Mạc Thiện thấp giọng nói, “Lúc trước nó không có cha mẹ, chỉ có một người anh, trong một lần ngoài ý muốn cũng đã chết luôn.”

Mạc Thiện thả chậm ngữ điệu, làm cho nội dung mang theo một tia u ám.

Oss cúi đầu, nhìn Mạc Đình đang chơi với Ace, bắt đầu nhớ lại mấy vụ án bốn năm về trước, có vụ nào như vậy sao?

Lúc này, Mạc Phi và Emma bưng đồ ăn ra, “Ăn cơm thôi.”

Tất cả đều bỏ qua đề tài của Mạc Thiện, cùng ăn cơm. Mạc Đình sôi nổi chọn chỗ ngồi cạnh An Cách Nhĩ, cười tủm tỉm kêu ca ca, dường như rất bướng bỉnh, luôn luôn gọi như thế.

“Anh đoán thử xem.” Mạc Thiện nhỏ giọng hỏi An Cách Nhĩ, “Có khi nào anh rất giống ca ca kiếp trước của nó không?”

An Cách Nhĩ không nói gì.

“Nga, đúng rồi, tên biến thái kia cầm búa.” Mạc Thiện nhắc nhở, “Ăn mặc rất quái dị.”

Mạc Phi không nghe được câu chuyện phía trước, nhưng vẫn liên tưởng tới người thần bí thoát ẩn thoát hiện kia, người nọ cũng cầm búa.

Hai mắt của An Cách Nhĩ đặt lên Mạc Đình đang ăn bánh pudding, sau đó xoay đầu tiếp tục ăn cơm. Lúc này, chỉ có Mạc Phi mới nhìn ra, trong mắt An Cách Nhĩ toát ra một tia sáng rực. Hắn vô cùng hiểu rõ: đó là một loại hưng phấn! Mỗi khi An Cách Nhĩ gặp được một vụ án đặc biệt hoặc vụ án đó làm cho hắn hứng thú, nhưng lúc như thế ánh mắt đều sẽ biến hóa giống y như bây giờ.

44. Chương 11-3: Nhện Xanh

Một bữa cơm liên tục duy cảm giác quỷ dị, cuối cùng cũng kết thúc sau món tráng miệng.

Lại khách sáo vài câu, mẹ Mạc Phi nhắc hắn nhớ đi khám bác sĩ, sau đó dẫn hai anh em về nhà. Trước khi đi, Mạc Đình cứ ôm chặt lấy Ace, không chịu về.

Mẹ Mạc Phi khuyên mãi nó mới chịu buông, Oss chịu trách nhiệm đưa ba người ra nhà ga.

Sau khi mọi người đã rời khỏi, Emma quay sang nói với Mạc Phi, “Bà xin lỗi, Mạc Phi.”

Mạc Phi vội vàng lắc đầu, “Đâu có gì đâu bà, cháu rất vui, Emma.”

“Sao mà vui được chứ.” Emma thở dài, “Lẽ ra bà không nên mời bọn họ tới, đúng là già rồi hay làm chuyện hồ đồ.”

An Cách Nhĩ và Mạc Phi liếc mắt nhìn nhau, thấy Emma tâm sự nặng nề dọn dẹp chén đĩa, vẻ mặt không vui.

Chờ Emma vào bếp, Mạc Phi muốn chạy vào an ủi, An Cách Nhĩ khoát tay với hắn, “Không có gì đâu, Emma chỉ tức giận thôi, chuyện kia không rõ ràng nên chắc bà không an tâm.”

An Cách Nhĩ ngồi xuống ghế sofa, vuốt đầu Eliza, “Giáo sư Chu Thành Văn, anh đã từng tiếp xúc chưa?”

Mạc Phi rất tự nhiên lắc đầu, “Không có ấn tượng.” Nói xong, hắn lên mạng tìm thử, quả nhiên là người nổi tiếng, lý lịch và ảnh chụp đều có.

Mạc Phi tìm một tấm có vẽ lớn, bấm lên nhìn cho rõ, “Àn...”

“Gặp rồi?” An Cách Nhĩ vươn tay xoa tóc Mạc Phi, tựa hồ phải vỗ cho nó rối tung lên, Mạc Phi vẫn còn trẻ, tóc lộn xộn, làm cho hắn nhớ lại lần đầu tiên hai người gặp nhau.

“Àn, không nói rõ được.” Mạc Phi cau mày, “Có lẽ là do mặt đại chúng, có thể là lúc làm trong quán cơm với quán bar đã từng gặp qua.”

“Có từng xảy ra xung đột với người như thế không?” An Cách Nhĩ kiên nhẫn dẫn đường, “Hay là lúc xảy ra xung đột, vừa lúc gặp ông ta?”

Mạc Phi nghe xong, cười bất đắc dĩ, “Hồi đó hình như ngày nào cũng xảy ra xung đột...”

An Cách Nhĩ không ngừng kiên trì, hỏi tiếp, “Lúc trước ba mẹ anh có dẫn anh đi khám bệnh không?”

Mạc Phi vừa định lắc đầu, bỗng nhiên dừng lại, mày cũng chau vào nhau. Hắn ngồi xuống sofa, “Nhớ lại ngày xưa, hình như anh đã từng gặp qua ông ta.”

“Ai?” An Cách Nhĩ nhìn sắc mặt Mạc Phi biến hóa, thoáng có chút căng thẳng, hình như có chuyện.

“Khi đó anh chỉ xảy ra xung đột với vài loại người, bỏ dạng xã hội đen qua một bên thì chỉ còn lại hai dạng.”

Mạc Phi nói, “Một là giáo viên, hai chính là thành viên của nhà thờ.”

An Cách Nhĩ nâng cằm nhìn Mạc Phi, “Thành viên của nhà thờ? Giáo viên? Ân, tôi đoán chắc là giáo viên đi?”

Mạc Phi gật đầu, “Ân, sao em biết?”

“Anh chắc chắn sẽ không đụng vào thành viên của nhà thờ, nhưng sẽ xảy ra xung đột với giáo viên, trốn cỡ nào cũng sẽ có ngày phải chạm mặt.” An Cách Nhĩ ngồi xuống bên cạnh hắn, vươn tay giữ mặt Mạc Phi xoay về phía mình, “Bây giờ nhớ lại chuyện ngày xưa, kể lại toàn bộ cho tôi nghe!”

Mạc Phi nhìn An Cách Nhĩ, “Thật sự phải kể?”

“Ừ!” An Cách Nhĩ gật đầu.

Từ trước tới nay Mạc Phi đều nghe theo An Cách Nhĩ, cho nên liền mở miệng, “Hồi đó đi học, anh đã từng xảy ra xung đột với vài giáo viên.”

“Xung đột thế nào? Đánh nhau?” Khó khi nào An Cách Nhĩ lộ ra biểu tình nghiêm túc như thế này.

“Lúc đó anh đi làm ở một trường đại học.” Mạc Phi nói xong, vén tay áo cho An Cách Nhĩ nhìn.

An Cách Nhĩ đã sớm kiểm tra toàn bộ thân thể của Mạc Phi, trên người hắn đúng là có rất nhiều vết sẹo lớn nhỏ, trên cánh tay trái có một vết thương dài rất rõ ràng, còn phải khâu mấy mũi.

“Trường của anh ở gần trường đại học đó, trong trường có quán bar bí mật, anh làm phục vụ ở đó một thời gian ngắn.” Mạc Phi thấy Ace gác cằm lên chân mình, hắn liền vươn tay sờ lỗ tai nó, “Có một lần, anh cứu được một nữ sinh.”

An Cách Nhĩ nheo mắt lại, “Anh xen vào việc của người ta làm gì?!”

Mạc Phi bật cười, “Em cảm thấy, lúc đó anh là người thích đi cứu người khác à?”

An Cách Nhĩ thành thật lắc đầu, Mạc Phi lúc đó rất ghét mọi người, ghét tất cả mọi thứ... Cái gì cũng không quan tâm.

“Lúc đó có một nam một nữ ngồi trên ghế sofa uống bia. Trùng hợp hôm đó quần áo của anh đã đem đi giặt, cho nên anh mặc áo sơ mi, bộ này không thể dơ, vì hôm sau anh còn phải đi phỏng vấn một công việc mới.” Mạc Phi nhún nhún vai, “Lúc anh bùng bia tới thì hai người họ cãi nhau. Vừa mới đặt ly xuống, người nam liền cầm lên tát vào người nữ.”

“Người nam tạt người nữ?” An Cách Nhĩ chưa từng gặp chuyện như vậy bao giờ, chính là cảm thấy kì lạ, “Tôi còn tưởng người nữ tạt người nam.”

“Mấy chỗ đó chẳng phải người lương thiện hay đảng hoàng gì, nếu là sinh viên ngoan ngoãn, học giỏi thì đã ở kí túc xá tự học hoặc lên thư viện rồi, ai lại đi quán bar uống rượu chứ?” Mạc Phi nói tiếp, “Vốn chẳng liên quan tới anh, chỉ là người nọ tạt trúng anh.”

An Cách Nhĩ nhướn mày, “Quần áo dơ rồi vậy ngày mai phải làm sao?”

“Cho nên anh liếc mắt nhìn hẩn.” Mạc Phi tựa vào người An Cách Nhĩ, thả lỏng, “Người nam đó đang tức, thấy anh liếc nhìn liền rống lên, còn lấy ly rượu chĩa vào người anh, cho nên...”

“Cho nên thế nào?”

“Cho nên anh liền thưởng hẩn nguyên chai bia.” Mạc Phi chỉ chỉ đầu.

An Cách Nhĩ thật ra cũng đoán Mạc Phi chắc chắn sẽ đánh trả, mà điều hẩn để ý cũng chẳng phải cái đó, “Vậy có liên quan gì tới giáo viên?”

“Ở đó là quán bar của sinh viên, có không ít học sinh tới chơi, trong đó có vài người bạn của tên đó, liền chạy tới giúp. Anh đánh lại, nữ sinh kia làm như sợ thiên hạ không loạn vậy, cứ bám lấy anh. Đúng lúc này, ở bên ngoài có ba giáo viên của trường anh tới uống rượu.”

“Nga, bọn họ cảm thấy anh chỉ mới là trẻ vị thành niên mà lại đi đánh nhau cướp bồ người ta?” An Cách Nhĩ chắc chắn hai tiếng, “Anh còn chẳng mặc đồng phục, nói không rõ là đúng rồi.”

“Lúc đó họ muốn mang anh đi, bartender với chủ quán vừa nghe anh là trẻ vị thành niên, cũng không dám nhận là nhân viên, anh cũng biết phép tắc, không nói gì, để bọn họ kéo ra ngoài.” Về mặt Mạc Phi có chút ảm đạm, “Nữ sinh kia đuổi theo, giải thích với bọn họ, nói anh cứu cô ấy chứ không gây chuyện, không liên quan tới anh.”

“Cũng có lương tâm đó chứ.”

“Có ích gì chứ, bọn họ đâu có tin, trong mắt họ anh chỉ là người thích đi gây chuyện phiền phức.” Mạc Phi lắc đầu, cười bất đắc dĩ, “Khi đó anh lên lớp thì ngủ, tan học thì đi làm, có khi còn trốn học, cũng khó trách bọn họ không thích anh.”

An Cách Nhĩ nhúu mày, gật gật đầu.

“Trong lúc tranh chấp thì xảy ra chút chuyện bất ngờ.” Mạc Phi cau mày nói, “Nữ sinh kia kéo anh đi, trong lúc lôi kéo, dây balo trên lưng bị đứt, bên trong rơi ra mấy túi nhỏ, trong túi có thuốc bột màu xanh.”

“Màu xanh?” An Cách Nhĩ ngẩng mặt suy nghĩ xem, thuốc gì lại có màu xanh.

“Anh đoán là thuốc lắc linh tinh gì đó.” Mạc Phi biết An Cách Nhĩ đoán không ra, liền nói cho hắn biết, “Cùng loại với thuốc phiện hoặc thuốc kích thích, ở quán bar người ta thường lấy ra chơi, nhưng phần lớn anh đều thấy thuốc màu trắng, thuốc màu xanh là lần đầu tiên nhìn thấy.”

“Anh làm trong quán bar đó bao lâu?” An Cách Nhĩ vẫn chú trọng một số chi tiết.

“Khoảng hai ba ngày, anh vừa mới nhận công việc đó thôi.”

An Cách Nhĩ nở nụ cười, “Mạc Phi, anh tiếp xúc với những nơi hỗn tạp lâu như thế, vậy mà cũng không dính vào mấy chất độc hại, đúng là rất lợi hại.”

Mạc Phi cầm bánh mì bẻ ra đưa cho Eliza và Ace, “Anh không thích chơi mấy cái đó, những thứ đó chướng khí mù mịt, một khi dính vào sẽ không khống chế được, sau đó sẽ biến thành trò hề. Em nhìn hình tượng của bọn họ sau khi uống thuốc đi, ngũ quan vụn vặt, vẻ mặt hưng phấn, y chang con quỷ. Nhìn bọn họ, anh đã nghĩ, có chết cũng không bước vào con đường đó.”

“Thật ra anh thích tới thư viện đúng không?”

Mạc Phi nở nụ cười, “Chỉ cần là nơi yên tĩnh, anh đều thích.”

“Sau đó có chuyện gì xảy ra?”

“Có một giáo viên nhạt bịch thuốc lên, ánh mắt có chút quái dị. Anh đột nhiên chú ý tới một người ở phía sau, trên cổ có đeo một sợi dây, trên sợi có một cái bình tinh xảo, bên trong cũng có thuốc bột màu xanh.” Mạc Phi nhớ lại cảnh tượng lúc đó, “So sánh với nhau thì thật sự rất giống, ba người đó hiển nhiên cũng có thói quen hút thuốc phiện.”

“Giáo viên mà lại hút thuốc phiện, tuyệt đối sẽ là scandal lớn nhất, đừng nói là mất việc, có khi còn vô tù ngồi nữa kia.”

Mạc Phi gật đầu, “Nữ sinh kia chẳng biết giữ ý giữ tứ, lúc không nên nói thì lại mở miệng, cố tình chế nhạo thái độ làm người của bọn họ, nói bọn họ hút thuốc phiện, còn nói sẽ tới bộ giáo dục tố cáo. Vì thế ba người kia liền động thủ đánh người, cô ta chạy ra trốn phía sau anh, thế là trở thành anh đánh nhau với bọn họ.”

“Chắc chắn.” An Cách Nhĩ nâng cánh tay Mạc Phi, “Vết thương này là do lúc đó tạo thành?”

“Đúng vậy.” Mạc Phi có chút khó chịu, “Đánh nhau rất kịch liệt, cuối cùng còn gọi cảnh sát tới, ba người kia ngược lại còn nói anh và nữ sinh đó bán thuốc phiện.”

An Cách Nhĩ nhíu mày, hỏi một câu, “Bọn họ bị thương nặng lắm đi? Có còn sống không?”

“Đương nhiên là thảm hơn anh rồi.” Mạc Phi cười bất đắc dĩ, “Lúc đánh nhau, anh nổi tiếng là ngoan độc, bình thường cho dù là xã hội đen, nếu không hơn mười người được trang bị vũ khí đầy đủ thì chẳng thằng nào dám đụng vào anh.”

“Lợi hại vậy?” An Cách Nhĩ cười tủm tỉm, Mạc Phi cúi đầu, “Có gì mà lợi hại, là thằng điên thì có.”

An Cách Nhĩ sờ gáy hần an ủi, “Nói tiếp đi, có liên quan gì tới Chu Thành Văn?”

“Nga, cả đám bị đưa tới cảnh cục, sau khi điều tra xong xuôi, nữ sinh kia được bảo lãnh, anh thì bởi vì đánh nhau nên bị giam mười lăm ngày.” Mạc Phi cẩn thận nhớ lại, cuối cùng có thể xác định liền gật đầu, “Đến bảo lãnh nữ sinh đó là một người đàn ông, hẳn chính là Chu Thành Văn, có thể là ba hoặc người thân trong nhà.”

“Xác định?”

“Lúc đó anh đang làm thủ tục, ông ta rất vội vã, trên mặt hai người đều mang nét xấu hổ, cho nên anh có chút ấn tượng.” Mạc Phi miêu tả lại cho An Cách Nhĩ, “Nữ sinh kia rất sợ, mà Chu Thành Văn thì tức tới mặt trắng xanh, hơi hung ác, lúc đó anh nghĩ ông ta là một người cha nghiêm khắc.”

An Cách Nhĩ đại khái hiểu được mọi chuyện, trong lòng dâng lên một tia nghi ngờ, “Sao anh lại nhớ rõ vậy? Nữ sinh đó rất đẹp hay Chu Thành Văn rất đặc biệt?”

“Đều không phải.” Mạc Phi nói đến đây, trên mặt lộ ra vài phần lo lắng, “Lúc anh bị giam, cô ta có tới thăm anh, còn nói gì đó rất kì lạ.”

Thần sắc của An Cách Nhĩ cũng có chút quái dị, “Cô ta nói cái gì?”

Mạc Phi nhíu mày, nhẹ lắc đầu, “Lúc đó anh không để ý lắm, chỉ nhớ cô ta cảm ơn anh, còn nói thật sự không nghĩ có người sẽ cứu mình gì đó, đúng rồi, còn cho anh hộp chocolate.”

An Cách Nhĩ vuốt cằm, “Cứu cô ta... Còn chocolate thì sao?”

“Anh không thích ăn đồ ngọt, đều cho mọi người trong đó hết rồi cái hộp thì cho một dì phụ trách chăm sóc tụi anh.”

Lúc này, Oss đã trở lại, “Người đã đi rồi, tôi đã gọi cho cảnh cục bên kia, hai người có đi gặp giáo sư đó thì nhớ nói với tôi đó nha.”

An Cách Nhĩ ngẩng mặt lên, hỏi Oss, “Oss, có thuốc phiện nào có màu xanh không?”

“Cái này nhiều loại lắm, nếu tự làm thì có thể tạo ra nhiều kiểu dáng.” Oss trả lời, “Đủ màu sắc, có khi còn làm thành hạt đậu, bao con nhộng hoặc giống như chocolate linh tinh.”

“Còn màu xanh tinh khiết thì sao?” Một câu này của An Cách Nhĩ liền làm Oss trầm mặc, trở nên nghiêm túc, nói, “Cụ thể là màu xanh nào? Phải nói rõ!”

Mạc Phi cẩn thận nhớ lại, “Không có ánh huỳnh quang, cảm giác xanh lá cây tự nhiên, cũng không giống nhiễm phải chất gì, giống như...” Mạc Phi lấy máy tính, kiếm màu đưa cho Oss nhìn, “Đại khái giống thế này, xanh nhạt, bột thì giống bột mì, rất mịn.”

“Cậu nói chuyện này với Thân Nghị chưa?” Oss đột nhiên kích động, lấy điện thoại ra gọi.

Mạc Phi lắc đầu, không rõ tại sao phải nói với Thân Nghị.

Điện thoại cũng đã liên thông, Oss lập tức hưng phấn nói, “Đội trưởng, tìm được manh mối của nhện xanh rồi!”

An Cách Nhĩ và Mạc Phi không hiểu — Nhện xanh?!

45. Chương 11-4: Trang Viên Charles Mander

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thân Nghị chỉ tốn chưa tới mười phút đã có mặt tại phòng tranh, vừa chạy vào cửa liền la lên, “Oss! Nhện xanh lại xuất hiện?”

An Cách Nhĩ đang gác đầu trên đùi Mạc Phi, Mạc Phi còn đang ngoáy lỗ tai cho hắn, đây là nghề mới mà Mạc Phi mới học gần đây, An Cách Nhĩ vô cùng hưởng thụ. Tuy rằng hắn cảm thấy việc này không có gì khó khăn, hắn cũng muốn ngoáy lỗ tai cho Mạc Phi một lần, nhưng để an toàn, Mạc Phi kiên quyết không cho hắn đụng vào tai mình.

“Nhện xanh là cái gì vậy?” An Cách Nhĩ lười biếng ắn chuột, mắt nhìn máy tính, “Vừa rồi tôi có tìm thử, trong tự nhiên cũng đâu có con nhện nào màu xanh đâu, chẳng lẽ là giống mới?”

“Là thuốc phiện loại mới, hơn nữa có tác dụng phụ rất mạnh, từng xuất hiện một lần sau đó thì biến mất.”

“Tác dụng phụ?” An Cách Nhĩ khó hiểu, “Tác dụng phụ của thuốc phiện chẳng phải là gây nghiện ư?”

“An Cách Nhĩ, thứ này thật sự rất khủng bố, cậu thử nghĩ đi, trong tự nhiên có rất nhiều con màu xanh, tại sao lại không gọi là sâu xanh hay bọ ngựa linh tinh mà lại là nhện xanh?” Oss còn nghiêm túc nhắc nhở.

An Cách Nhĩ nhìn hắn thật lâu, “Bọ ngựa có thể cắn nhện!”

“An Cách Nhĩ.” Thân Nghị cắt ngang, “Người dùng nhện xanh, tác dụng phụ sẽ không phác tác ngay.”

An Cách Nhĩ ngẩng mặt nhìn Thân Nghị, “Là bị cái gì?”

Thân Nghị tựa hồ có chút do dự, ánh mắt không tự giác nhìn Mạc Phi. An Cách Nhĩ hơi nhướn mày, “Nga... có khuyh hướng bạo lực?”

Động tác của Mạc Phi dừng lại, ngẩng đầu nhìn Thân Nghị.

Thân Nghị gật đầu, “Đúng vậy, bình thường sẽ theo chu kỳ ba tháng hoặc ba năm, một khi phát tác, người đó sẽ trở nên rất kích động với mọi người xung quanh, khi đã ra tay thì sẽ không dừng lại được, hơn nữa hình như do tuyến adrenalin phân bố quá nhiều, vì thế trở nên vô cùng phá hoại. Loại thuốc này tương đối nguy hiểm, chúng tôi không xác định được mục đích của nó là gì, rốt cuộc là khai phá ngành thuốc phiện hay là một loại thuốc nguy hiểm khác.”

Thân Nghị nói xong, thấy Mạc Phi vẫn nhìn mình, áy náy gật đầu, “Đúng vậy Mạc Phi, ngay từ đầu tôi đã chú ý tới cậu, nghi ngờ cậu có phải là người mang theo mầm bệnh hay không, tôi còn lấy mẫu tóc của cậu về phân tích, kết quả chứng minh cậu không có. Bởi vậy tôi cũng điều tra bối cảnh gia đình của cậu, cho nên cũng có thể cho qua...”

Mạc Phi gật đầu, “Cám ơn.”

Thân Nghị càng thêm xấu hổ, đứng lên, lúc này Emma vừa lúc bước từ bếp ra, đưa cho ông một ly trà sữa ấm. Thân Nghị đỏ mặt nhìn mọi người, hình tượng tóc bạc phóng khoáng đúng là có chút nhìn không hợp, làm cho An Cách Nhĩ ôm Ace cười không ra tiếng.

“Hai giáo viên đánh với Mạc Phi năm đó, chính là dùng loại thuốc này?” An Cách Nhĩ tò mò.

“Hai người đó là người bệnh, đều đưa đi cải tạo, một người sau khi đã cai được đột nhiên mất tích, còn người kia...” Thân Nghị nói tới đây, nhú mày.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“An Cách Nhĩ, nếu cậu có hứng thú, cậu có thể đi xem.” Lời của Thân Nghị làm An Cách Nhĩ giật mình, “Vẫn còn bị giam? Nghĩa là vẫn chưa bỏ được sau nhiều năm như vậy?”

Thân Nghị chỉ chỉ đầu, “Hắn dùng quá nhiều, hơn nữa có thể chất nhạy cảm, tác dụng phụ thể hiện rất rõ ràng. Có một lần quá cuồng tính, đã đánh rất nhiều người, sau khi đưa vào bệnh viện tâm thần thì vẫn điên như cũ, luôn luôn nóng nảy, còn đánh bác sĩ và y tá. Nhưng nguyên nhân căn bệnh của hắn đến bây giờ vẫn chưa biết rõ, bác sĩ chỉ nói trong não bộ của hắn có chút biến hóa kì lạ, chưa từng gặp qua trước kia. Hắn bây giờ giống như một con thú cẩu kinh bị giam trong bệnh viện tâm thần, dùng làm vật nghiên cứu.”

Mạc Phi cũng không nghĩ tới lại nghiêm trọng như thế, lúc đó căn bản không hề chú ý, lại nghĩ hai người đó chỉ là thầy giáo nho nhã bình thường, kết cục thì lại thảm thế này.

“Người mất tích kia vẫn chưa tìm được?”

“Đúng vậy, giống như bốc hơi vậy.” Thân Nghị ngồi xuống, theo thói quen muốn lấy thuốc ra hút, Emma lại ngồi bên cạnh, Thân Nghị không tự giác cất vào, An Cách Nhĩ lại ôm cổ Ace cười không ngừng.

Emma khó hiểu nhìn hắn, “Cháu sao vậy An Cách Nhĩ?”

An Cách Nhĩ xoay người, để Mạc Phi ngoáy lỗ tai bên kia, tay chơi đùa với mấy cút áo của Mạc Phi, “Mạc Phi, có phải Emma rất đáng yêu không?”

Mạc Phi gật đầu, cũng mỉm cười.

“Khụ khụ.” Thân Nghị ho khan mấy tiếng, xua đi xấu hổ, “Nghiêm túc mà nói, muốn làm một người bốc hơi là chuyện không hề dễ dàng.”

“Hủy thi diệt tích, chôn vào một ngọn núi nào đó là được, nhưng bình thường đều phải có lý do.” Oss hiển nhiên đã cùng nghiên cứu vụ này rất lâu với Thân Nghị, hết sức quen thuộc với các manh mối, “Lần cuối cùng xuất hiện là ở thành phố S, tới siêu thị mua một chai nước, từ đó trở đi thì không thấy nữa.”

“Mạc Phi.” An Cách Nhĩ vươn tay nhẹ nhàng kéo áo hắn, “Mạc Thiện tốt nghiệp cùng trường với anh phải không?”

Mạc Phi gật đầu, “Đúng vậy.”

“Chắc là phải điều tra nhiều lắm đi.” An Cách Nhĩ nhún vai, “Quan hệ thầy cô giáo với học sinh, còn thêm n mối quan hệ khác, không phải thứ tôi thích.”

“An Cách Nhĩ, chúng tôi đã điều tra qua, có vài thùng tư liệu ý.” Thân Nghị kích động nhìn An Cách Nhĩ, “Cậu hứng thú với vụ này?”

An Cách Nhĩ do dự một lát, than thở, “Àn... Vài thùng hử, phải lâu lắm mới xem hết.”

“An Cách Nhĩ.” Mạc Phi đột nhiên nói, “Anh xem giúp em ha?”

An Cách Nhĩ ngẩng mặt lên, có chút bất ngờ, Mạc Phi để ý vụ án này?

“An Cách Nhĩ...” Mạc Phi còn chưa dứt lời, chỉ thấy An Cách Nhĩ ngồi dậy. Mạc Phi lập tức thu bông ngoáy tai, khó hiểu nhìn hắn, mấy ngày nay An Cách Nhĩ rất thích ngoáy tai, bình thường phải ngoáy nửa ngày mới chịu ngồi dậy, hôm nay sao lại...

An Cách Nhĩ sau khi ngồi dậy, liền hỏi Thân Nghị, “Tư liệu đâu? Tôi muốn xem.”

Oss và Thân Nghị liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy vô cùng vui mừng, vốn tưởng rằng vụ án khổng lồ phức tạp thế này An Cách Nhĩ sẽ không có hứng thú, thế mà hắn lại đồng ý.

Lúc hai người chuẩn bị đi lấy tư liệu, Mạc Phi thấp giọng nói với An Cách Nhĩ, “Có phải rất miễn cưỡng?”

An Cách Nhĩ vươn tay, nhẹ nhàng sờ tóc Mạc Phi, nói một câu không hề suy nghĩ, “Mạc Phi, gần đây tóc dài ra rồi đó.”

“Hử?” Mạc Phi cũng sờ sờ, “Để lát anh cắt...”

“Tại sao?” An Cách Nhĩ khó hiểu, đứng lên, đi tìm xung quanh. Hồi nãy Emma đi mua đồ chơi, có một sợi ruy băng rút trên bàn, hắn cầm lên cắt một đoạn, ra phía sau Mạc Phi.

“An Cách Nhĩ, em muốn làm gì?” Mạc Phi bất đắc dĩ hỏi An Cách Nhĩ đang cầm tóc mình.

“Cột lại!” An Cách Nhĩ nghiêm túc nói, “Đừng cắt, nuôi tóc dài luôn đi!”

“Vậy sao được...” Mạc Phi xin tha, vươn tay nắm tay An Cách Nhĩ, “Đừng phá, ra đường sẽ bị người ta cười!”

“Ý, tóc còn xoắn tự nhiên nè Mạc Phi.” An Cách Nhĩ tựa như không để ý, mạnh mẽ cột tóc, “Đẹp lắm đó!”

Emma bưng tách trà ra, cũng gật đầu, “Nhìn được lắm, trưởng thành hơi lúc trước.”

Mạc Phi cảm thấy mình là một người đã lớn, còn là nam, tự nhiên nuôi tóc dài, rất không tự nhiên.

“Không được cắt đó nha Mạc Phi!” An Cách Nhĩ chột chột mũi hắn, nghiêm túc nói, “Chừng nào tôi cho mới được cắt!”

Mạc Phi ngồi đối diện An Cách Nhĩ, khó khi nào thấy bộ dáng nghiêm túc này của hắn, cũng có chút khó xử, đúng là không còn cách nào khác!

Emma thở dài, “An Cách Nhĩ, không được bá đạo như vậy.”

An Cách Nhĩ vươn tay sờ tóc Mạc Phi, “Không được cắt, cháu muốn nhìn xem lúc anh ấy để tóc dài sẽ có bộ dáng thế nào!”

Emma giận tái mặt, “Phải nghĩ tới cảm giác của Mạc Phi.”

An Cách Nhĩ nheo mắt lại, Mạc Phi gật đầu, “Không sao đâu bà, muốn tóc dài thì tóc dài.”

Emma bất đắc dĩ, “Mạc Phi, đừng chiều hư nó, tóc của cháu thì phải để cháu quyết định chứ.”

Mạc Phi cười cười, thấy An Cách Nhĩ đang đứng chột lỗ tai Ace, vươn tay kéo cổ tay hắn, thấp giọng nói, “Nuôi tóc dài đi, anh cũng muốn nhìn thử.”

“Thật sao?” An Cách Nhĩ tựa vào lưng ghế, đưa mặt tới nhìn hắn.

“Ừ.” Mạc Phi nhẹ nhàng gật đầu, “Em nói cái gì anh đều làm cái đó.”

An Cách Nhĩ ngẩn người, Mạc Phi vươn tay sờ lỗ tai hắn, “Không sao đâu.”

An Cách Nhĩ nhìn chăm chăm Mạc Phi thật lâu, vươn tay nắm mũi hắn, “Nói phải giữ lời.”

Mạc Phi gật đầu, “Ừ.”

Emma lặng lẽ uống trà nhìn hai người, trong lòng dâng lên một tia nghi ngờ thản nhiên. Sự yên tĩnh quá bình lặng, mỗi ngày trôi qua như thế này sẽ không có cách nào giữ được cho đến mãi mãi, cảm thấy An Cách Nhĩ và Mạc Phi đang ở một mức cân bằng vi diệu, có thể bị phá vỡ bất cứ lúc nào.

Hình thức hai người ở chung rất kì lạ, An Cách Nhĩ lạnh lùng mơ hồ lại rất tin Mạc Phi. Mà một người đã từng không thể khống chế cảm xúc như Mạc Phi, bất kì lúc nào cũng có thể bạo phát, lại rất nghe lời An Cách Nhĩ.

Emma đã lớn tuổi như thế, lần đầu tiên có cảm giác hoang mang với một cặp tình nhân, cũng không hiểu sao bản thân lại sinh ra bất an. Rõ ràng hai đứa nó rất xứng đôi, rất hạnh phúc, tại sao mình lại phải lo lắng?

Chốc lát sau, Oss và Thân Nghị đã trở lại, trong tay ôm mấy cái thùng, đều là tư liệu.

An Cách Nhĩ chỉ sơ pha, Thân Nghị đặt tư liệu xuống, Ace đang nằm trên ghế, hiển nhiên cũng bị mấy cái thùng làm giật mình, lui ra một góc, dùng chân trước kéo Eliza lại, nhẹ nhàng liếm lông, Eliza giật giật lỗ tai, dựa vào chân Ace tiếp tục ngủ!

An Cách Nhĩ tìm một góc độ thoải mái, dựa vào, vươn tay lấy tư liệu, mở ra xem.

Thân Nghị và Oss ngồi bên cạnh, chờ An Cách Nhĩ xem xong tư liệu, mong hắn có thể tìm ra manh mối mới cho vụ án đã bám bụi này.

Rốt cuộc Oss cũng chú ý tới tóc của Mạc Phi, nhin không được phì cười một tiếng.

Mạc Phi đang rót trà cho An Cách Nhĩ, nghe thấy tiếng cười, khó hiểu ngẩng đầu lên nhìn.

“Ha ha!” Oss chỉ vào Mạc Phi, “Kiểu tóc này không tòi nha, Tây lắm đó!”

Mạc Phi vươn tay sờ ‘đuôi thỏ’, cười cười, “Àn, cảm giác rất mát.”

“Mà nè Mạc Phi, hình như cậu cao lên phải không?” Thân Nghị có thể đã vài ngày không gặp Mạc Phi, cầm tách cà phê ngẩng mặt nhìn hắn, “Hay là vấn đề góc độ?”

“Cao hơn đó.” An Cách Nhĩ lật xem tư liệu, lơ đãng nói, “Bây giờ Mạc Phi cao 182,4cm. So với lần trước chú nhìn thấy hắn thì cao hơn 1,2cm. Nhưng gần đây thì không tăng cân, còn giảm nữa chứ.”

Thân Nghị và Oss há to miệng, “Chính xác vậy á?”

An Cách Nhĩ ngẩng mặt lên, có vẻ đắc ý, “Đương nhiên rồi, ngày nào tôi cũng dùng mọi phương pháp để đo mà!”

Oss và Thân Nghị bắt đầu rối rắm cái gọi là ‘mọi phương pháp’.

An Cách Nhĩ đang cúi đầu xem tư liệu, bên ngoài đột nhiên có người bấm chuông, “Có bưu kiện!”

Mạc Phi ra ngoài ký nhận, theo thói quen, hỏi, “Của An Cách Nhĩ?”

“Không phải, là của một người tên Mạc Phi.” Nhân viên chuyển phát đưa giấy cho Mạc Phi ký nhận.

Mạc Phi hơi ngẩn người, khó hiểu nhìn bưu kiện, “Từ đâu gửi tới?”

“Ai nha, địa chỉ không rõ lắm, nhưng có ghi tên.” Nhân viên chuyển phát hí hóp mắt nhìn, “Tên tiếng Anh a, Spider, là người nước ngoài?”

Mọi người đều không nói gì nhưng trong lòng vẫn có nghi hoặc — Spider... Con nhện?

Sau khi ký nhận, mang bưu kiện vào nhà, Thân Nghị kiểm tra một chút, chiếc thùng rất nhẹ, bên trong chắc là không có mấy thứ bom linh tinh gì đó.

Thân Nghị và Oss cẩn thận mở thùng ra, thứ bên trong làm mọi người vô cùng khó hiểu.

Bên trong có một bộ quần áo rất đẹp. Còn có một cành hoa hồng. Hoa hồng màu đen, dây ruy băng cột trên cành cũng màu đen, có chút quen mắt...

Mạc Phi theo bản năng sờ ra sau, tháo dây ruy băng An Cách Nhĩ cột cho hấn, đem ra so sánh...

An Cách Nhĩ ngẩng mặt lên, nhúu mày — Giống y như đúc.

Thân Nghị cầm bộ quần áo lên, phát hiện được may rất khéo, thoát nhìn mang phong cách cổ điển, kiểu nam. Ở vị trí ngực trái có thêu hình một con nhện rất tinh xảo.

Bên trong chiếc túi áo có một tấm danh thiếp. Rút ra liền thấy kí hiệu hình vương miện mà họ đã nhìn đến chán, mặt trái có viết một dòng chữ. Từ khi nhận được danh thiếp in hình vương miện, đây là lần đầu tiên xuất hiện chữ viết.

“Spider của trang viên Charles Mander.” Mạc Phi nhúu mày đọc một lần, “Là cái gì?”

“Trang viên Charles Mander?” Thân Nghị nghe xong cũng mơ hồ, là ở đâu?

“Nga, trang viên Charles Mander!” Emma bỗng nhiên ngẩng mặt lên, “Là tên của một cuốn tiểu thuyết.”

“Trong tiểu thuyết viết về cái gì thế bà?” An Cách Nhĩ xoay đầu nhìn Emma, “Bà đọc rồi?”

“Lúc trước bà đã từng đọc, là tiểu thuyết ở giai đoạn đầu.” Emma cười, “Bây giờ đã bị cấm xuất bản.”

“Tại sao?” Thân Nghị khó hiểu, “Đề cập tới nội dung không tốt?”

“Là một câu chuyện tà ác, nhưng cũng rất đẹp, lúc đó có rất nhiều độc giả.” Emma nói tới đây, hưng sừng sốt, “Thật kỳ lạ, là trùng hợp ư?”

An Cách Nhĩ nhìn bà, “Sao lại kì lạ?”

“Trang viên Charles Mander là một câu chuyện về khế ước giữa ác ma và quỷ hồn.” Emma nói xong, tầm mắt rơi xuống Mạc Phi, “Quỷ hồn kia để tóc dài, dùng ruy băng màu đen để cột, mà bề ngoài thì được miêu tả rất giống Mạc Phi nha. Còn nữa, ký kết khế ước tử thần cùng hấn chính là một con nhện có màu xanh.”

Oss lấy sợi ruy băng trong tay Mạc Phi, “Có điềm xấu rồi!”

Thân Nghị chỉ chú ý tới một thứ, “Con nhện có màu xanh...”

“Cụ thể là sao vậy bà?” An Cách Nhĩ hỏi.

“Nga, trang viên Charles Mander là một trang viên của một đại công tước Nga, ông xây cho người vợ quá cố của mình, mời một người làm vườn trẻ tuổi anh tuấn tới làm, cả vườn hoa đều được trồng hoa hồng đỏ. Nhưng ở đó đột nhiên xảy ra hỏa hoạn, toàn bộ trở thành phế tích. Sau khi người làm vườn kia tỉnh lại thì trở thành hồn ma. Hấn muốn rời khỏi đó nhưng không có cách nào ra được. Có một ngày, có một con nhện xanh nói với hấn, chỉ cần hấn trồng được một vạt cành hoa hồng đen, hấn mới được tự do, còn không thì hấn sẽ bị giam ở đây mãi mãi. Mặt khác, ở đó không được xuất hiện bất cứ cành hoa hồng đỏ nào, nếu không người làm vườn sẽ bị phạt. Vì thế người làm vườn đi trồng hoa, mãi cho đến khi trồng được 999 cành hoa hồng đen. Đột nhiên có một ngày, hấn tìm được một hạt giống không nảy mầm, bảo tồn giống hoa hồng đỏ.” Emma nói tới đây, giống như nhớ lại câu chuyện đó, “Hồn ma kia lặng lẽ bỏ nó đi...”

“Sau đó?”

“Sau đó nhện xanh phát hiện ra. Thì ra khi hấn còn sống, hấn có hậu duệ là ác ma, cho nên mới có thể trồng được hoa hồng đen. Thần chết muốn nuôi dưỡng hấn trở thành ma vương, cho nên phải thử hấn một lần. Sau lần thử nghiệm, thần chết phát hiện người làm vườn rất ghét bóng tối, chỉ hướng về ánh sáng bừng bừng chiếu rọi.” Emma nói xong, nhúu mày, “Dưới cơn tức giận, thần chết đã bóp méo linh hồn của người làm vườn.”

“Sau đó hấn biến thành người xấu?” An Cách Nhĩ tò mò.

“Không biết...” Emma lắc đầu, “Câu chuyện kể đến lúc thần chết bóp méo linh hồn hắc, thì bị lưu đầy ở vườn hoa đỏ, nhện xanh bắt hắc trồng một vạt cảnh hoa hồng đen. Nếu hắc không trồng được, sẽ dùng búa đánh tan linh hồn hắc, nhưng người làm vườn vẫn luôn để ý tới cảnh hoa hồng đỏ kia.”

An Cách Nhĩ sờ cằm, “Tình tiết chẳng rõ ràng gì cả.”

“Sao lại gửi thứ này cho Mạc Phi?” Từ trước tới nay Oss vẫn luôn không có hứng thú với mấy câu chuyện xưa, thực tế vẫn là quan trọng nhất.

“Bộ này làm theo dáng người.” An Cách Nhĩ mở miệng.

“Có ý gì?” Thân Nghị nghe không hiểu.

“Lúc này tôi có nói, Mạc Phi mấy ngày nay cao thêm 1,2cm nhưng bởi vì bận rộn nên gầy đi 0,3kg; so với lúc trước rõ ràng gầy hơn một chút. Nhưng bộ quần áo này nhìn rất vừa, giống như dựa theo thân hình hiện tại để may vậy.” Ánh mắt An Cách Nhĩ phức tạp, nhìn bộ quần áo kia.

“Là trùng hợp đi?” Oss cầm bộ quần áo, ước thử cho Mạc Phi, “Loại này lớn nhỏ gì cũng vậy, người cao là mặc được, An Cách Nhĩ đừng nghi thần nghi quỷ.”

“Không giống nha!” Emma bước tới, lật xem đường may, “Thật lợi hại, là thủ công cao cấp đó.”

“Vậy chắc hẳn là hắc quen Mạc Phi rồi?” Oss kinh ngạc nhìn ra ngoài cửa sổ, tâm nói lúc trước đã tìm được một căn phòng dùng để theo dõi, đừng nói là còn căn khác nữa nha?

An Cách Nhĩ giật lấy bộ đồ, so người Mạc Phi, lập tức bủn rủn, đưa cho Oss, “Đem đi đốt liền!”

“Hả?” Oss cầm bộ quần áo nhìn An Cách Nhĩ, “Nhìn rất đặc tiền đó.”

An Cách Nhĩ kéo Mạc Phi tới ngồi xuống, tiếp tục xem tư liệu.

Oss không nói nữa, phỏng chừng An Cách Nhĩ đã có tính toán, dù sao, có người cố ý nhắm vào Mạc Phi, An Cách Nhĩ chắc chắn sẽ không tha thứ.

Mạc Phi cũng không nói thêm, cùng An Cách Nhĩ xem tư liệu, sắc trời cũng dần tối.

Thân Nghị và Oss ở lại ăn cơm, bỗng nhiên nhận được điện thoại từ cảnh cục.

Sau khi cúp máy, Thân Nghị cau mày gọi An Cách Nhĩ, “An Cách Nhĩ, tạm thời bỏ qua đồng tư liệu này đi.”

An Cách Nhĩ ngẩng đầu, “Sao thế?”

Thân Nghị nhìn thoáng qua cảnh hoa hồng, thấp giọng nói, “Có một chuyện kì lạ vừa xảy ra!”

Hết chương 4.

Editor: Chào mừng gia nhập tập đoàn những vụ án dài lê thê của Nhã ==)) Giống y chang SCI luôn rồi ==))
Còn 2 vụ nữa sẽ kết thúc Lê Minh Thiên ~ Và các bạn cũng hãy chuẩn bị tinh thần là Phi ảnh sẽ đi nha ~
Vì vụ mở đầu cho Thần Hi Thiên là Mạc Phi trở về:3

Còn đây là Mạc Phi mà Nhã vừa vẽ cách đây không lâu, đúng là để tóc dài rất hợp, trời ơi phong trần a

~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-ai-an-cach-nhi-le-minh-thien>